

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FALLEN FAE GODS

2

CRIMSON SKIES

WSJ AND USAT BESTSELLING AUTHOR

JAYMIN
EVE

KREM GÖKYÜZÜ

DÜŞMÜŞ FAE TANRILARI 2

JAYMIN EVE

Çeviri Kitaplar

Telegram

Jaymin Eve
Kızıl Gökyüzü: Düşmüş Fae Tanrıları #2
Telif Hakkı © Jaymin Eve 2024

Tüm hakları saklıdır
İlk kez 2024 yılında
yayımlanmıştır Eve,
Jaymin
Kızıl Gökyüzü: Düşmüş Fae Tanrıları #2

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Covers by Aura

Edits: Ocean Edge Editing

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Bölüm 30

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

— —

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Sırada ne var! Ayrıca](#)

[Jaymin Eve tarafından](#)

Anlaşmayı reddedenler için.

BÖLÜM 1

ZAHAK

Canavar derimin altını pençeledi.

En son kontrolümü kaybettiğimden bu yana onlarca yıl geçmişti ama küçük bir insan hayatıma girdiği anda, son birkaç yüz yılda inşa ettiğim her şeyi yok etmenin eşiğine gelmiştim.

"O da neydi?" diye soluk soluğa sordu, başını o kadar hızlı döndürdü ki bir yerini incitmesinden endişe ettim.

Korkusu havada hissediliyordu, çiçeksiz ve kadınsız alt tonlarla daha koyu bir koku yayıyordu.

Yine de korkusu anlaşılabilirdi.

Doğu Risest toprakları arasında uzanan hendeğin derinliklerindeydik, bir saat bile önce dünyamızı istila eden annem tarafından oraya fırlatılmıştık. Onun enerjisi bizi buraya fırlatmadan önce gördüğüm son şey, Fae Akademisi'nin yakınlarına sürüklenen düzinelerce ejderha şekil değiştiren olmuştu.

Kardeşlerimin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu tünelde sadece Morgan ve ben vardık. Buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmalı ve annemin güçleri getirirken aklındaki plana bir son vermeliydik.

"Güvendesin, *la moyar*," diye mırıldandım, ona uzanmamak için ellerimi iki yanımda kenetledim.

Afroditik enerjilerden kaçınmak için mağarama kapandığım doğurganlık ritüeli gecesinden beri ejderham huzursuzca yer değiştiriyordu. Daha öncekilerde hep uyumaktan memnun olduğumuz halde nedenini tam olarak anlamamıştım, ta ki sikim sertleşip düğümün dibinde zonklayana kadar.

Arkadaşım için düğümüm.

Sahte bir şekilde *kardeşime bağlanmış* bir dostum.

İlk başta, Risest'e gelene kadar akıl sağlığımı sorgulamıştım. O zaman tam olarak ne olduğunu anladım.

Drager'ı yıllar önce öldürmeliydim ve hepimizi onunla uğraşma zahmetinden kurtarmalıydim.

"Emin misin?" Tüm dikkatini bana yöneltti ve ben de yüzünün yumuşak güzelliğine hayran kaldım. Yumuşaklığa alışık değildim, dünyalarda dolaştığım yüzyıllar boyunca hiç olmamıştı. İnsan ve ejderha şekil değiştiriciydik, her yönden uyumsuzduk -sadece benim cüsem bile onu yok edebilirdi.

Ama çekip gidemedim.

Astra'yı özünü bulması için Lancourt'un etrafını keşfe göndermekten kendimi alamamıştım. Kılıcım bana kardeşimin onu esir tuttuğunu haber vermişti ve bu da beni ilk kez onun yüzen topraklarına getirmişti. Drager bana meydan okuyarak Morgan üzerinde hak iddia etmeye başlamıştı bile.

Öfkem ve kafa karışıklığım haddinden fazlaydı, ama sonunda sakinleştim ve bununla birlikte netlik ve bunun neden olduğuna dair bir his geldi. Drager ve ben aynı kapsülden doğmuştuk ve hoşuma gitse de gitmese de birbirimize bağlanmıştık. Aramızdaki bağ nedeniyle insanla arasında karışık bir bağ hissettiğini seziyordum. Hâlâ o pisliği öldürüp gerisini unutmamalı mıyım diye düşünüyordum.

"Söz veriyorum güvendesiniz," diye gürledim, bir kez daha odaklanarak. "Ejderham çevremizdeki her şeyin farkında. Duvarın karşısında sadece Astra ve birkaç küçük *eonis* böceği var."

Ellerini kollarının üzerinde gezdirdi ve titrediğinde içimde bir ateş yandı. Ben doğal olarak büyük bir odayı ısıtacak kadar ısı yayarken onun üşümesine imkân yoktu ama o korkuyordu. Siperden çıkana kadar hafiflemeyecek bir korku.

"Omurgamda ürkütücü bir his var," diye itiraf etti, endişelerine rağmen sesi güçlüydü. "*Yonter olan* Cal'ın yanındayken de benzer bir korku hissetmiştim. Muhtemelen sadece bu siperde olmaktan kaynaklanıyor, biliyor musun? Bazen sadece insan içgüdüğü tehlike olduğunu hisseder, illa önünüzde değil ama dışarıda bir yerde."

O kadar uzun yıllar sessizlik içinde yaşamıştım ki, onun sinir bozucu konuşmalarının beni çıldırtmasını beklerdim. Ama öyle olmadı. Daha fazlasını duymak istedim. Onunla ilgili her şeyi duymak istedim. Lanet olsun, eğer konuşmaya devam edecekse kutsal yazıları okumasını bile dinleyebilirdim.

"Hendek binlerce fae'nin kanı üzerine inşa edildi," dedim sesimi alçak tutarak. Korkularını hafifletmek için yalan söyleme dürtüsü güçlüydü ama kader benim kana bulanmış ruhumu onunkiyle birleştirmeye karar verdiğine göre, bağımızı bu şekilde -yalanlarla- başlatamazdım. "Hem kâbus türünden hem de ölüme sürükledikleri insanlar. Burası huzurlu bir yer değil ama üstesinden geleceğiz."

İyi. Ben boşuna bu toprakların tanrısı değilim. Kabusları bir kez evcilleştirdim, yine yaparım."

Onun güvenliğini riske atmadan bu dar tünellerde yer değiştiremezdim ama iki ayak üzerindeyken bile çok güçlüydim. Buradaki itibarım da bir avantaj olabilirdi ama korumam gereken savunmasız eşim varken kendime fazla güvenmemeliydim. Her zaman iki adım önde olmalıyım.

Sessizlik içinde yürümeye devam ettik, ki bu... rahattı. Ne kadar garip görünse de.

"Ne zamandır dost olduğumuzu düşünüyorsun?" diye sordu, sesi fısıltı gibiydi.

İçimde eğlence dans etti ve neredeyse yüksek sesle gülecektim. "Bunu düşünmene gerek yok, tatlım. Kardeşimi becerdiğin andan beri biliyordum."

Nefesi tıkanı. "Kimseden duymayı beklemediğim bir cümle. Asla."

Eşim dirençliydi, benim dünyamda hayatta kalmak için buna ihtiyacı olacaktı. Kısa bir duraklama daha oldu. "Bunun için mi kızgınsın? Drager ve benim hakkımda mı? Beni çalmaya çalışmadın ve aradan haftalar geçti. Neden?"

Kızgın mıydın? Hayır, kızgın değildim. Binlerce ejderhanın yanan öfkesi gibiydim.

Onun bu dünyadaki varlığını hissettiğim andan itibaren, onu eski canavarlar gibi *kaçırmamak* ve bana boyun eğene kadar mağaramda tutmamak için her şeyi göze almıştım. Elbette önce Drager'ı öldürecek, sonra da hazinemi istifleyecektim.

Lancourt'taki o gün de planım buydu, ta ki onun iri gözlerini ve korku dolu bakışlarını görene kadar. İşte o an benden korkmasını istemediğimi fark ettim. Diğer herkes gecenin iblisi gibi karanlığın içinde adımı fısıldayabilirdi ama Morgan... bu dünyada, Astra'nın dışında, benim varlığımla teselli bulması gereken tek canlı oydu.

Bunun için içgüdülerimi dizginledim ve anahtarın sabır olduğuna karar verdim.

"Plan, Lancourt'taki o gün kardeşimi yok etmek ve eşimi almaktı," diye itiraf ettim, umarım bu benden çılgılık çılgılığa kaçtığı gün değildir. "O gün aynı zamanda senin insan olduğunu keşfettiğim gündü. İnsan olduğunu ve benden korktuğunu. Bana bir canavarmışım gibi bakarken iki gerçeği fark ettim. Bir: Sana rehberlik edecek bir canavarın enerjisine hiç sahip olmadın ve şüphesiz eşler hakkında hiçbir şey bilmiyordun. İki: Beni seçmeni ve doğamızın bunu gerektirmemesini istedim."

Bana bakıyordu, gözleri kocaman ve parlaktı ve ağlamamasını umuyordum çünkü kendimi kaybederdim.

"Drager'ı, kapsül bağımızdan kaynaklanan kafa karışıklığı ve gerçek eş enerjisinin bir parçasının sızması yoluyla bile olsa, kendisine ait olmayan bir şeyi aldığı için suçluyorum. Tüm bu olanlarda sen masumsun ve aksini söyleyen herkesi öldüreceğim."

Onun için zaten bir aileyi yok etmiştim ve bunu tekrar yapmakta tereddüt etmezdim.

"Şimdilik yeterince kelle buketi aldım, teşekkür ederim," diye cevap verdi sertçe. "Ve senin için de iki gerçeğim var. Bir: O gün senden korkuyordum ama aynı zamanda tamamen hayranlık içindeydim. Yaratığınızı düşünmeden edemiyordum ve arkasındaki adamı görmek için yanıp tutuşuyordum. Ve iki: Drager'ı tamamen suçlamamalısın. Eğer söylediklerin doğruysa-" Boğazını temizledi. "-o zaman seninle olan bağım onun kafasını çok karıştırdı. Neden ona çekildiğimi anlayamadı ve bu dünyanın enerjisi beni neredeyse yok etmek üzere olduğu için bağımızı sürekli güçlendirmekten başka çaresi yoktu."

"Hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni de bu," diye homurdandım. Ama ona bir daha dokunursa, artık bu gerçekler ortadayken, onu ve tüm topraklarını yerle bir ederdim. "Kardeşıme karşı ne hissediyorsun?"

Canavarım bunu öğrenene kadar durulmayacaktı çünkü sonuçta Drager'ın minik eşim hakkında ne hissettiğinin pek bir önemi yoktu. Sadece onun nasıl hissettiği önemliydi.

Morgan yavaşladı, yüzünü bana döndü, gözleri bir kez daha geniş ve parlaktı. Hemen cevap vermedi ve vereceği cevabı düşünüyor olması hoşuma gitti. "Çoğu zaman ondan nefret ediyorum," dedi sonunda boğazını temizleyerek. "Düşüncesiz, bana tahammül edemeyeceğim kıyafetler giydiriyor ve bir insan olarak zayıflıklarımı gerçekten umursamıyor. Ama sadece... aramızda bir bağ var." Ellerini önce karnına, sonra da göğsüne bastırdı. "Onu burada hissedebiliyorum. Her zaman değil, ama orada ve bu konuda ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum. Aramızdaki bağ gerçekten senin yüzünden mi? Yoksa Drager'la da aramızda gerçek bir bağ var mı?"

Ejderhamın gürlemeleri göğsümde yükseldi ve öfkeme karşı gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Bağlantı benden geliyor," diye ısırdım, "ama bağlanma onun enerji aşılmasıyla elle sağlandı. Bu aşamada kalıcı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bana güvenin, eğer sizi bir daha asla düğümlemediyse ya da zihninizi hissedemediyse, o zaman eşiniz değildir."

Elimi uzatıp bedenini kendime doğru çekmemek için kendimi zor tutarken, arkamı dönüp tekrar tünel boyunca yürümeye başladım, ancak onun bana ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldığını fark ettiğimde adımlarımı yavaşlattım. "Nasıl oluyor da sürekli aklımda olmuyorsun?" diye sordu nefes nefese, merakı yeniden uyanmıştı. Konuştukça daha az gergin görünüyordu ve o sakinleştikçe ben de sakinleştim.

"Drager," diye hırlayarak cevap verdim; öfkemin yeniden yükselmesine neden olan tek konu buydu. "Onun enerjisi seninkinin etrafında bir blok gibi çalışıyor. Sadece birkaç kez geçebildim."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve ondan kaçmaya çalışan derin iç çekişi duydum. "Aklını okuyamam," dedim ona, bunun onu rahatsız edip etmediğini merak ederek. "Tamamen bağlanana kadar bu gerçekleşmeyecek ve o zaman bile beni nasıl dışarıda tutacağını öğreneceksin - eğer arzun buysa. Kardeşlerim ve benim benzer bir bağlantımız var, birbirimizle çok uzak mesafelerden iletişim kurabiliyoruz ama çoğu zaman bu yolları engelliyoruz."

Drager'la olan bağlantımı tamamen kesmek daha zordu ama zihinsel olarak sohbet etme zahmetine nadiren giriyorduk. Birbirimize olan güvenimizi yıllar önce kaybetmiştik ve hiçbirimiz bunu yeniden canlandırmaya ihtiyaç duymadık. Tylan'ın saldırıya uğramadan önce açıklıkta söylediği gibi, düşmanlığımız bizi zayıflatmıştı. Küçük farklılıklarımızın, kimsenin bize karşı duramayacağı kadar güçlü bir ittifak kurmamızın önüne geçmesine izin vermemiz beni rahatsız ediyordu.

Kendi çöküşümüzün sebebi bizdik. Tek umudumuz, dünyamız yok olmadan önce bağlarımızı onarmak ve tek bir güç birliği oluşturmaktı.

"Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti. "Dünya'da gerçek eşlerimiz yok. Çoğu zaman gerçek aşkımız bile olmuyor. Doğru yer ve doğru zaman durumları yaşıyoruz ama sonunda sihir bozuluyor ve dayak yiyoruz, görmezden geliniyoruz ya da aldatılıyoruz. Sonra boşanır ve yeniden başlarız. Bu yüzden çoğunlukla kurgusal karakterlere aşık oluyorum."

Beynim hareketlerimi yakalayamadan ellerimi onun minik omuzlarına dolamış ve onu kendime doğru çekmişim. Kısık bir sesle ciyaktı, hızlı ve sert nefes alırken göz bebekleri büyüdü. "Ne?" diye tekrar ciyaktı. "Saldırı altında mıyız?"

İlk içgüdüsünün benden bir saldırı beklemek olmadığını fark ettiğimizde canavar sakinleşti... onu kurtardığımı düşündü. Benim tatlı insanım. "Sana kim zarar verdi?" Canavarımın ritmiyle hırıldadım. "Bana isimler."

Onları öldürürdüm.

Onların tüm soyunu yok ederdim, böylece dünyada bir daha asla günahlarının lekesi kalmazdı.

Gözlerini hızla kırptırdı ve ardından dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bana zarar veren hiçbir insan olmadı, Z," dedi güven verici bir şekilde. "Merak etme. Ama dünyada yeterince şey gördüm ve genellikle nasıl olduğunu bilecek kadar çok şey duydum."

Daha yakına eğilerek kokusunu içime çektim. Korkusu azalıyor, yerini içimdeki ejderhayı öfkeliendiren hafif bir misk kokusu alıyordu. Onu çok hızlı ittiğimi anlayacak kadar sertleşti, ben de onu nazikçe bıraktım.

"Yola devam etmeliyiz," diye boğuk bir sesle konuştu. "Susamaya ve acıkmaya başlıyorum ve... çişim geldi." Son dört kelimeyi aceleyle ve mırıldanarak söylemişti, yanakları pembeye çalıyordu ve canavar dostumuzun onunla ilgilenmemize ihtiyaç duymasından memnundu.

"Sanırım bu ihtiyaçlardan en az ikisini karşılayacak bir alan var," dedim ona.

Yanakları daha da pembeleşti, ama kardeşimin lanet enerjisi onun utancıyla birlikte gelen düşünceleri almamı engelledi.

Siperden çıktığımızda, onun özünden arınmasını istiyordum.

İstisna yok.

BÖLÜM 2

MORGAN

Onun varlığı sinir bozucuydu.

Drager hiçbir zaman çok konuşkan biri olmamıştı ama Zahak daha da az konuşuyordu. Garip bir şekilde, onunla toplamda bir günden az zaman geçirmiş olmama ve sadece bir düzine kadar cümle konuşmuş olmama rağmen, açıklayamadığım bir aşinalık vardı.

Evet, gerçek eşler olduğumuza inandığının farkındaydım ve bunu tamamen reddetmesem de -birçok etkileşimimiz bu inancı destekliyordu- bu olasılığı keşfetmek için zamanımı bekliyordum.

Tehlikeli bir durumdaydık ve bu nedenle romantizm, eş bağları ya da Drager ve Zahak'ın karışık ağlarını çözmek için gerçek bir zaman yoktu.

Daha iki ay önce Biddeford, Maine'deki evimde, en iyi arkadaşım Lexie ile birlikte, çalıştığımız kütüphaneye bağlı koca bir doğaüstü dünyanın varlığından habersiz olduğumu düşünmek delilikti. Lexie'nin kendisinin de bu doğaüstü dünyadan gelen bir fae olduğunun ve hayatımı üzerine inşa ettiğim pek çok şeyin aslında insan olmadığının da farkında değildim.

O zamandan beri, ejderha değiştirici olan fae tanrılarından biri olan Drager ile otuz günlük bir doğurganlık ritüeline katılmışım. Beş kardeşten biriydi: Düşmüş Beşli. Bu ritüel tüm hayatımı değiştirmişti. Sadece inanılmaz seks yapmakla kalmamışım, aynı zamanda sıradan varoluşumdan, hala inanmakta zorlandığım fantastik bir deneyime çekilmişim.

Seksin yanı sıra, kendimi yüzen bir karada kapana kısılmış bulmuştum. -Drager bunun için hala bir pislikti - öldürücü bir kuş tarafından yere taşındı ve neredeyse ölüyordu - birçok kez; bu dünya hakkında daha fazla şey keşfetti; Fae Akademisine katıldı; Doğu Risest ülkesini ve taptıkları Düşmüş tanrılarını öğrendi; ve sonunda hainin kim olduğunu anladı.

Anneleri.

Görünüşe göre, Düşmüşler, tüm güçlerine ve kuvvetlerine rağmen, doğdukları dünya söz konusu olduğunda hafızalarında çok büyük bir boşluk vardı. Ki bu Risest değildi, Fae dünyasıydı. Biraz daha az olan bir nokta

Anneleri elini ortaya çıkarmaya karar verdiğine ve gizlice dolaşıp oğullarından çalmasının nedenlerini açıkladığına göre artık boştu.

"Annen açıkça istila etmeyi planlıyor, değil mi?"

Kabus yaratıklarının siperinde saatlerdir yürüyorduk. Karanlıktı, sadece Zahak'ın doğal enerji aydınlatması yolumuzu aydınlatıyordu. Burası da çok sessizdi ve kâbus yaratıkları tarafından parçalanmak üzere olduğuma dair endişem zamanla azalmış, yerini yorgunluk ve açlığa bırakmıştı. Zahak kayalardan sızan doğal bir su bulmuştu ama hiç yiyecek yoktu. İkinci kahvaltıyı kaçırmıştım ve bu benim için hiç de iyi değildi.

"Davranışları planının bu olduğunu gösteriyor," diye gürledi.

Tüm Düşmüşlerin özünü saran ve varlığınıza sızan derin, hipnotik sesleri vardı. Ancak Drager ve Zahak en yıkıcı olanlarıydı ve hazırlıksız olduğumda, yani uzun süredir seslerini duymadığımda, beni her zaman bir adım geri attı.

"Neden sana gelip planı anlatmadı ki?" diye sordum. "Siz onun oğullarısınız ve sizi buraya göndermesinin asıl amacı da bu dünyayı ele geçirmeye hazırlamaktı."

Tünel daraldıkça Zahak'a daha da sokulmak zorunda kalıyor, enerjisinin tenimi okşayan karıncalanmalarını umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyordum. Düşmüş Beşli'nin etrafında ne kadar uzun zaman geçirsem, doğal olarak yaydıkları güç dalgalarıyla başa çıkma konusunda o kadar ustalaşıyordum, ancak tamamen rahat olabileceğimden şüpheliydim.

"Birkaç teorim var ama yukarı çıkıp neler olduğunu görene kadar hangisinin doğru olduğunu bilmem mümkün değil."

Tünel daha da daralırken başka bir şey söylemedi. Elini uzatıp omuzlarımı kavradığında nefes almamayı zar zor başardım. Beni önüne doğru yönlendirirken tutuşu sıkıydı ve duvarların ne kadar yakın olduğunu görüp paniklememeye çalıştım.

Ya da Zahak'ın ne kadar yakın olduğunu.

Burası ağır nefes almanın yeri değildi. Tanrım, hayır. Çok belli olacaktı ve sonra garip sorular olacaktı ve benim hemen kendime çeki düzen vermem gerekiyordu.

Zahak'ın kılıcı Astra -avcılıkta son derece usta olan panter benzeri bir yaratık- mırıltılı bir ses çıkardı ve onun hem dikkat dağıtıcı hem de arkamızda bir muhafız olması beni rahatlattı.

Zahak'ın güvende olduğumuza ve hiçbir kâbus yaratığının tünelin bu bölümünü evi haline getirmediğine dair verdiği teminatlara rağmen tedirginliğimi atamıyordum. Calendul'dan beri böyle bir korku hissetmemiştim ve orada her ne varsa eninde sonunda kendini göstereceğini biliyordum.

Neyse ki tünel bir kez daha genişledi ve hızlı nabzımın sakinleştiğini fark ettim. "Peki, teorilerin neler?" Umutsuzca dikkatimi dağıtmaya ihtiyaç duyarak üsteledim. Annesini ve planlarını ele almamızın önemli olduğundan ve bunun için tartışmamız gerektiğinden bahsetmiyorum bile. "Anılarınız olmadığında çok zor oluyor."

Düşmüş Beşli bu dünyaya neden gönderildiklerini hatırlamıyordu ve bu bile başlı başına şüphe uyandırıcıydı. Bunun da ötesinde, annesi Risest'i ve şüphesiz ona sızmanın en iyi yolunu öğrenmek için kitaplar ve bilgi tomarları çalışıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Zahak cevap vermekte tereddüt etmedi. Drager'dan daha az gizemliydi, bu kesindi. "Risest'e ilk düştüğümüzde isimlerimizi ve terk ettiğimiz dünyanın adını biliyorduk, *Xalifer*, en fazla bu kadarını biliyorduk. Yani, kardeş olduğumuzu da biliyorduk. Aramızdaki enerji bağıni hissedebiliyorduk ama gerisi karanlıktı... boştu. Bir noktada ebeveynlerimiz olduğunu varsaydık, çünkü çoğu canlı bunu yapar, ancak tek bir ayrıntıyı bile hatırlamaya çalıştığımızda bir boşluk vardı. Zamanla daha fazla anı ortaya çıktı ve dünyamızın yok edildiğine inanmaya başladık. Türümüzün son örneği olduğumuza."

Hiç hatırası olmayan yeni ve yabancı bir yerde olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdin.

"Birbirinize sahip olduğunuza sevindim," dedim nazikçe.

Uzun bir süre beni inceledi, yaydığı yumuşak ışık yüzünün mükemmelliğini vurguluyordu. Uzun boyluydu, en az 1.80 boyundaydı ve olağanüstü güzeldi. Yüzünün engebeli düzlemleri o kadar erkeksi ve güçlü bir varlık oluşturuyordu ki ona uzun süre bakmakta zorlandım.

Neyse ki beni odağından çıkardı ve yürüdüğümüz yola doğru geri döndü.

"Kardeşlerim çoğu zaman hem bir lütuf hem de bir lanettir," dedi biraz da eğlenerek. "Önceki sorularınıza dönecek olursak, sanırım Anne'nin bizi istila etmek için bilgi topladığını söylemekte haklıyız. Anlamadığım kısımlar, düştüğümüzde neden hafızalarımızı kaybettiğimiz ve varlığını duyurmak için neden bu kadar uzun süre beklediği. Biz

birkaç yüzyıldır burada. Neredeyse bir o kadar zamandır bu toprakların hakimiyetini elimizde tutuyoruz ve yine de şimdi düşüyor."

"Benimle aynı anda," diye fısıldadım.

Bu aptalca bir düşünceydi, çünkü her şeyin büyük şemasında önemsiz bir insandım ve yine de varlığımın bu istilanın zamanlamasıyla bir ilgisi olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Önce seninle iletişime geçmemiş olması endişe verici," diye aceleyle ekledim, böylece aptalca ağızımdan kaçırduğım düşünceyi çok uzun süre düşünmedi. "Eğer bu işte hep birlikteyseniz, o zaman gizlice dolaşp sizden bir şeyler çalmazdı."

Zahak'ın yüz ifadesinde derinlerde yatan bir öfke vardı, enerjisinin loş ışığında bile netti. "Kardeşlerime de söylediğim gibi, uzun zamandır buraya tesadüfen gelmediğimizi ve kayıp anıların da düşüşümüzün bir sonucu olmadığını düşünüyorum. Aklımızda tuttuğumuz bilgiler de muhtemelen yerleştirilmişti."

"Dünyanızın yok edildiği gerçeği gibi."

Bu fantastik hikâyedeki olay örgüsü boşluklarını çözmeye çalışmak için çok zaman harcadım. Çoğunlukla beynimin *bir şekilde tavşan deliğinden fantastik bir dünyaya düştüğüm* gerçeğiyle patlamaması için. İsrırgan tavşanlarla dolu bir delik.

"Aynen öyle. Hiçbirinin hayatta kalmamış olması gerekiyordu," dedi Zahak, elini yorgun bir hareketle yüzüne sürerek. "Ama Anne'yle birlikte kaç kişinin öldüğünü düşünürsek, dünyamızdan geriye düşündüğümüzden daha fazlası kalmış."

Onun dünyası: Xalifer. Neye benzediğini hayal etmeye çalıştım ama dürüst olmak gerekirse tek görebildiğim karanlıktı. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı.

"Şimdi sana daha fazla anı geri döndü mü?" Annesinin ve diğer ejderhaların ortaya çıkması kilitli anıları tetiklemiş olmalıydı.

Durakladı, beni daha iyi görebilmek için döndü. "Birkaç tane. Zaten böyle bir tahminde bulunmuşsunuz gibi görünüyor."

Omuz silktilim. "Hayatı kağıt üzerinde fantastik dünyalarda yaşayan hevesli bir okuyucu olarak, beynim her zaman ben ona ulaşmadan önce sonunu anlamaya çalışıyor."

Bir an için neredeyse tekrar bana uzanıyormuş gibi göründü. Bedenim dokunuşunu bekleyerek daha da yaklaştı ama sonra sıkılı yumruklarını yanına indirdi. "Gerçek şu an hafızamın bir köşesinde," diye itiraf etti kısık sesle. "Annemin sesi onun varlığının kilidini açtı ve Xalifer'i yıkımıyla ilgili olmayan bir nedenle terk ettiğimizden eminim, ama anıları tam olarak kavrayamıyorum."

En sinir bozucu kısım da buydu: Düşmüş Beşli şüphesiz tüm cevaplara sahipti, eğer beyinlerinin kilidini nasıl açacağımızı bulabilirsek.

Tünel daha da genişledi, tavan başımızın üzerinde yükseldi ve ben rahatça nefes alabildim. O daracık kapalı alanlarda bulunmak birçok nedenden ötürü zordu. "Bana Xalifer'den bahset," dedim, karanlığı doldurmak için görüntülere ihtiyacım vardı. "Ana gezegeniniz nasıl bir yerdi?"

Başını eğip etrafımıza göz gezdirirken yüz ifadesini okumak zordu. "Çok güzeldi," dedi sonunda. "Yemyeşil ve çok sayıda dağ var. Ejderhalar dağları sever, bu yüzden Drager evini gökyüzüne inşa etti. Risest, benzer manzaralara sahip olsa da dağlardan yoksundur."

"Soğuk mu?"

Kafamda katmanlar oluşturuyor, evine, içinde büyüdüğü dünyaya ait unsurlar ekliyordum.

"Güney öyle," dedi gülümseyerek. "Köyümü çevreleyen karda uçuğumu hatırlıyorum." Durakladı. "Hayır... köy değil. Kale. Ben bir kalede büyüdüm." Başını iki yana salladı. "Ben onu arayana kadar benden saklanmıştı."

Hiç düşünmeden elini tuttum ve sıkıca kavradım. "Kraliyet ailesinden ya da muhafızlardan biri olabilirsin."

Karıncaalanma ve sıcaklık elime ve koluma doğru ilerlerken, ona tutunduğum yeri bırakmak istedim ama tutuşu daha da sıkılaştı. Bedenim de aynı şekilde karşılık verdi, merkezimin derinliklerinde sıkı bir sızı olarak. Basit bir dokunuş, Drager'la yaşadıklarımın ötesinde bir his veriyordu, onun enerjisi beni doldurduğunda bile.

Zahak eğildi ve ben nefesimi tutarak olabilecekleri beklemeye başladım. Beni öpecek miydi? "Gece burada dinlenmeliyiz, yorgunluğunu hissedebiliyorum" derken kokusunun sıcaklığı ve ateşi üzerime sinmişti. Bölge biraz ıssız ve yorgunluğunu hissedebiliyorum."

Beni bıraktı ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Yüzümü havalandırma dürtüsü güçlüydü ve ciğerlerim ağrırken sıcak hava emmek zorunda kaldım.

Astra hırladı, bu da mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu. Zahak onun başını usulca okşadı ve ben de bir kediyi kıskanmamaya çalıştım. "Astra'yı bulduğumda bu tünellerin en yırtıcı hayvanlarından biriydi," diye devam etti. "Herhangi bir saldırı için büyük bir caydırıcı olacak."

Başını onun eline vururken hırıltıları mırıltıya dönüştü. Astra'dan öğrendiğime göre, eski bir kara panter olmanızın bir önemi yoktu.

Altı fitten uzun, benim kadar uzun, dokunaçlı silah bıyıkları ve ölümcül dişleri olan bir canavar gibi, her zaman kalbinde bir kediciktin.

"Bu gece burada dinlenmek benim için sorun değil," dedim usulca. Haklıydı. Siperde yürüdüğümüz saatler de dahil olmak üzere, o güne kadar olan olaylardan dolayı bitkin düşmüştüm.

Zahak bizi iki tarafı kaya duvarlarla korunan küçük bir oyuya doğru götürdü. Ben bir köşeye oturdum, sırtımı duvara dayadım ve Astra yanıma sürünerek sağ uyluğuma sokuldu. Zahak yine de bize katılmadı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Onun gideceği düşüncesi vücudumda panik yaratmıştı. Astra harikaydı ama onun yerini hiçbir şey tutamazdı. ejderha değiştirici.

"Yiyecek bulabilir miyim diye bakmak için. Sen açsın."

Eğildi ve parmağını kısa bir süreliğine yanağımda gezdirdi. Kısacık bir hareketti ama dönüp karanlığa doğru ilerlerken bile dokunuşunun yakıcılığını hissediyordum. Işık kaynağım kaybolduğu anda etrafımı saran bir karanlık. Parmaklarımı Astra'nın kürküne sokarak korkmamaya çalıştım. *Sen onları göremiyorsan, onlar da seni göremez. Sen onları göremezsen, onlar da seni göremez.*

Bunun tamamen yanlış olduğu gerçeği - duyularım çoğu peri yaratığına kıyasla zayıf ve acınasıydı - bunu kafamda defalarca tekrarlamamı engellemedi.

Astra mırıldandı ve kocaman patilerinden biri kucağıma indiğinde yanımda gürlledi. Bir saniye sonra kürkü parıldamaya başladı, enerjisi ortamdaki ışığı da yansıtabiliyordu. "Teşekkür ederim," diye boğuldum, eğildim ve yüzümü onunkine bastırdım. "Sen harika bir arkadaşınsın."

Daha da sert mırıldandı ve göğsümdeki sıcaklık daha da arttı. Bu korkunç kediyi kendi evladım gibi seviyordum ve onu kurtarmak için kendimi kâbus gibi bir yaratığın önüne atabilirdim. Hayvanlar... kalbinize sarılırlar ve asla bırakmazlar.

Onun sıcaklığına gömüldüğümde yorgunluktan uyuyakalmış olmalıyım. Böyle bir tehlike altındayken hiç de güvenli bir hareket değildi şüphesiz, ama hey, ben sadece bir insandım. Yine de, birkaç metre ötedeki kayaların sürtünme sesini duyduğumda, duyularım kuvvetle geri geldi.

Astra bir anda ayağa kalktı, sinsice ilerliyordu, tüm vücudu gürlüyordu ve içinden tehditkâr hırıltılar yükseliyordu. Kediciğimle uyuyarak elde etmeyi başardığım rahatlık ve gevşeme hissi bir anda yok oldu

Sanki başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi. Artık ben de ayağa kalkmıştım, elimi Astra'nın sırtına koyarak ilerledim ve gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Dışarıdaki her neyse Zahak değildi çünkü Astra rahatça sarıldığımız yerden bir santim bile kıpırdamamıştı. Koruma modundaydı, bu da bir tehdidin bize doğru ilerlediği anlamına geliyordu. Astra'nın gurultuları arttı ve teninin parıldayan ışıklarında dokunaçlarının büyüdüğünü fark ettim daha uzun, tırtıklı kenarları keskinleştikçe yüzünden uzanıyordu.

Elindeki silahları hazırlıyordu ve ben karanlığa endişeyle bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Endişe bir silah mıydı? Eğer öyleyse, o zaman tepeden tırnağa silahlanmıştım.

Karıştırma sesi giderek arttı ve sonunda Astra'nın etrafımıza yansıttığı loş ışıkta yaratıcısı görünür hale geldi. İşte tam o anda neredeyse altıma işiyordum.

Önümüzde bir yaratık duruyordu ve bunun son olduğunu biliyordum.
Aman Tanrım, ölmek üzereyiz.

BÖLÜM 3

MORGAN

Yaratık bir peri dünyasında görmeyi beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu - hatta kabus kısmında bile. Bir ayıya benziyordu, altı ayaktan uzun ve iki ayağı üzerinde duruyordu, kısa siyah kürkü vardı. Bir ayıdan daha uzun bir burnu, sıra sıra timsah dişleri ve parlayan kırmızı gözleri vardı.

Korkum on kat artarken çığlıklar boğazımda düğümlendi. Cal ve Düşmüş Beşli'den gelen korku uyandırıcı enerjiyi daha önce hissetmemiş olsaydım, muhtemelen içimden geçen hisler karşısında aklımı kaçıırırdım.

Yaratık ayaklarını sürüyerek ilerledi ve son zamanlarda seri katil belgeselleri izleyip izlemediğini merak ettim; bir katilin yavaşça ayaklarını sürüyerek ilerlemesi kadar kan pompalayan bir şey yoktu. Ancak Astra'nın ışığında dev yaratığın daha fazla kısmı görünür hale geldikçe, korku uyandırmak için ayaklarını sürmediğini fark ettim. Onda bir sorun vardı.

"Kabus yaratıkları burada böyle mi görünüyor?" Nefes aldım. Astra hırladı, benimle iletişim kuramıyordu, bu da bir kez daha çok rahatsız ediciydi. Ayı timsahı bizden sadece birkaç adım ötede durana kadar daha da yaklaştı ve kürkünün bir parçası kayarak kayalık zemine yumuşak bir şekilde düştüğünde neredeyse çığlık atacaktım. Her yerinden parçalar kopmuştu, öyle ki bazı kısımlarda kemiklerin yanı sıra bir sürü kırmızı kas ve sinirli damarları görebiliyordum. Bir adım daha atarken bir hırıltı çıktı. ileri.

"Hareket etmeliyiz Astra," dedim aceleyle. "Bu normal bir kâbus yaratığı olamaz. Hasta görünüyor."

Akademide birkaç kâbus yaratığı görmüştüm ama hiçbiri buna benzemiyordu. Yani, zombi gibi çürüyen canavarlardan daha kâbus verici bir şey yoktu ama bunun normal olduğuna inanmayı reddediyordum.

Astra'nın yanına bastırarak onu oyuktan çıkarmaya çalıştım, böylece kaçabilecektik. Zahak'ı bulmamız gerekiyordu; o ne yapacağımızı bilirdi. Bu küçük oyukta kalırsak, ayı-timsah zombisinin bizi saniyeler içinde kapana kıştıracağından bahsetmiyorum bile.

Tabii ki, kimse hareket ettirilmek istemedikçe kılıcını hareket ettirmezdi. Şimdiye kadar duyduğum en tehditkâr hırıltıyı çıkarırken vücudu kabarmıştı.

ve sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi gerildiğini hissettim. Tam kıpırdadığı anda, büzülmüş dudaklarımdan küçük bir ciyaklama kaçtı ve bir komut sesi duyuldu. "Astra, hayır!"

Ejderha değiştiricinin sözleri bana çarptı ve kabus yaratık bile durdu, kafasının yanından bir parça kürk daha düştü ve bize kafatasının güzel bir görüntüsünü verdi.

Güzel, bu görüntüyü de kabus beyin bankama ekliyor olacağım, çok teşekkürler.

Astra canavara dokunmadan geri çekildi ve şimdi beni oyuktan dışarı iten oydu. Görünüşe göre Zahak'la aralarında iletişim sorunu yoktu. Ateş hattından çıktığımız anda tüneldeki ışık çok parlaklaştı ve Zahak ayı zombiyi yakarken ısı patlamasına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Astra'ya tutunarak yanağıma yumuşak bir dokunuşla utanç verici bir ciyaklama daha çıkardım. Gözlerimi kocaman açtığımda Zahak'ı yakınımda buldum. "İyi misin?" diye gürledi. Yaşadığım şok ve onu bu kadar yakınımda bulmam arasında ne diyeceğimi bilemiyordum. Tek yapabildiğim bakmaktı. "Morgan," diye itti, "bana cevap vermen gerekecek, tatlım. Ejderham çok gergin ve canavarı öldürmek bizi bir nebze olsun yatıştırmadı."

Zahak ve ejderhası. Kafaları koparıp benim için güzel bir buket gibi dikenlerin üzerine yerleştiren çift. Her zaman araya girip beni kurtarıyor, koruyordu ve bu o kadar bunaltıcıydı ki duygularım yine beni boğdu. Bakışlarım onun yanında, ayıdan geriye kalan tek şey olan yanık izine kaydı. "Neydi o?" Dudaklarımı ıslatmadan önce homurdandım. "Çürüyen bir zombi ayıya benziyordu."

"Morgan..." Sesi her zamankinden daha derindi. Sorusuna cevap verene kadar yerinden kıınıldamadı.

"Ben tamamen iyiyim. Bana dokunmadı."

Bir süre daha beni inceledi ve vücudundaki gerginlik azaldıkça gözlerindeki hayvani parıltı da kayboldu. Devasa boyuna doğru doğruldu ve etrafına bakındı. "Bu bir *kranbil*, ama daha önce hiç hissetmediğim bir enerjiden etkilenmiş. Aynı şekilde çürüyen başka yaratıklar da buldum. Sanki aralarında bir hastalık yayılıyor."

Bu da Astra'ya verdiği emrin neden bu kadar güçlü olduğunu açıklıyordu. "Astra onları ısırdıysa, enfeksiyon kapmış olabilir," dedim, az önce yaşadığımız kıl payı kazadan sonra içimi bir ürperti kapladı. "Ve sanırım yaratıklar hastalıklıysa yiyecek bulma şansları yok."

Yüzü asıktı. "Özür dilerim. Buradaki normal avlardan herhangi birini yeme riskini göze alamam. Sadece hızımızı arttırmamız gerekecek."

Hiç düşünmeden elimi Zahak'ın koluna koydum ve onu rahatlattım. Bana yiyecek veremediği için sesi sinirli ve endişeli geliyordu ama kelimenin tam anlamıyla hayatımızı kurtarmıştı, bu da yeterliydi.

Avucumun altındaki ısı ve güç patlamasıyla sarsıldım. Drager'a ilk kez gönüllü olarak dokunduğumda da benzer bir patlama hissetmiştim ama o zaman bir doğurganlık ritüelinin enerjisine kilitlenmiştik.

Zahak'la ilgili bir ritüel yoktu ama yine de elimi çekemiyordum.

Bu bizim bağımız, la moyar. Yakında anlayacaksın.

On dakika içinde üçüncü kez ciyakladım ve bir daha yaparsam kendimi tokatlamak zorunda kalacaktım. Ama... *kafamın içinde olduğu o kadar açıktı ki!* Ne oluyor lan? Zihnimde daha derin ve daha titreşimli olan sesi her yerimde yankılandı ve içime bir ateş gibi yerleşti.

Beni duyabiliyor musun? Ne kadar garip gelse de sesimi geri yansıtmaya çalışmak zorundaydım.

Derin kahkahalar zihnimde yankılandı. *Zamanla alışacaksın. Güvenliğiniz için gerekmedikçe, doğal engellerinizi asla zorlamayacağım.*

Gözlerimi ona diktim. *Bunun için fazla insanım. En azından tartıştığımızda seni dışarıda tutabilirmişim gibi davran.*

Gözlerindeki ışıltılı altın rengi karardı ve beni daha fazla zorlamadı. Enerjisi bedenimden çekildi ve ben kaybın melankolisinin beni ele geçirmesine izin vermeyi reddettim. Elbette, hayatımda ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum ama beni yeniden bir bütün haline getirecek başka birine ihtiyaç duymayı kabul edemeyecek kadar uzun yıllarımı bağımsızlığımı kazanmaya çalışarak geçirmiştım.

Ben yapamadım.

Elimi Zahak'tan çekerek nefesimi sakinleştirmeye çalıştım ve o da mağaranın etrafına bakarken bana izin verdi. "Artık buranın altındaki durumun farkındayız..." dedi. Zombi konuşması mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. "...Daha fazla oyalanmamız gerektiğinden emin değilim. Dinlenmediğinizi biliyorum ama devam edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Vücudum ağrıyordu, bacaklarım sızlıyordu ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Zahak'a dokunmak on tane enerji içeceğini mideye indirmeye benziyordu. "Bir süre daha devam edebilirim."

Başını salladı ve yüz ifadesi daha da sertleşti. "Suyu daha fazla tüketmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İçinde hiçbir şey tespit edemedim ama bu hastalık topraklarımda daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Karanlık, yapışkan ve iğrenç ve bir insan olarak nasıl etkileneceğinden endişeleniyorum."

"Susuz uzun süre dayanamam," diye hatırlattım ona. Yine de bu konuda panik yapmayı reddettim. Susuzluktan ölmek üzere olsaydım, suyu riske atardım. Zaten biraz içmiştim ve şu ana kadar kendimi tamamen iyi hissediyordum.

"Seni buradan hızlıca çıkaracağım," diye söz verdi bana.

"*Nasıl?*" gibi önemli bir soru sormadan uzanıp uzun kolunu belime doladı, beni yanına çekti ve tünellerden geçip gitti. "Zahak!" Bağırdım ama sesim onun hızında kayboldu.

Daha önce Drager'la böyle bir yolculuk yapmıştım ve midemdekileri vücudumun içinde tutmak için gözlerimi kapatmak zorunda kalmıştım. Zahak da farklı değildi, çevremizin çoğu karanlıkta olsa bile.

Yürüyemeyecek kadar yorgunsam neden sorma zahmetine girdim ki? Farkına bile varmadan zihinsel bağlantımızı kullanarak ona ters ters baktım.

Onun yanıtı daha boğuk bir kahkaha oldu ve yalan yok, bu sesi her duyduğumda biraz bağımlısı oldum. Konuştuğunda güçlü ve metanetliydi, ayrıca çok korkutucuydu. Ama bu kahkaha farklı hissettiriyordu... sanki sadece benim içinmiş gibi.

Zahak bizi uzun bir süre son sürat götürdü ve ben de bu fırsatı kestirmek için kullandım. Bir noktada tekrar yürümeme izin vereceğinden emindim ve bu gerçekleştiğinde mümkün olduğunca fazla enerjiye ihtiyacım vardı. Yiyecek ve su eksikliği beni yakında yeterince yavaşlatacaktı, buna bir de uykusuzluğu eklemek istemiyordum.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından ejderha değiştiricinin adımları yavaşladı ve uykulu bir şekilde gözlerimi açabildim. "Vay canına," diye mırıldandım, ışık uçurumdan süzülüp Denille Adası'nın anakarasının altında ne kadar derinde olduğumuzu gösterirken.

"Burası doğal yapısal değişimlerin gerçekleştiği yer," dedi Zahak sessizce, etrafına bakarak. "Güneşin enerjisi sayesinde yeşillik buraya geri geldi."

Beni ayağa kaldırdı ve şaka değil, kendimi dik tutacak gücü bulmam bir çırpıda oldu. Görünüşe göre, dev bir ejderhanın beni birkaç saat taşımaya yetmiş ve bacaklarım emekli olmaya hazır hale gelmişti.

Sallanmadan ayakta durabildiğimde, Zahak'ı keşif için takip ettim. "Burada her şey normal görünüyor," diye gürledi. "Topraklarıma ilk geldiğimde, buranın altında gelişen bir yeşillik ekosistemi vardı. Astra ve kalan birkaç koyu sarı kılıç bu sayede hayatta kalabildi."

"O zaman neden kapattın? Onları yalnız bırakmanız gerekmez miydi?"

Cevap vermesi bir dakika sürdü ve ben de hassas bir konuya değinip değinmediğimi merak ettim. Bazı gelenekler ve buradaki geçmişle ilgili bilgisizliğim başımı birden fazla kez derde sokmuştu. "Geriye dönüp baktığımda," dedi sonunda, sesi her zamankinden daha boğuktu, "onları kendi hallerine bırakmalıydım. Gelişimiz onları çok uzun zamandır hayatlarını kontrol eden istikrarsızlıktan uyandırdı ve hepsi yeni bir başlangıç istedi. Benden uçurumu yok etmemi istediler, böylece temiz bir sayfa açabileceklerdi. Ama yukarıdaki dünyanın bekledikleri gibi olduğunu sanmıyorum. Artık kabus klanlarının dışında ayrı yaşıyorlar ve daha kolay buldukları yönler olsa da, kayıplarının yasını tuttuklarını biliyorum."

Astra derinden mırıldandı ve kendimi uzanıp başını hafifçe okşarken buldum - mırıltısındaki yankılanan hüznü duymak acı vericiydi.

"Bir gün bunu tersine çevirme şansınız var," diye öneride bulundum, hiç şüphesiz yararsız bir şekilde. "Daha iyi bir gelecek yaratmak için geçmişimizden ders almalıyız. Siz beşinizin tanrı olarak görüldüğünüzü anlıyorum ama bu yanılmaz olduğunuz anlamına gelmez. Bu sadece hatalarınızın daha büyük ölçekte olabileceği anlamına geliyor. Ama bu düzeltilebilir." Değil mi?

Beni dikkatle izliyor, istemediğim tavsiyemi takdir edip etmediğini belli etmiyordu. Neyse ki, burası çok garip bir hal almadan önce Astra daha önce duymadığım bir ses çıkardı. Daha derin bir gümbürtü ve gözleri kırmızı parladı.

"O iyi mi?" Tedirginlik bir kez daha omurgamdan aşağı süzülürken "İyi mi?" diye sordum. Burada zombi-kabuslar olduğunu biliyorduk ve bu ayının göreceğimiz son ayı olduğundan şüpheliydim. Yine saldırıya mı uğramak üzereydik?

Zahak ona doğru eğilirken, "Yeni bir enerji hissediyor," dedi. "Ne oldu kızım? Ne hissediyorsun?"

Kâbus yaratıklarının bu dünyayla Zahak'tan daha uyumlu olduğu açıktı ve onun içgüdülerine güveniyordu. Astra o derin, alışılmadık şekilde guruldadı ve ilerlemeye başladı. Dişleri görünmese de avlanma modundaydı... henüz.

Arkasından gittik, Zahak beni daha yakına çekmek için uzandı ve ben aramızdaki karıncalanma enerjisinin patlamasını görmezden gelmeye çalıştım. O değildi

Zihnimde konuşuyordum ama aramızdaki bağ devam etti ve birlikte vakit geçirdikçe güçlendi.

Neyse ki, patikanın derinliklerinde gezinmeye devam eden Astra gibi oldukça büyük bir dikkat dağıtıcıydı. Buradaki kaya zeminde tanımlayamadığım küçük çalılar yetişiyordu ve yan duvardaki çatlaklardan daha da büyük dallar çıkıyordu, buralardan su damlıyordu.

Gürlemesi gittikçe arttı ve duraklayıp yana çekildiğinde nihayet dikkatini çeken canavarı fark ettim. Astra'dan birkaç metre daha büyüktü, yan yatmış, kıpırdamadan duruyordu.

"Olamaz," diye bağırdım, gözlerimin ısındığını hissederek. "Ne oldu?"

Astra gibi koyu sarı bir kılıçtı, aynı siyah kürke ve kadim güzelliğe sahipti ama bu açıkça ölmüştü, kürkü ve eti parçalar halinde dökülmüş, geriye sadece çürüyen leşi kalmıştı. Burnuma kötü kokmuyordu ama Astra'yı gelişmiş duyularıyla kendine çekmişti.

Zahak ve ben sessizce onun yanında dururken, uzun bir süre sadece yere düşmüş canavara baktı, sonra başını geriye eğdi ve kederli bir çığlık attı. Bu kederli feryat göğsüm ağrıyana kadar bedenimi doldurdu ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını durdurmaya çalışmadım bile. Astra burada sadece bir koyu sarı kılıcını kaybetmenin yasını tutmuyordu; türünün son örneğini kaybetmenin yasını tutuyordu.

"Üzgünüm, eski dostum," dedi Zahak, elini destek için sırtına koyarak, sert bir sesle. "Yaratıklarına bunu kimin yaptığını bulacağım ve sonra onları yok etmekten büyük zevk alacağım."

Astra'nın çığlığı, dişleri ortaya çıktıkça daha az kederli bir hal aldı. O da onları yok etmek istiyordu ve itiraf etmeliyim ki boğazım düğümlenerek aşağıya bakarken ben de bu plana katılıyordum. Bu yaratıklar bunu hak etmemişti. Kendi işlerine bakıyorlardı, burada kendi dünyalarında yaşıyorlardı ve onlar...

Öfkeli düşüncelerim küçük bir çığlıkla kesildi, o kadar yumuşaktı ki gürültülü ve öfkeli kelimelerle konuşan Astra ve Zahak tepki vermedi. Acaba aklımı mı kaçıyorum ve sesleri hayal mi ediyorum diye düşünerek ilerledim.

"Morgan, ne yapıyorsun?" Zahak ölü canavarın yanından geçerken beni hemen fark etti ve tüm bunların benim çılgın hayal gücümünden kaynaklandığından emin olmama rağmen, bir elimi kaldırarak bir dakika daha beklemek istedim.

Şaşırtıcı bir şekilde görevime devam etmeme izin verdi ve ben kılıcın cesedinin arkasına doğru döndüğümde küçük bir çığlık daha yükseldi. Bu kez ejderha şekil değiştiren tepki verdi, ölü yaratığa lazerle odaklanırken vücudu kaskatı kesildi.

Kuyruğu kaydırmak için ayağımı kullandığımda, sesin buradan geldiğinden neredeyse emindim.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Halüsinasyon görüp görmediğimi merak ederek aşağıya bakarken, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel yaratığı inceledim. Yavru bir sarı kılıç, annesinin altında güvenle korunuyordu. Son görevi yavrusunu, hepsini yok eden şeyden korumak olmuştu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

BÖLÜM 4

ZAHAK

Bu mümkün değildi.

Şok beni kavradığı için hareketlerim normalden daha yavaştı. Yine de o kadar yavaş değildi ki, Morgan yavruyu kaldırmayı başaramadan ona ulaşamadım. "Hayır," diye hırladım, sonra ses tonumu yumuşatmak için kendimi zorladım. "Ona henüz dokunma. Hastalıklı da olabilir."

"Z, o küçük bir bebek ve bize ihtiyacı var," diye ağladı, gözleri sulanmıştı ve kahrolası üzüntüsü beni mahvetmişti. Burada onu mutlu etmek için öldürebileceğim kimsenin olmaması çok rahatsız ediciydi. Bu durum şiddetle çözebileceğim bir durum değildi ve neredeyse diğer tüm duygularda paslanmış olduğumdan, bu beni bir parça kaybolmuş bıraktı.

"Annesi gibi enfekte olmadığından emin olamayız," diye tekrarladım acımasızca. Ne kadar ağlayıp bana yalvarırsa yalvarsın, eşimi tehlikeye atmak asla gerçekleşmeyecekti.

Morgan gözlerini kırpıştırarak bana baktı, üzüntüsünün yerini ateş almıştı. "Bunu riske atmaya hazırım," diye karşılık verdi ve benden korkmadığı açıldı... ya da kendini koruma duygusu çok azdı. Kimse kardeşlerimle ya da benimle tartışmazdı ama Morgan başından beri Drager'la savaşıyordu.

O da açıkça benimle savaşmaya hazırdı ve ben onun eşim olabilecek kadar güçlü olduğunu uzun zaman önce kabul etmiştim. Kırılgan görünümüne rağmen, benim olanı talep ettiğimde hayatta kalacaktı.

"Bazen acımasız bir piç oluyorsun," dedi yumuşak bir sesle ama insan vücudunun toplayabildiği kadar tehditkâr bir ifadeyle.

Morgan ne kadar acımasız olabileceğimi bilmiyordu. Özellikle de konu ona gelince.

"Astra," diye ısırdım, canavarın gerginliği göğsümde gümbürdüyordu. "Kokuyu kontrol et."

İleriye doğru sinsice yürüdü, leşin etrafında dönerken enerjisi öfkeyle doluydu. Türünün son örneği olarak, tecrit edilmiş ve yalnız bir yerde yaşıyordu ve ölü kılıcı gördüğümüzde bu ikimizi de kırmıştı. Eğer bu yavru etkilenmemişse, o zaman mirasının küçük bir parçasını koruma şansı vardı.

Astra eğilip yavaşça kokladığında, Morgan elime karşı koymayı bıraktı ve kılıcı yakından izlemeye başladı. Parmaklarım onun yumuşak teninde esnedi ve kendimi kollarımdaki kadına odaklanmış buldum. Hâlâ duygusal olarak -ve muhtemelen daha fazla- kardeşime bağlı bir kadın. Neredeyse her parçamı harekete geçiren milyon yıllık içgüdüyü serbest bırakmadan önce çözmemiz gereken çok şey vardı. Sabrımın ve disiplinimin gerçek bir sınavıydı.

Astra'nın mırıltılı sesi yaklaştıkça daha da yükseldi. Bir yanım onu da uyarmak istiyordu ama o da en az benim kadar yaşlı ve güçlüydü ve yıllar içinde onun içgüdülerine güvenmeyi öğrenmiştim. Dilimizi pek bilmiyordu ama gerektiğinde benimle zihinsel olarak iletişim kurabiliyordu.

Güvenli.

Morgan'ı gönülsüzce bırakarak, "Yavru enfekte değil," dedim.

Hüzünlü bir çığlık atarak kılıcın yanına dizlerinin üzerine çöktü ve onu kucağına aldı. Yavru tekrar uykuya dalmış gibi görünüyordu, görünüşe göre tüm enerjisini bizi varlığından haberdar etmek için kullanıyordu. Morgan onu hemen göğsüne bastırdı ve kendi yavrusuymuş gibi sallamaya başladı.

"Panter yavruları annelerinin yanında bir yıldan fazla kalıyor," dedi bana, aceleyle gerçekleri ezberden söyleyerek. "Kılıçların panter olmadığını biliyorum ama insan dünyasında bildiklerime en yakın karşılaştırma onlar. Ve bu yavru birkaç saatten daha yaşlı olamaz, değil mi? Onlar hakkında ne biliyorsun?" Sanki ikimizden biri hemen cevap verse daha iyi olacakmış gibi Astra ve bana bakarak sorularını sıraladı.

İnsanım çok sevimliydi.

"Koyu sarı kılıç yavruları hakkında çok az şey biliyoruz," dedim dürüstçe. "Astra ve ben onun türünün son örneği olduğunu sanıyorduk. Bu canavar ışığın bu bölümüne yakın bir yerde hayatta kalmış ve burada yetişen bitkilerle beslenmiş olmalı."

Morgan burnunu kırıştırdı. "Normal kılıçlara benzediklerine şüphe yok," dedi aynı hızla. "Bana onlardan bahset."

Bir başka talep ve her etkileşimde bağlılığı daha da derinleşen ejderhamdan bir başka gümbürtü.

"Eğer sen ve yavrun bu tür hakkında bilgi edinecek kadar uzun yaşamak istiyorsanız," dedim ona, "tekrar hareket etmeliyiz. Ve yeterince hızlı hareket etmenin tek yolu seni taşımama izin vermen."

Acıkmıştı ve yorgundu. "Bu gece dinlenebilir miyiz lütfen?" diye fısıldadı. "Biraz uykuya ihtiyacım var ve senin kollarında uyuyamam."

Bu yavruyu taşımak. Sadece bu gece, sonra yarın istediğin hızda koşabilirsin."

Tartışmak istedim ama acil bir tehlike sezmediğim için ona bunu verebileceğime karar verdim. "Beş saat," dedim kısaca. "Beş saatin var ve sonra tekrar hareket ediyoruz."

Bana sadece neşeli olarak tanımlanabilecek bir gülümseme attı ve ona bakarken göğsüm biraz daha sıkılaşmadıysa lanet olsun. Ellerin minik bir yavruyu tutan bu mucizevi yaratık tehlikeliydi.

İnanılmaz tehlikeli.

Astra güvenli bir yer keşfetti, iki ayaklı formundayken burnu benimkinden daha iyiydi. Kendimizi üç tarafı duvarla çevrili başka bir oyukta bulduk, bu yüzden sadece bir saldırı noktasına göz kulak olmamız gerekiyordu. Morgan'ın oturup sırtını duvara yaslayarak rahatlaması ejderhamın bir kılıç gibi mırıldanmasına neden oldu. Onunla ilgilenmek hoşuna gidiyordu ve bu tatmin ikimiz için de yeni bir şeydi.

"Uyuyabilirsin tatlım," dedim ona. "Tekrar gitme vakti gelene kadar nöbet tutacağım."

Yüzünü kocaman bir esneme kapladı. "Yavru birkaç saat iyi olacak, değil mi?" diye sormayı başardı.

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde. Enerjisi güçlüydü. "Onlar zorlu bir tür ve bu küçük olan henüz herhangi bir zayıflığa yenik düşmedi." Süzülüp buradaki yaratıklara bulaşan enerji her neyse yavruyu ıskalamıştı. Belki de henüz tam olarak doğmamıştı ama her iki durumda da bu bir başka mucizeydi.

Morgan bir esnemenin ardından, "Eğer burada sadece bir tane koyu sarı kılıç varsa," dedi. "Bu yavru nasıl mümkün olabilir ki?"

Zihni bazen çok hoş bir şekilde insani olabiliyordu. "Hiçbir fikrim yok ama bu cins özeldir. Eğer kendi tercihleri olsaydı, kendi başlarına yavru yapma şansları kesinlikle vardı." Astra'nın teorime olan ilgisini hissediyordum ve geleceğe dair bu yeni umut üzerinde düşünmek için çok zaman harcayacağını biliyordum.

Morgan yere bakarken gülümsemesi yumuşadı ve ben de canavarı ondan uzaklaştırmak için içimdeki dürtüyle savaştım. Ejderhamın sahipleniciliği sınır tanımıyordu ve henüz eş bağını mühürlememiştik, bu yüzden başkalarının eşimize yaklaşması söz konusu olduğunda ekstra huysuzlanıyorduk.

Yavrusunu göğsüne yaklaştırarak yan yatıp uykuya daldı. Astra dinlenemeyecek kadar öfkeli olduğu için devriye gezerek mağaranın içinde kayboldu. Türünden birini ölü bulmak onun nazik ruhunu öfkeliendirmişti.

Morgan'ın yanında kaldım, onu sessizce izledim, derin ve eşit nefes alışını ezberledim. O kadar bitkin düşmüştü ki sert zeminde bile mışıl mışıl uyuyordu. Onu izledikçe, derisinde kırmızı izler bırakan gevşek taşların üzerine yayılmış haline daha da sinirleniyordum.

Daha fazla dayanamadığımda, onu ve yavrusunu topraktan kaldırdım ve üzerimde dinlenebilmeleri için uzandım. Kısa bir süre kıpırdandı, tutarsızca mırıldandı, sonra tekrar uykuya daldı. Yavru bir gözünü açtı ve mırıldandı, sonra o da uykuya daldı. Piç kurusu eşimi çoktan sahiplenmişti. "Bu geçici bir durum," diye uyardım onu. "İlk sen sahiplenmeyeceksin. O benim."

Bir mırlama daha ve kendimi biraz eğlenirken buldum. Astra sayesinde koyu sarı ırka karşı hep bir zaafım olmuştu.

Isı ve ejderha enerjisi yükselip Morgan'ı çevreledi ve Morgan her zamankinden daha derin uyudu. Duvara yaslandım, iki elimi üzerinde tutarak onu kendime doğru çektim ve bir yandan da onu soyma dürtüsüyle savaştım.

Aramızdaki giysi engeli beni rahatsız ediyordu; tenine dokunmak ve özünü tatmak istiyordum. Kırılğan bedeninin sunduğu her şeyi almak istiyordum ama o hazır olana kadar bunu yapmayacaktım.

Canavarımı kontrol altında tutabilirdim. Kontrol altında tutmak zorundaydım.

Aletimi kontrol altına almak farklı bir hikayeydi, çünkü tabana yakın kas halkası, düğümüm bir kez daha zonkluyordu. Haftalardır durmadığından oldukça emindim.

Astra döndüğünde, enerjisi düşük ve kederliydi, girişin yanında nöbet tutmaya başladı ve ben de gözlerimi kapadım. Dinlenme sırasında Astra dışında bir başkasının yanımda olmasına asla izin vermemiştim.

Ve şimdi de Morgan.

O karşımdayken enerjim daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde gevşedi. Onun varlığında daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlık, özümün karanlığından süzülüp gelen ve bedenimin ve düşüncelerimin sakinleşmesine izin veren bir huzur vardı.

O bana yaslandıkça ve ben onunla birlikte dinlendikçe, enerjisi arttı ve midesinin gurultusu hafifledi. Birbirimizi besliyorduk, o anda birbirimizin ihtiyacı olan her şeyi veriyorduk - uzun hayatımda çok eksik olan bir denge.

Bunca yıldır neyi kaçırdığımı anlamaya başladığım bu anı çok az şey gölgeleyebilirdi. Yine de Drager meselesi vardı; onun

enerji onun içinde kaldı. Bunun bitmesi gerektiğine karar vererek, kendi enerjimi ona aşlamak ve onu sisteminden temizlemek için zaman harcadım.

Şu an burada olsaydı, kafasını koparırdım. *Şerefsiz*.

Tabii ki annemiz ve bu istila meselesini çözene kadar beşimizin birlikte çalışmaktan başka çaresi yoktu. Gücümüz birlikten geliyordu, bu da farklılıklarımızı bir kenara bırakmak anlamına geliyordu.

Drager her zaman yaptıklarının sonuçlarından kaçmanın bir yolunu bulurdu ama eninde sonunda kendisine ait olmayan bir şeyi aldığı anda neler olduğunu öğrenecekti.

Düşüşten önceki hayatımın kırık dökük anıları, kaçtığımız dünyanın kısa görüntüleri zihnimin gerisinde dönüp duruyordu. Kırmızıya boyanmış dağları hatırlıyordum. Annemin sesi zihnimde netti ama yüzü gölgelenmişti. Canavarıyla birlikte... Bir canavarı var mıydı? Eğer öyleyse, neden hatırlayamıyordum? Dişi bir ejderha erkeklerden farklı mıydı?

Yıllar önce bizi Xalifer'den ayrılmaya zorlayan enerji tarafından engellenen pek çok anı. Burada, Risest'te kendimize bir hayat kurmuştuk ve Morgan'ın geldiği gibi ailemin de istila etmeye karar vermesi beni çok kızdırdı.

Morgan bundan daha önce bahsetmişti ama ben daha çok onu güvende tutmaya odaklanmıştım. Şimdi bunu gerçekten düşündüm. Ya bu saldırının Morgan'ın gelişiyi aynı zamana denk gelmesi bir tesadüf değilse? Hayatlarımız son birkaç yüzyıldır istikrarlıydı ve o her şeyi değiştiren tek faktördü.

Bir insanın tesadüfen bir fae dünyasına girmesi ve sonra da bizden birinin gerçek eşi olduğunu öğrenmesi ihtimali nedir ki? Kader bizi bir araya getirmediyse çok düşük bir ihtimal. Kardeşlerimin gerçek çabalarına rağmen, fae'ler arasında hiç eş bulamamıştık.

Morgan farklıydı. Bir anomaliydi. Bize karşı savaşacak güce sahip olan ve sesini ve bilgisini bize yardım etmek için kullanan bir insan. Morgan benim gerçek eşimdi - bunu kanıtlamak için Drager'ı öldürmem gerekse, hiç tereddüt etmeden öldürürdüm - ve belki de bu yeni vahiy Anne ve Xalifer için sandığımızdan daha fazla şey ifade ediyordu.

Morgan her şeyi tetikleyen anahtar olabilir.

BÖLÜM 5

MORGAN

Hiçbir zaman kamp yapmaktan hoşlanan bir insan olmamıştım. Elbette, kamp ateşleri, dikkat dağıtıcı unsurların olmaması ve doğayla iç içe yaşamak gibi romantik yönleri beni kendine çekiyordu. Ama sonra gerçeklik beni geri sürükledi ve yerde uyumanın benim için keyif değil ceza olduğuna karar verdim.

Ancak bugün, kâbuslarla dolu bir mağarada, bana ait olmayan bir dünyada, yorgunluğum o kadar fazlaydı ki, göğsüme sarılmış, küçük bir sıcaklık sunan mucizevi kılıç yavrusunun yardımıyla soğuk, kayalık yüzeyi zar zor hissediyordum.

Sanki kurtarmam gereken benim yavrummuş gibi küçük yaratığa karşı zaten bir parça sahiplenme duygusu besliyordum.

Biyolojik saatim henüz yirmi altıya yaklaşmamıştı ama bu bebek için hiç düşünmeden ölebilirdim. Elbette bazı düşüncelerim vardı ve bunlar biraz şöyleydi: *Nesli tükenmek üzere olan bir türün bebeğini nasıl kurtarabilirim? Zahak ve benim aramda neler oluyor ve neden şimdiden zihnimde onun varlığını arıyorum? Drager'la çok daha uzun süredir -ve çok daha samimi bir şekilde- birlikteyken ve aramızda her zaman bir güvensizlik unsuru varken ona karşı daha az huzursuz hissetmem garip mi?*

Neyse ki uykunun derinliklerine daldıkça düşüncelerimin karmaşası azaldı, ta ki soğuk tenime sızmaya başlayıp içimi ürpertinceye kadar, yavrunun sıcaklığı beni sıcak tutmaya yetmedi, özellikle de Drager'ın enerjisi azaldıkça. Kalıcı bir bağ kurduğumuza dair verdiği teminatlara rağmen, ne yaparsa yapsın, içime aşılacağı enerji asla kalmadı.

Bir başka ürperti beni ele geçirdi ve sanki biri vücudumun üzerine en rahat battaniyeyi örtmüş gibi lezzetli bir sıcaklık etrafımı sarana kadar neredeyse uykudan uyandım.

Uyku bir kez daha derinleşti ve kendimi doğal bir şekilde uyanırken bulana kadar, dinlendiğim o son saatte neden bu kadar sıcak ve rahat olduğumu anlamadım.

"Siktir," diye mırıldandım, görüşümü temizlemek için başımı salladım. "Sana da günaydın," dedi Zahak boğuk bir sesle.

Oh, çifte lanet.

Zahak'la
yatmıştım.

Onun kocaman vücudunun tam üstüne. Sanki benim güvenlik battaniyemmiş gibi ona sarıldım.

"Ah, özür dilerim." Boğazımı temizledim. "Gece boyunca üzerinde mi süründüm?"

Lütfen hayır de. Hayatımda daha az utanca ihtiyacım vardı.

"Üşümüştün," dedi basitçe, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, oysa ben hâlâ beni kucağına mı taşıdı yoksa uykumda onu mu aradım hiçbir fikrim yoktu. Göğsüme yaslanan minik bir mırıltı dikkatimi dağıtmak için mükemmeldi ve kendimi bebeği güvende tuttuğum gerçeğine odaklanmaya zorladım. En önemli kısım buydu.

Vites değiştiriciden beceriksizce inmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, sert eli kıcıma inmeden önce bir süre çırpındım, aşağıda, beni zahmetsizce ayağa kaldırırken beni kavradı. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu bildiğimden, onun sıcak kahkahası zihnimde yankılanırken bile kendimi kontrol altına alana kadar yavruya odaklandım.

Aramızdaki bağlantı sayesinde çoğu zaman eğlendiğini belli ederdi.

İçimdeki arzu ve kafa karışıklığı girdabını kontrol altına almayı başardığımda, "Zihinsel bağlantımız daha güçlü hissediyor," diye not ettim.

Zahak da ayağa kalktı ve odağı bana dönmeden önce kısa bir süre etrafı kolaçan etti. "Enerjim dün gece seni besledi ve bu aramızdaki bağda istemeden de olsa bir köprü oluşturdu."

Bekle, ne? "Beslenmiş mi?" Sorguladım.

Kocaman ve sahiplenici eli karnımı sıyırdı. Tutuşunu bırakmadan önce nazik bir vuruş. "Artık aç olmadığını fark ettin mi?"

Nefes al, Morgan. Nefes al.

Zahak'ın bana bu şekilde dokunması, enerjisini benimkine damgalaması yıkıcıydı. Tutarlı düşüncelerim, bu siperde olmaktan duyduğum korkuyla birlikte kayboldu. Tek arzum bu devasa şekil değiştireni bir kez daha yere itmek ve ona doğru kıvrılmaktı. Ama bu sefer bunu çıplak yapmalıydık. Kafamın içinde daha fazla kahkaha vardı ve düşüncelerimi duyduğunu fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir bardak buzlu su döküldü.

Hayır, la moyar. Ama tahrik kokunu alabiliyorum.

Ne. Ne? Ne? Az önce *koku mu* dedi?

Çömelip kendimi koklama isteği beni ele geçirdi ama kendimi tutmayı başardım. Bugün yeterince utanmıştım.

Zahak eğildi, böylece sesi duyularım üzerinde gürleyen bir merhem oldu. "Önümüzdeki beş yıl boyunca çıplak ve yatağında olmamanın iki nedeni var. Birincisi, hazır değilsin. Ve ikincisi, dünya etrafımızda yanıyor. Ama bu sorunları hallettiğim an, sen benimsin."

Benimkini.

Onun dokunuşu kadar yıkıcı ve arzu uyandırıcı bir kelime. Modern bir kadın olarak, karnımda yavaşça kıvrılan ve tüm vücudum ağrıyana kadar merkezime doğru damlayan bir sıcaklığa sahip olmamın hiçbir yolu yoktu. *Benimki*, beni kırmızı bayraklar hakkında koşturup çığlık attırmalıydı, ama yine de... kırmızı mıydılar? Orada pembe vardı. Çok pembe görünüyordu. Demek istediğim, eğer düşünürseniz kırmızı, pembenin bir tonuydu. Yani, gerçekten düşünürseniz.

Gerçekler inkâr edilemezdi. En samimi anlarımızda bile Drager, Zahak'ın bana her yaklaştığında gösterdiği sahipleniciliğin onda birini göstermemişti. Zahak aramızdaki bağa hiç karşı çıkmamış, sorgusuz sualsiz sahip çıkmıştı ve belki de, sadece belki de, bayraklarının pembe görünmesinin nedeni buydu.

Daha sonra gittiği yerden yeni dönen Astra'yı selamlamak için oradan uzaklaştı ve ben de kendimi kontrol altına alana kadar yavruyu tutmaya ve nefes almaya odaklandım. Bir konuda haklıydı: Artık kesinlikle aç ya da bitkin değildim.

"Harekete geçmeliyiz," dedi Zahak ve ben de hiç ateş basması yaşamadan ona odaklanabildim. "Astra hastalığın kötüleştiğini ve burada daha fazla kalırsak çok daha fazla zombiyle uğraşmak zorunda kalacağımızı söyledi."

"Hareket edebilirim," dedim ve nihayet gözlerini açmakta olan yavruya baktım. Altın sarısıydılar, mırıldanıp başını göğsüme yaslariken bana şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Astra guruldayan bir ses çıkararak bana yaklaştı ve ben de bebeği koklayıp yalayabilmesi için eğildim. "Sağlıklı olduğunu ve senin tarafından tutulmaktan çok memnun olduğunu söyledi," dedi Zahak, sesi her zamankinden daha derindi.

"Onu nasıl besleyeceğiz?" Ben sordum. Bir dükkâna gidip kılıç formülü alabileceğimiz gibi değildi. Burada dükkan olup olmadığından ya da çoğu fae ırkının kendi yiyeceklerini yetiştirip avladıklarından bile emin değildim. Her zaman yiyeceğin sağlandığı yerlerde bulunmuştum ve aptalca bir şekilde nereden geldiğini ya da oraya nasıl ulaştığını hiç sormamıştım.

"Şu anda sizin enerjinizi emiyor olacak," dedi Zahak. "Genç olduğu için sadece küçük miktarlara ihtiyaç duyacak ve yukarı çıktığımızda ilk bitki yaşam kaynakları olan *hefle* çalısını araştırabiliriz. Ya da en azından Astra'nındı ve ben sadece onun sahip olduğu bilgiye sahibim."

"Benim için yeterince iyi," dedim yavruyu göğsümde daha yükseğe kaydırarak. "Hadi buradan gidelim."

Dün gece Zahak'ın üzerinde gerçekten güzel - korkutucu derecede güzel - bir uyku çektiğim için bugün kendim yürümeyi bekliyordum. İlk adımı attığımda, beni düğün tarzında göğsüne bastırırken ayaklarım altımdan çekildi.

"Tam bir baş belasıydın, bunu biliyorsun, değil mi?" Şakayla karışık söyledim.

Henüz hareket etmeyen Zahak, bakışlarımızın buluşabilmesi için beni daha yukarı kaydırды. "Baş belası olmak seni güvende ve hayatta tutacaksa, ben de baş belası olacağım. Umurumda değil, la moyar. Seni hayatta tutacaksa etrafımızdaki tüm lanet dünyayı yok ederim."

Bunu benim kafa buketimle birden fazla kez göstermişti zaten. O fae'ler için kesin bir baş belasıydı ya da *kesin bir katildi*, ama kim sayıyordu ki?

On dört.

Ukala bu sayıyı aklıma düşürdü ve dudaklarımı sıkıca bastırdım çünkü beni öldürmeyi planlıyor olsalar bile on dört fae'nin ölümüne gülmek yanlış geliyordu.

"Düşüncelerimi duyabildiğini biliyordum," dedim yüksek sesle.

Zahak başını salladı ve o hareket etmeye başladığında göğsüne yaslandım. "Sadece elinden kaçırdığın birkaç şey. Senin doğal engellerini aşmadım ve aşmayacağım."

Kişiliğinin yan yana gelmesi kafamı karıştırdı. Sahiplenici ve dokunaklıydı, her zaman elleri üzerimdeydi, her zaman iyi olup olmadığını kontrol ediyordu, ama sonra bana zihinsel mahremiyetimi verdi ve ilişkimizin fiziksel yönünü zorlamadı çünkü hazır olmadığını biliyordu.

Kafa karıştırıcıydı ama aynı zamanda onun varlığında kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Hızımız arttıkça tekrar gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve yavruyu sıkıca tutarken nefes almaya odaklandım.

Ona bir isim vermeliyiz. Bu düşünceyi Zahak'a gönderdim, bu kadar hızlı hareket ederken yüksek sesle konuşamıyordum.

Bir erkek, diye cevap verdi hemen. Ve Astra ona isim verme şerefine nail olmak isteyip istemediğinizi sordu.

Bir erkek. *Bakalım ona uygun bir isim bulabilecek miyim. O küçük bir savaşçı, şimdiden zorlukların üstesinden geldi ve zombi mağaralarında hayatta kaldı.*

Zahak bir süre sessiz kaldı ve sonra hızını artırırken yakınlarda bir sürtünme sesi duydum. Zombiler bizi bulmuş muydu?

Annesi onu korudu, çıldırmış, mutasyona uğramış halinde bile.

Ben de aynısını yapardım. Bu düşünce ağzımdan kaçtı ve hemen ekledim, eğer onun annesi olsaydım. Bebeklerimi korumak için elimden gelen her şeyi yapmamayı hayal bile edemezdim.

Zahak'ın beni tutuşu bir refleks gibi kısa süreliğine sıkılaştı, sonra sakinleşti. *Kaç annenin hala önce kendini koruduğuna şaşıracaksınız.*

Acaba gökyüzündeki o sesi, mutlu bir aile buluşması için burada olmadığı açıkça belli olan, kırık dökük anılarına sahip olduğu annesini mi düşünüyordu diye merak ettim. *Annem pek de iyi bir insan değildi, dedim kendimi anlatma ihtiyacı hissederek. Güzel ve şımarık büyümüştü. Bir güzellik kraliçesiydi ve istediği her şeyi gereksiz yere sağlayan ebeveynlerin tek çocuğuydu. Soru sorulmazdı.*

Zahak sessiz kaldı ama aramızdaki bağda merak damlacıklarını hissedebiliyordum. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu...

Evlendiğinde, babam da onu dünyanın merkezi haline getirdi. Garip bir şekilde, bu aile dinamiğinin her zaman iyi işlediğini düşünmüştümdür. Baba anneyi dünyanın merkezi haline getirir, anne de çocukları, her halükarda küçükken, önceliği haline getirir.

Zihnimde yumuşak bir gümbürtü ve sonra dedi ki, *Seni öncelikli yaptım mı?*

Bu iletişim biçimini kullandıkça ne kadar kolaylaştığını görmek ilginçti. Tek yapmam gereken açıkça düşünmekti ve o da düşüncelerimi duyabiliyordu. Drager'la olan enerjim azaldıkça, Zahak'ınki ve benimki birlikte büyüdü.

İstedi. Gerçekten yaptı, ama sonunda yıkıcı olan kısım, bunun benim için olmamasıydı. Onun içindi. Onun takıntıları. Yaşlanıyordu, yaşlı nesillerimizi unutmak ve görmezden gelmek üzere tasarlanmış bu dünyada daha az önemli ve daha az güzel olmaya başlamıştı. Bu yüzden bana yapıştı, beni kontrol etti, beni kendisinin bir versiyonuna dönüştürmeye çalıştı. Kendi kimliğini isteyecek kadar büyüyene kadar her şey yolundaydı. Kendi seçimlerimi yapmaya başlayana kadar.

Narsistler bununla başa çıkamaz ve o zaman saldırırdı. Bana isimler takardı. Bana şişman ve işe yaramaz olduğumu, yıllar boyunca gösterdikleri sevgi ve destek için ona ve babama borçlu olduğumu söylerdi. Suçluluk ve utanç arasında gidip gelirdi.

Sürekli öfke ve kızgınlık içindeydim ve onu mutlu etmeye çalışırken bir parçamı kaybediyordum.

Bu kez sessizliği ağır, öfkeli geldi ve acaba bunu kendime saklamalı mıydım, yoksa bir sonraki sefer annemin kellesini bir kazıkta mı bulmalıyım diye düşündüm.

Lexie beni kurtardı, aceleyle söyledim. Bana nasıl hayatta kalacağımı ve özgürlüğümü nasıl geri alacağımı öğretti. O andan itibaren ailemin duygusal sağlığını kontrol etmesine izin vermeyi bıraktım. O zamandan beri daha mutluyum.

Daha mutlu, daha sakin, çok daha istikrarlı. Burada, kâbuslar uçurumunda sıkışıp kalmış olsam bile, yine de bugünü eve dönmeye tercih ederim.

Tek bir şüphe olmadan.

BÖLÜM 6

MORGAN

Zahak'ın sessizliği ağırdı ve kollarında öfkesinin derin titreşimlerini hissedebiliyordum.

Senin acını hissettiğimde kendimi kontrolümü kaybetmenin eşiğinde buluyorum, dedi ve zihinlerimizde bile sözleri kırılmıştı. Ben genç bir şekil değiştiren değilim, iki yüzden fazla yaşam döngüsüne sahibim ve bu sürenin çoğunda mantıklı kararlar verdiğim için kendimle gurur duydum. Sen bütün bunları birkaç gün içinde yok ettin.

Elimi uzatıp göğsündeki sert kasları okşadım. *Bu tür bir bağ konusunda herhangi bir bilgim ya da deneyimim olmadığını itiraf etmeliyim. Umarım bunu mahvetmem ya da senin kim olduğunu daha fazla yok etmem, ama benim insan olduğumu ve bir ay kadar öncesine kadar dünyadaki tek duyarlı, insansı varlıkların biz olduğumuzu düşündüğümü hatırlamalısın.*

Bir göğüs gümbürtüsü daha, öncekinden daha derin, ama daha az yoğun. *Yıkımı memnuniyetle karşılıyorum.*

Tüm söylediği buydu ve nedense bu dört kelime beni tatmin etmişti. Onun dünyasını parçalıyor olsam bile, o bundan mutsuz değildi.

Zahak'ın hızı arttı ve yavru kıvranmaya başladı. Sabit durması için bir elimi ona dolamıştım, bu yüzden diğer elimle sırtındaki yumuşak kürkü okşadım. Astra'nın kürkü yoğundu ve üstünde kaba bir koruyucu tabaka vardı ama yavruda aynı şey yoktu. Hâlâ yumuşak ve kabarıktı. Zahak'inkine kıyasla daha narin bir sesi vardı ve göğsüme yaslanıp mırıldandığında bunu rahatlatıcı buluyordum. Bir ara uyuyakaldık ve tekrar uyandığımızda hâlâ hızlı hareket ediyorduk. Gözlerimi biraz araladığımda havanın ne kadar aydınlık olduğuna şaşırdım. Zahak yanlarından hızla geçerken zombi yaratıkların bolluğunu görebileceğim kadar aydınlıktı.

Saniyeler içinde kapaklarımı sıkmak zorunda kaldım ya da her yere kuma riskini göze aldım, ancak uçurumda şimdiye kadar gördüğümüz en büyük açıklığa doğru ilerlediğimiz açıktı.

Sence yakında kaçabilecek miyiz? Buradan kurtulmam gerekiyordu. Yeraltında geçirdiğim zaman beni yıpratmaya başlamıştı.

Önümüzde küçük bir engel var ve sonra yarığın güvenli bir şekilde uçmam için yeterince büyük olacağına inanıyorum. O kadar uzağa gitmemize gerek yok.

ışık demeti.

Rahatlayarak bir kez daha ona doğru gevşedim. *Bekle, küçük engel mi?*

Cevap vermedi, onun yerine hızı yavaşladı ve gözlerimi açtığımda önümde gerçek bir kâbus buldum. Yüzlerce kâbus.

Yaratıklar yolu tıkamış, ejderha değiştiricinin geçmesi için yer bırakmamıştı. Zahak beni nazıkçe ayağa kaldırdı ve sonra vücuduyla beni engellemek için duruşunu değiştirdi. Yavru göğsüme yaslandı ve gözlerinin açık olduğunu fark ettim ama bana karşı durmaktan memnun görünüyordu. "Küçük bir engel mi?" Şaşkınlıkla tekrarladım.

Zahak'la bu terimi daha detaylı konuşmamız gerekiyordu çünkü ne anlama geldiğini bildiğinden emin değildim.

"Morgan, benden uzak durmanı istiyorum," diye homurdandı Zahak ve çoğunlukla bağ kurarak konuştuktan sonra sesi her zamankinden daha derindi.

"Onlar da arkamızdalar," diye panikle fısıldadım.

"Biliyorum," diye ısırdı. "Tek bir şansımız var ama yer değiştirmem gerek. Sen bu kadar yakındayken enerjiyi çağırırsam, bu süreçte yok olursun."

Oh, doğru. Doğru ya! Takımımızda ateş püskürten bir ejderha vardı.

Kabus yaratıkları önden ve arkadan bize yaklaşıırken, farklı çürüme durumlarında - bazıları neredeyse bütün görünüyordu, diğerleri ise derilerinin çoğunu kaybetmiş ve temelde sadece hareketli kas ve kemikten ibaretti - hareket etmem için tek bir yön vardı: yana doğru. Astra da benimle geldi, onun rahatlatıcı sıcaklığı çıldırmamı engelledi.

Gözlerini kapat.

Yer değiştirdiklerinde ışığın ne kadar yoğun olduğunu bildiğimden, sadece gözlerimi kapatmakla kalmadım, aynı zamanda arkamı da döndüm. Isı neredeyse anında yükseldi ve içimde, onun üzerinde uyuduğumda emdiğim enerjiden kaynaklanan benzer bir yanma hissettim.

Zahak'ın enerjisi Drager'inkinden farklıydı, bu kadarını biliyordum ama bunun nedenlerini analiz etmek için gerçek bir zaman yoktu. Zaten Zahak onun benim gerçek eşim olduğunu ve Drager'ın Düşmüş Beşli'nin birbirleriyle olan bağlantısı aracılığıyla aramızdaki bağı çaldığını açıkça söylemişken bunu analiz etmeme gerek yoktu. Bu gerçeği inkâr etmek hızla zorlaşıyordu.

Zahak'ın kükremesi mağarayı salladı ve ışık söndüğünde gözlerimi açtım ve mağaranın ortasındaki öfkeli, siyah pullu canavara aval aval bakarak birkaç saniye geçirdim. Mağaranın geniş bir bölümünde olmamıza rağmen

Zahak başını kaldırıp dünyaya bir kez daha kükrediğinde her şey küçülmüş gibi geldi.

Zombi kâbusu yaratıkları hiçbir tepki vermedi; bu da onların akıllarının başlarında olmadığına dair herkesin ihtiyaç duyacağı bir kanıttı. Zahak insansı haliyle dehşet vericiydi ama bu haliyle... yeterince güçlü sıfatlar yoktu. Sadece burada olup yoğunluğu yaşarsanız anlayabilirdiniz.

Mağara giderek ısındı ve yan duvara yapışana kadar tökezleyerek geri çekildim, sırtımdaki taş giysilerimi yakıyordu. Astra koruyucu bir şekilde önümde konumlandı ve Zahak'ın bu kadar çok yaratıkla tek başına başa çıkabilme ihtimalinin ne olduğunu merak ettim.

Cevabımı sadece birkaç saniye sonra, ateşi siperden içeri girdiğinde aldım ve yavruyu korumak için eğilip arkamı döndüm. Astra tekrar yer değiştirip ateşin ve gücün en kötüsünü engelleyene kadar çıplak tenim kumlanmış gibi hissediyordu.

Başım öne eğik, korkmamaya çalışıyordum ama Zahak'ın kazanıp kazanmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Kaybetmek mi? Hiç şansın yok, la moyar.

Ejderhasının kafamın içinde çıkardığı gümbürtüden biraz çiş kaçmış olabilir. Derin ve hayvani bir sest, mağaranın etrafına püskürttüğü ateş kadar sıcak bir şekilde zihnimi yakıyordu.

La moyar diye gürlemesi tüylerimi diken diken etti. Bu ejderhaya karşı tarafsız kalma savaşı, Drager'ın yanına dönüp her şeyi açıklığa kavuşturana kadar bekleme isteğimi neredeyse kaybetmişim. O tek törpü bana o kadar uzun süre dayanamayacağımı söyledi.

Piç kardeşim aramızdaki bağdan faydalandı, diye hırladı canavar, sesi son derece sinirli çıkıyordu. *Bunu biliyordu ve bu yüzden dikkate alınmaya ihtiyacı yok.*

Zaten Astra'nın arkasına çömelmemiş olsaydım, zayıflayan dizlerim beni yere düşürebilirdi. Zahak'ın bir erkek olarak yoğun ve yıkıcı olduğunu düşünmüştüm ama ejderhası dünyada başka hiçbir şeye benzemiyordu. Zavallı insan duyularım şaşkına dönmüştü ve zihnim her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Sıcaklık nihayet azaldığında, beklediğimden daha sağlam bir şekilde ayağa kalktım. "Lanet olsun." Gördüğüm manzara karşısında yutkundum.

Zombilerin hepsi gitmişti. Kabus yaratıklarının çürüyen et yığınları, kül ve yanık izlerinden başka bir şeye dönüşmemişti.

Taş. Hâlâ ejderha formunda olan Zahak, o karanlık, dipsiz gözleriyle beni dikkatle izledi.

Bana gel, dostum.

İlk başta direndim ve bu sefer kafamın içinde gülen bir ejderhanın zevkini aldım. Aynı anda devasa çenesinden dumanlar çıkıyordu. *Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin*, dedi öncekinden daha yumuşak bir sesle. Bir ejderha için asla yumuşak değildi ama gürlemesinde yatıştırıcı bir nitelik vardı. *Onlarca yıl burada durup beni seçmeni bekleyebilirim.*

Beni seç.

Ben de bir ömür boyu birinin beni seçmesini beklemiştim ve göğsümde aramızdaki bağın çekiştirici hissi olmasaydı bile Zahak'a giderdim.

Tökezleyerek ilerledim, büyüklüğü korkunç ve ezici olan canavara doğru ilerledim ama hiç tereddüt etmedim.

Sırtıma tırman.

"Şimdi ne diyeceksin?" Kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi başımı öne eğdim.

Başka bir ejderha kahkahasıyla ödüllendirildim. *Bunun insan dilindeki karşılığının ne olduğunu bilmiyorum ama bu dilde sikiş kelimesini kullanman... eğlenceli.*

Gülme sırası bendeydi. "Evet, her zaman ağzım bozuk olmuştur. Bana kadınların asla küfür etmediğini söyleyen anneme meydan okuyordum, ama görünüşe göre yalan söylemelerini, manipüle etmelerini ve gaz lambasıyla aydınlatmalarını umursamıyordu. Çünkü bir küfür ahlaksızlığın tek işaretidir."

Ejderha kükredi. Beni sağır edecek kadar yüksek değildi ama yakındı ve tavandan taş damlaları yağdı. *En iyisi annen hakkında daha fazla konuşmamak.*

Alacağım tavsiye. Zahak iri gövdesi neredeyse sert zemine yayılacak kadar alçaldı. Kanatları arkasına doğru kıvrıldı ve ben tereddütle öne doğru adım attım.

"Nasıl tırmanacağım?"

Yerdeyken bile sırtına ulaşmamın imkânı yoktu.

Özellikle de kollarımda bir kılıç varken.

Yavruyu Astra'ya ver. O onu kaldırır, sen de ön bacağımdaki kıvrımı dayanak olarak kullanırsın.

"Bu akademideki dövüş eğitimine ve engelli parkurlara çok benziyor," diye mırıldandım. "Sadece yardım olmadan."

Az kalsın o eli sopalı küçük piçi öldürüyordum, diye homurdandı Zahak.

Belli ki Mika'dan bahsediyordu, kıcıma sert bir el atarak bedenimi yükseltme eğiliminde olan yardımsever bir fae. Muhtemelen en iyisi bu konuyu da açmamaktı.

Elimdeki işe odaklanarak yavruyu göğsümden kaldırdım, gözlerini açtı ve her zamankinden daha yüksek sesle guruldadı. *Bu yaşta çok uyurlar, diye açıkladı Zahak. Bir şeyi yok. Astra onu güvenli bir şekilde kaldırarak.*

İlerledi ve Zahak'ın söylediği gibi yapacağına güvenerek yavruyu ona uzattım. Astra beni neredeyse bir selamlama gibi dürttü ve sonra ağzını kullanarak yavruyu ensesinden tutup kaldırdı.

O ölümcül köpek dişlerini savunmasız yavruya bu kadar yakın görmekten ne kadar korkmak istesem de, kedilerin de yavrularını eve böyle taşıdığını biliyordum. Astra arkasını döndü ve yaklaşık üç sıçrayışta Zahak'ın geniş ejderha sırtına çıktı.

"Gösteriş," diye mırıldandım ve hem kılıçların hem de ejderhanın bana güldüğüne yemin edebilirim, gümbürtüler ve mırıltılar mağarayı doldururken.

Grubun en zayıfı, en küçüğü ve en az güçlüsü olmak kolay değildi. Bu, yürümeyi öğrenen ve düşüp kafasını çarpma eğilimi olan bir çocuk gibi davranılarak çok zaman geçirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bu duygudan nefret ettim. İşte o an, fırsat bulduğum ilk anda sınıflarla savaşmaya geri dönmeye karar verdim. Asla tanrılardan biri olamayabilirdim ama daha az zayıf olabileceğimden emindim.

Bacağındaki oyuğa dokunduğumda Zahak hareket etmedi. İç çekerek ayağımı yarığa ulaşacak kadar kaldırmaya çalıştım ama ancak yarısına kadar gelebildim. Sonunda ayağımı kaldıraç olarak kullanabilmek için başka bir küçük noktaya sıkıştırmak zorunda kaldım. Bacağının eklem yerini geçtikten sonra kanatlarından birini uzattı ve ben de onu sırtına çıkmak için bir tutamak olarak kullanabildim.

Pullar bir yönde kaygan, diğer yönde ise biraz daha pürüzlü ve sivriydi ve bunu anladığımda botlarımı sabitlemek için onları kullanabilirdim. Eğer kayar ve yanlış yöne düşersem, bu bir peynir rendesinden aşağı inmek gibi olacaktı ve bu da ayaklarımın üzerinde durmak için ihtiyacım olan tek teşvikti.

Sonunda, yüz yıl gibi gelen bir süreden sonra, Astra'yla birlikte onun sırtındaydım. Boynuyla gövdesinin birleştiği yere yakın oturmam için beni dürttü ve neredeyse bacaklarımı iki yana uzatabilecektim. "Umarım bu işte bisiklet sürdüğüm tek seferden daha iyiyimdir," diye mırıldandım, midem düğümlenmişti.

Bisiklet yolculuğu bir acil servis yolculuğu ve on dikişle sona ermişti.

Bir ejderhadan düşmenin çok çok daha kötü olacağını tahmin ediyordum.

BÖLÜM 7

ZAHAK

Ejderha formuma binen tek kişi **A**stra'ydı ve o da sadece kat etmemiz gereken mesafe onun yetişemeyeceği kadar uzun olduğuunda binmişti. Bu bizim yarışımızda hafife alınan bir şey değildi ama Morgan sırtıma yerleştiğinde, ağırlığı neredeyse hiç fark edilmiyordu bile, sũreci aceleye getirme dũrtũsũ yoktu. Kanatlarım bu mağarada gidebildikleri kadar geniş aşılarak bizi kayalık zeminden kaldırdı. Kanatlarım duvarların kenarlarına sũrtũndũđũnde Morgan kũçük bir nefes verdi.

Sen iyi misin? Onun ũrkek sesi ejderha zihnimizde daha az insani geliyordu.

Tamam, tatlım. Taşlar ejderha derisiyle boy ũlçũşemez.

Ona *kalbimin iddiası* dediğimde zihninde zevk damlaları *belirliyordu* ve onun dilinde tercũmesinin ne olduğunu merak ediyordum. Her ne ise, *la moyar* ile birlikte bunu benden her zaman duyacaktı. Yoğunluğumuzla onu korkutma korkusu beni geri tuttu. şimdilik. Ama yakında anlayacaktı.

Drager yakında anlayacaktı.

Morgan benim gerçek eşimdi. Tek hissettiği, kapsũl bağımız aracılılıyla bunun yankılarıydı.

Biz yükseldikçe Morgan'ın bacakları gerildi ve başımı çevirdiğimde onu bir ağacın kenarına tutunmuş bir ayı gibi buldum. Zihninde panik yoktu; bunu sıkı sıkıya kontrol altına almıştı ama vũcudunun gergin hatlarından anlaşılıyordu.

Bu onun işin yeni bir deneyimdi ama eninde sonunda bu şekilde seyahat ederken daha rahat olacaktı. En gũçlũ kũkler bir gecede bũyũmez. Zaman alırdı, ki bende bolca vardı.

Z, ışık daha parlak.

Tutuşundaki gerginlik azalırken sesi heyecanla doldu. Vũcudumu bũkerek, mağaranın yũksekliliindeki kırık yarıktan elimden geldiğince sığdım. Risest'in ışıkları bizi çevreledi ve pembemsi parılı daha da parlaklařtıķķa renkteki ince farklılıkları fark ettim.

Ejderha formumdayken çok daha geniş bir ışık tayfı görebiliyordum ve bu Risest'in normal aydınlatmasının tozlu pembesi değildi. Morgan, ben Denille Adası'nın üzerinde, akademiden çok da uzak olmayan bir yerde serbest kalana kadar fark etmemişti.

"Z," diye soludu, etrafına bakarken sırtıma uzandı. "Gökyüzüne ne oldu?"

Bizi daha yükseğe kaldırdım ve her şeyi görmek için başımı çevirdim. Pırıl ılı, tozlu pembenin yerini koyu bir kızıl almış, toprakların en uzak noktalarına kadar karanlığa gömülmüştü.

"Gökyüzü neden kırmızı?" Morgan fısıldadı.

İstila, bağlantımızı kullanarak cevap verdim. Ejderha formumdayken yüksek sesle konuşma yeteneğim yoktu, ses yeteneklerim guruldamalar, hırıltılar ve sinirlendiğimizde uzun ateş püskürmeleriyle sınırlıydı. *İşte bu yüzden siperimde hastalık kol geziyor. Onlar bir veba ve eğer onları durdurmazsak bu dünyayı yok edecekler.* Kadim ruhumdaki içgüdülerden doğan bilgi.

Morgan boynunu öyle bir büktü ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Neyse ki Astra bunun geldiğini gördü ve insanımıza destek olmak için pozisyonunu değiştirdi.

Dikkatli ol, diye uyardım, göğsümde yukarıda bahsettiğim gurultular başlamıştı.

Kahretsin, üzgünüm, diye nefes aldı ve içgüdüsel olarak zihinsel bağlantıyı kullanması hoşuma gitti. *Sadece... neler oluyor? Düşerken gördüğümüz ejderhalar gökyüzünün rengini mi değiştirdi? Nasıl?*

Bunu nasıl yaptıklarına dair henüz bir cevabım yoktu ama bunu çözmeye niyetliydim.

Kardeşlerimi bulmalıyız.

Morgan eğildi ve daha sıkı sarıldı. "Evet, hadi onları bulalım. Lexie'nin iyi olup olmadığını bilmem gerek ve..." Sustu ama ikimiz de listesindeki diğer ismin kim olduğunu biliyorduk.

Drager.

Kapsül arkadaşına duyduğum öfkeye rağmen, onun güvende olduğundan da emin olmak istedim ve bunun için kapsül bağımızdan yararlanmaya karar verdim. İkimizin de on yıllardır kararlılıkla görmezden geldiği bir bağ. Bariyerler eski ve güçlüydü ama sanki birimizin ilk hamleyi yapmasını bekliyorlarmış gibi saniyeler içinde parçalandılar.

Kardeşim, gürledim.

Cevabı net değildi, aramızdaki parazit yüzünden neredeyse boğuluyordu.

Drager? Tekrar denedim.

Daha fazla kelimeyle karşılık verdi ve ben de ...*Lancourt'a gelmeyi* başardım. *Burada saklanıyoruz...* onun zihni benimkinden kopmadan önce.

Tedirginlik içimin derinliklerine yerleşti. Drager'dı, enerji imzası açıktı ama aramızda hiç böyle bir etkileşim olmamıştı.

Morgan'ın yumuşak enerjisi zihnimi doldurdu, öfke ve kafa karışıklığımı hafifletti. *Onunla temasa geçtin mi?*

Evet. Arkadaşımdan hiçbir şey saklamıyordum, bu yüzden endişemin sözlerime yansımaya izin verdim. *Ama bu kopuk bir bağlantıydı. Lancourt'ta saklandıklarını söyledi.*

Morgan bir süre sessiz kaldı ve sonra beni şaşırtarak öne doğru eğilip yanağını pullarıma yasladı. Belki çok yorgundu ama neredeyse sarılmış gibi hissettim. *Her şey yoluna girecek, Z. Drager tehlikeli olsaydı seni Lancourt'a çağırmazdı. O bir pislik, ama bu bir sonraki seviye. Bu yeni dengesizlik zihinsel bağlantınızı etkiliyor olmalı.*

Durumun böyle olduğuna inanmak istiyordum ama Drager son birkaç on yıldır güvenilir olduğunu kanıtlayamamıştı. Güç, toprak ve kontrol takıntısı kardeşleriyle olan ilişkisine de yansımıştı.

Dikkatli yaklaşmalıyız, diye onu uyardım. Astra bizim için önce keşif yapabilir.

Tartışmasını, Drager'ı bir kez daha savunmasını bekledim ama beni şaşırtacak şekilde sessiz kaldı. "Bu iyi bir fikir olabilir," dedi sonunda yüksek sesle. "Her ihtimale karşı."

Görünüşe göre küçük dostumun kendi şüpheleri vardı ve bu da göğsümün derinliklerine memnuniyet olarak yerleşti. O da Drager'a güvenmiyordu.

Sola doğru eğilerek adanın üzerine çıktım ve genel manzaranın el değmemiş gibi göründüğünü görerek rahatladım. Topraklarımın güzelliği sertti, kayalık ve çorak kısımları yemyeşil ormanların kenarlarıyla yumuşatılmıştı. Bu çelişki benim ejderha ruhuma mükemmel bir şekilde uyuyordu; güzellik ve yıkım iç içe geçerek mükemmel bir denge oluşturuyordu.

Aramızdaki bağ sayesinde Morgan'ın merakını hissettim, öne doğru eğilip Denille Adası'nı inceledi.

"Beklediğim gibi değil," dedi konuşurcasına ve benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da Astra'yla. Sanki canavar cevap verebilecekmiş gibi kılıcımla sohbet ediyordu. Bir insanın bir kılıçla sohbet etmek için gereken zihinsel bağı geliştirmesinin mümkün olup olmadığını merak ettim.

Morgan ve genel olarak insanlar hakkında sorduğum pek çok sorudan biri. Drager'ın Dünya'ya ve sakinlerine karşı her zaman bir hayranlığı olmuştu. Kütüphanesinin sadece enerji toplamak için orada olduğunu belirtmesine rağmen, her zaman çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Ama doğurganlık ayini gecesine kadar hiç umursamamıştım. O gece tüm dünyam yerle bir oldu ve bambaşka bir canavar olarak uyandım.

Morgan fısıltıyla, "Z, arazin çok güzel," dedi. "Şu nehre bak!"

Ada, topraklar boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen kristal berraklığında su yollarıyla doluydu. Ayrıca doğu ve güney boyunca tehlikeli ama büyüleyici okyanuslarımız vardı. *Doğduğum dünyanın dışında bir yeri sevmeyi hiç beklemiyordum*, dedim ona, *ama ejderha kalbim burada evinde*.

Ve inşa ettiğimiz şeyi işgal edip çalmayı düşünen o piçler, sadece varlıklarıyla bile onu yok ediyorlardı.

Morgan öfkemi anladı ve elinin pullarımı okşadığını hissettim. Onun dokunuşunu takip eden enerji dalgası ejderhayı bir kez daha ele geçirmek için öfkelenmişti ve bu haliyle onu kontrol etmek çok daha zordu.

"Anılarının kilidini açmak için hiç çalışma şansımız olmadı" diyerek dikkatimizi dağıttı. Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Çürüyen kâbus yaratıklarının gelişi siperdeki planlarımızın çoğunu bozmuştu. Bizi sağ salim ve zarar görmeden çıkardıkları için minnettardım. Yukarıda, görebildiğim kadarıyla, adadaki fae ve yaratıklar normal şekilde hareket ediyordu, yani hastalık henüz hendekten kaçmamıştı.

Bu gerçekleşmeden önce buna bir son vermeliydik.

Anılarım pürüzlü. Bir dizi parlak ışık, derinlerde gömülü zar zor görülebilen görüntüler. Düştüğümüzde daha yeni reşit oluyorduk, o kadarını hatırlıyorum. Onun sesini hatırlıyorum. Annemizin sesini, ama son sözleri daha fazla ışıkla örtülü.

Drager ile yaptığım zihinsel konuşmaya benzer şekilde hafif ve durağan.

Ty, Emmen ve Kellan'la aramızdaki bağ hâlâ kopuktu ve ne zaman onlara uzansam yankılanan bir sessizlik oluyordu, parazit bile yoktu. Tüm cephelerde, kardeşlerimle olan bağima müdahale ediliyordu ve bu beni teşvik etti.

Eğer onlara zarar verseydi, dünyasını kül olana kadar tutuşturur ve lanet olası karanlıkta dans ederdim.

İyi olacaklar, dedi Morgan, yumuşak ve güven verici bir şekilde. *Risest toprakları sizi desteklediği için güçlü ve kudretlisiniz. Senin*

annem sizi hafife almış olacak. Perde arkasında ne kadar bilgi topladığı umurumda değil, burada ne inşa ettiğinizi tam olarak anlamıyor.

Onun haklı olmasını istedim. Bana söylediği her güven verici söze inanmak istiyordum ama göğsümün derinliklerinde, içgüdülerimin beni yönlendirdiği yerde, huzursuzluk kıpırdanıyordu. Uzun hayatımda ilk kez kaybedecek çok şeyim vardı.

Eğer annem iki ay önce istila etseydi, bende farklı bir ejderha bulurdu. Eğer bizi tekrar bir araya getirmeyi planlasaydı, Risest'i nasıl kullanacağına bağlı olarak teklifini değerlendirirdim. Ama şimdi... Şimdi çok öfkeliydim ve ruhumda hiç merhamet yoktu.

Dünyamı, Fae'lerimi ve kardeşlerimi tehdit edenler için değil.

Özellikle de Morgan'ı tehdit edenler için.

Onları güvende tutmak için doğduğumuz dünyadan her bir varlığı öldürmek zorunda kalsam, bunu yapardım.

Tereddüt yok, pişmanlık yok.

BÖLÜM 8

MORGAN

Zahak'ın topraklarını geçtikçe sessizleşti ve ufukta yakın bir tehdit olmadığı için kendimi onun sırtına yaslanmış rahatlarken buldum. Denille Adası'nın yaklaşık yüz metre üzerinde uçtu. Orman ve yeşilliklerle - Ocheran'dakilerden farklı ağaç türleri- ve daha az otlarla dolu güzel bir manzaraydı. Bazı bölümler kayalık ve çoraktı ama çiçekli çayırların ve muhteşem kıvrımlı derelerin olduğu başka bölümler de vardı.

Zahak yön değiştirdiğinde, toprakta gözle görülür bir çatlak olan hendeğe bir kez daha göz attım. Boşlukların arasından, çürüyen ve etrafta tökezleyen kabus yaratıkları görünüyordu. *Sence dışarı çıkıp bu hastalığı yayacaklar mı?*

Zahak altımıza bakmak için boynunu eğdi. *Uçma yeteneğine sahip olanlar var ama görünüşe göre kaçmaya çalışamayacak kadar çürümüşler. Umarım durum böyle kalır.*

Hepimiz durumun böyle olmasını umuyorduk, çünkü bir kaçağın bu hastalığı çok geniş bir alana yayarak Fae dünyasının geri kalanını yok edebileceğine dair çok gerçek bir his vardı içimde.

Zahak ejderha gürlmesiyle devam etti: *İstilacıların bunu nasıl yaptığını öğrenene kadar, Risest'in geri kalanına yayılmadığından emin olamayız. Yine de şu ana kadar toprağın üzerinde o karanlık enerjiyi hissetmiyorum.*

Ayrıca hendeğin üzerinde gördüğümüz yaratıkların hepsinin normal görüldüğünü fark etmiştim, ancak bu sadece hendeğin etkilendiğini varsaymak için yeterli bir kanıt değildi.

Henüz hasta olmadığımıza göre, hastalığı ortaya çıkaran enerjinin o şekil değiştirenler istila ettiğinde oluştuğunu varsaymalıyız. Zaman çizelgesine göre bu mantıklı ve Zahak da aynı fikirde değil gibi görünüyordu. Drager ve diğerlerinin daha fazla bilgiye sahip olacağına karar verdim. Sadece onları bulmamız gerekiyor.

Zahak'ın zihni enerji doluydu ve sessiz kalsa bile gerçek bir huzursuzluk hissi vardı. Sabit bir tempoda devam etti ve ben hiç gergin hissetmedim.

kaymak üzereydi. Yaklaşık bir saat sonra Astra öne doğru kaydı ve yavruyu kucağıma bıraktı. "O iyi mi?" Yüksek sesle sordum.

Kılıç başını salladı.

Onlar uyurken ondan enerji topladı.

Zahak'ın kafamın içindeki sesi tüylerimi diken diken etti ama fiziksel olarak tepki vermemeyi başardım. Zihinsel iletişimin şimdiden bu kadar rahat hissettirmesi beni şaşırtmıştı.

Gerçek bir eş olma teorisi, birlikte geçirdiğimiz her saniye daha da olası hale geliyordu ve bu bağı kucaklama konusundaki tereddütlerimin koruyucu bir önlem olduğunu biliyordum. Eğer kendimi Zahak'a kaptırırsam ve o da beni incitirse, asla toparlanamazdım. Yine de şimdiye kadar bu Düşmüş bana onun motivasyonlarına güvenmemem ya da Drager gibi olduğuna inanmam için hiçbir neden vermemişti. Drager'a bir saniye bile güvenmemiştim, bu da beni yönlendiren saf içgüdüydü. Zahak'ta ise durum tamamen farklıydı ve bu da... yani, çok şey ifade ediyor olmalıydı.

Yavru bana sarıldı, gömleğimi pençelerken gözleri açtı. Pençeleri keskindi, ama beni kanatmadan durdu. Bu onu rahatlatmış gibi görünüyordu, bu yüzden gitmesine izin verdim, sadece açıkta kalan deriyi sıyırdığında irkildim.

Bir pençe daha derin bir yara açtığında Zahak hırladı ve yavru hareketlerini durdurdu, bana daha da sokuldu, gözleri bir kez daha kapandı. Hâlâ bir bebek gibiydi, uzun süre uyanık kalamıyordu.

"Bana zarar vermiyordu," dedim Zahak'a. "Sadece hassas bir cildim var." Bir gümbürtü daha, ama aramızdaki bağ sayesinde hiçbir şey söylemedi. Gizlice,

Onun koruyuculuğunu seviyordum. Zahak'ın benim özgürlüğümü ihlal etmeden koruma yöntemi vardı. Durdurmak için yardıma ihtiyacım olana ya da acı çekene kadar durumu akışına bırakırdı ve o zaman devreye girerdi. Drager daha durum başlamadan önce devreye girmiş, her şeyi kontrol eden kişi olmaya ihtiyaç duymuştu. Hay *sikeyim*. İkisine karşı da bir şeyler hissetmek tuhaf ve rahatsız ediciydi.

Farklı ve kafa karıştırıcı duygular.

Drager'la konuşmam gerekiyordu, onun da eş bağına hissedip hissetmediğini ve bunca zamandır bunu benden saklayıp saklamadığını ya da sadece-

Benim sayemde bir bağ hissetti.

Bir ejderha olarak Zahak'ın zihni benimkine daha yakındı ve bu düşünceleri duymuştu. Belki ben de onları normalden daha yüksek sesle yansıtıyordum. Vücudu öfkesiyle birlikte genişlerken altımda bir sıcaklık kabarması hissettim. Yatıştırıcı bir ifadeyle yorum yapmak üzereydim ama

durakladım

tanıdık bir bölge gördüm. Akademiye yaklaşıyorduk.

Binanın beyazı, koyu kıvı gökyüzüne karşı daha parlak görünüyordu. Güzelim tozlu pembemin gittiği gerçeğine odaklanmamak için elimden geleni yapıyordum. Kıpkırmızı olması en kötü yanı da değildi, hayır, uzakta karanlık da vardı. Zamanında burada hiç fırtına görmemiş olmama rağmen ağır bulutlar.

O güne kadar gökyüzünü gölgeleyen bir bulut bile görmemişim.

Düşen Beşli düştüklerinde karanlığı kaldırmıştı ve şimdi karanlık bir kez daha yaklaşıyordu.

Akademiye ele geçirdiler.

Zahak'ın öfkesi, zihninden geçirdiği her kelimeyle birlikte kabarmaya devam etti. Sesinin gürültüsü tüylerimi diken diken etti. Onun yanındayken hissettiğim olağan ürpertiler değil, saf korku ve dehşet ürpertileri.

İnsan gözlerim onu neyin bu kadar öfkeliendirdiğini göremedi ama içgüdülerine güvendim.

Zahak yön değiştirerek arazisinde daha alçaktan uçmaya başladı ve ben de sanki fark edilmememiz için bir fark yaratacaktım gibi kendimi daha alçaktan eğilirken buldum.

Yaklaşmamız gerek ama bölgede gözcüler ve muhafızlar olacak.

Ve bir ejderhayı saklamak hiç de kolay değildi. *Karaya çıkmalı ve gölün diğer tarafındaki ağaçlara ulaşana kadar yayan gitmeliyiz, diye önerdim.*

Evet, bu toprakları geri almak için bilgimizi kullanacağız. O piçler işgal etmeye karar verdiklerinde çok önemli bir ayrıntıyı unuttular. Burası bizim dünyamız ve her parçasını biliyoruz. Bilgi çalmış olabilirler ve kardeşlerimizle beni birbirimize düşürmüş olabilirler ama sonuçta biz bir takımımız ve güçlüyüz.

Düşmüş Beşli'nin birlikte çalıştıklarında, bu dünyanın fae'lerine kıyasla neredeyse durdurulamaz, gerçek tanrılar olduklarından birçok kez bahsedilmişti. Ama bu yeni grup şekil değiştirenler hakkında endişeliydim. Düşmüş Beşli ile aynı güce sahipler miydi?

Bu davetsiz misafirlerle yüzleşene kadar bilemeyecektik. Bu düşünce beni dehşet ve korkuyla doldurdu. Bu dünyayı ve ejderhaları daha yeni keşfetmişim. Onları kaybedemezdim. Hayatta kalamazdım.

Zahak sola doğru yattı ve ben uyuyan yavrumu sıkıca tutarken yerimde kalmaya odaklanmak zorunda kaldım. Yandan döndü

Akademi, vücudu alçalıyor, kanatları genişleyerek süzülüyor ve yumuşak bir şekilde alçalıyordu. Yere indiğinde karnının üzerine düştü ve ben de göğsüme yakın tuttuğum bebeğimle manevra yaparak kendimi dışarı atabildim.

Bacaklarım titriyordu ama Zahak'ın beni dengelemek için pozisyon değiştirdiği kanadının yardımıyla kendimi tuttum. Astra serbest kaldı ve sonra geri çekildik, böylece o da yer değiştirebildi.

Döndüm ve gözlerimi kapattım, ancak yanağımda bir sıyrık hissettiğimde tekrar açtım. Zahak tam karşımda duruyordu, gözleri karanlıkla doluydu. O kadar uzun ve geniş ki ona bakarken kendimi küçücük hissettim, çaresizce bakışlarına hapsolmuştum. Ejderha formu yoğundu ama iki ayaklı formundayken onu nasıl bulduğumdan farklıydı.

Zahak'ın gülümsemesi yavaştı ve bir kez daha içimdeki düşüncelerin o kadar yüksek sesle patlamasına izin verdiğimi fark ettim ki aramızdaki bağı duydu. "Biz gerçek eşleriz," diye tekrarladı ve zavallı adam muhtemelen sonunda benim yavaş insan beynime ulaşacağını umuyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, mağaramda çıplak olmamanın tek nedeni dünyamızın saldırı altında olması. Ama bunu benim acı verici bir sabır göstermemden başka bir şey sanma. Sen bana aitsin ve benim olana sahip çıkmaya niyetliyim."

Hem bakışları hem de tutuşu altında sıkışıp kaldım. Sıcaklık içimde kendiliğinden ortaya çıkarken hiç korku hissetmedim. Bu sefer doğaldı, Drager tarafından aşılınmak zorunda kalmadan.

Zahak gürledi. "Hatırlat da her şey bittiğinde o piçi öldüreyim."

Beni serbest bıraktı ve yoğunluğu rahatça nefes alabilmemi sağlayacak kadar azaldı. "Hadi tatlım," dedi Zahak, manzaraya odaklanarak. "Biraz istihbarata ve kardeşlerimin orada tutulup tutulmadığını anlamaya ihtiyacımız var."

Bana ne zaman *tatlım dese*, vücudum sıcacık olurdu. *Küçük insan da* Drager onu bir sevgi sözcüğü olarak kullanmaya başladığında aynı şeyi yapmıştı, ta ki ben bunun herkese açık bir evcil hayvan ismi olduğunu anlayana kadar. Yine de Zahak bana hiç *küçük insan* dememişti ve bunun anlamı çok büyüktü.

Yavruyu göğsümde daha yükseğe doğru kaydırarak, en yakın ormana doğru ilerleyen Zahak'ı takip ettim. Hâlâ onun arazisindeydik, güzel bir taşlık araziydi ama adanın iğne yapraklı ormanına girdiğimizde ağaçların Ocheran'ın daha yaprak döken türlerine dönüşmesi uzun sürmedi.

Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra, "Bütün hayvanlar nerede?" diye sormak zorunda kaldım.

Bir Ocheran ormanına en son gittiğimde etrafta dolaşan pek çok meraklı yaratık vardı. Ama bu sefer tek bir tane bile göremedim.

"Oradalar," diye mırıldandı Zahak, biz ormanın derinliklerine doğru ilerlerken etrafına bakarak. "Ama her şey saklanıyor. Risest'in enerjisi ve dengesi bozulmuş durumda ve hepsi bunu hissediyor."

"En azından istilacılar gördükleri her şeyi öldürmüyorlar." Etrafta hiç yokmuş gibi hissetsem de olumlu bir şeyler aradım.

Zahak gürledi. "Planlarının bu olduğunu sanmıyorum. En azından henüz değil."

Göle yaklaşıyorduk ve o sadece hefle çalısını gösterip uzun, çan şeklindeki beyaz çiçeklerin nasıl alınacağını ve özsu için nasıl sağılacağını açıkladığında tekrar konuştu. Yavru, yeni ikramından çok memnun bir şekilde onu yalayıp yuttu.

Gölün kenarındaki tehlikeli bölgeye girmeden önce ceplerimize daha sonra kullanmak üzere fazladan çiçek sakladık. Zahak, Astra ve ben alçaldık, ağaçları ve çalılıkları önümüzde tutarak gözden uzak kalmamızı sağladık. Yerleşmek için iyi bir yer bulduğumuzda tüm dikkatimizi akademiye verdik.

Zahak'ın sırtında havadayken onu neyin öfkeliendirdiğini görememiştim ama ön bahçede, gölle bina arasında duran ejderhaları fark edebilmem için yeterince yakındık. Yedi taneydiler, hepsi de canavar formundaydı. Ejderha postları çoğunlukla kahverengiydi, Düşmüş Beşli'nin parlak tonlarından daha donuktu. Ayrıca yaldızlı kanatları da yoktu ve onların dünyasında da farklı ırklar ve aile grupları olduğunu varsaymak zorundaydım.

Zahak usulca, "Binanın her yerinde muhafızları var," dedi ve onun görüşünün benimkinden çok daha fazlasını algıladığından şüphe etmedim. "En az dokuz tane ve içeride daha fazla enerji var."

"Sayıca çok azız," diye fısıldadım, sözlerime korku karışmıştı.

Zahak benimle tartışmadı ve ben de gerçekten tartışmasını isterdim.

Yavruyu daha yakından kucaklayarak, küçük kılıcın rahatlığını içime çektim ve geleceğin neler getireceğini merak ettim. "Kardeşlerini hissedebiliyor musun?"

Zahak gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve acaba eşsiz bağlantıları aracılığıyla onlara ulaşmaya mı çalışıyordu diye merak ettim. Drager'la parazitli bir şekilde konuşmayı başarmıştı ama diğerlerine hiç ulaşamamıştı.

"Onlardan biri bodrumdaki hapishane hücrelerinde tutuluyor olabilir," diye cevap verdi sonunda. "Titreşimler alıyorum ama bağlantılarımız tamamen kopmuş durumda."

"Lancourt'a gidip Drager'ın ne bildiğini öğrenmeliyiz," diye hatırlattım ona.

Bana doğru bakmadı ama başını salladığında teslim olmuş bir kabullenme hissettim. "Evet, fazla seçeneğimiz yok. Güçlüyüm ama bir düzine şekil değiştirenle tek başıma başa çıkabileceğimden emin değilim."

O bunu söylerken, bir fae akademinin ön kapısından çıktı, başını eğmiş muhafızlardan birine doğru gidiyordu. Ne söylendiğini duyamadım ama başını kaldırdığında küçük bir nefes kaçtı. Rolta'ydı. Bu mesafeden bile boyunu saklamak mümkün değildi. Sızmacılar akademinin müdiresini kontrolleri altına almış ve emirlerini yerine getiriyorlardı.

Tüm akademiye kontrolleri altına almışlardı.

BÖLÜM 9

MORGAN

Ağaçlardaki pozisyonumuzdan uzun bir süre ejderhaları izledik. Zahak o kadar hareketsizdi ki, sabit bakışlarını görmesem uyuduğunu düşünebilirdim. Bir süre sonra, uyuklamak ve yavruyu kucaklamak arasında gidip geldim.

Bebek kılıç için hâlâ bir isim bulamamıştım ama orada otururken bu konuyu ciddi ciddi düşünecek zamanım oldu. Astra'nın çok sevdiğim ismi bana astrolojiyi hatırlatıyordu, ben de bu temaya sadık kalmaya karar verdim.

Birkaç seçeneği aklımdan geçirip hemen bir kenara attıktan sonra, sonunda doğru hissettiren bir isimde karar kıldım. Güçlü, vahşi ve Astra ile bağlantılı: Leo.

Gariptir ki bu da benim burcumdu.

Zahak bana doğru eğlenen bir bakış fırlattı, akademiye gözlemlemeye ilk kez ara vermişti. Hayatı buna bağlıymış gibi ejderha muhafızlarını izlemeye geri dönmeden önce sadece bir saniye sürdü, ama göğsümün ısınması için yeterli bir zamandı.

"Yeni bir şey öğrendin mi?" Ben sordum.

Zihnimde bir enerji kıpırtısı vardı ama o yüksek sesle konuştu: "Bölgede on iki asker var. Eğer daha fazlası varsa, onlar benim şu anki enerji süremim ötesinde. Yine de Anne'nin gücü burada değil."

"Aradığın şey bu muydu? Anneni mi?"

Yüz ifadesi gözlerindeki pigmentler kadar karanlıktı. "Asıl ilgilenmemiz gereken kişi o. Anılarım bulanık ama duygularım daha güçlü. Onun sesine odaklandığımda, tek hatırladığım öfke ve korku hissettiğim. Bir zamanlar çocuk olduğumu ve onun bizi incittiğini ve kontrol ettiğini hayal ediyorum. Bu da şu anki planları için iyiye işaret değil."

Midemdeki ateş, uzuvlarım titreyene kadar yayıldı. İçimden akan öfkenin seviyesine şaşırmadım. Çocuklara zarar veren ebeveynler benim için bir tetikleyiciydi. Dünyayı tek bir insan türünden temizleyebilseydim, bu çocukların masum ve sarsılmaz güvenini suiistimal edenler olurdu.

Leo içimdeki öfkenin yükselmesine tepki verdi, gömleğimi pençelerken küçük gurultular çıkardı. Ormanda ısı yükselirken tek kişi o değildi

Etrafımız sarıldı ve pullar Zahak'ın derisi üzerinde çizgiler oluşturarak kayboldu. Ejderhası gergindi; hepimiz gergindik. "Şimdi Lancourt'a doğru yola çıkmalıyız," diye homurdandı. "Ama oraya uçup bizi kolay ve açık hedef haline getirmek istemiyorum. Bir ejderhayı saklamanın yolu yok, bu yüzden Drager'ın annemizi uyarmak için düşünemeyeceği başka bir plana ihtiyacımız var."

Seçeneklerimizi düşündüm, keşke bu dünya hakkında çok az bilgisi olan bir insan olmasaydım diye hayıflandım. "Lexie nakil araçları olduğunu söyledi ama ne olduklarını hiç görmedim," dedim ona. "Senin bir fikrin var mı?"

Zahak başını salladı. "Evet, *crion* kullanıyorlar. Onlar itaatkâr bir kuş ırkı," diye devam etti. "Bir yonterin tam tersini düşünün. Memnun etmek için yaşarlar, özellikle de doğalarından faydalanan Drager'ı."

Lexie ormanda yürürken akademiye daha hızlı ulaşmanın bir yolu olarak crionlardan bahsetmişti. Drager reddetmiş ve beni taşımıştı, bu yüzden hiç görmemiştim. "Eğer onu memnun etmek için yaşıyorlarsa, o zaman onları kullanmak bizim yararımıza olmayabilir," dedim, Drager'a karşı şüphelerim sarsılmadan.

Zahak bir kez başını salladı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Başka bir seçenek olmalı," diye düşündüm. "Bizi uçuracak kadar güçlü ama bir ejderhadan daha küçük bir yaratığa ihtiyacımız var." Yonterleri görmezden gelme aptallığım karşısında başımı salladım. Zahak onlardan bahsetmişti bile. "Calendul. Ona ihtiyacımız var."

"Calendul?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet! Beni Lancourt'tan aşağı taşıyan yonter o ve Lexie'ye sadık. Eminim yardım edecektir. En iyi arkadaşımın nerede olduğunu bile biliyor olabilir, çünkü yaralandığı için çok korkuyorum."

Ya da daha kötüsü.

Bunu ya da daha kötüsünü asla yüksek sesle söylemem çünkü evrenin işleri bizim için berbat etmek için cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktur.

"Tamam, hadi onu bulalım."

Zahak önerimi sorgulamadı, bana güvenerek beni takip etti. Birçok açıdan benden üstün olmasına rağmen, hiçbir zaman öyleymiş gibi davranmadı. Drager'dan sonraki tavrı o kadar beklenmedikti ki, içimde dönen tüm duygularla ne yapacağımı bilemedim.

"Drager'ın topraklarındaki yonter bölgelerinin nerede olduğunu biliyor musun?" Ona sordum. "Sanırım Calendul'u orada bulacağız."

"Yeşil Kovuk ile Işık Getirenlerin toprakları arasında yer alırlar."

Ona göz kırptım. "Lexie evde mi?" Ailesiyle birlikte orada olabileceği düşüncesi damarlarıma adrenalin pompaladı.

"Evet, Lexie Lightsbringers'dan geliyor ve Green Hollow da Ocheran'daki klanlardan bir diğeri."

Green Hollow da tanıdık ve onunla birlikte kumral saçlı bir fae de aklımdan geçti. Green Hollow Evi'nden Florentine'i iki kez görmüştüm. İlki Dragerfield Kütüphanesi'nde *tanrısına saygılarını* sunarken, ikincisi ise içlerinde hain olup olmadığını öğrenmek için Drager'ın fae'leriyle röportaj yapma gibi göz alıcı bir göreve atandığımda. Her iki seferde de bana şaşkınlık ve şüpheyile bakmıştı. Yine de onu tanımadığım için saçma bir nedenden dolayı ondan hoşlanmıştım. Ama kısa etkileşimlerimiz onun zeki ve klanını koruyan biri olduğunu göstermişti. Hayran olduğum iki özellik.

Zahak akademiye son bir kez daha bakarak, "Yola koyulmalıyız," dedi. "Bu kısa bir yolculuk değil ve onları varlığımdan haberdar etmeden ejderha formuma geçemem. Yürümek zorundayız."

İnsani zaafarımdan tekrar bahsetmeye zahmet etmedim. Günlerdir bir şey yememiş gibiydim ama bir şekil değiştiren tanrının üzerinde uyuyarak geçirdiğim geceden sonra aç ya da yorgun değildim. Susamamıştım da. Vücudum yemediğim ve içmediğim için çıldırıyordu ama aynı zamanda buna ihtiyacımız varmış gibi de görünmüyordu.

Üzerinde uyuduğumda Zahak'ın enerjisi her ne yaptıysa mucizeden başka bir şey değildi, ama bu dünyadaki garip ve harika şeyleri sorgulamayı çoktan bırakmıştım.

Oldukça hızlı bir tempoda başladık, ya da ben öyle sanıyordum, ta ki herkesin benim için kendini yavaşlattığını fark edene kadar. Tek kelime etmediler ya da bana kendimi kötü hissettirmediler ama bunu fark edecek kadar gözlemciydim. Akademi'deki birkaç dersime rağmen en fit insan da değildim ve baldır kaslarımda küçük ağrılar hissettiğim anda Zahak uzanıp beni kollarının arasına aldı.

"İzin istemen büyük incelik," dedim homurdanarak, çünkü bu dev erkekle savaşmak faydasızdı. Leo göğsüme kıvrılıp biraz kestirirken ben de gözlerimi kapatıp aynısını yapmayı umdum.

"Acı çekiyordun," dedi basitçe.

Küçük bir rahatsızlığın acı olmadığını ve insanların kaslarının gerildiğini hissetmeye alışkın olduğunu açıklama zahmetine girmedim. Vücutlarımızı anlamıyordu ve acımı önemsemesi hoşuma gitmişti.

Zahak'ın hızı arttı. Bir kez daha gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bir an sonra sesi kafamın içinden süzüldü: *Sen benim eşimsin ve ejderhamı test ediyorsun. Hırladı. Ben bir aziz değilim, sen benim hareketlerimi öyle görsen bile. Eğer zorlamaya devam edersen, benim olanı alacağım.*

Sesi her zamankinden daha sertti ve körelmiş duyularım ile bile Zahak'ın enerjisinin yerinde olmadığını anlamaya başlamıştım. Yine de, bu cinsel içerikli tehdit karşısında içim daraldı. Ses tonu zorlukla kontrol altına alınmış bir şiddetle doluydu, hayvani ve yine de biraz zorlamak istedim. Lexie burada olsaydı kafama vururdu ve bunu anlıyordum, gerçekten anlıyordum. Eğer en iyi arkadaşım onu öldürtebilecek bir yaratığa takıntılı olsaydı, ben de üzülürdüm.

Ama kendimi durduramadım.

Beni nasıl alırdın?

Lanet olsun. Zihnimin her zaman bir koruyucuya ihtiyacı vardı, düşüncelerim yansıtılabilene kadar bu büyük bir sorun olmamıştı.

Zorluyorsun, dostum.

Öyleydin ve kendimi durduramadım.

Zahak daha da hızlandı ve ben bulantımı uzak tutmaya odaklanmak zorunda kaldım. Neden acele ettiğini biliyordum, çünkü az önce fark ettiğim tedirginlik hissi artmaya devam ediyordu. Belki de akademide o şekil değiştirenleri görmenin gerçekliği ve bu istilanın kanıtları onu daha da ateşlemişti.

İkimizin de dikkatini dağıtmak isteyerek sordum: *Dişi ejderha neye benzer? Erkeklerle aynı mıdır?*

Zahak'ın göğsü guruldadı. *Hatırlamıyorum...*

Hafızasında bu kadar büyük boşluklar olması onu rahatsız ediyordu ve şimdi keşke bu konuyu hiç açmasaydım diyordum. Bir sonraki gürlemesi daha sert ve güçlüydü, Leo'yu uyandırdı, o da gömleğini mıcıkladı.

Z?

"Bir terslik var," diye yüksek sesle öfkeleni. "Buradaki enerji-" Başka bir hırıltı ve hırıltı onu ele geçirdi. "Siperden ayrıldığımızdan beri karanlık doğamla savaşıyorum ve akademinin etrafındaki enerji her ne ise kontrolümü zorluyor."

Yavaşladı ve bir sarsıntıyla ayaklarımın üzerine düştüm. Ona bakarken zorlukla yutkundum. Hissettiği enerji her neyse, vücudu her zamankinden daha büyüktü, neredeyse tüm görünür derisinin üzerinde pullar vardı.

"Morgan," diye ısırdı, öne doğru eğilip ellerini dizlerine dayadığında içinden sıcaklık akıyordu. "Benden uzak durmalısın."

Onu aklından çıkaran şeyin yoğunluğu benim bile hissedebileceğim kadar arttığından sözlerini anlamak zordu. Sanki derimin üzerine bir böcek sürüsü inmişti ve ben onu kaşıma dürtüsüyle savaşıyordum.

Astra yanıma yaklaşarak beni Zahak'tan uzaklaştırdı. Uyarılarını ciddiye alarak geri çekildim. Sıcaklık arttıkça ışık da artıyordu ve görünüşe göre Zahak'ın yer değiştirmeme ve varlığını belli etmeme umudu suya düşmek üzereydi.

Boynunda damarlar açıldı, daha fazla pulla kaplandı ve vücuduyla birlikte uzuvları da uzadı. Büyümeye devam etti ama şimdiye kadar tam bir ejderhaya dönüşmemişti. İnsan-canavar melezi bir formdaydı ve pullar onu kaplarken bile normal yüzünü ve vücut yapısını koruyordu. Sadece daha büyüktü. Onunla ilgili her şey daha büyüktü.

Başını kaldırdı ve ölüm kadar siyah gözlerle karşılaştım. Beni bakışlarıyla kilitledi ve gerçek korku omurgamdan aşağıya doğru akmaya başladı. "Kaç," diye gürledi, kendini durdurmayı başaramadan önce bana doğru bir adım attı. "Calendul'a git!"

Başka bir şey düşünmeden bana söyleneni yaptım, kollarımda Leo ve yanımda Astra ile ağaçların arasından havalandım.

Arkamızda ateş patladı ve bunun nihayet beklediğim an olup olmadığını merak ettim.

Ejderha ile ölüm.

BÖLÜM 10

ZAHAK

Enerjinin bariyerlerimden içeri sızması biraz zaman almıştı. Siperden ayrıldığımızda kendimi huzursuz hissetmiştim ama bunun dünyanın saldırı altında olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Yine de sonunda, akademide oturup düşmanlarımızı gözlemlerken, ejderhamı kontrolden çıkarana kadar karanlığa yenik düştüm.

"Kaç," diye gürledim Morgan'a, beni anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ses tellerim kalınlaşıyor, derim sertleşiyor, pullar beni kaplıyordu. Korumaları genellikle hoş karşılanırdı ama bugün, mantık canavarın hayvani doğasına yenik düştüğünde, tüm bunların Morgan için ne anlama geldiği konusunda endişelendim.

Avlanmak istedik. Beslenmek istedik. Almak ve tüketmek istedik.

Ve bunların hiçbirinin yemekle bir alakası yoktu.

İhtiyacımız olan şey dostumuzdu.

Morgan'dan boğuk bir gıcırta çıktı, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu ve aklımın kalan kısmıyla onun hayatta kalma içgüdülerinden yoksun oluşuna lanet ettim. Sadece varlığıyla bile ölüme meydan okuyordu ve bunu fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu.

İnsanlar zayıftır; bu halimle benden asla kurtulamaz. Kendimi kontrol altına almaya odaklanabilmem için onun gitmesine ihtiyacım vardı. Annem de dahil olmak üzere istilacılar bana bunu yapmıştı ve ben buna karşı bariyerlerimi nasıl güçlendireceğimi bulana kadar Morgan tehlikedeydi.

"Calendul'a git," diye öfkelen dim, yakındaki bir ağacı kavrayıp pençelerimi geçirdim. Morgan'ın kokusu birkaç saniye öncesine göre daha zengin ve daha miskliydi ve bu beni çıldırtıyordu. Eşime yakın olmak ve onu sahiplenememek beni hem hayvan hem de insan olarak öfkeliendiriyordu.

Sonunda yanında Astra ve kollarında Leo olduğu halde ağaçların arasına karıştığında hissetmem gereken rahatlama, saf öfkeyle azaldı.

Benim. Eşim. Benden kaçıyor ve ejderham buna katlanamazdı.

Şimdi değil, sahipsizken.

Karanlık damarlarımda nabız gibi atarken, pençelerimi daha da derine soktum, en ufak bir akliselim kırıntısı bana Morgan'a iyi bir başlangıç yapmazsak onu bir saniye içinde yakalayacağımızı hatırlattı.

Yine de hiçbir başlangıç yeterli olmayacaktı.

Ama denemek zorundaydım.

Bu melez ejderha formunda bitki örtüsü tarafından zaptedilemeyecek kadar güçlüydüm ve ağaçları söküp attığımda onun kokusunu takip ederek ormanın içine daldım. Artık peşinde olduğumuz için adımlarımı yavaşlatabileceğimi fark ettim. Canavar kontrol altındaydı, ama biz bir ve aynıydık, bu yüzden mantığım bizi kontrol altında tuttu.

Morgan Calendul'a varmadan ona ulaşırsak, o şerit kopacak ve eşimizi alacağız. Alır ve sahiplenirdik, tıpkı türümüzün yapmak için tasarlandığı gibi. Hatıralarımız yamalı olsun ya da olmasın, o kısım saf içgüdüydü. Tek bir eşimiz vardı ve o da Morgan'dı.

Bul. Avla. İddia.

Eşimizi bulalım ve onu asla bırakmayalım.

Bul. Avla. İddia.

Kafamdaki ilahi beni daha hızlı itti. Kokusu güçlendi... misk kokusu... ve bu korkudan değil uyarılmadan kaynaklanıyordu. Bir ejderhanın onu avladığını anlamıyor muydu? Yoksa umurunda değil miydi?

Yol ayrımına geldiğimde, kokusu takip edemeyeceğim kadar küçük bir patikaya yöneldi. Astra ona rehberlik ederek önümde kalmaları için onlara en iyi şansı veriyordu ve ben hem öfkeli hem de minnettardım.

Bu aşamada Morgan'la aramda duran her şeyi yok etmek istiyordum ama aynı zamanda onun güvende olmasını da istiyordum.

Bul. Avla. İddia.

Küçük patikanın etrafından dolanarak ağaçların arasından geçtim ve keserken kendi açıklıklarımı yarattım. Uzaktaki alçak bir çığlık bana yaklaştığını söyledi ve bununla birlikte canavar kalan akıl sağlığımın ötesine geçti.

Eşim çok yakındı ve bu bağı sonsuza dek mühürlememizin zamanı gelmişti.

Benimkini.

BÖLÜM 11

MORGAN

Bir stra beni hem bacaklarım hem de kondisyon seviyem için rahatsız edici bir tempoya itmeye devam etti, ancak Zahak'ın ejderhasının sıcaklığı etrafımızdaki ormanı doldururken, adrenalin bana devam etmem için gereken desteği verdi.

"Bizi yakalarsa öldürecek mi?" Nefes alıp verdim, nefes alıp verişimden utanamayacak kadar korkmuştum.

Tabii ki Astra cevap veremedi ama bana kafa atmaya devam etti.

Bir yanım neden zahmet ettiğimizi merak ediyordu. Bir ejderha şekil değiştireni asla geçemezdim. İnsanları bile geçemezdim ve şu anki hızım ciğerlerim patladığında beş dakika içinde sona ermek üzereydi.

Korku beni yönlendiriyordu ama bir yanım da Zahak'ı o ejderha formunda düşünmeden edemiyordu. Beni çağırıyordu ve aramızda gerçek bir eş bağı olduğunu inkâr etme noktasını geçmiştim. Bu hem içgüdülerimi hem de hislerimi inkâr etmemi gerektirecekti; ayrıca onun zihnimde konuşabildiği gerçeğini de.

Kitaplarımdaki kadın kahramana *doğal olmayan bir şekilde ilgi duyduğumda ve onun sesini kafamın içinde duyabildiğimde* beni çok kızdırıyordu. *Ama hayır, biz eş değiliz. Olamayız. Uyuşturucu olmalı.* Tamam, başlangıçta bu düşüncelerden birkaçına sahip olduğumu itiraf edebilirim, çünkü insan beynim yavaştı ve korkmuştu. Ama artık fantastik olayların normal olduğunu bilecek kadar uzun süredir bu dünyadaydım. Bunu daha fazla inkâr etmek aptalcaydı.

Ondan kaçmak daha da aptalcaydı.

Yavaşlamaya başladığımda, sağımda bir çarpışma oldu ve ağzımı kapatmadan önce bir çığlık kaçtı. Zahak beklediğimden daha yakındaydı. Astra başını bir kez daha bana vurdu, öyle bir vurdu ki neredeyse yakındaki bir ağaca düşüyordum. "Dur," diye bağırdım. "Ondan kaçamam. Sen Leo'yu al ve güvenli bir yere git. Zahak bana zarar vermez, biz dostuz. Aklını kaçırmış olabilir ama aramızdaki bağı tamamen koparabilecek hiçbir şey yok."

Döktüğüm bu rastgele saçmalıktan emin miydim? Değildim. Hiçbir şeyden emin değildim ama burada içgüdülerime güveniyordum.

Aramızdaki bağ sayesinde Zahak'a ulaştım ama sadece karanlığı buldum. "Bana zarar vermeyecek," diye tekrarladım, ikimizi de ikna etmeyi umarak.

Leo'yu Astra'ya uzattım ama o bana öfkeleni, hırladı ve geri adım atmaktan başka çarem kalmayana kadar ilerledi, bu sırada ağaçların arasından gelen sesler daha da arttı. Yakında Zahak'la yüzleşmekten başka çarem kalmayacaktı.

Tabii ki Astra bana bu şansı vermedi, çünkü bana bir kez daha çarptı ve bu sefer dengemi kaybettim ve beni sırtında yakalamak için eğilmeseydi yere düşecektim. Devasa formunun üzerinde sürüklenirken tek yapabildiğim bir elimle tutunmak, diğer elimle de Leo'yu umutsuzca kavrayarak ormana doğru uçmasını engellemekti.

Astra hızlı hareket ediyordu, ağaçlar iki yanımda bulanıklaşıyordu.

Zahak'ın devasa formu bir düzine metre ötedeki ağaçların arasında belirlediğinde uluyarak hızını artırdı ve kılıcın arkasına yapıştığımda tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Düşmüşlerin hepsi zaten iki metreye yakındı ama bu melez ejderha formunda o daha da uzundu. Ve daha genişti.

Kıyafetleri vücudunda parçalanmıştı, arkamızdan yaklaşırken pullu kasları pompalanıyordu. Piç koşuyor gibi bile görünmüyordu ama yine de aramızdaki mesafe azalmaya devam ediyordu.

Biz.

Siyah ve altın rengi pullar, etkileyici fiziğinin görebildiğim kısmının çoğunu kaplıyordu ve büyük bir parçanın bu av-avcı kovalamacasına dahil olduğunu inkar edemezdim. Korku da vardı elbette, aklımı tamamen yitirmemiştim. Bizi takip eden avcıdan daha tehlikeli bir varlık yoktu ama Zahak'ın bu haliyle başa çıkabileceğimi hissediyordum.

Önce Astra ve Leo'yu güvenli bir yere götürmeliydim.

Anlık bir kararla Leo'yu Astra'nın sırtına doğru kaydardım. "Dayan ufaklık," diye fısıldadım, pençelerini Astra'nın boynundaki kürke geçirdiğinde rahatladım.

Sonra tutuşumu bıraktım ve Astra'nın üzerinden yuvarlandım.

Yere çakılırken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Kahretsin, bu beklediğimden daha sert olmuştu. Zahak kükredi ve altımdaki zemin sarsıldı. Düştüğümden durmuş olan Astra bana doğru geri dönecekmiş gibi görünüyordu ama ona el salladım. "Git," diye soluk soluğa bağırdım, ciğerlerim hâlâ hava almak için çığlık atıyordu. "Calendul'u getir."

Gözlerimin içine bakarken böğürdü, dokunaçları başının etrafında uçuşuyordu. Tekrar bağırmak üzereydim ki başını salladı ve kaçtı. İçimde korku ile birlikte bir rahatlama hissettim. Planım bu olmasına rağmen, şimdi beni bir av gibi avlayan akılsız bir ejderha adamla yalnız kaldığım için, hayatta kalamayacak kadar insan olabileceğimden endişeleniyordum.

Kendimi yukarı ittiğimde nihayet rahatça nefes alabiliyordum ve neyse ki hiçbir uzvum ya da kaburgam kırılmamıştı. Sadece morarmıştı. Ayağa kalkarken Zahak'ı izlemek için döndüğümde bir çığlık daha attım.

Yol boştu.

Sağa sola bakarak ağaçların arasında onun devasa formunu bulmaya çalıştım ama varlığı etrafımı sarmış olsa da canavardan hiçbir iz yoktu.

O dışarıdaydı.

Beni avlıyordu.

"Z?" Yumuşakça seslendim. "Seninle dövüşmeyeceğim, koca adam. Buradayım ve hazırım."

Alçak bir gümbürtü havada titreşti ve vücudum istemsizce tepki verdi. Göbeğime bir sıcaklık doldu ve kendimi ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı sıkıca birbirine bastırırken buldum. Bir başka gümbürtü ve iki elimi karnımın üzerine koyup öne doğru eğilerek inledim.

Bana ne yapıyordu? Neler oluyordu?

Gürültüler etrafımı sarana kadar arttı. Arkama bakmak için döndüm. Ne zaman ortaya çıkacağı beklentisi neredeyse tüylerimi diken diken etmişti. Arkamdaki yol temizdi ama tekrar arkama döndüğümde çığlığımı daha fazla bastıramadım. Zahak önümde duruyordu, bir canavar gibi yükseliyor, gölgelikten süzülen kızıl ışığı engelliyordu.

"Merhaba," diye ciyakladım, kendimi kontrol altına almaya çalışmak için kabaca yutkundum. "Hey, merhaba, merhaba. Seninle burada tanışmak güzeldi."

Gergin gevezeliklerime cevap vermedi, sessiz kalarak çift karanlık havuzları olan gözleriyle bana baktı. Zahak'ın gücü, uzuvlarım titreyene kadar özüme işledi. İçimdeki ateş büyüdü ve ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. Zihinsel bağlantımız sayesinde, daha önce ormanı dolduran o aynı gümbürtü vardı.

"Z?" Tekrar denedim.

Pullar yanaklarından aşağı doğru süzüldü ve bronz teninin sadece bazı kısımlarını görünür kıldı. Bakışları kırılmadı ama dudakları bir ritimle yukarı doğru eğildi. "Kaç ufaklık," diye homurdandı.

Bu, bana kaçmamı söylediği ve tek hissettiğim şeyin korku olduğu son seferki gibi değildi. Bu bana kaçmamı söylüyordu, böylece beni sahiplenebilecekti ve bu sahiplenmeyi istediğimi inkar edemezdim. Drager kafamda uzak bir hatıraydı ve ona karşı hissettiğim küçük bağ ne olursa olsun, Zahak'a karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Bu daha derindi, ruhumun *derinliklerindeydi*.

"Senden kaçmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Gülümsemesi büyüdü ve korkutucu bir gülümsemeydi ama korkmuyordum. Ondan hiç gerçekten korkmuş muydum? Lancourt'taki ilk seferinde bile, siyah canavarı ortaya çıktığında, korku hissettiğimi sanmıştım... ama bu daha çok kafa karışıklığıydı. Kafa karışıklığı ve entrika.

Arkamı dönmek yerine bir adım daha yaklaştım. Ben başımı arkaya eğip onu izlerken bile Zahak olduğu yerde kaldı. "Beni avlayabilmek için kaçmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Göğsü gümbürdedi ve yumruklarının iki yanında sıkılıp gevşediğini gördüm. Hâlâ içgüdüleriyle savaşıyor, beni güvende tutmaya çalışıyordu ve bu hoşuma gitmiyordu.

"Tamam, Z," dedim kıkırdayarak. "Oyun başlasın."

Sanki oyun parkında ebelemece oynayan çocuklarmışız gibi elimi göğsüne vurdum ve sonra bir kez daha ormana doğru yola çıktım. Adımlarım hafıftı ve arkamda onun gümbür gümbür ayak seslerini duyduğumda, içimdeki ateş alev alev yanana kadar güçlendi. Isı omurgam boyunca, kaslarım ve hücrelerim boyunca ilerledi ve gözlerim yandı. Elbette gözle görülür bir ateş yoktu ama içimde hissediyordum.

Zahak'ın adımları daha da gürleştirdi ve ben bu ilkel kovalamacadaki doğal adrenalin patlamasını memnuniyetle karşıladım. Koşarken giysilerim hassas tenimi tırmalıyor ve bir an önce yok olmalarını diliyordum. Bunu çıplak yapmamız gerektiği içgüdüğü içimde çılgılık atıyordu.

Arkamdaki hızlı rüzgârlar ejderhamın yakınlarda olduğunu gösteriyordu ve omzumun üzerinden bakma dürtüsüne direndim. Kovalamacamız çok yakında bitecekti ve ben bunu uzatmak istiyordum.

Söz konusu Zahak olduğunda ve bana yaşadığımı hissettirdiğinde... Hiç bitmesini istemedim.

Beni yakalayacak kadar yaklaştığı anda yakaladı, güçlü kolları iki yanımdan beni sardı ve ayaklarımdan kaldırılıp sert göğsüne doğru çekildim. Vücudu yanıyordu; kıyafetlerimin içinden bile tenimi kavuruyordu.

Tutuşu sıkılaştıkça daha yükseğe sürüklendim. "Benden kaçtın dostum," diye gürledi, kelimeler zar zor anlaşılıyordu.

"Sen-" Öksürdüm. "-Bana kaçmamı söyledin. Bana kaçmamı söyledin, Z."

Bana tarif edilemez şeyler yapan alçak, gürleyen bir kahkaha. "Ne zamandan beri beni dinliyorsun, la moyar?"

Beni yok eden bu güçten kurtulmak için çaresizce ona doğru eğilirken, ihtiyacım olan şey için yalvarmaktan geri kalmadım. Kovalamaca içimde ilkel oyunlara meraklı bir parçayı ortaya çıkarmıştı ve ben daha fazlasını istiyordum.

"Zahak," diye hırladım sonunda. "Beni becerecek misin? Çünkü ben burada sahipsiz bir haldeyim."

Bu cesur yanımin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama artık beklemekten bıkmıştım.

Şaşkınlıkla beni tekrar yere indirdi ve bir an için kalbim duracak gibi oldu. Beni reddediyor muydu? Kendimi açmış ve her parçamı beni bir vuruşa yok edebilecek bir canavara sunmuşken.

Derin bir nefes çekerek, yüz ifadesini görmek için ona doğru döndüm. Onu yakından inceleme fırsatı bulamadan uzandı ve gömleğimi kavradı. Tek bir çekişle gömleğimi bedenimden ayırdı, kumaş dokunuşuyla eriyip gitti.

"Ne?" Nefes nefese kaldım ve geri çekilecektim ama o pantolonumu kavramaya devam etmişti ve pantolonum da aynı şekilde kayboldu. Sıcak havayı içime çekerken göğsüm kabardı ve bununla birlikte Zahak'ın gülümsemesi büyüdü. "Şimdi seni sahipleneceğim dostum," diye homurdandı. "Benimle dövüşecek misin?"

Sırıtişını hiç bozmadı ve bunu yapacağımı umduğunu hissettim.

Şaka yapıyordu, çünkü ben de bu işin içindeydim ve artık savaşmayacaktım.

BÖLÜM 12

MORGAN

Zahak'ın elleri yanlarıma doğru kaydı, tıpkı tam ejderha formunda olduğu gibi pulları aynı anda hem pürüzsüz hem de pürüzlüydü. Düşük bir inilti çıkarken, dokunuşuyla vücudumda karıncalanmalar başladı.

"Morgan," diye homurdandı ve gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim. "Benim için bir kez daha koş, la moyar."

Dudaklarımı ıslatarak nefes nefese başımı salladım.

Gitmek için döndüğümde iç çamaşırlarımı tırmaladı ve sonra çırılçıplaktım. Botlarım dışında, ki bu çok garipti, ama ne fark eder, koşmama yardımcı olacaklardı.

Kaç ve Zahak tarafından sahiplenil.

Saldırı altındaki bir dünyada, bir ormanın ortasında çırılçıplak olduğumu umursamadan canavar-adamıma son bir kez baktım. Daha önce düşündüğüm gibi, bu ilk iddiayı böyle yapmamız gerekiyordu.

"Yakalayabilirsen yakala beni koca adam," diye fısıldadım, nefes nefese, eğildim ve elimi bir kez daha göğsüne vurdum. "Tag, sen osun."

Artık vücudumda hiçbir kısıtlama yoktu, tenimi rahatsız eden hiçbir şey yoktu. Evet, memelerim kurumaları için ipe asılmış gibi rüzgârda sallanıyordu ama bu iyiydi, çünkü özgürdüm.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde özgürdüm, hiçbir baskı ya da kısıtlama Ben. olmadan eziliyordum.

Dünya üzerindeki yaşamın özgürlüklerimizi bastırmak için bir yolu vardı ve bu canlandırıcı.

Ardından gelen kükreme bana burada sıradan bir koşudan daha fazlası olduğunu hatırlattı.

Bu ilkel bir kovalamacaydı.

Arkama bakmak için kendime bir şans vererek, hızımı artırmadan önce bir soluk ve küfür savurdum. Peşimden koşarken Zahak'ın kanatları arkasında belirmişti ve bana yetişene kadar ne kadar tehlikede olduğumu bilmeme imkân yoktu. Bu beni hem heyecanlandıran hem de geren bir olasılıktı.

Kendimi akıllı sanarak rotamı daha küçük bir patıkaya çevirdim ve kendime rağmen bir kez daha geriye bakmak zorunda kaldım.

Arkadaki yol açıktı.

Nereye gitti bu?

Bu düşüncemi tamamlayamadan, duvar gibi hissettiren bir şeye çarptım. Güçlü kollar beni yakaladı ve sıkıca kavradı. İlk başta heyecandan kıpırdanmalar oldu, ta ki kokusu üzerime sinene kadar. İyi bildiğim bir kokuydu ama Zahak'ın kokusu değildi.

"Merhaba, küçük insan," diye mırıldandı Drager, çığlıklarım içimden koparken ve ben onun tutuşuna karşı savaşıırken. Çığlıklarımı kesmek için ağzını ağzıma çarptı ve ben daha sert pençeledim ve yumrukladım, ama gücüm onunkinin yanında hiçbir şeydi.

"Bırak beni! Sonunda ağzımı açmayı başardığımda tersledim.

Drager'ın ifadesi karardı. "Hiç şansın yok. Sen benimsin. Seni önce ben aldım ve şimdi de ben alıyorum."

İçim kıpır kıpırdı ama bu sefer uyarılmaktan değildi. Tiksintiydi. Bu şekil değiştirenle çıplak olduğum gerçeği bana çok tehlikeli geliyordu.

"Yanılıyorsun," diye boğuldum, şu anki korkum çok gerçekti. "Beni hiçbir zaman gerçekten istemedin. Sadece Z'nin bana sahip olmasını istemiyorsun. Rekabetçi olan sensin."

Drager'ın yüz ifadesi uzun zamandır ondan görmediğim kadar vahşiydi. Enerjisi çılgınca ve kontrolden çıkmış gibiydi. "Benim olana sahip çıkamaz. Seni alıyorum ve seni bir daha asla göremeyecek."

Yaptıklarımın sonuçlarını düşünmeden öne doğru eğildim ve çenesini ısırdım. O kadar sert ısırdım ki beni yere düşürdü ve ayaklarımın üzerine düşüp ondan uzaklaşmayı başardım.

Bana şok içinde baktı ve ben yine çıplak olmamayı diledim. Gözlerimi kaçırma riskini alarak Zahak'a baktım ama görünürde yoktu. "O gelmiyor, insan," diye hırladı Drager. "Annem dedi ki o ve ben de bir anlaşma yapmaya karar verdim."

Drager'ı o anda yok etme imkânım olsaydı, bunu hiç tereddüt etmeden yapardım. Zahak'ın Lancourt'a gitme konusunda tedirgin olmasının nedeni buydu; kardeşinin ihanet eden bir piç olduğunu biliyordu. Drager her zaman kolay yolu seçerdi ve bu zayıflığının bedelini hepimiz ödeyecektik.

"Bunu nasıl yaparsın?" Gözlerimden yaşlar süzülürken fisıldadım. "Ona ne yapacakları umurunda bile değil mi? Seni s a v u n d u m , asla yapmayacağını söyledim.

kardeşlerini feda ettin. Yine de buradayız, hepsi sen bu lanet oyunu kazanabilesin diye. Sen bir canavarsın."

Gözlerinin etrafındaki deri kırıştı, ifadesi bir kez daha yumuşamadan önce hafif bir seğirme oldu. "Annem bana ya da kardeşlerime zarar gelmeyeceğine dair güvence verdi. O bunun için burada değil. Risest'i almak için burada. Biz sadece onun için tutuyorduk."

Bu moron için neredeyse üzüliyordum. "Bunun gerçek olmasının imkânı yok," diye tükürdüm, bir beyin hücresi geliştirebileceğini umarak. "O senin anılarını çaldı. Birkaç yüz yıldır onu görmedin ya da ondan haber almadın ve tüm bu zaman boyunca hak iddia ettin. O başka bir nedenle burada ve sen şu anda istediğin şeyi elde etmekten fazlasını umursamayacak kadar aptal ve bencilsin."

Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturduğumda kendimi o kadar rahatsız hissettim ki sanki birbirimizi hiç çıplak görmemişiz gibiydi. Drager'dan ve onun etkisinden uzakta geçirdiğim zaman, birlikte olduğumuz zamanlarda sergilediği tüm zehirli davranışlara karşı beni uyandırmıştı.

Bayrakları pembe bile değildi, gökyüzü gibi kıpkırmızıydı.

Elbette hâlâ iki kat daha uzun ve yetmiş kat daha güçlüydü, bu yüzden uzanıp beni bir kez daha yakaladığında, ona pençe atmak, ısırarak ve küfretmekten başka bir şey yapamadım. Sadece uzun bir kolunu göğsüme doladı ve kollarımı yan tarafıma sabitledi. Arkasında siyah ve altın rengi kanatlar belirdi ve bizi ormanın dışına çıkararak gökyüzüne yükseldi.

Yükseldikçe çılgınca Zahak'ı aradım, yaralanmış ya da daha kötüye gitmiş olma korkusu içimde itici bir güçtü. Drager'ın beni yakaladığı yerden birkaç metre ötede, dört ejderha şekil değiştirenle savaşıırken onu gördüğümde çılgınca çılgınlıklar attım. Neyse ki annesi orada değildi, çünkü onun büyük kötü olduğunu biliyordum, ama yine de sayıca korkunç derecede azdı.

Drager daha sert kanat çırparak bizi Zahak'ı göremeyeceğim kadar uzağa götürürken hıçkırıklara boğuldum. Ardından öfkeli bir ejderhanın kükremeleri geldi ve beni eşimden çalan piçin üzerine yığıldım.

Ne olursa olsun, Drager'a bunu ödetecektim. Bu yaptığım son şey olsa bile.

Drager sonunda yere indi ve *üzerine kaza yapmayayım diye* beni işemeye zorladı. Sanki çocukmuşum gibi. Sonra bana tenime sürtünen o korkunç beyaz pantolonlardan birini giydirdi ve gökyüzünün kırmızısı karanlık bir geceye dönüşene kadar uçtu. Artık gökyüzünü aydınlatan bronz ve altın yoktu. Onun yerine sonsuz bir karanlık vardı ve onu dağıtacak tek bir yıldız bile yoktu.

Kollarında asılı kaldığımda da aynı karanlık içime sızdı, savaşmak için tüm enerjimi kullanmıştım. Bu kadar yüksekte hava buz gibiydi ama Drager ikimizi de sıcak tutacak kadar ısı yayıyordu ki bu beni çok rahatsız ediyordu. Bize bu şekilde ihanet edebilecek biri tarafından güvende ya da hayatta tutulmak istemiyordum. Zah'a ihanet-

Onunla ilgili tüm düşüncelerimi kestim. Ne olduğunu merak etmek çok acı vericiydi. Aramızdaki bağa ulaşmaya çalışıyordum ama diğer uçta sadece sessizlik vardı. Ya sızan şekil değiştirenler bağları nasıl engelleyeceklerini biliyorlardı ya da Zahak'ın bilinci yerinde değildi ve her iki senaryo da korkunçtu.

Zihinsel olarak kaçmak için zamanımı Drager'ın ölümünü planlayarak ve cenazesinde ne giyeceğimi düşünerek geçirdim. Aslında sevdiğim kardeşlerine saygı göstermek için katılacağım bir etkinlikti.

Kesinlikle onun en sevdiği renkler olan siyah ya da beyaz giymiyordum. Pembe giyerdim. Piç kurusu bu neşeli renkten nefret ederdi.

Sanki zihnimdeki nefreti duymuş gibi, derin sesi saatler süren sessizliği bozdu. "Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin, insan. Söz veriyorum, bu en iyisi için. Zahak şeytani bir piç. Eninde sonunda senden bıkacak ve seni bir kenara atacaktır."

O pislik oraya öylece gitmedi! Gitmedi amına koyayım.

Geçmişimi öğrenmek üzereydi, böylece benim için en iyisinin ne olduğuna karar veren birinin neden beni lanet çocukluğuma geri götürdüğünü anlayabilirdi.

"Annem kontrolcü bir narsistti," dedim sesimi hiç yükseltmeden. Sesim de yüksek değildi ama doğaüstü duyma yetisine sahipti, bu yüzden devam ettim. "Küçük yaşlarda başladı, kendi kıyafetlerimi seçmem gereken yaşı geçtikten sonra bile kıyafetlerimi seçmekte ısrar etti. Her zaman giymemi istediği şey için beni iter ve dırterdi. Sonra biraz daha kötüleşti, okul dışında arkadaşlarıma erişimimi kısıtladı ve ders dışı sporları iptal etti. Sonunda bana evde eğitim vermeye karar verdi. Bunu size daha önce söylemiş miydim? Beni dış dünyadan koruma bahanesiyle bütün hafta evde kilitli tuttu. Neredeyse o lanet gölde boğuluyordum.

akademi çünkü yüzmeyi öğrenmeme izin vermedi. Tabii ki kendi iyiliğim için."

Nefes alıp verişim kesildi ve Drager'ın beni tutuşu, tutuşunu gevşetmeden önce rahatsız edici bir şekilde sıkılaştı.

"Suçluluk duygusunu kullanışı bir üst seviyedeydi. Annemi o kadar çok ağlarken gördüm ki her gün ağlamanın normal olduğunu düşündüm. Kendimi de gözyaşı dökmeye zorlardım, bu da düzenli olarak kendim için üzülmemeneden olurdu. Lexie'nin ilk bıraktığı alışkanlıklardan biri buydu. Bunu, aldığım her kararı önce anneme danışmak zorunda olmam da dahil olmak üzere pek çok başka alışkanlığımı izledi, çünkü yanlış bir karar alırsam beni ruhen mahvederdi."

Lexie'nin adını yüksek sesle söylemek bile gözlerimi yakıyordu, sanki yine günlük ağlama alıştırmaları yapacaktım gibi. Belki de bu onun bir anda ortaya çıkıp beni bir kez daha pataklamasına neden olacaktı.

"Üniversite için mücadele ettim ve bu babamın beni desteklediği tek zamandı. Ve bu her şeyi değiştirdi. Lexie ile tanıştım ve o bana annemin beni hapsediği hayatın zehirli olduğunu gösterdi. Bir kütüphanecinin sakın hayatından hoşlanıyor olabilirim ve bazıları bunun daha önce yaşadığımdan farklı olmadığını söyleyebilir, ama benim için her şey farklı. Artık kendi kararlarımı kendim veriyorum. Kimse bana benim için neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyemez. Ya da benim için *en iyisinin ne olduğunu*."

Drager, sanki sonunda benim kapsamlı geçmiş hikayemin ve saçmalamamın amacını anlamış gibi gürleyen bir huff çıkardı. Yaklaşık otuz saniyelik bir sessizlikten sonra, "Aramamın hayatını değiştirdiğini söylemiştin," dedi.

Gözlerimi kırptırdım ve yüz ifadesini görebilmek için başımı geriye doğru eğdim. Ona doğru bakmayı kararlılıkla reddediyordum ama gerçek olup olmadığını görmem gerekiyordu. "Az önce söylediklerimden yola çıkarak verdiğin yanıt, konuyu kendine getirmek ve sanki sen gelip hayatımı daha iyi hale getirmişsin gibi göstermek miydi?"

Drager omuz silkti. "Zamanla anlayacaksın. İnsanların aptallığı ve dar görüşlülüğüyle lanetlenmiş annenin aksine, ben senin için en iyisinin ne olduğunu gerçekten biliyorum."

Bu son sinir bozucu ve açıkçası delice ifadeyle yönünü değiştirdi ve sağa doğru daldı. Ben Drager'ın görünüşe göre sahip olmadığı daha iyi bir doğaya hitap etmeye çalışırken altımızdaki manzara değişmişti. Artık yemyeşil, inişli çıkışlı tepeler ve hayatımda gördüğüm en güzel köydü.

Drager saz damlı evlerin arasından inerken kısa bir an için öfkemden ve korkumdan uzaklaştım. Evler

dolambaçlı nehir, her evin avlusuna serpiştirilmiş ucunda ışıklar olan sopalar, çimen yerine bahçeler ve ekinler. Karanlıkta bile muhteşem ve pitoresk olduğunu söyleyebilirdim, ama Drager beni buraya getirdiyse, tüm bu güzellik içinde kötülüğü saklıyordu.

Lexie beni uyarmıştı ve peri diyarında güzel bir yüze asla güvenmemem gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim.

BÖLÜM 13

MORGAN

Drager indiğinde, fae'ler evlerinden çıkmış ve *tanrılarını* bekliyorlardı. Bizi pazar ve diğer köy aktiviteleri için kullanılıyormuş gibi görünen arnavut kaldırımlı bir sokağa bıraktı. Kenarlarda küçük tezgâhlar vardı, kırmızı ve altın bayraklar içerideki malları tutmak için kapatılmıştı, ama hepsi açık ve ticaret yaparken ne kadar parlak ve davetkâr görüneceklerini şimdiden hayal edebiliyordum.

Tahta fenerlerden daha fazlası çevreye yumuşak bir ışık gönderiyor ve bizi karşılamaya gelen çeşitli ırkları ortaya çıkarıyordu. Bazı troller, sirenler ve birkaç kabus fae'sinin yanı sıra insan olarak geçebilecek birçok fae de civardaydı. Kendimi onlara doğrudan bakamazken buldum çünkü bu beni sipere geri götürdü.

Orada Zahak'la birlikte olmak için her şeyimi verirdim.

Zombi yaratıklar, beni kaçırان sık kafalıyla sıkışıp kalmanın yanında hiçbir şeydi.

Drager'ın üzerimdeki fiziksel baskısı sona ermedi; kocaman eli ön koluma dolanmaya devam etti. Kaçma ihtiyacımı tahmin etmişti ama nerede olduğumu ya da beni hangi tehlikelerin beklediğini bilmeden bu topraklara koşacak kadar aptal değildim. Bu konuda akıllı davranmalı ve kaçmadan önce plan yapmalıyım.

Yine de Drager'ın benim böyle bir mantığın ötesinde olduğuma inandığı açıktı.

İnsan olduğum için beni hep hafife almıştı ve ilk kez bundan memnun olmuşum. Yeteneğimi ve buradan kurtulma arzumu küçümsemeye devam edecek ve sonunda gardını düşürecekti.

Bize ilk yaklaşan çok tanıdık bir yüzdü: Florentine, ve şimdi tam olarak nerede olduğumuzu biliyordum. Bu güzel köyün bir o kadar güzel bir adı vardı: Green Hollow. Florentine şüpheli gözleri ve dolgun pembe dudaklarıyla tıpkı onu son gördüğümde olduğu gibi görünüyordu. Kumral saçları o kadar uzundu ki, arkadan örülmemiş olsaydı yere degecekti.

Bizi incelerken yeşil gözleri sertti. "Lord Drager, ziyarete geleceğinizden haberimiz yoktu."

Bu bir soru değildi ama Drager onun ses tonundaki ısırtığı fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. "Elimdeki durumla nasıl başa çıkacağımı bulana kadar birkaç günlüğüne saklanabileceğim bir yere ihtiyacım var."

Florentine'in hoş karşılanmayan duruşu değişmedi. "Savaş sirenlerini duyduk. Topraklarımız saldırı altında... Kardeşlerinle birlikte düşmanlarımızı alt etmeniz gerekmiyor mu? Ne de olsa sizi bu yüzden tanrıların efendisi yaptık, değil mi?"

Yaşasın, kızım! Sessizce ona tezahürat yapıyordum. Bu kibirli pisliğin birkaç ev gerçeğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Drager'ın çatık kaşları alnında derin çizgiler bıraktı. "Kardeşlerimi esir aldılar ve ben sadece bir ejderha şekil değiştiriciyim. Onlarla tek başıma başa çıkamam, en azından çok fazla planlama yapmadan. Köyünüz çok iyi örtülmüş ve kadim enerjiler tarafından korunuyor. Enerjimi saklayabileceğim tek yer orası."

Saatlerdir bastırmaya çalıştığım panik bir kez daha ortaya çıktı. Eğer Green Hollow *sihirli bir şekilde* korunuyorsa, bu Zahak'ın beni bulamayacağı anlamına geliyordu. Uçarken kurduğum fanteziler arasında, Zahak'ın sızanlardan kaçtığı, yolumuzu izlediği ve sonra buraya girip Drager'ı öldürdüğü bir fantezi de vardı. Sonra cenazeye pembe giyerek giderdik, çünkü sonu hep aynıydı.

Kendi Maceranı Kendin Seç kitabı gibi, bir yol beni Drager'ı öldürmeye götürdü, diğerinde ise Zahak ejderha avcısı oldu. Ancak mutlu son tüm seçenekler boyunca tutarlı kaldı.

Drager farkında bile olmadan bir macera yolunu ezip geçmişti, piç kurusu.

Florentine boyun eğecek gibi görünmüyordu ama ne yazık ki köyünün geri kalanı onun kadar zeki değildi. Hepsinin yüzünde ejderha saçmalığı vardı ve bunun için minnettar görünüyorlardı.

"Lütfen, rica ederim Lord Drager," dedi Florentine'in arkasından uzun boylu bir erkek. Onunla aynı kıvılcık saçlara sahipti. "Ben Joseph ve kız kardeşim adına özür dilerim; biraz aşırı korumacıdır. Ama yeniden toplanmak ve plan yapmak için köyümüzü seçmenizden onur duyduk."

Florentine ona ters ters bakarak onu sakatlamaya çalıştı ama o hiç oralı olmadı. "Ben en güçlü ailenin reisiyim," diye çıkıştı. "Koruyucu olmak benim işim."

"Ben en güçlü aileyim," diye gürledi Drager. "Onları benden korumanıza gerek yok. Onlarca yıldır hepinizi güvende tutan benim. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Tutamayacağın sözler vermek gibisi yoktur. Kendi fikrimi söylemek için ağzımı açtım ama Drager'ın beni tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı, ben de bunu başka bir güne bırakmaya karar verdim. Açıkçası, öngörülebilir bir gelecek için buradaydık ve ruhum kanıyormuş gibi hissetsem bile hayatta kalmalıyım. İyileşmeyecek bir kesik ve kulağa ne kadar dramatik gelse de, göğsümdeki acıyla birlikte ayaklarımın dibinde bir kan gölü görmediğime şaşırdım.

Drager enerji aşlamalarıyla aramızdaki bağı taklit etmiş olabilirdi ama artık gerçek bir bağın nasıl bir his olduğunu bildiğimden, ikisini karıştırmak mümkün değildi. Bu, en iyi tasarım çantaya sahip olup sonra çakmasını almaya benziyordu. Görünüşte birbirlerine benziyorlardı ama çakma kalitenin düşük olduğunu anlamak için o kadar yakından bakmanıza bile gerek yoktu.

Drager tamamen bir taklitti.

Florentine'in kardeşi, "Size evimizi ödünç vereceğiz, çünkü köyün en görkemlisidir," diye devam etti ve birazdan susmazsa kendi köy cenazesine doğru yola çıkacaktı.

Florentine ve ben pembe giyebiliriz. Güzel olur.

Drager kibirli bir sosyopatın tüm zarafetiyle, "Bu kadarı yeterli," dedi.

Drager'ı ilk gördüğüm andan beri ondan etkilenmişim, beni dehşete düşürse bile, ama şimdi tek hissettiğim nefret ve öfkeydi. Hayır, öfke değil: mutlak hiddet. Kontrolcü ve manipülatif davranışları en başından beri vardı ve bir tanrı olduğu için bunu kabul etmekten başka çarem yoktu. Hayattaki konumu nedeniyle insanlara nasıl saygılı davranılacağını ona hiç öğretilmediğini varsaymışım.

Ama sonra kardeşleriyle tanıştım ve Emmen'in tavır problemi dışında diğerlerinin hiçbiri aynı kibri göstermiyordu. Drager'a duyduğum çekim yüzünden onun için bahaneler uydurduğum açıktı. Kendimi uzun zaman önce tokatlamalıyım.

Başımı tiksintiyle sallayarak arkamı döndüm ve bakışlarım Florentine'inkilerle buluştu. Beni yakından izliyordu, dikkati yüzümle Drager'ın beni esir gibi tuttuğu kolum arasında gidip geliyordu. Durum hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyemiyordum ama bir şeyler düşündüğü açıktı. Hem de pek çok.

Joseph onu takip etmemiz için el salladı. Drager beni de yanına çekti ve kasaba meydanından çıktıktan sonra nehir boyunca kurulmuş köyün küçük sokaklarına girdik. Karanlıkta bile su kütlesi, etrafında var olan köy ile birlikte devasa görünüyordu.

"İşte geldik!" diye bağırdı Joseph, sesi kendinden çok memnun geliyordu. Bizi o kadar da büyük olmayan bir eve getirmişti; köydeki diğer evlere çok benziyordu, bu da Florentine'i daha çok sevmeme neden oldu. Buranın lideriydi ama yine de kendini halkının üstünde görmüyordu.

Niyetinin saf ve samimi olduğu, Green Hollow'un çıkarlarını en iyi şekilde düşündüğü anlaşılıyordu. Drager onun davranışlarından çok şey öğrenebilirdi.

Arazinin etrafındaki fenerler titreyerek sarı saz çatılı beyaz bir evi aydınlatıyordu. Sarı bir kapısı ve pencere pervazları da vardı ama sanki uzun zaman önce boyanmış gibi rengi solmuş görünüyordu. Kapıya giden kısa bir yol vardı ve evleri birbirinden ayıran herhangi bir çit ya da kapı bulunmuyordu.

Mülklerine doğru ilerlerken Drager'a karşı kıvrandım çünkü tutuşu kan akışını kesiyordu. Parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı. "Benimle dövüşmeyi bırak," diye mırıldandım.

"Asla," diye karşılık verdim. "Bana aramızda gerçek bir bağ olduğunu düşündürtecek ne yaptın bilmiyorum ama şu anda tek hissettiğim nefret ve tiksinti."

Kavrayışı sıkılaştı ve sonraki kelimelerim iniltimin altında kayboldu. Neredeyse hemen gevşedi ve başparmağını tenimde gezdirirken biraz rahatladığımı hissettim. "Beni delirtiyorsun," diye gürledi, Joseph'in duyabileceği kadar yüksek sesle, ancak fae hiçbir belirti göstermedi.

Joseph elini tekrar sallayarak, "Yatak odaları en üst katta," dedi. "Burası yaşam ve yemek alanı, yemek pişirme olanakları da şurada." Sağ tarafımızdaki küçük bir kapıyı işaret etti.

Basit, seyrek döşenmiş bir yaşam alanıydı, yerde sadece büyük minderler ve kabarık beyaz bir halı vardı. Bu dünyada televizyon yoktu ama kitaplarla dolu raflar vardı. Kendimi bir kütüphanede bulduğumda her zaman olduğu gibi yeni hikayeler keşfetme dürtüsü beni vurdu, ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Sağ tarafımızda açık gri ahşaptan oyulmuş yuvarlak bir masa ve altı sandalyenin bulunduğu bir yemek köşesi vardı. "Bunu bizim için büyük, büyük büyükbabam yaptı." Florentine eve girdiğinde benim gözlemlerimi fark etti. "Son eski *fitilli böğürtlen türünden* ve çocukluğumuzda her sabah ve akşam yemek yediğimiz yer burasıydı."

Drager ona kısa bir bakış attıktan sonra Joseph'le tekrar konuşmak üzere yanından ayrıldı. "Bilgiyi sızanlara ulaşmadan köylere yaymak için bir araca ihtiyacım var. Bir araya gelmeliyiz ve eğer

muhafızlarının dikkatini dağıtacak kadar savaşı fae toplayabilirsem, asıl kışkırtıcıyı ele geçirebilirim."

"Annen," diye tersledim.

Yusuf söylediklerim karşısında şaşırmış görünüyordu. "Anne?" diye nefes aldı.

Drager'ın göğsü altımda titriyordu ama açıkçası öfkesi umurumda bile değildi. Benimkiyle neredeyse hiç uyuşmuyordu. Kafamın içinde Lexie bana dikkat çekmemem ve canavarı dürtmeyi bırakmam için bağırıyordu ama en iyi arkadaşımın hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum, bu yüzden içimden küçülmek gelmiyordu.

"Gerçekte kimin sorumlu olduğunu bilmiyoruz," diye yalan söyledi Drager, "ama bu işin aslını öğrenmeye niyetliyim. Bu savaşı kazanmak için bilgi sahibi olmalıyız."

Yusuf başını salladı, liderine tam bir güven duyarken şaşkınlığı azalıyordu.

Güvensiz bir ifade takınan Florentine aynı inancı göstermedi.

Bu yerden kaçmak için yardımına ihtiyacım olan kişi oydu. Drager benim itaatimden emin olana kadar beklemek zorundaydım ve sonra ne yapacağıma karar verecektim.

Özgürlüğümü talep etmek için.

BÖLÜM 14

MORGAN

Ertesi gün bana tahsis edilen küçük yatak odasında kaldım. **İki** kişilik bir yatak, çoğunlukla *dunedinler*, kılıçlar ve bir yonter olmak üzere fae hayvanlarını tasvir eden küçük oyma heykellerin bulunduğu bir raf ve çok az şey vardı. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı için zamanımı plan yaparak, öfkelenerek ve yas tutarak geçirdim.

Melankolim Zahak'ın dışarıda tehlikede olduğunu bilmekten daha fazlasıydı. Aynı zamanda Drager ile olan ilişkimin geri dönülmez bir şekilde yok olmasıydı. Evet, ona karşı hissettiklerim bir tür Stockholm Sendromu'ndan kaynaklanıyordu ama yine de bana gerçekmiş gibi geliyordu.

Ben de yas tuttum.

Drager nihayet ortaya çıktığında ertesi sabahı. "Bugün bu odadan çıkacaksın yoksa seni sürükleyerek çıkarırım."

Bir onayı ya da yanıtı hak etmiyordu.

"Morgan," diye hırladı, tek kelimeyle uyarıyordu. Şaka yapmıyordu ve beni yakalamaya giderken, kendimi hızla yukarı çektim ve yatağa geri döndüm.

"Ne istiyorsun, Drager?" Tersledim. "Benden yardım almadan gidip dünyayı çalamaz mısın?"

Bugün yine zırh giymişti, onu son gördüğümünden daha koyu ve daha az süslüydü. Sarı saçlarına ve parlayan güneş tanrısı kişiliğine rağmen onunla ilgili her şey daha karanlık görünüyordu.

"Enerjime ihtiyacın var mı?" diye araya girdi ve kaşlarım çatılırken bu konuda ne hissettiğimi açıkça belirtmeye karar verdim.

"Eğer bana dokunursan, aletini keser ve bir yonter'e yediririm. Yemin ederim. Beni kışkırtma."

Drager sinirlenmiş görünmüyordu. Aksine, eğleniyordu. Sırıltısı büyüdü ve gözlerindeki karanlık, gülmeye başlayana kadar hafifledi. "Kelimelerle aran çok iyi, küçük insan. Benden çalındığında bunu özlemiştim."

Elbette Zahak'ın beni çaldığını düşünüyordu. Basit gerçeği kavrayabilecek hiçbir parçası yoktu - o enerji patlaması bizi

bedenim Zahak'la birlikte gitmişti. Ruhum evine gitti ve onunla birlikte olmak için her şeyimi verebilirdim.

"Onu yakalanması için bıraktığına hâlâ inanamıyorum." Boğazımı temizledim. "O senin kardeşin ve her şeye rağmen sana bunu asla yapmazdı."

Drager'ın kahkahası bir kalp atışında soldu. "Senin için beni ejderhalara yem eder ve bir daha arkasına bakmazdı. Aynı şeyi yaptığım için neden kötüleniyorum?"

Öfkeyle, onun boyuna yetişebilmek için yatağın üzerine çıktım. "Fark şu ki, beni kurtarmak için Zahak'ı feda etmene gerek yoktu. Bunu kendi bencil çıkarların için yaptın. O benim için öldürüyor, sen de kendin için öldürüyorsun. Senin için hep böyle oldu, Drager. Sen ilksin, geri kalanımız ikinci."

Odadaki ısı arttı; o kadar öfkeliydi ki ejderhasının ortaya çıktığını görsem şaşırırmazdım. Şimdiden yarısı pullarla kaplanmıştı, gözleri bir kez daha siyahtı.

Sesimi alçaltmaya zorladım, çünkü bu kadar yakinken onun değişimine dayanamazdım, her şey hakkındaki son düşüncelerimi ilettim: "Bir başkasını kendini sevdiğin kadar, hatta daha fazla sevmeyi öğrenene kadar, asla gerçekten anlayamayacaksın. İçinde iyi bir ejderha olduğunu biliyorum ama oraya ulaşmak için karakterini geliştirmen gerekecek."

Nefesini güçlkle verdi. "Benim dengim değilsin ve bu yüzden söylediklerine dikkat etmek zorunda değilim. *Sen bir insansın.*"

Sahip olmak istediği bir insan ve bu nedenle tüm güç bendeydi.

Kollarımı kavuşturarak ters ters baktım ve geri adım atmadım. Drager sonunda ellerini havaya kaldırdı ve odadan çıkmak için döndü. "Bebek gibi davrandığın için Florentine'e duş aldırıp seni giydirmesini söyleyeceğim."

Sonra muazzam enerjisini ve varlığını da beraberinde götürerek gitti. Buraya geldiğinden beri ilk kez rahatça nefes alabiliyordum ve gözlerimden yaş geldiğini hissettiğim için utanıyordum. Hain gözyaşı kanalları.

Drager ile olan ilişkimin yasını bir saniye daha tutmayı reddettim.

Aramızda kopacak bir ilişki bile yoktu.

Yataktan atlayarak derin nefes alma egzersizleri yaptım, hatta dış dünyayı görmek için pencereye doğru yürüdüm. Bu topraklar beni daha önce de sakinleştirmişti ama tabii ki şimdi en sevdiğim tozlu pembe renk yerine şaşırtıcı derecede ürkütücü kızıl gökyüzüne tanıklık etmem gerekiyordu.

Tam manzaradan uzaklaşmak üzereydim ki, dev sarı ve turuncu çiçeklerle dolu bir ağaç parçasının yanındaki hareket gözüme çarptı. Green Hollow'un her yeri doğaldı ve titizlikle bakılıyordu, bu bölüm de bir istisna değildi. Ve o çiçeklerin ve budanmış çalılarının arasında kesinlikle bir yaratığın hareket ettiğini görmüştüm.

Şık, koyu renkli bir palto tekrar gölgelerin arasında kaybolmadan önce gözüme çarpınca kalbim durdu. *Astra!* Çalılarının arasında saklananın Astra olduğundan neredeyse emindim, sadece kısa bir süreliğine görünmüştü, böylece beklediğini biliyordum.

Ona ulaşmalıyım.

Yataktan kalkarken mesanem itiraz etti çünkü çok uzun zamandır işememiştim. Aslında kendimi toparlamak için banyoda birkaç saat geçirebilirdim ama beklemek zorundaydım.

Sahanlık boştu ve zemin kata inen merdivenler de öyle. Merdivenleri üçer üçer çıkararak yaşam alanına ulaşmadan önce takılıp ölmemeyi başardım. Nefesimi tutarak ve Drager'ın hâlâ dışarıda Florentine'i aradığını umarak, iki lavabonun ve üzerinde tencerelerin asılı olduğu büyük bir şöminenin bulunduğu taş kaplı mutfığa olabildiğince sessizce girdim. Daha da önemlisi, sessizce açılan bir arka kapı vardı.

Joseph'e göre bu köyde hiçbir şey kilitli değildi ve bu bugün çok işime yarayacaktı. Drager, Green Hollow'un etrafındaki görünmez büyülü bariyeri geçersen bunu hissedeceği konusunda beni uyarmıştı ama Astra içerideydi. Her nasılsa bunu fark edilmeden yapmıştı.

Güneşin sıcaklığı, hafif bir esintiyle birlikte etrafımı sarıyor ve bir parça tatlılık taşıyordu. Koku bana hanımelerini anımsatıyordu, ancak bunun Risest versiyonu olduğu açıktı. Bu köyü dolduran çiçeklerin çokluğuna bakılırsa, tatlı kokan herhangi biri olabilirdi. Yine de bahçecilik dersi için zamanım yoktu; sarılmam gereken bir kılıcım vardı.

Açık arazide hızla ilerlerken kimse beni durdurmadı ve ağaçların arasına girdiğimde daha az paniğe kapıldım, gölgeler beni sarıp sarmaladı ve dış dünyadan gizledi. Yavaşlarken nefesimi tuttum ve etrafıma bakındım. "Astra?" Fısıldadım. "Burada mısın kızım?"

Solumdan bir gümbürtü geldi ve döndüğümde onun muhteşem formunun ortaya çıktığını gördüm. Sırtına bizim yavru yapışmıştı. "Leo!" diye haykırdım, gözyaşlarım bir kez daha yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Duygularım uçurumun kenarındaydı, onları devirmek için sadece en ufak bir sarsıntıya ihtiyaç vardı.

"Tanrıya     r ikiniz de iyisiniz," diye hıçkırarak kendimi  ne attım ve kollarımı onlara doladım. Kılıçlar dakikalarca onlara olan sevgimi haykırmama izin verdi. Sonunda kendimi toparladım, geri çekildim ve birkaç derin nefes aldım. "Beni nasıl buldun?" Astra'nın kadim enerjiyle dolu gözlerine bakarak sordum.

Elbette, ili kimizle ilgili tek sorun, insanlar ve kılıçlar için iletişim kurmanın gerçek bir yolu olmamasıydı. Zahak onunla zihinsel konuşma belirtileri göstermişti ama benim böyle bir yetene im yoktu. Yine de beni anlıyordu, bu kadarından emindim.

"D n Drager beni ka ırdı ında beni takip ettin mi?"

Kocaman ba ını salladı ve bizi görüş alanında tutmak için uçan canavarın altında ne kadar ko mak zorunda kaldığını merak ettim.

"Zahak iyi mi?"

Basit evet ya da hayır soruları anahtardı, ama elbette "tamam" kelimesinin pek çok n ansı vardı ve bunun onu  a ırttı ını hemen anlayabiliyordum.

"Ya ıyor mu?" Bir ba  sallama daha.

"Bizi aramaya gelmekte  zg r m ?"

Bu sefer kesin bir sarsıntı ve alçak bir homurtu vardı.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak sakın kalmak için sava tım. Kaybedilen bir savaş.

"Onunla kalmalıydın," diye fısıldadım. "Drager'ın talepk r bir pislik olması dışında burada gerçek bir tehlike altında değilim."

Ormanda bir hırıltı daha yankılandı ama bu sefer Astra'dan gelmiyordu. Dönerek bedenimi kılı larımla beni kaçıran adamın arasına yerle tirdim. "Onu rahat bırak," diye tersledim, o daha tek kelime bile etmeden. "O yanlış bir şey yapmadı ve beni kaçırmaya gelen Zahak da değil."

Drager'ın gözleri kısılmı tı, öfkesi dışarı sızıyordu. "Yaratık için endi elenmiyorum. Zahak onu takip etmeye zorlamı  olabilir ama burada ikinizle de iletişim kuramaz ya da hissedemez. Ba lı bir evcil hayvan bile istisna değildir."

Astra hırladı ve ben de ona katıldım. "O bir evcil hayvan değil," dedim cahil piç kurusuna. "O aileden biri."

Elini sallayarak ikimizi de kovdu. "O zaman ailenizin hayatta kalmasını istiyorsanız, kı ınızı kaldırıp köye dönecek ve

temizlendi. Yapacak planlarımız var."

Tereddüt ettim, taleplerine karşı koymayı çok istiyordum ama burada benden daha fazlası söz konusuydu. Astra'nın Risest sakinlerinin çoğuna karşı sahip olduğu tüm güce rağmen, hâlâ onların tanrılarından daha güçsüzdü. Onu riske atamazdım.

"Astra ve Leo kalabildiği sürece, ben de uyacağım." Şimdilik.

Drager yavruya şöyle bir baktı ve bir sürü soru sormak istediği belliydi ama sonunda istediğini aldı, o yüzden pek de umursamadı.

"Anlaştık."

Harika. Şimdi onun aptal küçük oyunlarını daha fazla oynamak zorundaydım.

Astra'nın burada olması Zahak'a bir adım daha yaklaşmışım gibi hissettirdi ve bu beni yeniden umutla doldurdu. O ölmemişti ve çok yakında yeniden bir araya geleceğimize kararlıydım.

BÖLÜM 15

MORGAN

Köyde, evlerinin önünde Florentine ve Joseph bizi bekliyorlardı. "Kaçtığınızı sanmıştık," dedi Joseph zoraki bir kahkaha atarak. "Kaçmak için bir neden yok, değil mi? En güvende olduğumuz yer o."
_"

Astra sessiz ve sinsi bir şekilde görüş alanıma girip yanıma yerleştiğinde kelimesi boğuk bir solukta kayboldu. Akademideki kısa zamanımda keşfettiğim gibi, onun varlığı, bu eski kılıç türünü hiç deneyimlememiş olanları genellikle suskun bırakırdı ve bugün de bir istisna değildi.

Florentine tepkisini biraz daha iyi saklamıştı ama koyu yeşil gözlerindeki dehşet ve korkuyu görebiliyordum. "Bu Astra," diye cevap verdim, Joseph'in kaçmakla ilgili sözlerini duymazdan gelerek. Ne yazık ki raftaki en zeki fae o değildi. "Ben buradayken benim yanımda olacak ve evde oynayan herkes için o, etrafta dolaşıp öğrenmenin tam anlamıyla tanımı."

Fae kardeşler kaşlarını benzer bir şekilde kırıştırırken, Drager sadece başını salladı.

"O yüzden öğrenmeyin," diye devam ettim, en sevdiğim repliklerden birini kullanabildiğim için kendimi mutlu hissediyordum.

Belirgin olmayan tehdidim etkisini gösterdiğinde derin bir sessizlik oldu. Kardeşler etkilenmiş görünmüyorlardı ama aynı zamanda kendi tehditlerine de karşılık vermediler. Bunun Drager'ın varlığından *kaynaklanmadığına* inanmayı seçtim.

Florentine sert bir ifadeyle, "Lord Drager yeni kıyafetlere ve temizlenme fırsatına ihtiyacınız olduğunu söyledi," dedi. "Yardımcı olmak için buradayım."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim ve elimi Astra'nın başına koyarak tüylerini okşadım.

Florentine takip etmemi işaret etti ve ben de tereddüt etmeden yaptım, hâlâ işlemek için yanıp tutuşuyordum. Astra ve Leo yanımda kaldılar ve yavrumu kucağıma almayalı çok uzun zaman olduğu için uzanıp onu kucağıma aldım. Leo göğsüme yerleşirken yüksek sesle mırıldandı.

Ağırlığı onu en son kucağıma aldığım zamankinden daha fazlaydı, ki ayrılalı sadece bir gün kadar olmuşken buna inanmak zordu.

"Doğu Risest'te bu yaratıklardan iki tane kaldığını bilmiyordum," dedi Florentine, ellerindeki küçük bohçaya bakarak. "Burada ikisini de sahiplendiğini görüyorum. Belli ki nadir ve güçlü varlıkların koleksiyoncususunuz."

Onun iğnelemeleri de benim tehditlerim kadar inceydi. "Dürüst olmak gerekirse, sürekli kucağıma düşüyorlar ve hepsiyle ne yapacağımı bilmiyorum." Onu kütüphanede gördüğüm ilk andan beri içinde bir ruh ikizi olduğunu hissetmiştim ve eğer şimdi bana yardım etmesini istiyorsam, her şeyi masaya yatırmalıyım. "Ben senin sandığın gibi bir kadın değilim," diye devam ettim, sözlerime istemeden de olsa hüznün sızıyordu. "O kadar uzun zamandır yanlış zamanda yanlış yerdeydim ki, aslında hiç de yanlış olmadığını düşünmeye başladım."

Florentine bir yandan gözlerini bana dikmiş, bir yandan da azgın nehrin kenarında ustalıkla ilerlerken kafasının karıştığı belliydi.

Tekrar denedim: "Demek istediğim, bir dizi tesadüf ve rastgele kötü şans sonucu bu dünyaya geldiğimi ve Drager ile yattığımı düşündüm." Omuz silktim. "Ya da iyi şans, nasıl baktığınıza bağlı. Ama onunla ilişkim her zaman tek taraflı oldu. O bana tahammül etti ve varlığım kaybolmasın diye bana enerji verdi, ben de ona... kendimi verdim. Onun dünyasının bir parçası olmaya çalıştım, o bencil piçi önemsedim ve aramızda bir bağ oluştuğunu düşündüm..."

"Yok mu?" diye sordu hafifçe. "Çünkü dışarıdan bakıldığında seni sahipleniyor gibi görünüyor. Saçının teline zarar gelirse bu köyü ve içindeki herkesi yok edeceği konusunda hepimiz uyarıldık."

Tehdidi beklenmedik olsa da, tamamen şaşırtıcı da değildi. Artık onun oyununu biliyordum. "Drager, Drager'ı önemsiyor," dedim ve ses tonumda acı yoktu, sadece gerçek vardı. "Aramızdaki bağ üretildi ve onun dikkatini çekmemin tek nedeni Zahak'ın gerçek eşi olmam."

Durdu ve uzanıp kolunu yakalamak zorunda kaldım yoksa nehre yuvarlanacaktı. Zaten onu, Leo'yu ve dengemi zar zor korumayı başarmıştım. "Lord Zahak," diye boğuk bir ses çıkardı. "İmkânsız. Bir insanla çiftleşmeye asla tahammül edemez."

İnsanlar burada tam olarak eşit olarak görülmüyordu, bu yüzden alınmamayı seçtim. "Aslında Drager'dan çok daha iyi tolere etti."

"Lord Drager sizin de eş olduğunuzu mu düşünüyor?"

Şoklar ona çarpmaya devam etti ve gözleri biraz daha açılırsa, göz kürelerini kaybedecekti.

"Dediğim gibi, Drager eş olduğumuzu düşünüyor çünkü Zahak'a olan bağı sayesinde benimle arasında bir bağ hissetti." Yüksek sesle söylediğimde kulağa biraz saçma geliyordu ama artık doğruluğumdan emindim. "Drager ayrıca kardeşleriyle rekabet etmekten kendini alamıyor. Aramızdaki tek bağ enerji paylaşımı yoluyla zorla kurulmuş olsa da, ben onun kazanması gereken bir ödülüm."

Karmaşık bir durumu basitleştiriyordum ama sonunda Florentine anlamış görünüyordu. "Burada onunla birlikte olmak istemiyorsun, değil mi?"

Kahkahalarım tam olarak sıfır mizah içeriyordu. "Drager'ın kalbini çıplak ellerimle sökebilseydim, geldiğimizde bunu yapardım."

Bu onun gülümsemesine neden oldu. "Hadi ama," dedi kıkırdayarak başını sallayarak. "Yola devam etmeliyiz."

Adımlarımız artık daha hızlıydı ve Florentine'in bana karşı tüm tavrı değişmişti. Artık ne zaman bana baksa yan gözlerle bakmıyor ve yüzünü buruşturmuyordu. Şimdi rahatlamıştı ve Green Hollows hakkında sohbet ederken açıktı. "Ailem bu vadiyi birkaç bin yıl önce kurdu ve bu toprakların karanlık günlerinde bile kargaşanın çoğundan muaf olduk. Kovuğumuzu çevreleyen doğal bir büyü enerjisi var. Bu yüzden sahip olduklarımızı bu kadar şiddetle koruyorum."

"Drager'a yaklaştığını gördüğüm ilk andan beri bu yönüne hayranım," dedim başımı sallayarak. "Ve Düşmüşleri neden özellikle hoş karşılamadığınızı ya da onlara neden güvenmediğinizi tamamen anlıyorum."

Bu da bana bir başka sıcak gülümseme getirdi. "Ülkenin büyük bir kısmı için olumlu bir değişim olmuş olabilirler ama ben onların motivasyonlarına hiç güvenmedim. Belki de onlara hiçbir zaman gerçekten ihtiyaç duymadığımız içindir. Bu yüzden onların etkisinden mümkün olduğunca bağımsız kalmayı tercih ederim."

Lexie'ye yaptığım gibi uzanıp elini sıkma dürtüsü güçlüydü ama kendimi tuttum. Burada kırılgan bir ilişki kuruyorduk ve düşüncesizce hareket ederek bunu riske atamazdım.

"Düşmüşler hakkında kendi hislerim var," diye itiraf ettim. "Zahak'la aramızdaki bu bağ sayesinde bazıları olumlu, ama bir parçam da hepimiz üzerindeki tek taraflı kontrollerine karşı çıkıyor. Onlar yargıç, jüri ve cellat, eylemlerini kontrol edecek hiçbir süreç yok."

Artık nehrin daha dar bir bölümüne ulaşmıştık ve Florentine bize diğer tarafa atlamamızı işaret etti, hepimiz de bunu kolaylıkla yaptık. Bir mağaranın ağzına ulaşana kadar bizi bu kıyı boyunca yönlendirdi, nehir içeride kayboldu.

"Düşenler beklediğim gibi yok etmedi," derken bizi mağaraya götürdü. Ses tonu boyun eğmiş bir kabulleniş gibiydi. "Ve güçlerini kötüye kullanmadılar. Eğer etselerdi, biz de karşılık verirdik. Sonunda, çoğu Fae onların burada olmasının bizim yararımıza olduğu konusunda hemfikirdir."

Ayrıca sonunda vardığım sonuç, onların diktatörlük tarzı liderliklerini sorgulamayı bırakmamı sağladı. "Ama yine de hayatlarınızdan uzak kalmalarını mı tercih ederdiniz?" diye ekledim.

Gülümsemesi kısaydı. "Evet."

Mağarada sola döndüğümüzde sohbetimiz azaldı ve kendimizi su havuzlarıyla dolu geniş bir alanda bulduk. Burası daha sıcaktı ve buhar etrafımı sararken rahatladım.

"Bunlar doğal kaplıcalar," dedi Florentine, nemin etkisiyle canlanan saç tellerini geriye doğru iterek. "Bedeninizi ve ruhunuzu temizler ve iyileştirir. Ayrıca orada banyo olarak kullandığımız bir bölüm var, çünkü herkesin evinde tuvalet yok." Florentine'in evinde de vardı ama onlarınki *çukurdaki en güzel evdi*. Her şeyin nasıl işlediğini daha ayrıntılı olarak anlatmaya devam etti ve ben de ağrıyan mesaneme yakında acıdan kurtulacağımıza dair söz verdim.

Biz sohbet ederken, Astra termal havuzlardan birinin kenarına geldi, suları kokladı ve sonra karnının üzerine çökerken memnun görünüyordu. "Görünüşe göre benim yerim seçilmiş," dedim gülerek.

Florentine gülümsememe kendi gerçek gülümsemesiyle karşılık verdi. "Birazdan kurutma çarşafı ve giysilerle döneceğim. Lütfen acele etmeyin ve rahatlayın. Sularda arınmak için ihtiyacınız olan her şey var."

Başını bir kez salladı, yarım bir selam verdi ve sonra dönüp mağaradan çıktı. Astra'ya doğru yürüdüm ve Leo'yu sırtına yerleştirdim, kürküne yapışıp bir kez daha sokuldu. Sonra Drager'ın bana giydirdiği kıyafetleri çıkardım, onlardan kurtulduğum için çok rahatlamıştım. Bu yeraltı mağarasının tuvalet bölümünü kullandıktan sonra, Florentine'in bahsettiği temizliğe hazır olmak için havuzların olduğu yere geri döndüm.

Sadece cildimi ve bedenimi değil, özümü de temizliyorum.

Ilık suyun içine gömüldüğümde, istemsiz bir nefes verme beni terk etti ve onunla birlikte endişeler ve acılar da serbest kaldı. Elbette tüm acılarım değil -ruhumda Zahak'a duyduğum acı sürekli ve artarak devam ediyordu- ama kaçırılmanın verdiği fiziksel acılar buharın içinde sürüklenip gitti. Gözlerimi kapatarak yerleştim

Sıcak taşların kenarına yaslandım ve vücudumu sararken pürüzsüz olduklarını gördüm.

Astra bir patisini tembelce suya daldırıp, gözlerini ve kulaklarını temizlemek için kaldırmadan önce etrafta gezdirirken mırıldanıyordu. Daha sonra Leo'yu temizlemek için işe koyuldu ve harika bir anne olacağını hayal ettim. Korkunç derecede koruyucu bir anneyle birlikte. Bunun onun için gelecekte bir olasılık olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, şu anda Leo'ya bakıyor olması güzeldi.

Zahak'ı bulmak için kendimi bağın içinden uzanırken bulduğumda bile, yarı uykulu bir halde düşüncelere daldığım için zaman kaybolmuştu.

Z... Neredesin?

Burada, Green Hollow'un korunan topraklarında olmak elbette sonuçsuz bir görevdi ama kendime engel olamadım. Kafamın içinde onun gurultularını duymak için her şeyimi verirdim. Astra'nın onun hayatta olduğuna dair verdiği güvenceye tutundum ve aramızdaki bağı gerçekten geliştirmek için birlikte daha fazla zamanımız olmasını diledim. Eğer bunu ormanda sağlamlaştırmış olsaydık, hiçbir şey beni onun zihninden uzak tutamazdı.

Buna tüm varlığımla inanıyordum. "O hala hayatta, biliyor musun?"

Gözlerim birden açıldı ve içgüdüsel olarak göğüslerimi kapattım, loş mağarada bile Drager'ın görme yetisinin her şeyi görebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tersledim. "Neden birden bu kadar ürkütücü oldun? Beni hep böyle mi izliyordun?"

Omuz silkti ve inkâr etmediğini görünce şok oldum. "Lexie," diye devam etti, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "O hayatta ve kardeşlerimle aynı hapisanede. Yani endişelenmene gerek yok."

Sadece ona baktım.

Bana beklenmedik bir hediye vermişti. Beni ilk kaçırdığında ona en iyi arkadaşımı sormuştum ve o cevap vermeyi reddetmişti. Yine de aynı zamanda, hepsinin tutsak olduğundan bahsederken kullandığı umursamaz tavır dehşet vericiydi.

Başımı salladım ve hayal kırıklığımı dışa vurdum "Hepsinin başının dertte olduğunu bildiğin halde onları kurtarmak için nasıl hiçbir şey yapmazsın? Bir korkak gibi kaçıp buraya, küçük korunaklı kovuğuna saklandın."

Tünediği duvardan kalktı ve bana doğru yöneldi. Ondan olabildiğince uzaklaşana kadar yayların arasına geri çekildim.

olsun. Astra da ayağa kalkmıştı ama ona geri çekilmesini işaret ettim. "Onunla dövüşme," dedim hemen. "Senin yaralanman beni kurtarmayacak."

Astra hırladı ve hırladı, etkileyici dişlerini sergiledi. Neyse ki Drager birkaç adım ötede durarak bize güvenlik ve alan yanılsaması yaşattı. "Her şeyi riske atmadan onları kurtaramam," diye tersledi, yüzü artık ifadesiz değildi. "Bir korkak gibi kaçmadım. Lanet beynimi kullandım ve onu tek başıma yenemeyeceğimi biliyordum. Zamana ve sayıya ihtiyacım var ve bu yüzden buraya geldim. Bu, dışarıdan herhangi bir müdahale olmadan saldırımızı planlama şansımız."

"Yani onları kurtarmaya çalışmayı planlıyorsun. Hepsini, hatta Zahak'ı bile mi?"

Çok kısa bir tereddüt geçirdi ama ben bunu anladım. "Evet," dedi ve dışarıdaki diğerlerine yalan söylediği gibi bana da kolayca yalan söyleyip söylemediğini merak ettim.

"Ya onu seçersem?" Retorik bir soruydu, çünkü birlikte sipere atıldığımız anda kararımı vermiştim.

Yüzünü gölgeleyen karanlık derinleşti. "Yan yana durduğumuz ve hangimizin gerçekten daha güçlü bir seçenek olduğunu görebildiğin sürece, kararını kabul edeceğim."

Söylediklerinin hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu. "O zaman beni neden kaçırdın? Madem hem onları kurtaracak hem de bana bir eş seçeneği sunacak bir planın vardı?"

Drager omuz silkti. "Annemin Dünya'ya gitmekten ve onu şeytani planlarıyla baş başa bırakmaktan mutlu olduğuma inanmasını sağlamanın tek yolu buydu. Görünüşe göre, senin lezzetli kışın onu, kaçıp gitmelerine ve bu dünyayı almalarına izin verecek kadar sık ve korkak olacağıma ikna etmiş."

İkna olan tek kişi annesi değildi.

Genelde hikâyelerdeki ters köşeler kafamı karıştırmazdı, çünkü çoğu zaman bunların geldiğini görürdüm ama Drager'ın davrandığı kadar bencil ve zayıf olduğuna gerçekten inanmıştım.

Yine de, ona verdiğim değerden biraz daha fazla karakteri varmış gibi görünüyordu. Onun tahmin ettiğim gibi tam bir canavar olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı ama bu ona karşı olan hislerimi değiştirmemi. O siperde Zahak ve benim aramda her ne olursa, Drager'la geçirdiğim tüm zamandan daha güçlüydü.

Yakın zamanda onu kıracağımdan değil.

İşgalcileri alt etme ve kardeşlerini kurtarma yolunda kalmasına ihtiyacım vardı.

Hepimizin hayatı buna bağlıydı.

BÖLÜM 16

MORGAN

Drager beni yıkanmam için yalnız bıraktı ve Florentine kucağında bir yığın giysiyle geldiğinde dışarı çıkmaya fazlasıyla hazırdım. Drager'ın itirafı zihnimi allak bullak etmişti ve bir türlü dinlenip rahatlayamıyordum.

"Lord Zahak Düşmüşlerden beşini öldürdü," dedi selamlama şekli olarak.

Neredeyse kendimi sudan dışarı atacaktım. "O burada mı?" Nefes nefese kaldım, otomatik olarak uzattığı banyo çarşafına uzandım.

Florentine başını salladı. "Oh hayır, özür dilerim! Fark etmeliydim," diye yüzünü buruşturdu, "hayır, o burada değil, ama üyelerimizden biri etrafta keşif yapıyordu ve Lord Drager sizi yakaladıktan sonra neler olduğuna dair haberlerle geri döndü."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki herkesin duyabileceğinden emindim. "Z beşini öldürdü ve sonra ne oldu?" Fısıltıyla sorulan bir soru ve kaldırılabileceğimden emin olmadığım bir cevap.

"Daha fazlası geldi ve onu enerji topu olarak tanımlanan bir şeyle patlatmayı başardılar. Bayılmıştı ve onu sürükleyerek götürdüler."

Astra'nın gürleyen mırıltısı alçaktı ve ben onun üzüntüsünü o tek seste hissettim. Ya da belki de yansıtıyordum, çünkü kendi acımın yoğunluğu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

"Ama... o hala hayattaydı, değil mi?"

Florentine hızla başını salladı. "Evet, hem de çok canlı."

Tanrılara şükürler olsun. İndirilmesine sevindiğimden değil... "İkinci kez onu kontrol altına almak için kaç kişi gönderdiler?" Florentine'in gülümsemesi büyüdü. "Philip'e göre bir düzineden fazla."

O benim Zahak'ımdı. Evet, bir noktada onu sahiplenmiştim. Ve onun iyiliği için duyduğum paniğe rağmen, garip bir şekilde gurur da duyuyordum. Düşmüş Beşli'nin hepsi zorlu erkeklerdi ama benim için Zahak kardeşlerinden biraz daha fazlasıydı.

Onu alt etmek için neredeyse bir şekil değiştiren ordusuna ihtiyaç duymaları bunun kanıtıydı. Kanıta ihtiyacım olduğundan değil.

Çabucak kurulandıktan sonra aceleyle, "Drager bana annelerinin onları öldürmeyi planlamadığını söyledi, en azından şimdilik, yani onları nasıl kurtaracağımızı bulmak için zamanımız var," dedim.

Florentine'in açık ifadesi bozuldu. "Lordumuz gerçekten de ailesini kurtarmayı mı planlıyor? Burada, tespit edilemeyeceği tek yerde saklandığı izlenimine kapılmıştım."

Ben de aynı izlenime kapılmıştım ama şimdi hepimizin ilk başta hayal ettiği kadar bencil olmadığına dair küçük bir umut kırıntısı vardı. "Sanırım bir planı var," diye itiraf ettim, sabırla bana uzattığı giysileri alırken.

Florentine'in ifadesi gördüğünde inanacağını gösteriyordu ve benim de bir parçam aynı şekilde hissediyordu.

Koyu gri keten pantolonumu ve ona uygun keten gömleğimi giymeden önce yumuşak beyaz iç çamaşırlarımı giydim. Ayrıca sarmaşıklardan dokunmuş gibi görünen ve beklediğimden çok daha rahat olan sandaletleri de eklemişti. Botlarımı atmadım; onlara daha sonra ihtiyacım olacaktı ama gündelik kıyafetler giymek güzeldi.

Mağaradan çıktığımızda, Astra yanımda ve Leo kürkünün içinde tekrar uyurken, düzinelerce fae'yi yıkanma mağarasının yakınındaki çimenli bir tepecikte toplanmış bulduk. Drager dümende duruyordu, oradaki herkesten bir baş daha uzundu. Bulunduğumuz yerden ne konuşulduğunu duyamıyorduk ama şekil değiştiren tanrının planını harekete geçirdiği açıktı.

"Hiç vakit kaybetmiyor," diye mırıldandı Florentine.

Durum hakkında daha fazla fikir beyan etmekten kaçındım. Drager zeytin dalını uzatmıştı ve ben de kabul ediyordum. Yaptığı şeyi asla unutmayacağımdan değil. Eğer aramızdaki dostluğu yeniden inşa etmek istiyorsa, telafi etmesi gereken çok şey vardı ama herkesi kurtarmak adına geçici bir ateşkesi kabul etmeye hazırdım. Kısa vadede.

Zahak'la siperde geçirdiğim zamandan beri Drager'ın kemiklerini kırma isteğim yok olmuştu. Zahak hayatıma girdiği andan itibaren bu isteğim azalmaya başlamıştı ve artık uyanık olduğum ve aralarındaki küçük rekabetin farkında olduğum için Ocheran'ın esrarengiz liderine karşı neredeyse hiçbir çekim hissetmiyordum. Zahak'ın, Drager'la olan bağlantımın başından beri onun yüzünden olduğuna dair teorisine katılıyordum.

Her zaman oydu.

Kalabalığın arkasına yakın bir yerde durup Drager'ı dinledik. "...bazı zayıflıklarını anladım," diyordu, "çünkü onlar benim. Topraklarımızı ele geçiren o pislikler benim ana gezegenimden.

Getirdiği ordu yok edilebilir, çünkü ben ve kardeşlerim kadar güçlü değiller."

Zahak'ın beşini öldürmesi de bunu kanıtlıyor.

"Ama bu konuda daha akıllı ve stratejik olmalıyız. Ordularımız eşit sayıya ulaşana kadar onları teker teker yok etmeliyiz. Ayrıca kardeşlerimi de serbest bırakmalıyız. Beşimiz birlikte annemizin bile fark ettiğinden daha güçlüyüz."

Fae'lerden mırıltılar ve tezahüratlar geliyordu ve bazı hararetli tartışmaların ortaya çıktığını duydum. Tüm bunlar, kalabalığın yan tarafında nefes nefese bir fae belirdiğinde kesildi, sanki yeni bir maraton koşmuş gibi görünüyordu. Kısa sarı saçları elbette mükemmeldi ama kahverengi yanaklarında pembelik vardı. "Savaşçılar yaklaşıyor," diye nefes nefese konuştu. "Lightsbringers."

Lightsbringers! Lexie'nin ailesi.

Florentine'e döndüm ve o da teorimi doğruladı. "Onlar Ocheran'daki en güçlü savaşçılarımız. Drager ilk geldiğinde onları çağırmıştı."

Görünüşe göre bir planı vardı, sadece beni sakinleştirmek ve cenazesini planlamaktan vazgeçirmek için boş vaatler vermiyordu.

"Girmelerine izin verin," dedi Drager görkemli bir şekilde.

"Sanki onları durdurabiliriz de," diye mırıldandığını duydum Florentine'in. "Doğal enerjinin bizim umduğumuzdan daha fazlasını kontrol ediyorlar."

Greens Hollow'un etrafındaki bariyerler bu muhteşem küçük köyü ve sakinlerini tespit edilmekten koruyordu ama güçlerini artırmıyordu. Florentine'in köyüne karşı bu kadar korumacı olmasının bir başka nedeni de buydu. Kaybedecek çok şeyleri vardı ve buradaki hazinelerini savunmak için çok az araçları vardı.

Kuzey Sandingshire eyaletinden gelen Lightsbringers savaşçıları açıklığa doğru ilerlerken etkileyiciydiler. Etkileyici ve yürek parçalayıcı. Bana en iyi arkadaşımı hatırlatıyorlardı ve Drager'ın önünde beklerken onları aynı düzende görmek içimi acıtıyordu.

Lexie ile aynı uzun boylu, kıvrak yapılı ve benzer kemik yapısına sahiptiler. Akraba olduklarını düşündürecek kadar değil, ama hepsinin benzer bir eyaletten geldiği belli olacak kadar.

"Lord Drager..." Bir kadın öne çıktı. Saçları geriye doğru taranmıştı ve o kadar siyahtı ki mavi benekleri vardı. "Emrinize amadeyiz."

Drager neredeyse saygılı bir şekilde başını salladı. "İyi zaman geçirdiniz Komutan Lightsbringer."

Yüz ifadesi değişmedi ama gözleri daha da sertleşti. "Kızımı tutuyorlar Lord Drager. Aramanızı yakaladığımızda zaten yoldaydım."

Kızım. Daha önce dikkat etmediğimden değil, ama şimdi lazerle odaklanmışım.

En iyi arkadaşım, şüphesiz hayatının bu yönünü masum insanlardan saklamak için ailesi hakkında fazla konuşmazdı, ancak çok hırslı olduklarından ve çok seyahat ettiklerinden bahsetmişti. Lexie'nin ailesine çok yakın olmadığı ama onları sevdiği ve saygı duyduğu izlenimini edinmişim.

Aralarındaki mesafe ondan kaynaklanmıyordu ve bugün hâlâ kaderin ikimizi bir sebepten ötürü bir araya getirip getirmediğini merak ediyorum. İçine doğduğumuz aileler bizi defalarca hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bir aile bulmamız gerekiyordu.

Drager hem Lightsbringer'lara hem de Green Hollow'dan gelen fae'lere hitaben, "Gereğinden fazla oyalanmamalıyız," dedi. "Her gün daha fazla birlikleri geliyor, bu yüzden köklerini koparamayacağımız kadar derine salmadan önce bu işi hemen bitirmeliyiz."

Florentine bana doğru eğildi. "Planları hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor? Bizim tarafımızda olduğundan ve bizi katliama götürmediğinden emin miyiz?"

Cevap verirken sesimi alçak tuttum: "Bana, kendisini serbest bırakması için annesinin tarafındaymış gibi davrandığını ve daha yasal görünmesi için beni pazarlık kozu olarak kullandığını söyledi. Bununla birlikte Drager'a tam olarak güvenmiyorum. Tecrübelerime göre, her zaman kendini ön planda tutuyor ve başkalarını kurtarmak için kendini riske atmıyor." Kaşları çatıldı ve ben de iç çektim. "Ne yazık ki, şimdilik onun planına uymaktan başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Sadece herhangi bir ihanete karşı tetikte olun."

Drager'ın ihanetinin acısını zaten bir kez hissetmişim ve bunun beni tekrar gafil avlamasına izin vermeyecektim.

Drager konuşmasını bitirdi: "Gün doğmadan yola çıkacağız. Bu gece ziyafet çekip plan yapacağız, çünkü yarın savaştayız."

Florentine yanımda sessizdi ama yüz ifadesinden anladığım kadarıyla bu onun en kötü kâbusunun gerçeğe dönüşmesiydi. Onu suçlayamazdım. Savaşın kazananı olmazdı ama bu durumda en azından arkadaşlarımı kurtarabileceğimizi umuyordum.

Zahak'ı, Lexie'yi ve diğer Düşmüşleri serbest bırak. O zaman ruhumdaki bu düşük seviyeli panik gümbürtüsü olmadan işlevimi yerine getirebilirdim.

Kalabalık dağıldı ve ben uzun bir süre orada durup Işık Getirenlerin nehir kenarındaki en büyük açıklıklardan birinde kamp kurmasını izledim. Burada yüz ya da daha fazla savaşçı klanı olmalıydı ve bu sızan şekil değiştirenlerin ne kadar güçlü olduğunu bilsem bile, eğer tüm fae'ler birlikte çalışırsa onları uzak tutabilecekleri konusunda iyimserdim.

Zahak ve diğerlerini kurtarmayı başarısak daha da güçlenecek bir iyimserlik. Drager hepsiyle tek başına başa çıkamazdı ve hayatının tehlikede olduğu anlaşılırsa ejderha kuyruğuna dönüp kaçacağını biliyordum.

Onun sloganı *önce Drager'dı*, dünyanın geri kalanı ise ikinci plandaydı. Tanrı olsun ya da olmasın, tehlike ve zorluklar boyunca ortaya çıkan ve kalan fae'lerden öğreneceği çok şey vardı. Birbirlerinden ya da ailelerinden asla vazgeçmeyenlerden.

Drager aklında bir planla böyle davranmış olabilir ama benim planımın ne olduğu önemli değil. Orada durup ailemin yakalanıp götürülmesine asla izin vermezdim. Çılgın-anne-ejderhanın kontrolü altında onlara neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve ben de onlarla birlikte kafeste olmayı tercih ederdim, burada güvende olmaktansa.

Belki bu asla bir savaşı kazanamayacağım anlamına geliyordu ama öyle olsa bile yine aynı kararı verirdim.

Her zaman.

BÖLÜM 17

MORGAN

Sonraki birkaç saat eğitim ve hazırlık içinde geçti. Troller, harpiller, sirenler, sentorlar, kabus yaratıkları ve hatta savaşçı fae olarak adlandırılan, daha önce hiç görmediğim ve tanışmadığım bir fae ırkı da dahil olmak üzere Ocheran'ın çevresindeki diğer eyaletlerden çok sayıda ırk katıldı. Aslen siperden geldikleri izlenimine kapıldım. Yaklaşık bir metre boyundaydılar ve kösele yeşili derileri ve dişleriyle orklara benziyorlardı. Ayrıca akademide ders veren hayalet gezgin Profesör Malin gibi gölgeye karışabiliyorlardı.

Yola çıkacağımız zamana kadar geçen süre içinde sinirlerim yavaş yavaş gerildi. İnsan olduğum için sonunda uyumak zorunda kaldım ama huzursuz ve uyuşuk bir uykuydu. Kendimi uyuyacak kadar rahat hissetmemin tek nedeni Astra'nın yanımda olmasıydı. O yere uzandı ve ben de Leo'yu kollarıma aldım.

Sabahın erken saatlerinde, gökyüzü hâlâ neredeyse siyah denecek kadar koyu bir kızılken, Florentine beni sarsarak uyandırdı. "Gitmek için hazırlan," diye mırıldandı, Astra hırlayınca geri sıçradı. Hırladı ama saldırmadı. Florentine bir tehdit olsaydı bana dokunacak kadar yaklaşmazdı. "Yan masada dişlerini temizlemen için temiz giysiler ve *erik* yaprakları var," diye hızla ekledi. "Seninle dışarıda buluşuruz."

Kafamı salladım ve şaşkınlığımı üzerimden attım. Bugün istilacı şekil değiştirenlerin üzerine yürüyecektik ve odaklanmam gerekiyordu. Yataktan kayarak yorganı düzgünce çektim ve bir daha buraya dönüp dönmeyeceğimi merak ettim. Yüzümü bir esneme kapladı, başımı tekrar salladım ve olduğum yerde birkaç hızlı sıçrama hareketi yaptım. "Hadi Morgan, uyan artık."

Leo'yu Astra'nın sırtına yerleştirerek Florentine'in masanın üzerine bıraktığı giysi yığınının odaklandım. Odadan çıkarken mumları yakmıştı ve o kısık ışıktaki kendi zırhlı kıyafetlerimi inceledim. Giymeye alışık olduğumdan çok daha kalın bir malzemeden yapılmış olan lacivert pantolon ve gömlekte kalçalarımı, karnımı ve göğsümü korumak için yaldızlı metal plakalar dikilmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde hafifti ve içinde hareket etmek kolaydı, botlarımı bağlamak için eğildiğimde hareketlerim kısıtlanmadı. Saç fırçam yoktu, bu yüzden naneli yaprakları çiğnerken, düğümleri parmaklarımla taradım ve sert bir at kuyruğu haline getirmeyi başardım.

Sabah olduğu için umutsuzca işemem gerekiyordu, bu yüzden evdeki küçük banyoyu kullandım. Duş ya da küvet yoktu ama alaturka tuvalet ve sonrasında temizlenmek için akan su vardı.

İşim bittiğinde aceleyle merdivenlerden inip ön kapıdan çıktık ve Florentine'in bizi beklediği yere doğru ilerledik. Uzaktaki ışıkların bolluğuna bakılırsa, ordu toplanmış ve yola çıkmaya hazırdı. Midemdeki gergin girdaplar sertçe harekete geçti ve kuruyan boğazıma karşı sertçe yutkunmak zorunda kaldım. "Herkes yürüyüşe mi geçiyor?" Onu takip etmem için bana el salladığında sordum.

"Evet. *Harlont Ormanı*'na varana kadar hep birlikte seyahat edeceğiz ve oradan sonra bu saldırının farklı yönlerini ele almak için ekiplere ayrılacağız. Bütün gece koordinasyon halindeydiler. Drager birimizin ormanda seninle kalmasını istedi, böylece itiş kakış sırasında kaybolmaz ya da yaralanmazsın."

Bana serseri bir çocukmuşum gibi davranmayı severdi ama itiraz etmedim. Fae dünyasındaki konumumu anladım ve kabul ettim. Ben bir insandım ve tek rolüm bir *şekilde onların tanrılarına eş olmaktı*. Ya da tekil olarak tanrılarına. Artık ruhumun gerçekte nereye ait olduğundan hiç şüphem yoktu.

Çoğu benim gibi koyu renk zırhlı giysiler giymiş olan kalabalık grubun arkasına ulaştığımızda Florentine bana kırmızı renkli ve hafif yapışkan iki küçük yiyecek uzattı. Bunları daha önce yemiştım ve içerdikleri kuru meyvelerden dolayı tatlı olduklarını biliyordum.

"Bu size enerji verecek," dedi. "Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, sadece hafifletici durumlarda kullanılan fae portalı aracılığıyla seyahat edeceğiz çünkü oluşturmak için çok fazla güç gerekiyor. Neyse ki burada bize yardım edecek Lightsbringer'lar var." Sözlerinde herhangi bir kıskançlık ya da kızgınlık yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim ona, çubukları hızla çiğneyerek. Etrafıma bakındığımda bu sabah Drager'ı görmediğime şaşırdım. *Bekle, hayır*, aslında şaşırmadım. Aramızda bir bağ olduğu konusunda ne söylerse söylesin, benimle vakit geçirme konusunda hep kararsız davranmış, günlerce yollarımız kesişmemişti. Tam karşısındayken onun için var oldum.

Ailesine karşı bir tür ordu isyanına liderlik ediyor. Kafamın içindeki sinir bozucu ses bana evrenin merkezi olmadığını hatırlatırken, Zahak için bunun bir önemi olmayacağını hissediyordum. Onun için merkez ben olacaktım ve geri kalan her şeyi benim etrafıma yerleştirecekti. Buna dair deneysel bir kanıtım var mıydı... Şey, hayır. Ama Lancourt'ta beni kurtardığı ilk andan beri bunu hissediyordum.

Florentine beni birkaç tanrıya olan takıntımdan uzaklaştırdı. "Gergin misin?" diye sordu, biz ilerlemeye başladığımızda, alay halindeki Lightsbringer'lar önden gidiyordu.

"Dehşete kapıldım," diye itiraf ettim. "Daha önce hiç bir savaşa katılmadım. Tek düşünebildiğim, bunun ters gidebileceği tüm yollar. Ölüm ve kayıp. Acı ve ıstırap. Gözlerimi kaçırmamanın görevim olduğunu bilsem bile buna tanıklık etmek istemiyorum. Dünyamızı geri alırken burada olmak."

Bizim kelimesini kullanmama tepki vermedi ve bunun ağzımdan kaçtığına inanamadım. Ama içimde gerçekten böyle hissediyordum.

"Tanrılar tarafından kayırılıyorsun," dedi ve sesinde hiçbir acıma belirtisi yoktu. Sanki benim için biraz üzölmüş gibiydi.

"Bu dünyanın tanrıları ancak bu kadarını yapabilir," diye cevap verdim hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ve neredeyse kendileri kadar güçlü düşmanlara karşı savaşacaklarını düşünürsek, kimse güvende değil."

Florentine tartışmadı, çünkü güven verici olabilecek hiçbir doğru söz yoktu. Astra beni birkaç kez dürttü, kendi tarzıyla rahatlatı ve ben de elimi kürküne yasladım. Leo mırıldandı ve elime sokulmak için yaklaştı ve şimdiden ne kadar büyük göründüğüne hayret ettim. Yavru, onu hendekte bulduğumuz zamankinin iki katı büyüklüğündeydi ve onu sadece hefle çalışının sütünden içerken gördüğüm için, büyümesinin çoğunun Astra'nın enerjisinden kaynaklandığını varsaymak zorundaydım.

Bu düşünce bana Zahak'ın üzerinde uyuduğum geceyi ve onun enerjisinin beni nasıl ayakta tuttuğunu hatırlattı. O gece birlikte geçirdiğimiz ilk ve tek geceydi ama yine de sanki onu bundan yüz yıl daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyordum. Bu dünyaya girdiğim andan itibaren zaman garip bir şekilde ilerlemişti ve görünüşe göre yakın zamanda normal davranmaya başlamayacaktı.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca Ocheran ormanlarının derinliklerine doğru yürüdükten sonra Drager'ın sesi kalabalığın üzerine yükseldi ve herkes durdu. "Bu noktadan sonra geçidi kullanacağız," diye seslendi. "Enerjinin içinde kaybolmamak için seyahat bağlantınızı alın."

Florentine daha dik durdu. "Tamam, görünüşe göre Drager'ın kendisi de enerjiden faydalanacak. İlginç." Tam olarak neyin ilginç olduğunu asla öğrenemedim, çünkü omzumu okşadı ve ekledi, "Kardeşimin yanına gidip bir bağlantısı olup olmadığına bakacağım. Drager'ın bu yolculuk sırasında güvenliğinizi sağlayacağını umuyorum."

Fae'lerle dolu bir dünyada gezinen bir insan olduğum ve en savunmasız ben olacağım için ben de aynısını bekliyordum. "Teşekkürler, diğer tarafta görüşürüz." Dönüp giderken gülümsemelerimizi değiş tokuş ettik.

Kalabalığın geri kalanı eşleşiyordu ve en güçlü tutuş için ön kollarını kavrayarak birbirlerine bağlanmalarını izledim. Çiftler ormanın içine doğru ilerledikçe kalabalık azaldı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Daha iyi görebilmek için boynumu bükerken elimi Astra'ya bastırarak mırıldandım. Kalabalığın kuyruk kısmı hâlâ geçidi görmemi engelliyordu.

Drager henüz beni bulmamıştı ama geçitte olduğunu ve herkesin güvenli bir şekilde geçmesini sağladığını tahmin ediyordum. Geriye sadece elli kadar fae kaldığında, nihayet ışık girdaplarını görebiliyordum. Çiftler birlikte yaklaşıyor, ellerini kollarına kenetliyor, içeri adım atıyor ve sonra fermuarlarını çekerek gözden kayboluyorlardı. "Vay anasını. Bu bir portal." Yani, portal olduğunu biliyordum ama yine de onu görmek tamamen farklı bir deneyimdi.

Green Hollow köylülerinden biri sanki onunla konuşuyormuşum gibi döndü. O bir satirdi, alaca renkli bir postu ve siyah bir teni vardı. Gözleri de alaca renkteydi ve her yönüyle dikkat çekiciydi. "Enerji vücuduna yapışacak ve kanın tadına bakarak bedelini ödediğinde diğer tarafa fırlatılacaksın."

Tamam. Tamam. *Bazı sorularım var.*

"Kanla ödemek zorunda mısınız? Ne kadar kan bir tattır? Özellikle."

Bu, anlaşmaları *imzalamadan önce ince yazıları okumak* gibi hissettirdi. "Zar zor hissedeceksin," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Her enerji aktarımının bir bedeli vardır ve bu bedel kan."

Florentine'in dediği gibi, Drager bu yüzden mi geçide girmişti? Kan alıyordu, ki anladığım kadarıyla bu güç almaya benziyordu. Yaşam gücü ve tüm bunlar.

"Neden takım olmak zorundasınız?"

Satir, biz bir kez daha ilerlemeyi bırakana kadar cevap vermedi. "Denge için," dedi. "Her iki taraftan gelen enerji rekabet eder ve

rotadan çıkar. İki kişiyseniz, kendinizi dengede tutmak için birlikte çalışırsınız." İşte Drager denen devi dengeleyebileceğimi umuyordum.

"Bilgi için teşekkürler," dedim satire. "Benim adım Morgan. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Bu kez gülümsemesi daha parlaktı. "Tomi, söylemeliyim ki hiç de beklediğim gibi biri değilsin."

Astra yüksek sesle gürledi ve o da birkaç adım geriye sıçradı. Baştan beri pek yakın değildik zaten.

"Görünüşe göre ben gelmeden önce insanlar burada pek de doğru temsil edilmiyorlarmış," dedim gülerek ve sıkıntısını hafifletmek için elimle Astra'nın başını okşadım. Risest'te başka bir insanla tanışmamıştım ama bu dünyaya nadiren geldiklerinde çoğunlukla fae'lerin evcil hayvanları ve cariyeleri olarak var olduklarını duymuştum. "İrkımla ilgili önyargıları biraz olsun düzeltebildiğime sevindim."

Tomi bana başıyla kısa bir selam verdikten sonra arkasını dönüp portala odaklandı. Nihayet sıra ona geldiğinde, başka bir satirle el ele tutuştuğunda çok önemli bir gerçeği fark ettim: Drager burada değildi.

Hiçbir yerde onun devasa formundan iz yoktu, bu da bana tek bir şey söylüyordu...

Çoktan gitmiş ve beni burada yalnız bırakmıştı.

Sikeyim.

BÖLÜM 18

MORGAN

Beni terk **etti**.

O piç kurusu, burada bir fae dünyasında gezinmeye çalışan bir insan olduğumu biliyordu ve geçitten birlikte geçeceğim biri olup olmadığını bile kontrol etmedi. Sonunda beni bekleyeceğinden o kadar emindim ki, bu konuda endişelenme zahmetine bile girmedim. Florentine bile, Drager hakkındaki tüm hayal kırıklıklarına ve şüphelerine rağmen, aynı şeyi varsaymıştı.

"Ne yapacağız Astra?" Tamamen boş olan açıklığa bakarak sordum.

Drager'ın eşim olabileceğine dair tabutuma bir çivi daha çakıldı. Kanıtlar hep oradaydı, ben sadece derinlere gömmüştüm. Aptal bir insan gibi.

Astra'nın mırıltısı daha da yükseldi ve beni geçide doğru iterek yanımdan dürtmeye başladı.

"Beni dengeleyebilir misin?" diye sordum, sinirlerim yine tepeme çıkmıştı.

Gürlemeleri arttı ve beni daha sert dürttü, ben de bunu olumlu olarak algıladım.

Uzanarak Leo'yu topladım ve zırhlı göğsüme yasladım. Bir elimle onu, diğer elimle de Astra'yı tutacak ve bunun bizi yolda tutmaya yeteceğini umacaktım.

Biz yaklaştıkça girdap daha da parlaklaştı ve bana ejderhalar yer değiştirdiğinde onlardan fişkırان ışıkları hatırlattı. Bu parıltı Drager'ın bu portal üzerindeki etkisinden mi kaynaklanıyordu? Yoksa her iki dönüşüm için de benzer bir enerji mi kullanılmıştı?

En parlak bölümün hemen önünde durduğumuzda Astra yüksek sesle mırıldandı. Diğer tarafta beni neyin beklediğini göremiyordum ve bunun büyük bir inanç sıçraması olduğunu bilerek hızla nefes verdim ve içeri adım atmak için ayağımı kaldırdım, tam o sırada güçlü bir hava püskürmesi beni geriye doğru savurdu.

Sadece Astra'nın kürküne tutunmam tökezlememi engelledi ve ben daha çıldıramadan Drager portaldan çıktı.

Tüm korkularım, öfkenin yükselmesi için geçen kalp atışı süresinde yok oldu. "İnsan, ne halt ediyorsun?" dedi, sesi öfkeli olan kendisiymiş gibi çıkıyordu. "Neden hâlâ geçitten geçmedin?"

Nutkum tutulmuştu, ki dürüst olmak gerekirse bu nadiren olur. Ama. Ama. Lanet olsun. Cüretkârlık. Beyninin nasıl çalıştığını bile anlayamıyordum. Gerçek bir dünyada nasıl böyle bir-

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye tersledim. "Beni burada bıraktın. Büyülü bir geçidi kendi başıma bulmam için beni burada bıraktın. Neyse ki Astra hâlâ yanımda, yoksa bir Dunedin ya da Fantine tarafından yenmiş olacağıma hiç şüphe yok."

Drager patlamam karşısında kafası karışmış gibi başını yana eğdi. "Florentine ile birlikte olduğunu sanıyordum. Onu ormanda kardeşiyle birlikte görene kadar nereye gittiğini merak etmemiştim."

Başımı sallarken alaycı bir kahkaha attım. "O kadar da aklında değilim, değil mi? Yolu geçerken yardıma ihtiyacım olup olmadığını kontrol etmeyi bile düşünmedin mi? Ve bana dostum demeyi düşünüyorsun..." Hiç şansın yok, kardeşim.

Drager başını diğer tarafa doğru eğdi. Bana garip insan dilini anlamaya çalışan bir köpek yavrusunu hatırlattı. "Uyumlu bir eş olman her zaman benim yanımda olacağın anlamına gelmez. Bu, üreyebileceğimiz ve dünyaya benim türümden daha fazlasını getirebileceğimiz anlamına gelir. Yine de her eşimin bağımsız hareket etmesini beklerim ve senin de aynı özgürlükleri isteyen bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Bana hiç aksini söylemedin."

Dürüst olmak gerekirse ona pek bir şey anlatmamıştım. Çoğunlukla Drager sorma zahmetine hiç girmedığı için ve kaçırılmamdan sonra ona açıldığım tek seferde, yine de bunu kendisiyle ilgili hale getirdiği için.

"Dünyanın senden daha fazlasına ihtiyacı yok," dedim soğuk bir şekilde, öne çıkmadan önce. "Ve Astra bana geçitte rehberlik edecek. Bu *bağımsız* kadının senin yardımına ihtiyacı yok."

Güle güle, kaltak.

Beni yakalamak istercesine uzandı ama ben hamlesini önceden sezmiştim ve onu başarıyla savuşturdum. Astra'nın da yardımıyla bir süre sonra geçide girdik. İçeride ışık daha parlak bir şekilde dönüyordu; derimin üzerinde küçük iğneler hissettim. Portalın arzulanan kan tadı acı verici değildi, daha çok yapraklarında rahatsız edici özsuyu olan bir çalının içinden geçtiğimi hissettiriyordu. Işık daha da parlaklaşırken Astra beni dürttü ve ben de gözlerimi kapatıp Leo'yu tutmaya devam ederken onun kürkünü daha sıkı kavradım. Mide bulantısı yaratacak kadar hızlı bir şekilde yol boyunca sarsılmadan hemen önce göbeğimin arkasında bir çekiştirme hissi başladı.

Yediğim meyve barlarının içindekileri zar zor tutmayı başararak Astra'ya odaklandım ve çiftlere neden ihtiyaç duyulduğunu şimdi tamamen

anladım.

Yang'ımın yin'i olmasaydı asla yoluma devam edemezdim.

Çıkış bir şekilde aynı anda hem sert hem de pürüzsüzdü ve bu dikenli his sona erdiğinde büyük bir rahatlama oldu. Diğer tarafta tökezleyerek durduğumda, güçlü kollar beni yakaladı ve görmek için başımı yukarı kaldırdım...

"Mika!" Sesimi hızla alçaltmadan önce haykırdım. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sırıttı, o mükemmel dişleri koyu teninde göze çarpıyordu. Bukleleri o kadar da mükemmel değildi ve gülümsemesine rağmen yorgun olduğu belliydi. Onunla birçok kez antrenman yapmışım ve bir gram bile yorgunluk görmemiştim ama bugün bitkin görünüyordu. "Savaştayız Morgs, bilmiyor muydun?"

Morgs. Lexie'nin bana taktığı lakabı benimsemişti ve bunu tekrar duymak canımı acıttı. "Bunca zamandır akademide kapana kısılmadın mı?" Ona sordum.

Cevap vermedi, ellerini omuzlarıma doladı ve bir dev dışarı çıkarken beni portaldan uzaklaştırdı. Drager'ın enerjisinin geri döndüğünü hissetmiş olmalı ki ikimizi de bir tanrı tarafından dövölmekten kurtardı.

Beni bıraktığında kolumu ovuşturarak "Teşekkürler," dedim. Gereğinden fazla güç kullanmıştı ama yine de doğuştan o kadar güçlüydü ki muhtemelen farkında bile değildi.

Arka plandan savaş sesleri geliyordu ama yakınlarda kimseyi göremiyordum. "Ne zamandır şekil değiştirenlerle savaşıyorsun?" Ona sordum.

Mika sanki onun huzurunda bir şey söylemekten korkuyormuş gibi Drager'a baktı. "Akademiye sızıldığında küçük bir kısmımız kaçmayı başardı." Drager'a yan gözle bakmaya devam ederken cevabı aceleye gelmişti. "O zamandan beri ormandaki bu ceplerde casusluk yapıyor ve öğreniyorduk, bir yandan da tanrıların gelmesini bekliyorduk. Bazılarının içeri sürüklendiğini gördüğümüzde kendi başımıza olduğumuzu anladık."

"Artık buradayız," diye gürledi Drager. "Eminim biz olmadan fazla etkili olamamışsınızdır."

Mika suratına yumruk atmamayı başardı; onun kontrolü benimkinden daha güçlüydü. "En azından onları rahatsız ediyoruz," dedi rahatlıkla. "Kafalarını karıştırıyor ve muhafızlarını bölüyoruz, böylece akademi sınırında artık belirgin zayıf noktalar var."

Ben de bunu duymak istiyordum. "Beni içeri sokabilir misin?" diye sordum. Astra yanımda homurdandı ve ben de hemen onu okşadım. "Astra ve ben."

"Peki ya bu küçük adam?" Mika biraz da eğlenerek, hâlâ göğsüme kıvrılmış olan Leo'yu kastederek konuştu.

Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Küçük, mırıldanan bir sıcak su şişesi gibi sevgiyle sarılmıştı. "Evet, ve Leo."

"Bu çok tehlikeli," diye araya girdi Drager, Mika başka bir şey söyleyemedi. "Kontrolü tekrar ele alana kadar bekleyin."

Ona benim bekçim olmadığını hatırlatmak için olduğum yerde dönerken, Mika kibarca "Saygısızlık etmek istemem ama şu an en iyi zaman. Bir anda ortaya çıkmanız onları gerçekten şaşırttı. Güvenlik katmanları bugün neredeyse yok ve şimdi hareket edersek Morgan'ı güvenli bir şekilde içeri sokabilirim."

Yüzüm Drager'a dönük olduğu için onun kızgınlığını en ön sıradan görebiliyordum. Tartışmak istiyordu ama yine de benim güvenliğimi ne kadar önemseydiğini biliyorduk. "Tamam, al onu, ama eğer ona bir zarar gelirse omurganı sökerim. Anladın mı?"

Mika sertçe yutkundu. "Anlaşıldı Lord Drager. Morgan benim bir arkadaşım ve ölürse çok üzülürüm."

Yutkunmadan önce içimden bir homurtu kaçtı. Fae'lerin kelimelerle ve duygularla arası kesinlikle iyiydi. "Hadi kahraman," dedim ona, *Lord Drager'a* sırtımı dönerek. "Hadi yapalım şu işi."

Drager'ın kolumdaki eli beni durdurdu ama ona tekrar dönmedim. Bu şekil değiştirene kendimden parçalar vermekten bıkmıştım, üstelik o bunlara layık olduğunu bir kez bile göstermemişken. "Dikkatli ol küçük insan," dedi usulca. "Yaralanırsan hiç hoşnut olmam."

"Artık senin için endişelenmiyorum," dedim aynı yumuşak sesle. "Sonra görüşürüz, ejderha adam."

Birden fazla şekilde bir veda gibi hissettirdi ve bunun kalbimin derinliklerine yerleşmesine izin verdim. Bu kez acı yoktu ve Drager'a karşı daha derin duygular besleyip beslemediğimi ya da dünyanın ve *seksin* büyüüne kapılıp onunla geçirdiğim zamana gerçekte sahip olduğundan daha fazla anlam yükleyip yüklediğimi merak ettim.

Sihirli at gözlükleri artık yoktu ve sanırım Mika'yla birlikte uzaklaşırken ikimiz de bunu biliyorduk. Özellikle Astra, sinsice ilerlerken adımlarında ekstra bir coşku vardı.

"Vay be," diye mırıldandı Mika yeniden yalnız kaldığımızda. Arkama hiç bakmadım ama Drager'ın artık orada durmadığından emindim. "Gerginlik, kızım. Lanet olası gerginlik."

Gölüşüm tamamen hüznünlüydü. "Karmaşık ama aynı zamanda... değil. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Sanırım hayatımın o bölümü yaşamam gereken asıl hikâyeye giden bir basamaktı."

Mika yavaş bir nefes verdi. "Bu çok derin. Umarım bu hikâyeni dinlemek için buralarda olurum."

Ormanın içlerine doğru ilerledikçe kavga sesleri daha da arttı. Astra yanımdan ayrılmadı ama Mika ona baktı. "Bence o da burada kalsa daha iyi olur. Onun bir yük olduğunu ve bizi yakalatacağını düşündüğümünden değil... Gerekirse kendini görünmez yapabileceğini biliyorum. Sadece onun enerjisi bizimkinden çok daha güçlü ve bu onların dikkatini çekebilir. Sende neredeyse hiç yok ve ben kendi enerjimi nasıl sıfıra indirebileceğimi öğrendim. O da aynısını yapabilir mi?"

Astra başını yana çevirip onu inceledi ve tek iletişim şeklimiz olan başını *sallamamasından* enerjisini o kadar da azaltmadığını tahmin etmek zorundaydım.

Uzanarak elimi omzuna koydum ve hafifçe ovuşturdum. "Burada kal ve Leo'yu güvende tut. Ben Z'mizi geri alacağım, tamam mı?"

Tüm vücudu gürlledi ve bu korkutucuydu ama bana yönelik olmadığını biliyordum, bu yüzden tepki vermedim. "Seni seviyorum Astra," diye fısıldadım, eğilip burnunu öptüm. "Yakında döneceğim. Söz veriyorum."

Son bir gümbürtü ve başını eğerek döndü ve savaş seslerine doğru yöneldi ve ben de tüm gücümle biz dönene kadar güvende olacaklarını umdum.

İç çekerek Mika'ya odaklandım. "Tamam dostum. Sözünü yerine getirme ve beni hayatta tutma zamanı geldi. Akademiye fark edilmeden nasıl gireceğimize dair bir planın var mı?"

Çünkü muhafızlarını onlardan biri olduğumuzu düşünmeleri için kandırmak için yedi ayak uzunluğunda bir ejderha şekil değiştiren tanrı gibi davranamayacağımdan emindim.

Mika'nın sırtışı içimi güvenle doldurdu. "Seni tutuyorum, Morgs. Endişelenme."

Kararlılıkla yola koyuldu ve ben de ona yetişmek için acele ettim. "Tüm mahkûmların iyi olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum. Artık yaklaşmıştık, içeride bulabileceklerimi düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu; kendimi hazırlamam gerekiyordu.

Yüz ifadesi soluklaştı. "Onları son gördüğümde hepsi iyiydi. Biraz hırpalanmış olmasa da hayatta ve savaşıyor."

"Lexie de mi?" Bastırdım.

Başını salladı. "Evet. Lexie de öyle. Bildiğim kadarıyla hepsi akademinin altındaki hücrelerde tutuluyor. Öğrenciler ve personel çoğunlukla kendi odalarında tutuluyor."

Akademiye büyük bir hapishaneye çevirmişler gibi görünüyordu ama en azından ayırım gözetmeksizin öldürmüyorlardı. En azından şimdilik. Kapılarına kadar getirdiğimiz bu savaş şüphesiz her şeyi değiştirecekti ama ben o savaşın bir parçası değildim.

Benim savaşım akademinin altındaki hücrelerdeydi ve orada arkadaşlarımı ve ailemi nasıl kurtaracağımı bulmam gerekiyordu.

BÖLÜM 19

MORGAN

Mika ağaç sınırına ulaşana kadar rahattı. "Tamam, Morgs," diye mırıldandı, bulunduğumuz çalıların arasından dışarı bakarak. arkasına çömelmiş. "İşlerin ciddileştiği kısım burası."

"Ben hazırım." Benim için bu andan daha gerçek bir şey yoktu. Drager beni Zahak'ın kollarından kapıp götürdüğü ve kardeşini gökten düşen şekil değiştirenlerin merhametine bıraktığı andan itibaren göğsümde bir delik açılmıştı.

Dışarıdan bakan biri için bariz bir delik değildi ama bana sanki hayati organlarım vücudumdan koparılmış, geride katliam ve yıkım bırakmış gibi geldi.

Sonunda Mika'yla birlikte akademi arazisine geri döndüğüm ve Zahak'ı bulmak için binaya sızmak üzere olduğum gerçeği, umutsuzluk çukuruna karşı yeni bir nabız atışı yaptı. Lexie'yi bulmak da aynı derecede önemliydi ve diğer Düşmüş Beşli de bunun biraz altındaydı.

Aptalca, açıklanamaz bir nedenden dolayı, hepsinin aileden olduğunu hissettim.

Benim bulduğum ve seçtiğim ailem ve lanet olsun ki bu en iyisi değildi.

"Son nöbetçi vardiyasının değişmesini beklememiz gerekiyor," diye devam etti Mika, odağı binanın doğusundaydı. Küçük bir ormanlık alandaydık, yere çömelmiştik. Vücudu gergindi, kaslarının çizgileri her zamankinden daha belirgindi. Giysilerindeki toza ve döküntülere rağmen teni temiz ve canlıydı; doğal olarak grunge havası estiren kâbus türünden olanlar hariç, fae'ler nadiren kirli olurdu.

"Sen hangi fae ırkındansın?"

Bu kaba bir soru muydu? Muhtemelen. Ama genetik olarak kutsanmış insanlara benzeyen ve yüksek doğumlu fae olarak adlandırılan bu fae'ler benim için büyük bir gizemdi. Kendi ırkları olmalıydı, değil mi? Highborn bir ırk değildi. Onların dilinden benim dilime yapılan çeviri her neyse, bu bir ırk olamazdı.

Mika'nın sırtışı genişti ve gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Fae ırkları hakkında bir şeyler öğreniyordun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, harpileri, trolleri ve ekstra seksi insanlardan geçemeyen pek çok ırkı biliyorum ama senin gerçek ırkının ne?"

İnsan yerine geçen fae'lerden bahsettiğimde yüzünü bile buruşturmadı ve bir kez daha onu neden sevdiğimi hatırladım. Bana asla kendi dünyasında iltihaplanan bir hastalıkmişim gibi davranmamıştı.

"Biz elf topluluğunun bir parçasıyız," dedi basitçe, sanki bunun ne anlama geldiğini anlamam gerekiyormuş gibi.

"Elf topluluğu," diye tekrarladım usulca, her şey yerli yerine oturmadan önce. Sanki başımın üzerinde bir ampul patlamıştı. "Elfler. Siz elfsiniz!"

Mika şimdi bana gülmeye başlamıştı. "Bakın, biz kendimizi gerçekten böyle adlandırmıyoruz ve yıllar boyunca yüksek doğumlular gayri resmi bir tanımlama oldu, ama evet, biz elfiz. Bizim ırkımız bu."

Tabii ki. Onlara tam uyuyordu ve sormak için bu kadar beklediğime inanamıyordum. "*Yüksek doğumlu* terimini gerçekten sevmiyorum," diye itiraf ettim, başımı sallayarak. "Diğer herkesin alçak doğumlu olduğu izlenimini veriyor ki bu gerçeklerden çok uzak."

Mika başını salladı ve akademiye bir kez daha gözlemlemek için geri dönerken hüznünlendi. "Evet, ben de hep aynı şeyi hissetmişimdir. Burada ırklar arasında bir hiyerarşi var ve *soylular en* tepede yer alıyor ama diğer ırkları aşağı olarak nitelendirmek o kadar *da kolay değil*. Sanırım sadece farklılar. Bu noktada bu lakap muhtemelen emekli edilmeli." Aynı fikirdeydim ama konuşmak için vaktimiz dolmuş gibi görünüyordu ki doğruldu ve "Tamam, tam arkamda kal" dedi.

Ben de tam olarak bunu yaptım ve ormanın güvenliğinden çıkarken onun ayak izlerini takip ettim. Konumumuz daha açık hale geldikçe, omurgamdan aşağı süzülen korku arttı. Buzlu bir su gibi tenime damlıyordu. Burada olmak, ejderhaların her yönden, hatta yukarıdan bile gelebileceğini bilmek yanlış hissettiriyordu.

En azından bize gizlice yaklaşamazlardı. Bu boyutta değiller. Bir ejderha aniden ortaya çıkarsa ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani,

İkimizin de onlarla savaşma şansı yoktu. Mika'nın üzerinde görünürde bir silah bile yoktu. Herhangi bir Fae silahının bir ejderhaya karşı işe yarayacağını sanmıyordum.

Başımı eğerek tam olarak onun olduğu yere basmaya odaklandım, sanki bir mayın tarlasında geziniyormuşuz gibi. "*Kendini* hazırla Morgs," dedi yumuşak bir sesle ve *paniklememe* fırsat vermeden -kendini hazırla demek

Bir savaşta duymak isteyeceğin bir şey değildi; yer altımızdan kayıp gitti ve ben de onunla birlikte yuvarlandım.

Sert bir şekilde yere indiğimde, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldığından *kendimi* lanet olası toprağın üzerinde *buldum*. Ben sudan çıkmış balon balığı gibi ırpınırken Mika tepemde durdu, aşağıya bakarken kaşları çatılmıştı. "İnsanlar ayaklarının üzerine inemez mi?"

Nefes almakta bu kadar zorlanmasaydım, taşaklarına tekme atardım. Elflerin de taşakları olmalıydı, değil mi? Kim bilebilirdi ki?

Sonunda ciğerlerim kendine geldi ve kendimi yukarı ittim, hâlâ bakıyordum. "İnsanlar kedi değildir," diye homurdandım. "ylece ayaklarımızın üzerine düşmeyiz. Özellikle de o ayaklar yerde koşarken birden o yer bir çukura dönüşürse." Bağırmak istedim ama azarlamamı öfkeli bir fısıltıda tutacak kadar durumumuzun farkındaydım.

"En azından bir ejderha tarafından yenmedik," dedi Mika omuz silkerek. "Burası son birkaç gündür akademiye gizlice girip çıkmak için kullandığım bir dunedin yuvası."

Harika, ejderhalar için endişelenmemize gerek kalmayabilirdi ama şimdi dikkat etmemiz gereken etobur küçük tavşanlarımız vardı. Mika sanki düşüncelerimi okumuş gibi omzumu sıvazladı. "Güven bana, bir Dunedin'le başa çıkabilirim. Burada tamamen güvendesin."

Omzumun üzerinden baktım, kendimi onun kadar güvende hissetmiyordum. Yaklaşık üç metre genişliğinde ve en az on metre derinliğinde bir çukura yuvarlanmıştık. Bu deliğe bağlı tüneller hem önümüzde hem de arkamızda uzanıyordu. Ben sıçrayıp bir çığlığı bastırırken Mika kulağımın dibine fısıldadı: "Bizi pusuya dşrdklerinde yüksek doğumlu bir fae'yi sürükleyecek kadar büyük," dedi.

Kahkahalar vücudunu sarstı. "şaka yapıyorum. Bizden hiç kimseyi kaırmadılar ve bugün de kaçırmaya niyetleri yok." Sonra ciddileşti. "Bir kez daha söylüyorum, tam arkamda durun ve arkanıza bakmayın."

Bu da ne-? Deşset dolu düşüncemi tamamlayamadan o kaçtı ve ben bir kez daha bir elfe yetişmeye çalışan yetersiz bir insanmışım gibi koşmak zorunda kaldım. Elfler hızları ve hafif ayaklarıyla tanınmıyor muydu? Ben bir peynir tekerleği yiyebilme ve bir hafta sonunda dört roman okuyabilme yeteneğimle tanınırdım.

Biz aynı değildik!

Mika'ya yetişmek için kendimi zorlarken adrenalin devreye girdi ve beni bir kez daha kurtardı. Girişten uzaklaştığımızda tünel daha da karanlığa büründü, ancak yükseklerde bizi koruyan küçük ışık noktaları vardı.

bir şeye çarpmaktan korudum. Koşarken, katil tavşanların gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirim, ama orada değillermiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Bu aileme ulaşmakla ilgiliydi ve onlar için bu tünellerde yarışmaktan daha korkunç görevler yapabilirdim.

Mika öne geçmeye başladı ama benim gücüm tükenmişti ve yetişemedim. Neyse ki fark etmiş olmalı, çünkü sonraki birkaç metrede yine onun hemen arkasıydım. Ciğerlerim ve kalçalarım bana bağıırıyordu ve ben kararlılıkla onları görmezden geldim, bir yandan da bu planın işe yaraması için zamanımın tükenmekte olduğunu biliyordum.

"Neredeyse geldik Morgs," dedi Mika güven verici bir sesle. "Yol doğrudan değil ama bodrum hücrelerinin yakınındaki bir yan girişe çok yaklaşıcağız."

Cevap verirdim ama şu anda tüm varlığım nefes almaya ve bayılmamaya odaklanmıştı. Hayatım neredeyse tükendiğinde Mika hızını yavaşlattı ve tüneller biraz daha daraldı. Eğilmek zorunda kaldık, bu da bizi hızlı bir yürüyüşe yavaşlattı.

Hala çok hızlıydı.

Utanarak oflayıp pufladım ve nefesimi toplamaya çalıştım ama dövüş eğitimleri sırasında beni aynı şekilde görmemiş değildi. İnsani eksikliklerimin gayet farkındaydı.

Evet, tamam, bir sürü uygun insan vardı.

Morgan'ın eksikliklerimin farkındaydı, buna kitap kurdu olarak geçirdiğim uzun yıllar da dahildi.

Sonunda durduk ve ben sert bir taş duvara yaslandım, nefesimi geri kazandıkça küçük toprak parçaları yerinden oynadı. "Şimdi dışarı tırmanmalıyız," dedi bana. Düşük ışıktaki ifadesi ciddiydi. "Bu yolculuğun en tehlikeli kısmı burası, çünkü akademinin hemen yakınında açığa çıkacağız. Ben yukarının temiz olduğunu kontrol edene kadar burada bekle."

Hâlâ kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde başımı salladım ve elini kızgın yanağımda gezdirirken bu kez gülümsemesi nazikti. "Harikaydın Morgs. Bu seni daha önce hiç zorlamadığım bir tempoydu ve sen devam edecek gücü buldun. Seninle gurur duyuyorum."

Göğsümde bir sıcaklık oluşurken, şok beni neredeyse deviriyordu. Bu sıcaklık bir olimpiyat koşucusu gibi koşmaktan değil, birinin benim değerimi ve gücümü kabul etmesinden kaynaklanıyordu. Annem sağ olsun, her zaman bir yanıma kabul ve onay arayışında olacaktı. Kendi içimde hoşnutluk pratiği yapmak günlük bir savaştı.

"Teşekkürler," diyebildim ve Mika geçit boyunca birkaç adım daha atmadan önce bir kez başını salladı. Tam tünellerden çıkarken başını kaldırıp baktı.

Kaybolduğu yere doğru ilerlediğimde kendimi yukarıdaki karaya açılan başka bir deliğin altında buldum. Dunedin'lerin ortaya çıkıp avlarını pusuya düşürdükleri bir başka nokta. Gökyüzü kıpkırmızıydı ve aklıma yukarı zıplayıp çıkışa tırmanamayacağım geldi; en az on iki metre yukarıdaydım. Ya Mika geri dönmezse?

Vay anasını. İşte o zaman panik gerçekten başladı. Bu çukurda kapana kısılmıştım, kendimi dışarı çıkaracak hiçbir imkânım yoktu ve eğer kafası dışarı çıktığı anda götürülmüş olsaydı, kimse burada olduğumu bile bilmeyecekti. Yani, muhtemelen şu anda bir insanı yumuşatmanın en iyi yolunu bulmak için yemek kitaplarını incelerken beni koklayan dunedinler dışında.

"Tadımız kimyasal gibi," diye rastgele bağırdım, her yerde gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. "Hepsi işlenmiş gıda. Güven bana, tadından nefret edeceksin."

Panik halindeyken çıldırmış gibi davranmak kolaydı ve Mika'nın yüzü yukarıda, delikte belirip bana şaşkınca baktığında neredeyse bir kez daha kendimden geçiyordum. "Çıkarın beni buradan," diye fısıldadım. "Çıldırmak üzereyim."

Kıs kıs güldü. "Bunu görebiliyorum. Ama paniğe gerek yok. Sahil temiz. Tırmanman için aşağıya bir ip atmak üzereyim."

Kısa bir süreliğine tekrar ortadan kayboldu ve ben onu doğru duyup duymadığımı merak ettim. Halat mı dedi? Engelli parkurdaki iplere tırmanma girişimlerimi çoktan unutmuş muydu?

Elbette, on saniye geçmeden, kahverengi, kalın dokunmuş bir ip deliğe düştü. Bir elimle kavradığımda, tenime sertçe temas etti.

"Hazır mısın, Morgs?" Mika fısıldadı.

Hayır. Uzaktan yakından hazır değildim ama aileme ulaşmalıydım, böylece güç bulabilirdim. Bir *şekilde*.

"İşte geliyorum," dedim kendime güvenerek. Ellerimi başımın üzerine kaldırarak daha sıkı tutundum ve botlarımı altıma geçirecek kadar kendimi yukarı çektim. Tekrar yukarı ittim ve bir santim bile kıpırdayamadan orada sallanmaya başlamadan önce bir adım daha atmayı başardım.

Mika'nın kahkahası üzerime çöktü ve can havliyle tutunuyor olmasaydım onu terslerdim. "Dayan dostum," diye seslendi,

İp aniden yukarı çekilince boğuk bir çığlık attım. Sadece birkaç saniye içinde beni o çukurdan çekip çıkardı ve kenara tırmanmama yardım etti.

"Neden..." "Beni yine de çıkarmayı planlıyorsanız... tırmanmamı mı söylediniz?" diye öfkelen dim.

Hâlâ gülüyordu, göğsü sessiz kıkırdamalarla titriyordu. "Çoğunlukla bana sövüp sövmeyeceğini görmek için. Ama onun yerine içindeki gücü bir kez daha gösterdin." İpi küçük bir bohça haline gelene kadar yuvarladı ve zırlı yeleğinin içine yerleştirdi. "Ve şimdi nihayet arkadaşlarını bulma zamanı. Akademideyiz."

Delikten çıkma endişesiyle o kadar meşguldüm ki arkamızda kocaman beyaz bir duvar olduğu gerçeğini gözden kaçırmışım. Fae Akademisi.

Heyecanlı bir bekleyiş acılarımı ve yorgunluğumu bastırdı. Ailemi bulacaktım ve onları geri alacaktık.

Sonunda.

BÖLÜM 20

ZAHAK

Bizi zayıflatan şeyin ne olduğunu bilmeleri bizi kontrol altında tutmalarını **sağlıyordu.** O gün ormanda beni pusuya düşüren şekil değiştirenler beni akılsız bir canavara dönüştürmek için enerji kullandılar. Eşimi henüz sahiplenmediğim için zaten çok gergindim ve onlar beni tam tersine ittiler.

Hücremin önündeki bir kristalden fişkırان benzer bir enerji, şimdi de yönümü şaşırmamı ve kaçamamamı sağlamak için kullanılıyordu.

"Zahak!" Emmen kafesine karşı öfkelen-di. Hepimiz parmaklıklılı hücrelere hapsedilmiş-tik, birbirimizi görebilmemiz için aç-ıktı ama hiçbirimizin kurtulamayacağı kadar sağlamlaştırılmış-tı. Hepimiz kristalin enerjisinden etkilenmiş-tik ama doğrudan isabet alan tek ki-şi bendim.

"Neden kristali sürekli onun üzerinde tutuyorlar?"

Kristal beni melez bir canavar-iki ayaklı formuna dönüştürmüş-tü ve beni kısmi bir vardiyada tutuyordu. Beni eşimden ayırdı ve zihnim onun altında parçalanı-yordu. Konuşma yeteneğim ve mantıklı düşünme yetimin çoğu yok olmuş-tu ama çalınmamış tek bir düşünce vardı: *Morgan*.

Hâlâ akıl sağ-lığımın yerinde olmasının tek sebebiydi. Eğer bağlanma ritüelini başarabilseydik, zihinsel bağlantımızı hiçbir şey durduramazdı ama o kadar ileri gidemedik. Onlar da bunu kendi çıkarları için kullanıyorlardı.

Onlar ölmesi gereken annemizdi. Kellan yumuşak bir sesle, "O en güçlüsü," dedi.

Tylan gürleyerek, "Böyle devam ederse onu öldürecekler," diye ekledi.

Bugün erken saatlerde sessizliğe gömülen Lexie ile birlikte kardeşlerim de buradaydı. Ölmemiş-ti ama bu odada sıkışıp kaldığı için acı çekiyordu. Silah bize karşı güçlüydü ama onun için yıkıcıydı.

Yukarıdaki kapı tıngırdadı; bu, muhafızlarımızdan birinin ortaya çıkmak üzere olduğunu işaretiydi.

Yiyecek ve sıvılarla birlikte hep aynı robotik de-ğiştiriciydi.

Bizi aç bırakmıyorlardı, en azından şimdilik, ama aynı zamanda ihtiyacımız olan miktarda yiyecek de almı-yorduk. Şekil de-ğiştirenlerin yüksek metabolizmaları için çok fazla besine ihtiyaçları vardı ve bizi bilerek zayıf tutuyorlardı.

Boğazlarını parçalayacak kadar güçsüz olacağımdan değil. Zaten şekil değiştiren kanının tadına bakmıştım ve daha fazlası için öfkeliydim. Onların zayıflıkları da bizimkilerle aynıydı ve hepsini yok etmek için sahip olduğum her bilgiyi kullanmaya hazırdım.

Şu anki avantajları, hakkında hiçbir şey bilmediğim bu kristallerdi ama bunu çözecektim. Bu kafesten kurtulur kurtulmaz.

"Kahvaltı zamanı, pislikler." Şekil değiştiren, ölümün onu beklediğinden habersiz, kendinden emin bir şekilde odaya girdi. Bu sabah olmayabilirdi ama yakında olacaktı. Şimdiden kristal enerji dalgalarını nasıl süzeceğimi öğreniyordum. Sonunda, onun patlamasından daha güçlü olacaktım.

Parmaklıkları kavradığımda, kendimi ayağa kaldırırken parmaklıklar esnedi. Bu piçlerle asla yatarak yüzleşmezdim. Sonar gücünün sürekli patlamasıyla nasıl ayakta duramayacağımı yorumladıklarını duymuştum ve ifadelerinde endişe görmek güzeldi. Endişelenmeleri gerekirdi.

Eşim dışarıda hain kardeşimin yanındaydı ve kurtulup onu kurtarmalıyım. Onu kurtarmalı, sonra da Drager'ı öldürmeliydim, bu sırayla. Bu plan damarlarımda ve zihnimin parçalarında nabız gibi atıyordu ve bunun için akıl sağlığıma tutundum.

Vites değiştiren gardiyan hücrelerimize hiç yaklaşmadı, tabakları yere koydu ve uzun saplı bir sopa kullanarak parmaklıklarımıza dayanana kadar itti. Sopanın ucuyla plakaya sert bir darbe indirirdi, böylece sopa onu yakalayabileceğimiz kadar yaklaşmazdı. Aşağı gönderilen ilk muhafızı öldürdüğümde bunu zor yoldan öğrenmişlerdi. Emmen ikinciye aldı.

Bu pislikler ne yazık ki çabuk adapte oldular ve beni her zaman güçsüz bırakmayı bildiler.

Akademiye giderken sayılarını azaltmıştım ve bu süreçte onlar hakkında çok şey öğrenmiştim. Bir dahaki sefere daha hızlı olacaktım; ölümün geldiğini zar zor görecektlerdi.

Duyularım yemeğimde zehir olup olmadığını kontrol edemeyecek kadar körelmişti ama Emmen kendi yemeğinin temiz olduğunu söylediğinde ilk lokmayı ağzıma attım ve kararlılıkla çiğnedim. Bu, enerjim parçalara ayrılmış olsa bile gücümü yüksek tutmakla ilgiliydi.

"Sen akılsız bir canavarsın," diye hırladı şekil değiştiren muhafız ve hepsinin fae dilini konuşuyor olması beni rahatsız etti. Ne kadar zamandır bizi izliyorlardı. "Sizin Xalifer'in efsanevi prensleri olduğunuza inanamıyorum. Dünyamız sizin yönetiminiz altında parçalanırdı. Bu topraklarda gördüğümüz tek şey şiddet ve bunun sebebi de sizsiniz."

Topyekûn bir savaş başlattıklarında bu pisliğin vahşi olan bizmişiz gibi davranmasındaki ironi gözümünden kaçmadı.

Ya da kardeşlerim.

Emmen gülerek, "Kafanı omuzlarından ayırmak için *şiddetimi* kullanmaktan gerçekten zevk alacağım," dedi. Bu kahkahayı attığında, her zaman ondan uzaklaşmamız için bir işaret olurdu. Emmen bu seviyede kızgın olduğuunda, kristalin patlamasından hissettiğim kadar akılsız davranırdı.

Muhafız Emmen'in tehdidinin derinliğini anlamış olmalıydı ki başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Yukarıdaki kapının çınlaması gürültülüydü ve ne söylemiş olursa olsun, kraliyet oğulları olarak onlardan daha güçlü olduğumuz açıktı.

"Lexie," diye bağırdığını duydum Tylan'ın ve birkaç saniyedir onun adını söyleyip söylemediğini merak ettim. Bu durumda sevdiğimden daha fazlasını kaçıırıyordum. "Yemek yemelisin, küçük elf. Yemek yemelisin yoksa ölürsün ve Morgan da hepimizi çıplak elleriyle öldürür."

Yapardı.

Lexie eşimin ailesiydi ve bu kayıp onu mahvedebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim.

Yüzümün canavar şeklindeki yapısından bir gümbürtü yayıldı. "Lexie," diye homurdandım. "Aç şu lanet gözlerini."

Ejderhanın sesi diğerlerine hiç benzemiyordu ve bu gümbürtünün derinlikleri onu uyandırmış gibiydi. "Uyandım," diye inledi, sesi zayıf çıkıyordu.

"Ye," dedi Tylan, sesi daha yumuşaktı. "Kendine iyi bakmalısın."

şekil değiştirenler istila ettiğinde bu ikisi birlikte havaya uçmuşlardı ve hikâyelerinin bir kısmını duymuştum; yonterlerin yanına düştüklerini ve akademiye dönerken yakalandıklarını anlatıyorlardı. Her ne olduysa aralarında bir bağ oluşmuş gibi görünüyordu, çünkü Tylan cevap vermediğinde endişeli bir anne gibi volta atıyordu.

Lexie kısık bir inilti çıkardı ve parmaklıkların arasından uzanırken tabağının sürtünme sesini duydum. Yemeğini yediğinden emin olduğumuzda, kardeşlerim daha önceki bir sohbete devam ettiler, geri dönen anıları yeniden anlattılar ve dün ziyarete geldiğinde annemizden öğrendiklerimizi analiz ettiler.

Hücrelerimize gelmişti, buz gibi sarı saçları ve aynı derecede buz gibi mavi gözleri olan küçük bir kadındı. Teni o kadar solgundu ki, herhangi birinin

Biz ondan doğduk. "Siz beşinizin krallığımızı yönetmesi gerekiyordu," demişti konuşurken. "Ama eşleriniz olmadan çok zayıfsınız. Bu yüzden sizi onları bulmanız için gönderdik."

Verdiği diğer bilgilerin çoğunu kaçırmıştım ama bize her şeyi anlatmadığı açıktı. Aklım başımda olsaydı cevap isterdim ama tek yapabildiğim parmaklıklara tutunmak ve ihanetine öfkelenmekti.

"Neden dünyamızı işgal ettiniz?" Emmen parmaklıklara bastırarak sormuştu. "Eğer düşman değilsek bizi neden hapsedtiniz?"

Gülümsemesi de diğer her yanı gibi soğuktu. "Düşman olmadığımızı kim söyledi?"

Bununla birlikte, bodrumdaki hücrelerden dışarı çıktı ve o zamandan beri onu görmedik. Sadece gardiyan, günde üç kez yemek ve su getirirdi.

"Hadi Yenile ne Biz Biliyorum." Kellan dedi, alışılmadık derecede ciddi. "Çatlakları zorladıkça daha fazla anı geri dönüyor gibi görünüyor." Elimde sadece çatlaklar ve her yöne doğru sızan anılar vardı. Ama onları tutarlı bir şekilde bir araya getiremiyordum. Eğer o lanet kristali hücremden uzaklaştırabilirsem, bir şansım olabilirdi. Şu anda tek yapabildiğim, Morgan'ın yüzünü sıkıca tutarak yayılmak ve konuşmalarını dinlemektir.

aklımda.

Varlığımın kıyısında gezinen karanlığa düşmeyi reddettim. Arkadaşım güvende olana kadar olmaz.

"Biz Xalifer'in beş kraliyet oğluyuz," diye başladı Tylan. "Dişi şekil değiştiren yok, sadece ejderha erkeklerinin eşleri var. Onlar da dünya dışından geliyor olmalı, çünkü Xalifer'de sadece erkek şekil değiştirenler doğuyor, değil mi?"

Bunların hepsi ya kulak misafiri olduğumuz ya da hatırladığımız bilgilerdi. Annemiz bir şekil değiştiren değildi, o bir insandı. Tıpkı eşim gibi.

Kellan, "Şu ana kadar elimizdeki kanıtlara dayanarak, insanların bizim eşimiz olduğunu söyleyebiliriz," dedi. "Ama biz Dünya yerine Risest'e gönderildik. Bu bir kaza mıydı?"

Hâlâ çok fazla bilinmeyen vardı. Xalifer'in kendisi gibi. Etrafında uçtuğumuz dağlar dışında onu gerçekten hatırlayamıyorduk. Yıkımına dair anılarla birlikte, ki şu anda Risest yakınlarında bir yerde yörüngede olduğu için açıkça üretilmişti.

Konuşmaları devam ederken, kristalin bir başka patlaması beni bir süreliğine devre dışı bıraktı ve tek yapabildiğim Morgan'ın zihnindeki görüntüsüne sıkıca tutunmak oldu. Bir iniltiyle kendimi parmaklıklardan yukarı sürükledim.

bir kez daha. "Buradan çıkmam gerek," diye kelimeleri yavaşça, teker teker söylemeye zorladım. "Buna daha fazla katlanamam."

Lexie, beni şaşırtarak, önce cevap verdi. "Zahak," dedi usulca, "bunu hissedebiliyor musun? Enerjiyi?"

Lanet olası kızgınlığımı haykırmak üzereydim, çünkü varlığımın yok oluşu dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Ama sonra, hiçbir uyarı olmadan, zihnimdeki parçalanmış anılar katılaştı. Kristal beni aynı sertlikte patlattı ama artık bariyerlerime o kadar derinlemesine sızılmıyordu.

Bunun yerine, Lexie'nin ne hissettiğini anladığımda açıklayıcı bir an oldu.

Morgan. O buradaydı.

BÖLÜM 21

MORGAN

Dunedin tünellerinde yaşıadığım tedirginlikten sonra, akademinin yan tarafında gölgelerin içinde sinsice ilerlemek nispeten daha kolay geldi. Binanın bu tarafında hiçbir Şekil değiştiren izi yoktu ve kendimi rahatlamış buldum. Koşullar göz önüne alındığında bu çok saçmaydı, ama sanırım belli bir süre içinde sadece bu kadar adrenalin vardı ve eninde sonunda çökmek zorundaydınız.

"Giriş burada," diye fısıldadı Mika, bana dışarıdaki bir bodrum girişini hatırlatan, duvarın kenarındaki iki sıradan ahşap kapıyı göstererek. "Burası doğrudan hücrelere açılıyor ve aynı zamanda en çok tehlike bulacağımız nokta. I eride gardiyanlar var. Katlar arasında sık sık hareket ediyorlar. Ormandaki savaştan dolayı çoğunun dışarıda olacağını umuyorum ama sakın gardını düşürme."

Sanki korumam bir Şey yapabilecekmiş gibi, ama en azından bağırıp uyarabilirdim.

"Onlardan biriyle başa çıkabilir misin?" Bodruma girmeden önce bu bilgiye ihtiya ım olduğu için sordum.

Mika tereddüt etmedi, alametifarıkası olan arsız sırtışını sergiledi. "Onların dikkatini birkaç dakikalığına dağıtabilirim, böylece sen de koşabilirsin." Sırtışı soldu. "Senden de ka manı bekliyorum Morgan. Kahraman olma, sadece oradan  ık ve ayrılmak güvenli olana kadar saklan. Bugün ikimizin de ölmesine gerek yok."

Daha sözleri tam olarak kayda geçmeden başım titremeye başlamıştı. "Bunu yapmayacağım. Böyle bir Şeyi aklından bile geçirme."

Cesur olduğumdan değil ama *tehlikeli bir durumda hayatta kalmak için en yavaş insandan daha hızlı olmanız gerektiği* teorisi sadece bir şaka olarak komikti. Eğer Mika beni kurtarmak için kendini feda ederse, bu ruhumun bir parçasını yok ederdi.

Mika bir süre gözlerini sıkıca yumdu ve uzun bir nefes verdi. "Bunun kimsenin vermek zorunda olduğu bir karar olmamasını umalım. Haydi."

Beklemekten bıkmıştı ve ben de aynı Şekilde hissediyordum. Bodruma indiğimizde orayı tamamen savunmasız bulabilecekken ölmek için stres yapmaya gerek yoktu - zaten umudumuz da buydu.

Kapıları açtığında, Zahak'ın enerjisinin kendi enerjimle karıştığını, tenime çarptığını ve serbest kalmak istediğini hissedebildiğime yemin edebilirim. *Zahak*. Aramızdaki bağ aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştım ve şimdi onu hissedebiliyor olsam da, bağlantı sanki cam kırıkları gibiydi, her yerde parçalar vardı.

Zihinsel bağlantımızı bu şekilde bozmak için ne kullanıyorlardı? Bağımızı sağlamlaştırmış olsaydık aynı şeyi yapıp yapamayacaklarını merak ettim. Seks ve düğümlene içerdiğini varsaydığım bir süreç - çünkü içermeseydi ne eğlencesi olurdu ki?

Bu hikâyeyi ben yazıyor olsaydım, gerçek eşler bağlarını en az bir düzine orgazmla mühürlerlerdi. Adil olan buydu. Sonra birbirimize bağlanırdık. Sonsuza kadar.

Bu gerçek beni paniğe ve endişeye sürüklemeliydi ama şu anda bırakın sonsuzluğu, muhtemelen bu haftayı bile çıkaramayacağız, o yüzden bunu gelecek haftanın sorunu olarak bırakıyorum. Eğer o kadar uzun yaşarsak.

Kapılardan tırmanarak karanlık odaya inen merdivenlere ulaştık. Gölgelelerin bir parçasıymış gibi hareket eden Mika kadar sessiz kalmak için çok çalıştım. Çoğu zaman loş ışıktaki onu göremiyordum bile.

Bu giriş, tozun içinde görünen izlerimizden de anlaşılacağı üzere, çok fazla kullanılan bir giriş değildi. Işık çok loş olduğu için kimsenin onları fark etmeyeceğini umuyordum.

Merdivenler nihayet bittiğinde, aynı derecede karanlık bir alana adım attık, uzun bir koridordaki titrek ışıklar tek aydınlatmaydı. Mika konuşmadı ama elini kaldırdı. O herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol ederken ben durdum ve nefesimi tuttum, tehlike bulamayınca da tekrar hareket etmemizi işaret etti.

Raflarda kutular ve gelişigüzel istiflenmiş sıvı varilleriyle dolu bir depo olduğunu anladığım yerden geçtik. Bu alanda bayat, nemli bir koku vardı ve o alandan çıkar çıkmaz dağıldığı için şükrettim.

Bir sonraki caddeye ulaştığımızda, Zahak'ın enerjisinin nabızı hızlandı ve zavallı Mika'yı bir duvara itip koşmaya başlamak için tek yapabildiğim buydu. Zahak'a ulaşmak tek odak noktamdı ama bunu yapmak için hayatta kalmam gerekiyordu, bu yüzden bilinmeyene doğru koşmak beklemek zorunda kalacaktı.

Kontrolümün her zerresini aldı.

Işıkların olduğu odaya girmeden hemen önce Mika bizi tekrar durdurdu ve başını yana eğip gözlerini kısarken onu dikkatle izledim,

Sonra diğerk tarafa döndüm ve ilk kez onun ne olduğunu duymak ve koklamak için daha güçlü duyulara sahip olmayı dilemedim.

Sonunda ilerlemenin güvenli olduğu konusunda tatmin olmuş görünüyordu ve köşeyi döndüğümüzde nihayet hücrelere girmiştik. Durduğumuz yerden en az bir düzine oda fark ettim, hepsi de parıltılı gümüş bir metalle parmaklıklarla çevriliydi. İlk birkaçının içi boş ve seyrekti: taş zemin ve duvarlar, tek bir yatak ve köşede lavaboya benzeyen bir şey.

Her adımda Zahak'ı hissediyordum, damarlarımda, kanımda, göğsümde bir nabız gibi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, acaba bizi ele mi vereceğim diye düşündüm ve kendimi sakinleştirmek için yavaş ve derin nefes almaya çalıştım.

Bu koşullar altında sessiz kalmak zordu.

Dolu hücrelere ulaşmadan önce, düşük seviyeli bir uğultu işitme duyuma ve ardından beynime sızdı. Kısa süre içinde beynimin içinde çalkalanmaya başladı ve anında başım ağrımaya başladı. Mika da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki beni durdurmak için bir kez daha elini kaldırdı ama bu sefer duramadım.

Az önce tanıdık bir yüz görmüştüm: Tylan, Lastoa'dan gelen ejderha değiştirici, ormancı havası ve gür sakalıyla.

Parmaklıklarda durup onları sıkıca kavrarken darmadağınık görünmüyordu ama kara gözlerinde manik bir bakış vardı. Bana bir serapmışım gibi bakarken manik ve şaşkıındı. Mika'nın etrafından dolanırken, başımın ağrısını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Mika, Ty'a doğru ilerlememi engellemedi ve hücresinin parmaklıklarına çarpmama ramak kaldı. Beni sıkıca kavradığı sırada kolları etrafımdan kaydı. "Nereden çıktın lan sen?" diye homurdandı, sesi boğuk çıkıyordu.

Cevap verme şansım olmadı, çünkü odayı bir kükreme kapladı, o kadar gürültülüydü ki kulak zarlarıımın patlayacağından endişelenerek kendimi çömelmiş ve ellerimi kulaklarıma bastırırken buldum. Nihayet başımı kaldırabildiğimde, Zahak'ı hangi hücrede bulacağımı çok iyi biliyordum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ona çarpıyordu, insandan çok canavar gibiydi. Aslında... Daha yakından baktım. Kelimenin tam anlamıyla yarı canavar yarı insandı. Görünüşe göre bacaklarından biri ejderha uzvuyken, diğeri insansı bir uzuvdu. Gövdesinin yarısı bir ejderha gibi uzamıştı ve yüzünde bir burun ve iki ayaklı formunda normalde sahip olduğundan çok daha fazla diş vardı.

Sanki bir vardıyanın yarısını tamamlamış ve sıkışıp kalmış gibiydi.

Öfkelendi ve tüm oda sarsılana kadar kendini parmaklıklara doğru fırlattı. Böyle devam ederse, lanet akademiyi tepemize yıkacaktı.

"Zahak!" Tylan'ın bağırışları kükremeler arasında duyulabiliyordu. "Ona zarar veriyorsun."

Canavar anında durdu ve ardından gelen sessizlik neredeyse kükremelerin yankılandığı kadar gürültülüydü. Kendimi yukarı ittim, Mika bana yardım etmek istercesine arkamdan yaklaştı, ta ki Tylan bir kolunu uzatıp onu engelleyene kadar. "Ona fazla yaklaşma. Zar zor tutunuyor."

Onu duydum ama Zahak'a o kadar odaklanmışım ki Mika'nın nereye gittiğini görmek için dönmedim. Ayaklarım düşünmeden hareket etti ve ancak Zahak'a yaklaştığımda uğultu şiddetlenince irkildim.

O kadar kötüydü ki, ondan yaklaşık altı adım ötede başımdaki ağrı neredeyse bayılmama neden oluyordu. "Geri çekil," diye homurdandı Zahak ve ondan tutarlı bir kelime duyduğum için çok rahatlamışım. "Geri çekil, dostum."

"Dediğini yap," diye mırıldandı Emmen yakınlarından. Santoia'nın vahşi doğasından gelen şekil değiştiren her zaman huysuzdu ama parmaklıkların önünde kollarını kavuşturmuş dururken daha da huysuz görünüyordu. "Zahak'ı hedef alan bir sonar dalga kristalleri var. Her patlamada hücrelerini parçalıyor. Onu hayatta tutan tek şey gücü."

Kan tadı aldım ve uzanıp silerken burnumun kanadığını fark ettim. Zahak'a yaklaşamazdım, bu çok açıktı ama onu bu şekilde görmek neredeyse kristalin kendisi kadar yıkıcıydı. "Onu ilk etapta böyle mi indirdiler?" Isırarak söyledim.

"Evet," dedi Emmen kısaca. "Hepimizi böyle alt ettiler. Bu silahlardan haberimiz yoktu ve şimdi bile nasıl karşı koyacağımı bilmiyorum."

Düşmüş Beşli hakkındaki tüm bilgileriyle bu piçlerin savaşta avantajlı olması mantıklı geliyordu. "Drager bu silahların onlarda olduğunu biliyor mu?" Çabucak sordum. Yaptığı şey yüzünden ne kadar kızgın olsam da, topladığı fae savaşçılarının korkunç bir pusuya düşmesini de istemiyordum.

"O şerefsiz bize ihanet ettiğine göre, eminim farkındadır," diye ekledi Kellan, sesi her zamankinden çok daha az rahattı. Muhteşem su seven ejderha da hücresinde öne çıktı ve hepsinin her zamanki gibi mükemmel görünmesine hayret ettim.

Ailemden sadece bir kişi kayıptı. "Lexie nerede?"

Kıpırdamayan ve gözlerini benden ayırmayan Zahak, kendi hücresinin yanındaki hücreyi işaret etti. Boş olduğunu sandığım bir hücre. Ama arka tarafa yakın yerde bir gölge vardı. Bir enerji patlaması beni dizlerimin üzerine düşürene kadar tekrar ileri doğru itiyordum.

Siktir et, sürünürdüm.

"Bu seni öldürür," diye uyardı Emmen. "Sen insansın ve bu lanet olası şekil değıştirenleri alt etmek. Geri çekil. Lexie zayıf ama hayatta. Zahak'a doğrultulmuş silahtan yan patlamalar alıyor."

"Neden-" Dişlerimi sıktım, yüzümden daha fazla kan sildim. "Neden sadece Z'de var?"

Güçlü eller yanlarımı kavrayıp beni geriye doğru çekti ve rahatlama neredeyse anında oldu. Zahak tüm odayı yeniden cınlattı, ancak Mika beni bıraktığında sakinleşti. "Silahı etkisiz hale getirmeye çalışayım," diye mırıldandı bana. "Acele etmem gerek çünkü Zahak tüm muhafızları buraya getirecek."

Arkadaşımanın siyah gözleriyle karşılaştım ve elimi uzattım. "Sakin ol Z," diye fısıldadım, beni duyacağını çok iyi biliyordum. "Ben buradayım. Güvendeyim. Ve seni buradan çıkaracağız."

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, akademiye sallamayı bıraktı ve Hücre.

"İnanılmaz," diye mırıldandığını duydum Emmen'in arkamdan.

Kellan homurdanarak, "O lanet olası bir ejderha fısıldayıcısı," diye ekledi. "Son birkaç gündür kıcını sakın tutmak için onu kullanabilirdi,"

Tylan

sert bir kahkaha attı. "Bazılarımızın güzellik uykusuna ihtiyacı var ve o koca piç bütün gece öfkelenirken..."

Kellan da güldü. "Kendi adına konuş. Eğer biraz daha güzelleşirsem, dünya çözülecek."

şaka yapıyor olabilirdi ama haksız da sayılmazdı. Tüm Düşmüşler güzeldi, özellikle de Z. Kahretsin, yarı değışmiş haliyle bile bakışlarımı üzerine çekiyordu. Drew ve tuttu.

Z?

Dostum.

Tek bir hırıltılı kelime, bağıımızdaki kırık desenleri patlattı. Artık bu kristalin enerjisinden kaynaklandığını bildiğim kırıklar.

Ejderhası onları bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yaparken bile eşimi parçalara ayırıyordu.

"Kristali nasıl yok edeceğiz?" Sonunda odaklanabildim ve Zahak'ın hücresinin önünde yerde duran parlak kutuyu fark etmek için aşağıya baktım.

Tylan alçak sesle, "Hiçbir fikrimiz yok," dedi. Sesi bitkin geliyordu. Hepsinin de öyle. "O kutuda kristal var ve her birkaç dakikada bir doğrudan sonar enerji atımı oluyor. Her yöne ya da Z ile yaptıkları gibi çok özel bir yere gönderebiliyorlar gibi görünüyor."

Mika bakışlarımı karşıladı ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Bu kristal Düşmüş Beşli'yi alaşağı etmişti ve ben beynim patlamadan yaklaşamıyordum, peki onları nasıl kurtaracaktık?

Her neye karar verdiksek, bunu çabucak yapmamız gerekiyordu çünkü yukarıda çalan bir kapı bizi misafirimiz olacağı konusunda uyarmıştı.

BÖLÜM 22

MORGAN

Mika kristale doğru bir adım atarken, **"Sen** Tylan ve diğerlerini kurtarmaya çalış," dedi. "Bakalım kutuyu devirip patlamanın yönünü değiştirebilecek miyim?" Yerde sadece küçük bronz bir kutu vardı ve Drager'a dönük olduğu için içindeki taşı göremiyordum.

Sonar dalgalarını neyin bozduğunu bulmak için beynimi zorlarken, Mika'nın silaha ulaşabilmesi için dua ettim. Muhafızlar gelmeden önce gücünü hemen durdurmamız gerekiyordu.

"Ejderha formundayken bile seni etkiliyor mu?" Tylan'ın hücreesine geri dönüp ellerimi parmaklıkların üzerinde gezdirerek sordum. Kapı yoktu ve hepsini içeri nasıl soktukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Evet," dedi Kellan hayıflanarak. "Patladığımda iki metreden düştüm, çünkü beni iki ayaklı formuma geri çekti."

Bu da neden hiçbirinin buradan çıkmak için canavarlarına dönüşmediğini açıklıyordu. Doğrudan patlamasının içinde olmamalarına rağmen, genel dalgalar onları zayıf tutmaya yetti ve değişemediler.

"Onlarınkine karşı koymak için kendi ses dalgamıza ihtiyacımız var." Geçilmez bir hücreyle boğuşurken aklıma bu düşünce geldi. "Bunu bir yerlerde okuduğuma eminim. İki sonar patlaması birbirini bozabilir."

Silahın darbesine karşı yavaşça ilerleyen Mika dışında hepsinin dikkatini çekmiştim. "Açıkla, insan!" Çok tatlı bir ejderha olan Emmen bana ters ters baktı.

"Siz beşiniz canavar formlarınızla herhangi bir ses dalgası darbesi yaratabilir misiniz?"

Muhafızlar yaklaştıkça merdivenlerde ayak sesleri duyuluyordu. "Saklanın," diye homurdandı Zahak ve zamanımızın tükendiğini anladım. Muhafızlar tekrar gidene kadar gözden kaybolmak zorundaydık.

"Mika," diye fısıldadım. "Buraya gel. Saklanmamız gerek."

"Yaklaştım," diye karşılık verdi ve ben de acıdan irkilerek bir adım öne çıktım ama kendini öldürtmeden önce onu durdurmaya kararlıyım.

Saf kararlılık ve içsel güç sayesinde kristal kutuya ulaştı ve ona uzandı. Girişte bir şekil değiştiren muhafız belirdi

Hücrelerde, Lexie'nin bulunduğu yere yakın bir yerde, cinayet vaat eden bir bakışla duruyordu. Elini kutunun üzerinde gezdiren Mika bakışlarıyla buluştu. Bir ömür gibi gelse de bir saniyeden fazla sürmeyen bir bakış alışverişinde bulunduk.

Yüzüne teslim olmuş bir ifade çöktü ve ben de aynı anda haykırdım. "Hayır! Yapma bunu!"

Uzanıp kristali iki eliyle tutmadan önce bana son bir hüzünlü gülümseme attı.

Bu sefer nabız o kadar şiddetliydi ki, odanın içinde patladı ve geriye doğru taş bir duvara fırlatıldım, bu da çok acıttı.

"Canlarına oku..." Bir başka patlama hepimizi sarsmadan önce Mika'dan duyduğum son sözler bunlardı ve kendimi bilincimi korumak için savaşıırken buldum. Kendimi yukarı iterken ağızıma dolan kanla boğuldum, kötü bir durumda olduğumu biliyordum.

Zahak hücresinden fırlayıp duvarın yarısını yırttıktan sonra gardiyanı iki eliyle kaldırıp *tam ortadan ikiye ayırırken* sert bir çınlama duyuldu. Bir kâğıt parçasını ortadan ikiye ayırır gibi, ama bu kâğıtta organlar ve kan vardı ve hücrenin her tarafına sıçradı.

Bilincimi korumak istememe rağmen, başım öne doğru eğilirken bu savaşı kaybettim, kollarım kendimi dik tutamayacak kadar güçsüzdü.

Kısa bir süre "*La moyar* "ı duydum ve sonra Zahak'ın gücü ve enerjisi üzerime ve içime aktı ve güvende olacağıma güvenerek karanlığın beni almasına izin verdim.

Acı. Her yerdeydi.

Beynim baygın kalarak beni korumaya çalıştı ama kafama saplanan bıçak beni kendime getirdi. Çılgılık atmak istedim ama ağızımı açacak gücü kendimde bulamadım.

Dostum. Sesi yatıştırıcıydı. Seni iyileştirmeme izin ver.

Zahak önce zihnime, sonra da ruhuma girerek enerjisini içime sızdırdı. Bu serinletici bir dalgaydı, yaralarım merhem oldu ve işe yaradı. Onun gücü sonar silahının verdiği hasarı onardı.

Kollarında ayağa fırlayıp bir kez daha Zahak'ım olan yüzüne bakarken bir nefes kaçtı. Ejderha yüzeyin altına geri çekilmişti ve tek gördüğüm onun muhteşem gözleriydi. Zahak, az önce yaşadığı her şeye rağmen

içinden, bir kez daha tanrıların kendileri tarafından oyulmuş, elemental güzellikte bir varlıktı.

Bir Fae tanrısı olarak saygı gördüğünden beri ironik bir şekilde. "Z?" Fısıldadım.

Kısa bir dua eder gibi gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve tekrar açtığına göz bebeklerinin etrafında bir altın şeridi belirdi. "Ben buradayım," diye mırıldandı. "Sana sahibim ve hiçbir şeyin bizi tekrar ayırmasına izin vermeyeceğim."

Hiç kimseye o anda ona inandığım gibi inanmamıştım. Olanları hatırlamak daha uzun sürdü ama sonunda hepsi aklıma geldi. Göğsüne hafifçe bastırarak diğer hücreleri görmeye çalıştım.

"Ne oldu? Diğer herkes nerede?" Cevap vermedi ya da yolumdan çekilmedi ve işte o zaman korkuya kapıldım. "Zahak," diye boğuldum, bakışlarımla bana anlatması için yalvardım. "Ne oldu? Lexie? Mika? Onlar iyi mi?"

Yüzü düştüğünde kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

"Hayır!" Tam bir panik içinde onu tekrar ittim. Fiziksel yaralarım Zahak'ın enerjisi sayesinde iyileşmişti ama duygusal acıya o bile yardımcı olamazdı. "Hayır! Lütfen hayır." Hıçkırı hıçkırı ağlıyordum. "İyi olmak zorundalar."

"Morgs..." Lexie'nin törpüsü beni sümüklü ağlamaya itti ve Zahak sonunda onun hırpalanmış yüzünü görmek için altından çıkmama izin verdiğinde oldu. Tylan tarafından tutulan en yakın hücrenin yanında duruyordu. Şekil değiştirenin bir çiziği bile yoktu ama odun öğütücünden geçmiş gibi görünüyordu.

Zahak kalkmama yardım etti ve ben de Lexie'ye doğru hamle yaptım ve birbirimizin kollarına düştük. Hayatı buna bağlıymış gibi bana tutunmasına rağmen onu çok fazla sıkmamak gerçekten çaba gerektiriyordu.

Ve ikimiz de ağlıyorduk.

Bir yandan hüngür hüngür ağlıyor, bir yandan da konuşmaya çalışıyorduk, bu yüzden sesimiz sadece sümüklü hıçkırıklara benziyordu. Bu sırada dört tanrı etrafımızda garip bir şekilde duruyordu, biz onlara hiç dikkat etmesek bile.

"Ağlamalarından nefret ediyorum," dedi Tylan, sesi gerilmişti.

Zahak sadece bir homurtu çıkardı ve aramızdaki bağ sayesinde duygularının hâlâ cevap veremeyecek kadar ham olduğunu hissettim. *Gitmemiz gerekiyor.*

Onun bir kez daha aklımda olması içimi büyük bir sevinçle doldurdu.

-Döktüğüm gözyaşlarının çoğu mutluluktandı.

Ama Mika için birkaç tane vardı. Burada durmuyordu ve Zahak bana birinin iyi olmadığı hissini vermişti. Ona ne olduğunu bilmem gerekiyordu, gerçek beni mahvedecek olsa bile.

Lexie bana yalan söylemedi, ben de ona açıkça sordum. "Mika öldü mü?"

Bakışlarımla buluşmak için geri çekildi, yüz ifadesi acımasızdı. "Evet. Sonar silahının enerjisini Zahak'ın kurtulmasına yetecek kadar uzun süre emdi ama yaraları iyileşemeyecek kadar büyüktü."

Göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi, sert ve hızlıydı ve bir an için kendimi bıraktım. "Hepimizi kurtardı," diye fısıldadım, nefes almaktan başka bir şey yapamayacak kadar kırılmıştım, gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Onurlandırılacak," dedi Zahak sonunda yüksek sesle. "O bir savaşçının ölümüyle öldü."

Sikeyim böyle işi. Sikeyim böyle işi.

Savaşçıların ölümleri ve onurları umurumda değildi. Sadece arkadaşımı geri istiyordum.

Emmen, "Enerjisi kristali paramparça etti," diye ekledi ve biraz gücüm olsaydı o piçi yumruklardım.

Onun ölümünü unutmak ve fedakârlığının bizi kurtardığı tüm yararlı yolları tartışmak için çok erkendi. Mika benim arkadaşımdı ve bu savaşta bize bir şans vermek için her şeyini riske atmıştı.

Emmen devam etti: "Ama sanırım bundan sonra sonar dalgalarını kurban vermeden nasıl engelleyebileceğimizi biliyorum." Bana doğru baktı ama gülümsemesine karşılık vermedim. "İlk fikri bana Morgan verdi."

"Yeter," dedi Zahak kısaca. "Şimdi zamanı değil. Cesedini toplayın ki onu onurlandırabilelim. Buradan ayrılmalı ve yeniden toplanmalıyız. Buraya bir daha adım attığımızda, bu Düşmüşleri yok etmek için olacak."

Bir yanım şokta olduğumu, Mika'nın ölümüyle başa çıkmak için hazırlıksız olduğumu biliyordu. İki dakika önce buradaydı, hayattaydı ve savaşıyordu ama şimdi gitmişti. Sadece... bu dünyadan gitmişti.

İnsan bunu nasıl kabul eder ve anlar? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ölümüne giden yolda haftalarınız ve aylarınız olmalıydı ve sonunda yine de yas tutardınız -hiçbir zaman yeterli zaman olmayacağını hissediyordum- ama bu kadar ani olmazdı.

Lexie'nin bana sarılışı sıkılaştı ve Mika'nın yasını tutarken, onun için aynı şeyin geçerli olmadığını hissettim. Onu çok iyi tanı mıyordu, dürüst olmak gerekirse ben de tanı mıyordum, ama o beni kabul eden birkaç fae'den biriydi.

ve beni olduğum gibi kabul etti. İnsanlığımla asla alay etmedi ve dövüş sınıflarında geçirdiğim zamanı katlanılabilir hale getirdi.

O bir arkadaşı ve çok fazla arkadaşı olmayan biri olarak, kalbime girmesine izin verdiklerime sıkıca tutundum.

Sikeyim.

Zahak kafamın içinde sessiz bir teselliydi, acı dolu düşüncelerimi emiyordu. Arkadaşımlın yasını tutmama izin verdiği için duygularında kıskançlık ya da sahiplenme yoktu.

Tüm kalbin ve ruhunla önemsiyorsun, dedi derin bir gürültüyle.

Kader benim için iyi olanı seçti, la moyar.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu ve onları durduramıyordum. Sonunda Zahak kendini tutamadı ve kollarını hem Lexie'ye hem de bana doladı, çünkü hala birbirimize sarılıyorduk.

"Tylan," diye homurdandı.

Ağızından çıkan tek kelime buydu ama kardeşi tam olarak ne istediğini biliyordu. Araya girdi ve Lexie'yi bizden uzaklaştırdı, morarmış ve hırpalanmış halini kollarının arasına aldı. Güçlü savaşçı kız kardeşimin onun geniş göğsüne yaslanıp gözlerini kapatması ne kadar yaralı olduğunu gösteriyordu. Onun yardımına izin verecek kadar aramızda güven olması hoşuma gitmişti.

Zahak bir sonraki kalp atışında beni kollarına aldı ve artık yaralı olmadığım ve yürüyebildiğim halde karşı koymadım. Buna ikimizin de ihtiyacı vardı. Birbirimize bağlanmaya, iyileşmeye ve rahatlamaya ihtiyacımız vardı.

Yan tarafta, Emmen Mika'nın cesedine yaklaştı ve arkadaşımın kaldırılıp omzuna örtülmesini izlemek için kendimi zorladım. Emmen nazikti ve hepimizin buradan canlı ve iyi bir şekilde çıkmasını diledim.

Bugün, dilekler kırık rüyalardı ve beni eve götürecek bir yıldızım yoktu.

Evindesin, Morgan.

Zahak'ın kafamın içindeki sesi bana bugün her şeyin kaybedilmediğini hatırlattı. Mika da benden şükretmemi ve hâlâ birlikte olduğumuz her saniyenin tadını çıkarmamı isterdi. Ona benim için kendini feda etmesine katlanamayacağımı söylemiştim ama sonuçta bu hepimiz içindi.

Ve Risest için.

Neyse ki yarının sorunu olan, hala vermemiz gereken savaşta bize bir şans verdi.

Ŗimdilik Zahak'a sokulmaktan ve ejderhamın beni güvenli bir yere taşımasına izin vermekten memnundum.

Bugün, savaşım sona erdi.

BÖLÜM 23

MORGAN

Yürürken, akademinin etrafındaki açık düzlüklerden geçmek için Dunedin cinayet tünellerini nasıl kullandığımızı açıkladım, ama bundan bahsettiğim anda Düşmüş Beşli'nin buradan gizlice kaçamayacak kadar kızgın olduğu açıktı.

Herkesin özgür olduklarını bilmesini istiyorlardı. Özellikle de dünyalarını çalmaya çalışan o piçlerin.

Akademi koridorlarından çıktık, öğrencileri ve öğretmenleri serbest bırakmak için bütün parmaklıklı kapıları açtık. "Bizimle kalın," diye homurdandı Kellan hızla artan kalabalığa, gözleri yeşil yeşil parlıyordu, pulları derisinin çoğunu kaplıyordu.

Daha fazla kapı açıldığında Rolta'yı sordum, Mi-

Onu düşünmek çok acı vericiydi, bu yüzden lazerle Fae Akademisi'nin müdiresine odaklandım. "Onu birkaç saat önce götürdüler," dedi Zahak huysuzca. "Bu okulu o kontrol ediyor ve tüm sırları biliyor. Bu bilgiyi kendi çıkarları için kullanacaklar."

Mantıklı. O zorlu bir fae idi.

"Eğer ölmüşse hiç şaşırmam," dedi Emmen sözünü sakınmadan. "Ben olsam güçlü bir Fae'yi öldürürdüm."

Bu iç karartıcı düşünceyle çıkışa ulaştık. Arkamızda birkaç yüz fae ile dışarı çıktığımızda tam bir katliamla karşılaştık. Akademi arazisini çevreleyen ormanların yarısı yanıyordu, siyah dumanlar havaya yükseliyor, alevler kıvılcık gökyüzüne karşı ürkütücü bir kırmızıya bürünüyordu. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanırım öğleden sonraydı.

"Ejderhalar işin içine girince çok ateş çıkıyor," diye mırıldandığını duydum arkamızdan bir öğrencinin. Lexie ve benim gibi kollarına girmeden Düşmüşlere yaklaşabildikleri kadar yaklaşmışlardı.

Lexie, ben... ve Mika. Sadece o bunu bilecek kadar hayatta değildi.

Göğsüm sertçe sıkıştı ve acı beni ezerken gözyaşlarımla savaştım. Sürekli oradaydı, ancak zaman zaman keder dalgaları beni daha sert vuruyordu.

Zahak'ın enerjisi zihnimde serinletici bir merhem olarak kaldı ve her dalgada rahatlatıcılığı arttı. Eş bağının benim için anlamı buydu; ben zayıfken o benim gücümdü ve bunun tersi de geçerliydi.

Fiziksel yaralarımı iyileştirmişti, bu yüzden yorgunluğum sadece duygusal kargaşadan kaynaklanıyor olabilirdi, tanıdık bir siyah kılıç görüş alanıma girdiğinde bunun bir kısmı hafifledi. Aramızdaki bağ sayesinde, Astra'yı gördüğünde Zahak'ın enerjisinde bir artış hissettim ve duygularını hissetmek tuhaftı.

"Astra!" Önümüzde durduğunda haykırdım. "Artık yürüyebilirim, Z," dedim ona bakarak.

Beni isteksizce ayağa kaldırmadan önce yüzünde bir an kararsızlık ifadesi belirdi. Rahatlatıcı bir tavırla göğsünü okşadım ve yakınımnda kalmasına şaşırmadım. Zorla ayrılmış, incinmiş ve korkmuştuk ve tekrar ayrılacak durumda değildik.

Hâlâ Astra'ya yapışmış olan Leo bana mırıldandı ve ben de onu kucaklamak için kaldırdım. "Hey, bebek Leo," diye mırıldandım ve parmaklarımı yumuşak kürkünün üzerinde gezdirdim. Sadece hayvanların yapabileceği şekilde bana teselli verirken acım hafifledi, dalgalar hafifledi. Bunun bir açıklaması yoktu ama etrafımda hayvanların olmasının stres ve acıyı azalttığına yemin edebilirim.

"Astra, Drager'ın herkesi yeniden toplanmak üzere Yeşil Kovuk'a geri çağırdığını söyledi," diye aniden kalabalığa duyurdu Zahak. "Kristal silahlarla başa çıkılması gerekiyor ve görünüşe göre kalkan için bir fikirleri var."

"Mükemmel amına koyayım," diye homurdandı Kellan. "Drager'ın mızızlanmaktan ve saçını taramaktan daha fazlasını yapmasının zamanı gelmişti."

Gülümsememi gizledim; bu beşli arasındaki aşk-nefret ilişkisi beni çok eğlendiriyordu.

Astra daha yüksek sesle gürledi ve Zahak ekledi, "Ayrıca bizi portalın bulunduğu yere götüreceğini söyledi."

Yanan ormana doğru bir kılıcı takip ederken arkamızdaki öğrenciler sıkı bir grup halinde kaldılar. Ağaçların arasında, savaşın kanıtlarıyla doluyduk. Cesetler etrafa saçılmıştı ve kendimi ölümlerin yüzlerine bakarken buldum, katliamda başka bir arkadaşımı daha bulacağım için üzüntü ve korku hissediyordum. Risest'te çok fazla arkadaşım olduğundan değil ve Florentine'in bizi arkadaş olarak göreceğinden bile şüpheliydim, ama onun ölümünün yasını tutacaktım. Tıpkı Mika'nınki gibi.

Arkamızdan çığlıklar geliyordu ve öğrencilerden birkaçının öldürülen fae'leri tanıyıp tanımadığını merak ettim. "Cesetlerini alacağız ve onları bir

savaşçı töreniyle uğurlayacağız," diye gürlediğini duydum Emmen'in.
Sözleri içime işledi

ardından şok edici bir sessizlik geldi. "Ama şimdilik savaş devam ediyor. Tetikte olun."

Kalabalığın odak noktasını neredeyse hissedebiliyordum, belki sayımızın korkutuculuğuydu, belki de sızanlar da yeniden toplanmak için ayrılmıştı, ama Astra'yı takip ederken başka hiçbir şekil değiştiren görmedik. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe daha büyük ateşler ortaya çıktı ve Kellan, etrafımızdaki havadan nem çekmesini sağlayan su yakınlığını kullandı

-Isıyı ve alevleri soğutmak için.

Geçide ulaştığımızda, Düşmüş Beşli önce öğrencileri ve profesörleri geçirdi, sonra da geçme sırası bize geldi. Zahak'la birlikte karşıya geçmek çok farklı bir yolculuktu; pürüzsüz, sorunsuz ve derimin delindiğini hissetmeden. "Kanımı almalarını nasıl engelledin?" diye sordum.

"Kanın ve özün benim," dedi pembe bayraklarını tekrar sallayarak, "ve kimse benim olanı alamaz." Pembe gerçekten de en sevdiğim renkti.

İster güvenli ister akıllıca olsun, artık kalbimi inkar edemezdim. Onun gürültüsü ve şiddeti benim için bunu yapıyordu ve bana yönelik olmadığı sürece, kim olduğumun her zerresiyle onu alkışlayacaktım.

Sana zarar vermeden önce ölürüm, la moyar. Bunu içten içe biliyorsun, bu yüzden ruhumdaki şiddeti kabulleniyorsun.

İnkâr edilemez bir gerçek.

Az önce ayrıldığımız ormana kıyasla sakın ve serin olan Green Hollow, fae'lerle doluydu. Her yerdeydiler, çeşitli kıyafetler içinde ve dağınık bir şekilde iyileşmek için sıraya girmişlerdi. Drager'ın devasa formu uzaktan görünüyordu ama çok geçmeden asker gruplarının etrafından dolanarak bize doğru geldi.

Zahak'ın vücudu yanımda gerildi ve bunun nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Drager'ı en son gördüğünde bir ihanet durumu söz konusuydu ve şüphesiz bir noktada bununla başa çıkılacaktı. Sadece bugünün o gün olduğundan emin değildim.

Değil, diye gürledi Zahak, ama unutmayacağım. Kardeşim hak ettiği dayığı yiyecek.

Onu öldürmeyi planlamıyorsun değil mi?

Zahak kısa bir süre durakladı, enerjisi titreştikçe ısınıyordu. Henüz *karar vermedim*.

Zahak'ın açıklamayı duyabilmesi ve bunun karar verme sürecine yansması için Drager'ın banyo mağaralarındaki anısının yükselmesine izin verdim. Zahak yorum yapmadı ama ateş bir nebze olsun hafifledi.

"Kardeşler," dedi Drager kabaca.

Zahak öne çıktı ve yumruğunu doğrudan Drager'ın kafasına indirdi. yüz.

Tamam o zaman. Belki de yangınlar düşündüğümünden daha sıcaktı.

Drager geriye doğru uçtu, saldırıya tamamen hazırlıksızdı ve ben yere yığılırken inlediğini duyunca şaşırmadı.

"İyi vuruştun," diye homurdandı Kellan. "O koca piç bunu hak etti. Keşke önce ben yumruklasaydım."

Tylan ve Lexie de "Aynen," diye eklediler.

Emmen sessiz kaldı ama öne doğru kayarken kardeşlerine odaklandığını hissedebiliyordum.

Drager tekrar ayağa kalkarak bize doğru yürüdü ve ben daha fazla şiddet bekleyerek gerildim. Ama en ufak bir tedirginlik göstermedi. Aksine, yüzü vurdumduymaz ve biraz da üzgündü.

"Bunu hak ettim," dedi usulca, dudağındaki maviye çalan kan izlerini silerken. Kendi türlerinden birinin açtığı yaraların iyileşmesi daha uzun sürerdi ama yakında geçecekti.

Sonrasında garip bir sessizlik oldu ve ben de Drager'ı incelemek için zaman ayırdım, normalde tertemiz olan şekil değiştiricinin bu kadar kirli ve dağınık görünmesi garibime gitmişti. Zırhı kanla lekelenmiş, yüzü is ve çamurla birlikte kanıyla kaplanmıştı. "İyi misin, küçük insan?" diye sordu gözlemimi fark ederek.

"Peki," diye karşılık verdim.

Bir kez başını salladı. "Kardeşlerimi kurtardığınız için teşekkür ederim. Artık bu istilayı sonsuza dek sona erdirmek için gerçek bir şansımız var."

Zahak'ın yanıtı bir gümbürtü oldu, tüm göğsünü sarsan o derin, gırtlaktan gelen seslerden biriydi. Pullarla kaplı olduğunu anlamak için ona bakmama bile gerek yoktu.

"Hücrelerde mahsur kaldığımız zamanı konuşmamız gerekiyor," dedi Tylan hızla. "Ve sen de bize savaş sırasında neler olduğunu ve bu savaşta mevcut durumumuzu anlatmalısın. Ama önce hepimizin temizlenmesi ve yemek yemesi gerekiyor."

Zahak kimsenin cevabını beklemedi bile, dönüp uzaklaşırken beni bir kez daha kollarının arasına almak için uzandı. Kardeşini yok etme dürtüsüyle savaşırken zihni kızıl bir öfke cümbüşüne dönmüştü. Drager'a hâlâ ihtiyacımız olduğunu biliyordu, bu yüzden uzaklaşmaktan başka çaresi yoktu.

"Ona güvenme dostum," diye homurdanmayı başardı.

"Hiç şansın yok," dedim kollarına yerleşirken.

Ya daha önce Green Hollow'da bulunmuştu ya da bizi banyo mağaralarına götürürken anılarımı takip etmişti. Astra ve Leo'yu kapıda nöbet tutarken bırakıp birkaç saniye sonra ana banyo alanına girdik. Beklendiği gibi, diğerleri içeride temizlik yapıyordu ama herkesin acele edip dışarı çıkması için ejderhanın uzun bir gümbürtüsü yetti.

Yalnız kaldığımızda, Zahak beni bir kez daha ayağa kaldırdı, sadece beni soyabilmesi için, zırhlı giysilerim sanki sihirle yok oluyordu... şey, *enerji manipülasyonu*.

"Benimle kal, ikimizin de iyileşmeye ihtiyacı var," dedi yırtık pırtık kıyafetlerini çıkarırken - melez ejderha formuna döndükten sonra onları düzeltmeye zahmet etmemiştir.

Tam cevap verecektim ki kalın göğüs kasları göründü ve hemen kelimeleri unuttum. *Vay anasını*. Henüz Zahak'ı yakından tanımıyordum, bu yüzden onu ilk kez gerçekten görüyordum. Zahak bir şekilde Drager'dan daha iriydi, gözle görülür şekilde daha kalın ve güçlü kaslara sahipti. Drager kadar vücut geliştirmeci gibi belirgin değildi ama Z'nin formunu daha çok tercih ettiğimi fark ettim.

O kadar erkeksiydi ki yutkunmak için mücadele ederken ağzım kurudu.

Onun da Drager'dan daha fazla yara izi vardı ve ben umutsuzca onlara dokunmak, bronz tenine karşı dokularını öğrenmek istiyordum. *Bana dokunmak için izin almana gerek yok Morgan*.

Ölmüştüm. Resmen ölmüştüm. Vücudumdaki tüm sıvılar alt bölgelerime sızdığı için bir kabuk kadar susuz kalmıştım.

Zahak'ın kahkahası, yüzü metanetini korusa da kafamın içinde alçak ve şehvetliydi. "Bir tanrıyı ne yaralar?" diye sordum.

Botlarını tekmeledi, elleri pantolonunun paçasına gitti. Morgan birkaç ay önce olsa gözlerini kaçırırdı ama bugün bunu yapma şansım yoktu. İstesem bile yapabileceğimden şüpheliydim.

"Hiçbir fikrim yok. Buraya geldiğimizde yara bere içindeydim, muhtemelen o deli annemiz sayesinde oldu."

Karnından aşağı inen koyu renk saçlara odaklanmamış olsaydım, bu konuda öfkelenebilirdim. Pantolonunun düğmesini ilikleyerek bir santim aşağı kaydırdı, böylece sikinin kalın başı ortaya çıktı. Bir ara manzaranın cazibesine kapılarak daha da yaklaştım ve neredeyse başımı omzuna çarpacaktım.

Etkileyici uzunluğunun daha fazlası ortaya çıktıkça, inlememeyi zor başardım. O tam bir tanrı ejderhaydı, kanıtlar açıktı. Aletinin kenarlarındaki koyu renkli çıkıntılar Drage'den daha belirgindi - hayır, onları karşılaştırmıyordum.

Karşılaştırma yapılamaz.

Çıplak olduğunda, orada taştan oyulmuş gibi durduğunda ve herhangi bir insanın güzellik algısının ötesinde, kendimi kontrol altına almak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Omuzlarının genişliği, daralan kalçaları ve o kalın, güçlü kalçaları... Mahvolmuştum.

Yanağıma dokunan tüy kadar hafif bir fırça, gözlerimi açtığımda onu tam karşımda bulmamı sağladı. Yüzlerimiz birbirine yaklaşıp diye eğildi. "Benimle kal dostum," diye mırıldandı. "Yakında bağı tamamlayacağız ama burada başkalarının gelip seni görebileceği bir yerde olmayacak. Onları öldürmekten kendimi alıkoyamam, bu yüzden beklememiz en iyisi."

Eşit miktarda hayal kırıklığı ve anlayış beni vurdu. Beklemek zordu ama buna değecekti. Bunu zaten biliyordum.

Zahak beni kaldırdı ve en yakın banyoya götürdü, yan duvara yerleşti, beni sıkıca vücuduna yasladı. "Rahatla," diye gürledi.

Doğru, onun için söylemesi kolay, çünkü tek düşünebildiğim kış yanaklarımın arasında duran o uzun, sert uzunluktu. Sonunda yatıştırıcı sular sihrini gösterdi ve dostumun kollarında kendimi güvende hissederek ona yaslanıp uykuya daldım. Günler sonra ilk kez göğsümdeki delik küçülmüştü ve hiçbir tehlike ya da korku yoktu, bu yüzden mışıl mışıl uyudum.

BÖLÜM 24

ZAHAK

Organ'ın kardeşimi yok etmeye ne kadar yaklaştığımdan haberi yoktu. Aklımı başımda tutan tek şey onun varlığıydı. Kristal silahın parçalayıcı gücü sona ermişti ama artçı etkileri tamamen azalmamıştı.

Ejderhamı hiç bu kadar huzursuz hissetmemiştim ama Morgan kollarımızda uykuya daldığında, dağınık ruhumun parçaları onunla birlikte yerleşti. Bu anı yaşamamış olsaydım asla inanmazdım ama gerçek bir eş bağında gerçek bir güç vardı.

Drager'in enerjisi o odaya girmeden çok önce bana ulaşmıştı ve Morgan'ı kavga ederek riske atmayacağımı bildiği için bu saatte geldiğini söyleyebilirdim.

Haklıydı ama kadının çıplak olması ve hain kardeşime bu kadar yakın olması, her *şey bittiğinde onu öldürmek için* bir başka işaretti.

Arkadaşımı nazikçe arkamda kaydırarak, suyun yapısını değiştirmek ve onu yüzer halde tutmak için enerji kullandım.

"Daha önce görmediğim bir şey değil, kardeşim," dedi Drager, banyonun kenarında durup bana bakarak.

"Eğer bu gece seni öldürmemi istiyorsan, bu konuda doğru yoldasın," dedim, ses tonumda neredeyse hiç titreşim yoktu. Öfkenin ötesindeydim, ona bakarken görüşümdeki her şey buz tutmuştu. "Burada ne işin var Drager? Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

İki elini de havaya kaldırdı ve kibirli ejderha ilk kez pişman olmuş gibi göründü. "Yaptıklarımı açıklamaya çalışmak istedim."

Ona siktir olup gitmesini söyleyemeden, Morgan'a yaptığı açıklamanın aynısını yapmaya başladı.

"Birbirimizden ayrıldığımızda, temelde annemin ayaklarının dibine düştüm..." Hızlı düşünmek zorunda kaldığını ve kendisini hayatta tutmak için sahte bir ittifak kurduğunu söyledi. "Bir tür çift taraflı ajan rolü oynayabileceğimi, bilgi toplayabileceğimi ve sonra bunu herkesi kurtarmak için kullanabileceğimi düşündüm. Ayrıca önce Morgan'ı güvenli bir yere götürmemi isteyeceğinizi biliyordum, bu yüzden onu da anlamaya dahil ettim."

Kahkahalarımda hiç eğlence yoktu. "Bunları onun ya da benim için yapmışsın gibi davranma Drager. Gerçek nedeni hepimiz biliyoruz. Morgan da biliyor."

Onun düşüncelerini görmüştüm. Onu kaçırdığında öldürmeye hazırdu. Onunla savaşmayı bırakmasının tek nedeni, onu bana getireceği umuduydu. Öyle olduğuna göre, onu öldürdüğümde biraz merhamet gösterecek ve önce işkenceyi dışlayacaktım.

"Bak, Morgan'a ikimiz tekrar bir araya geldiğimizde seçim yapabileceğini söyledim," dedi Drager, mezarını kazmaya devam ederek, "ama onu senin kollarında gördüğüm ilk saniyeden itibaren asla bir seçim olmadığı açıktı. Eğer onu becerir ve düğüm atmazsan, onun benim olduğunu unutma."

Yorgun dostumu rahatsız etmemek için elimden geldiğince gizlice sudan yükselirken, Drager'ın yüzünde beliren tedirginlik titreşiminin tadını çıkardım. Enerjimi kullanarak sorunsuzca yukarı sıçrayıp tam önüne indiğimde üzerimden su akıyordu. Drager hâlâ iki elini de kaldırmış, biraz daha yukarı kaldırmıştı. "Anlaşıldı."

Hiçbir fikri yoktu. Ne demek istediğimi anlatmaya başlamamıştım bile. Ayaklarımın dibinde parçalanana kadar aramızda hep bu gerilim olacaktı. Drager geri çekildi, odağı yüzüme kilitlenmiş, bir sonraki hareketimin herhangi bir belirtisini izliyordu. Zihinsel bağlantımız tamamen engellenmişti, bu yüzden içgüdülerini kullanmak zorunda kaldı. "Öğrendiğimiz her şeyi tartışmak için önümüzdeki on dakika içinde toplanacağız," diye ekledi karanlığın içinde kaybolurken. "Orada olman gerekiyor."

Ona bir kez daha siktirip gitmesini söylemek istesem de haklıydı ve isteksizce kurulandım ve giymek için yeni zırhlı kıyafetler oluşturdum. Morgan'ın hafif ağırlığını sudan kaldırarak aynı şeyi onun için de yaptım, ona pijamalarını giydirirken yumuşak kıvrımlarında oyalanmamak için kendimi zorladım - sadece düz bir şort ve bir gömlek, onun tercih ettiği tarz.

Onu taşırken, ruhundaki yaraları yatıştırmak için enerjimin bir dokunuşunu onun merkezine aşıladım. Mağaradan çıktığımızda, Astra ve Leo'yu mağaranın ağzında birlikte kıvrılmış halde bulduk. Bir süre sonra ben nehrin üzerinden atlarken bana katıldılar. "Buraya en son geldiğinde nerede uyuyordu?" Astra'ya sordum.

Beni sarı süslemeli küçük bir eve götürdü, içeride Morgan'ın kokusunu takip ederek merdivenlerden yukarı, başka bir küçük odaya çıktım. Kılıçlara "Dinlenmesi gerekiyor," dedim, "ve benim de kardeşlerimle buluşmam gerekiyor. Ona göz kulak olabilir misiniz?"

Astra guruldadı ve mırıldandı, yere yerleşmeden önce kısa bir süre bana süttü. Leo çoktan Morgan'ın yanına gitmek için yatağa atlamıştı ve ona son bir kez bakarak nazik olmasını hatırlattım.

"Birazdan dönerim," diye ısırđım, dostumdan ayrılmak zorunda kaldığım için sinirlenmişim. Biz ayrı olduğumuzda dünya boka sarıyordu ve artık onu gözümün önünden ayırmıyordum. Ama şimdilik onun dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı vardı ve benim de kapımızın önündeki savaşı ilgilenmem gerekiyordu.

Astra'yla olan bağlantımı açık tutarak, Morgan'la olan bağlantımla birlikte, kendimi odadan çıkmaya zorlayabildim. Bağlı mühürlemek için mahremiyete ve zamana ihtiyacımız vardı ama ejderham ve ben sınırımıza ulaşmıştık. Bundan sonra ne olursa olsun, hikâyemizin bu kısmı ortaya çıkmak üzereydi. Tekrar savaşı girmeden önce eş bağımızın mühürlenmesi gerekiyordu.

Ana köyün kenarındaki ormanlarda kardeşlerimi bulmak kolaydı. Bir açıklığa yayılmışlardı, etrafları kütüklerle çevriliydi, önceki buluşma alanımızla aynı kare düzeninde kurulmuşlardı - bu dünyaya ilk düştüğümüzde indiğimiz yer.

"Z," dedi Tylan, beni selamlamak için aceleyle öne atılarak. "O iyi mi?"

Başımı salladım. Morgan için duyduğu endişe beni rahatsız etmedi, çünkü doğru yerden, kardeşçe bir ilgiden geliyordu, çünkü o benim eşimdi.

Drager'ın endişesi aynı değildi.

"Lexie?" Ben sordum.

Başını salladı. "İyileşiyor ve ailesiyle birlikte. Yakında bizimle buluşacak, eminim."

Ben de emindim çünkü Lexie'nin gerçek ailesi Lightsbringer'lar değildi.

Ailesi Morgan'dı.

Benim tüm dünyam.

Drager yüz ifademi fark etmeden önce bana yaklaştı ve benden en uzaktaki kütüğe oturmak için geri çekildi. Kellan, Tylan ve Emmen de yerlerine oturdular ve ikimizi dikkatle izlemeye başladılar. Oturmak istemiyordum, çok öfkeliydim ama yaklaşan savaşı odaklanmayı başarabilirsem bu toplantıyı atlatabilirdim.

Yerime oturup bakışlarımı, kırmızı ve yeşil çalı yığınlarıyla çevrelenmiş, daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde rahatsız görünen Drager'a diktim. Bakışlarımı herhangi bir ifade olmaksızın karşıladı ve ben de başımı sallayıp başka tarafa baktım. Bugünlük onunla işim bitmişti.

"Tamam, şu anda en iyi durumda olmadığımızı biliyorum," diye başladı Kellan. "Duygusal olarak yani. Aramızdaki güven ve bağ uzun süredir zarar görmüş durumda ve hepimiz ayrı ayrı patlatılmadan önce tahmin ettiğimiz gibi, bu onlara dünyamıza sızmak için ihtiyaç duydukları avantajı sağladı."

Kimse itiraz etmedi. Tüm kanıtlar bunun büyük ölçüde bizim hatamız olduğunu gösterirken nasıl tartışabilirdik ki?

Drager ayaklarına bakarak kısaca, "Onun tarafındaymış gibi davranırken çok şey öğrendim," dedi. "Annemin tarafını yani. Xalifer'in hatırladığımız kişi olmadığı ortaya çıktı. Aslında, anılarımızın hiçbirinin gerçek olduğunu sanmıyorum."

Bunu daha önce de dile getirmiştim ama o zaman kimse bu konuyu derinlemesine araştıracak kadar önemsememişti. "Dişi ejderha şekil değiştiren yoktur," diye devam etti Drager ve hepimiz bunun farkında olduğumuz için hiçbirimiz tepki vermedik. "Sadece insanlarla çiftleşebiliyoruz ve annem de lanet olası bir insan. Buna inanamıyorum."

Eminim o piç kurusu Morgan'ı ırkı yüzünden defalarca aşağılıdıktan sonra bunu yapamazdı.

"Gerçekten neden burada?" Emmen yakındaki bir ağacın gövdesine yaslanırken parmaklarını başının arkasında birleştirerek sordu. "Bu toprakları ele geçirmek ve onunla savaşanları yok etmek için mi?"

Drager tereddüt etti. "Onun tüm planını bilmiyorum, bu yüzden gözlemlediklerimin çoğu tahmine dayalı. Xalifer ölmekte olan bir dünya. Bu anı kısmen doğru. Ve işlemeye devam etmesi için diğer gezegenlerden enerji alıyorlar. Süreci kolaylaştırmak için önce sakinlerini yok etme ya da zayıflatma eğilimindeler."

Sonunda yeni bir bilgi veriyordu.

"Onlar çekirgeler, etrafta zaplıyorlar ve Xalifer'e geri götürebilecekleri zengin verimli enerji buluyorlar. Bundan daha önce bahsetmiş miydin? Lanet dünyaları hareket ediyor."

O gelmemişti ama muhafızlardan da aynı şeyi duymuştuk. "Neden buraya daha önce gelmediler?" Tylan sordu. "Doğu Risest'i birkaç yüz yıldır kontrol ediyoruz. Yeterince zamanımız var."

Hâlâ ayaklarına bakan Drager omuz silkti. "Bu kısımdan emin değilim ama onu müttefik olmaya ikna etmek zorunda kaldığımızı düşünürsek, bizi buraya keşif görevi olarak göndermediğini tahmin ediyorum. Bundan daha fazlası var."

Zamanlama ve Morgan hakkında bir teorim vardı ama kardeşlerime söylemeden önce daha fazla kanıtı ihtiyacım vardı. Hemen sonuca varmak bizi öldürtebilirdi.

"Yanlarında insan eşler gördük mü?" Ben sordum.

Drager başını salladı. "Duyduğuma göre, eşleri Xalifer'e geri dönmüş, dev bir uzay gemisi gibi uzayın derinliklerinde bir yerlerde yörüngede dönüyorlarmış."

"Bu yüzden her zaman farklı muhafızlarımız oldu," diye homurdandı Emmen. "Gerektiğinde savaşçılarını değiştirebiliyorlar."

Drager cevap verirken nihayet başını kaldırdı. "Aynen öyle. Onları ormanda alt etmeye çalıştığımız süre boyunca savaşçılarını takviye ediyorlardı. O lanet kristallerle birlikte çok büyük bir avantaja sahipler."

Bu bir avantajdı ama artık onların güçlü yönleri hakkında bilgi sahibiydik ve bunu gelecek planlamasında kullanabilirdik.

"Bariz olanı belirtmekten nefret ediyorum," dedi Kellan gergin bir kıkırdamayla, "ama muazzam gücümüze rağmen, beşimiz nasıl olur da koca bir şekil değiştiren dünyasıyla savaşırız?"

"Onlar hakkında edindiğimiz bu yeni bilgiyi almamız gerekiyor," dedim usulca. "Al ve onlara karşı kullan. Savaşçı fae'ler kristallere karşı bir savunma geliştiriyorlardı, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Drager. "Enerjiyi bloke edebileceklerini söylediler ama gerçekten karşı koyamayacaklar."

"Sanırım yapabileceğimiz bir yol biliyorum," dedi Emmen, hücrelerde bize söylediklerini tekrarlayarak. "Yine de bağlarımızı ve bağlantılarımızı güçlendirmemiz ve birlikte çalışma pratiği yapmamız gerekecek."

Hiçbirimiz tartışmadık, çünkü içten içe bu noktaya geleceğini hep biliyorduk. "Bu işi çözdüğümüzde annemden başlayacağız," diye homurdandım. Buz gibi yüzünü hatırlamak bile onu yakıp kül etmek istememe neden oluyordu. "Buradaki elebaşı o. O ortadan kaldırıldığında, geri kalanlar bocalayacak."

Emmen ayağa fırladı ve bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Evet, haklısın. Ona karşı o kadar saygılıydılar ki, sanki kendisi bir tanrıymış gibi."

Görünüşe göre anne oğul gibi.

Ancak gücümüzü ve kontrolümüzü ayırım gözetmeksizin yok etmek için kullanmadık. Aradaki fark buydu.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladığımda, bu gecelik bu toplantıyla işimin bittiğine karar verdim. Ayakta kalabildiğim sürece Morgan'dan uzak duracaktım. Astra

Hala huzur içinde uyuduğuna dair bana güvence verdi, ama onun yanında olmam gerekiyordu.

Onu korumak. Benimkini koruyorum.

"Bekle," diye seslendi Drager ben uzaklaşmak için dönerken. Durakladım ama arkama bakmadım. "Kristalin gücüyle savaşma pratiği yapmak için ne zaman buluşmalıyız? Bunu çözmeliyiz, yoksa hiç şansımız kalmaz."

"Sabahleyin," diye karşılık verdim. "Şimdilik eşimin yanına gidiyorum."

Başka bir şey söylemeden açıklıktan ayrılıp ormandan çıktım ve doğruca sarı süslemeli beyaz eve yöneldim.

Morgan'a dönelim.

Huzuruma geri

dönüyorum.

En azından bu gece

için.

BÖLÜM 25

MORGAN

Yemek beni çevreledi ve saf bitkinlik aşamasından enerji dolu bir yere geçerken uyanmaya başladım. Dönüp yatak çarşaflarını tekmelemeye çalıştım ama çarşaf olmadığını fark ettim. Vücudumun her santimini okşayan sıcaklık *bir battaniyeden kaynaklanmıyordu*. Küçük yatakta beni saran bir ejderha şekil değiştirendi.

Yatak ağırlığımızın altında inledi. Buraya sığmasının tek yolu, yarısının yanlardan sarkmasıydı ve ben onun vücuduna yayılmıştım... eğer hissettiklerim doğruysa, çıplak vücuduna.

Tamamen çıplak değildim, bir atlet görmek için aşağıya baktım, ama göğüslerimin gece boyunca yürüme eğilimi olduğundan, pek bir fark yoktu. Görünüşe göre, sağ hanımım sert kaslardan hoşlanıyordu, çünkü lanet tişörtün içinde değildi.

Kısık kahkahalar yıpranmış, aşırı ısınmış zihnime süzüldü. *Göğüslerin mükemmel*, dedi, dışarıdan bakıldığında hâlâ uyuyor gibi görünüyordu. *Nereye ait olduklarını biliyorlar*.

Ve *lanet olsun* ki burası daha da sıcaktı. "Günaydın," diye mırıldandım.

Duvara yaklaşıp beni de kendisiyle birlikte çekerken bana olan tutuşu sıkılaştı. "Sabahı ve öğleden sonranın yarısını uyuyarak geçirdik," dedi, sesi her zamankinden daha derin ve boğuktu. "Bu korkunç yatağa rağmen. Fae'ler bu kadar küçük evlerle nasıl başa çıkıyor bilmiyorum."

"Çoğu fae dev değildir ve özel yapım mobilyalara ihtiyaç duymazlar." Bu Düşmüş Tanrılar *her* açıdan büyüktü.

Son kısmı yüksek sesle eklemedim ama yine de duyduğuna şüphe yoktu. Düşüncelerimi yakalamakta giderek daha iyi oluyordu ya da belki de ben onları daha doğal bir şekilde yansıtıyordum.

İkisi de.

İç ve dış konuşmalar arasında geçiş yapması beni hiç rahatsız etmedi. Eğer gerçekten bir bağ kuracak kadar uzun yaşarsak, bu kısımdan çok keyif alacağımı hissediyordum.

Bu seferki kahkahası daha yavaş ve şehvetliydi; karıncalanmalar tenimde hızla ilerlerken ayak parmaklarım kıvrıldı. "En çok zevk aldığın şey bu olmayacak, küçük dostum," diye mırıldandı ve aramızda bir santim bile boşluk kalmaması için elini tekrar sıktı.

"*Yeterince uzun yaşamamız hakkında yorum yapmadın,*" diye nefes aldım, dikkatimi dağıtmak için çaresizce. Yaptığı şeyi durdurmazsa, tüm tedbiri elden bırakıp o lanet ejderhanın kemiklerine atlamak üzereydim.

Zahak ellerini üstümün yukarı kalktığı karnımın üzerinde gezdirerek tenimde bir yol açtı. "Hayatta kalamayacağımız bir gelecek olduğunu kabul etmeyi reddediyorum," diye basitçe cevap verdi ve dalgın halimle önceki konuşmamızı çoktan unutmuştum. "Bizi yok etmeye çalışanları yok *edeceğiz* ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız. Lanet olası son."

"Sen gerçek bir şairsin," dedim homurdanarak. "Aşk romanları yazmayı düşündün mü?"

Altımda gürlledi. "Bir tane yaşamayı düşündüm. Yazmayı başkalarına bırakacağım."

İlişkimizi aşk romanı değerinde bulduğunu düşününce kalbim pıt pıt attı.

Gerçekten katılmıyorum.

"Çıplak mısın?" Aniden sordum. Göğüs kaslarını ve altımda sert bir kalça hissedebiliyordum ama pantolon giyip giymediğine bakmamıştım.

Bir eliyle kalçamı sıkıca tutarken, diğer eliyle göğüslerimin altını okşayarak daha yukarılara çıktı.

"Öğren."

Neredeyse bu iki kelimeyi kaçıırıyordum, ama onlar aklıma gelir gelmez öğrenmekten *başka bir* şey düşünemiyordum. Kesinlikle bu iş için uygun kadındım.

Yana doğru kayarak elimi göğsünde gezdirdim ve çıplak tenini buldum. Tamamen. Külotum ve daracık atletim bizi ayıran tek şeydi ve *mecazi bir ateşin üzerinde uyanmama şaşmamalıydım*.

"Z," diye inleyerek ona doğru eğildim.

"İddiamız böyle olmayacak," dedi ciddi bir şekilde. "Bağımızı şekil değiştirenler gibi mühürleyeceğiz ama bu öncesinde biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Sorularım vardı.

Bir sürü soru.

Mesela... *şekil değiştirenlerin yolunda bağımızı mühürlemek* neyi gerektiriyordu? Ve ne tür bir eğlence-?

Her iki eli de kıcıma indiğinde düşüncelerim kesildi. O kadar güçlüydü ki, olduğumuz gibi gerilmiş olsak bile, beni herhangi bir direnç göstermeden vücuduna sürükledi ve uyluklarım yüzünün her iki tarafına yerleşene kadar beni kaldırdı.

Beni pozisyonuma getirdiğinde, ağır ağır nefes alıyordum ve külotumun sıırıslıklam olduğunu biliyordum. Öne doğru düşerken, dengemi sağlamak ve kendimi duvara yaslamak için iki elimi kullandım, onu boğmamak için bir dokunuş kaldırdım.

"Otur tatlım," diye gürlledi, ejderha içinden bakıyordu.

Ağzının külotumun pamuğuna değdiğini hissedene kadar kendimi alçaltmak için tüm kontrolümü kullandım. Bu tek dokunuş içime bir zevk spazmı gönderdi - etim zaten o kadar ısınmış ve aşırı uyarılmıştı ki, beni uçurumun kenarına göndermek için dilinin bir dokunuşundan daha fazlasının gerekeceğinden şüpheliydim. Kocaman elleri kalçalarımın etrafını sardı. "Hâlâ havada asılı duruyorsun. Benimle gezinmek zorunda değilsin," diye inledi ve yüzünü kalçalarımın gömdü.

Ortaya. "O lezzetli amcığı bana bırak da kahvaltı edeyim."

Bir kez çekiştirdi ve ben de mücadeleyi bıraktım. Eğer bu şekilde gitmek istiyorsa, ben kimdim ki karşı çıkayım?

Ağırlığımı bırakarak, kendimi dengede tutmak için ellerimi kullandım. Zahak'ın ağzı bana karşı sıcaktı ve enerjisini kullanarak iç çamaşırımı çıkarmasını bekledim, ama bunun yerine istesem bile hareket edemeyene kadar kalçalarımındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Yavaşça, acele etmeden üzerimde gezdirirken dili malzemenin içinden sıcaktı ve pamuk bariyerle bile zevk neredeyse inanılmazdı. Dili elastik taraf boyunca kaydığında haykırdım, bu yavaş, işkenceli yapıda zevki ortaya çıkardı.

Sallanırken ve ağlarken, beni tadarken ağzının tenimdeki hislerinde kayboldum. Hiçbir engel olmadan klitorisime attığı ilk darbeyi hissedene kadar çıplak olduğumu fark etmemiştim. Bir noktada kıyafetlerim rüzgârın içinde kaybolmuştu. Sonsuza dek gitmişti.

Ağzını açtı ve klitorisimi içine çekti. "Kahretsin," diye inledi ve işte o zaman yavaşlık sona erdi. Beni daha yükseğe kaldırarak ağzıyla becerdi, ilerledikçe yuttu. Dili amımın altından üstüne doğru okşarken, beni yerken içime dalarken bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Çığlıklarım bu noktada sadece uzun bir inilti oldu ve duvara birkaç çivi kırmış olabilirim.

Beni öyle bir kısıpaca almıştı ki, kelimenin tam anlamıyla değil ama öyle bir kısıpaca almıştı ki, hayatım buna bağlı olsa bu odadan ya da yataktan çıkamazdım. Ben onun ağzını kullanıyordum ve o da açgözlülükle hepsini alıyordu. Alt yarımında bir sarmal, dünya patlayana ve görüşüm karanlık ve aydınlık arasında dalgalanana kadar inşa edildi ve inşa edildi. Başımı geriye attım ve çığlık attım.

Zahak orada durmadı, ben yıldızları görecektik kadar sert boşalıırken bile durmadı. Boşalmamın her damlasını yakaladı ve sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu yaşam gücümüş gibi içti.

Sanki orgazm okyanusuna kapılmışım gibi zevk dalgaları beni kaplamaya devam ederken vücudum titredi. Neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı ama eğer dursaydı yine de ölebilirdim.

Dilinin hareketi sonunda yavaşladı, ama durmadı ve çok geçmeden ona karşı kıvranıyor ve eğiliyordum. Beni sıkıca tutuyordu ama yüzüne çıkamayacağım kadar sıkı değildi. Sanki hareket etmem gerektiğini, yoksa aklımı kaybedeceğimi biliyor gibiydi.

Seni duyuyorum bebeğim. Kalbim sıkıştı ve onun adını haykırdım.

Nefeslerim daha güçlü bir şekilde çıkarken içimde karıncalanmalar başladı. Zihinsel bağlantımız aracılığıyla bana görüntüler gönderdi. Sadece görüntüler değil, duygular ve... *Kutsal lanet.* Beni tadarken tam olarak ne hissettiğini bana gösterdi. Bu onun için en tatlı nektardı ve şimdiden kokuma ve tadıma bağımlıydı. *Hayatımın sonuna kadar her gün senden yiyeceğim,* diye gürledi.

Onun zevkini kendi zevkimle birlikte hissetmek çok fazlaydı ve bu sefer boşaldığımda tüm vücudum titreşti ve sarsıldı. Orgazmım öncekinden daha şiddetliydi, bu imkânsız gibi geliyordu ama işte buradaydık. Bunun birlikte ilk seferimiz olduğuna inanmak zordu. Zahak'ın bana varlığından bile haberdar olmadığım zevkleri öğreteceğini biliyordum.

Bekleyemedim.

Bu inişli çıkışlı orgazmlar uzun süre devam etti ve sonunda öne doğru yığılıp neredeyse kafamı duvara çarpacak hale geldiğimde zayıf bir kahkaha attım.

Zahak beni kaldırdı, yavaşça vücudundan aşağı kaydırды ve yüz yüze geldiğimizde, pencereden gelen ışık parçacıklarıyla vurgulanan karanlık vahşi güzelliğini inceledim.

Bakışlarımız birbirini yakaladı ve elimde olmadan onu öpmek için eğildim.

Zahak alçak bir iç çekiş yaptı, dudaklarıma değen en yumuşak sest ve bu öpücüğü ne kadar zamandır beklediğini merak ettim.

Tüm varlığım.

Kalbim mecazi olarak göğsümde patladı ve tüm bu duyguların içinde boğuluyordum.

Öpüşmemiz derinleştikçe kendi tadımı alabiliyordum ve bundan zevk almayı ya da tahrik olmayı hiç beklemiyordum ama merkezimin nasıl zonkladığını, aşırı uyarılmış klitorisimin onu becermem için bana bağırdığını inkâr etmek mümkün değildi.

Sanki yıllardır yakınmışız gibi öpüşürken ve dokunurken aramızda hiçbir gariplik yoktu.

"Biz gerçek dostlarız," dedi basitçe. "Her zaman işe yarayacaktır. Farkı şimdi görebilirsiniz."

Hiç şüphesiz bunu gördüm ve hissettim. Zahak en başından beri bana bunu anlatmaya çalışıyordu, uyanmamı ve kendim fark etmemi beklerken bile. Buraya gelmeden önce eşimden haberdar olmadığım için yas tuttum, çünkü Drag- ile çok fazla zaman harcadım.

Kafamın içindeki gümbürtü daha da arttı ve şimdi geçmişe dalmanın zamanı olmadığına karar verdim. Zahak bana karşı sabırlı ve şefkatliydi ama o hâlâ bir ejderhaydı ve hayvani doğası yüzeye yakın bir yerde duruyordu.

Zihnimi boşaltarak onu bir kez daha öpmek için eğildim. Tadı başımı döndürene kadar ağzını keşfederken liderliği almama izin verdi. Daha fazlasını istiyordum. Onun benim için yaptığı gibi ben de onu yutmak istiyordum.

Bu düşünceyi yakalamış olmalı ki inledi ve öpücüğü derinleştirdi. "Morgan," diye gürledi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bana dokunmak için asla tereddüt etmen ya da izin istemen gerekmiyor. Bağımız mühürlenir mühürlenmez, sana olan ihtiyacımın gerçek derinliklerini anlayacaksın."

Bağın mühürlenmesi bir an önce gerçekleşse iyi olur çünkü daha fazla bekleyecek sabrım olduğundan emin değildim. Bu insanın ejderhasına ihtiyacı vardı ve ona şimdi ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 26

MORGAN

Zahak'ın sikini ve üzerindeki o lezzetli çıkıntıları keşfetme planım, kapımızın gürültüyle çalınmasıyla yarıda kesildi. Astra ve Leo odada değildi ama kapıyı çalmadıklarına göre kapının dışında bir fae vardı.

Ya da Drager.

Umarım Drager değildir.

Florentine'in bir görüntüsü zihnimden geçerken paniğim azaldı ve düşüncenin Zahak'tan geldiğini fark etmeden önce aniden psişik olup olmadığını merak ettiğim bir an yaşadım. Çoğunlukla kelimelerle iletişim kurardık, bu yüzden ondan bir görüntü almak garipti.

Görünüşe göre zihinsel bağımız giderek güçleniyordu. Doğal olarak.

Drager'ın içime enerji aşılama için kullandığı zorlama yöntemle değil.

"Florentine?" Ben seslendim. Zahak mevcut *çıplak* düzenimizi değiştirmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Ah, evet. Rahatsız ettiğim için üzgünüm," diye cevap verdi kapıdan.

"Ama yeniden toplanmak ve savaş planımızı gözden geçirmek üzereyiz. Bunun için orada olmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Burada, çıplak, seksi bir ejderha canavarıyla olmayı tercih ederim.

Zahak'ın kahkahası bu sefer sessiz değildi ve kendimi bir kez daha onun nadiren yüksek sesle güldüğü anların büyüüne kapılmış buldum. Benimleyken rahatlaması, bu şekil değiştirenlerin yapabildiğini fark etmediğim bir şekilde gardını indirmesi güzeldi. Bunu diğerlerinde hiç görmemiştim, özellikle de beni uzakta tutmayı bir sanat haline getirmiş olan Drager'da.

Florentine kapıdan, "Batı tarafındaki tarlada buluşacağız," diye ekledi; onun orada olduğunu tamamen unutmuştum.

"Hemen çıkıyoruz," diye cevap verdim, teslim olmuş ve biraz da sinirlenmiş bir halde. "Harika," dedi, "kapıya temiz kıyafetler bıraktım."

Onun uzaklaştığını duyduk ve ben yataktan kalkmak üzereyken Zahak kollarını bana doladı ve daha da sıkı sarıldı. Ona sokulduğumda vücudumdaki her kas gevşedi ve ancak o zaman

Bir iç çekti ve kendimi toparlayıp ayağa kalkabilmem için beni serbest bıraktı.

Mağaralar için vakit olmadığından temizlenmek için küçük tuvaleti kullandım. Zahak, Florentine'den aldığı kıyafetleri bir kenara fırlattı ve zaten yatağın üzerinde bekleyen kendi kıyafetini temin etmeye karar verdi. Neyse ki kot pantolon ve basit beyaz bir gömlekti, iç çamaşırı da basit ve pamuklu. Rahat kıyafetleri severdim ve o da bana tam olarak ihtiyacım olanı verdi.

"Drager neden bana sürekli kendi enerjisiyle beni giydirirse benim enerjimi tüketeceğini söyleyip durdu?" Giyinmeyi bitirirken Zahak'a sordum. "Yani, açıkça doğru değildi, çünkü sonunda bana kıyafet verdi ve bana hiç zarar vermediler. Ama yine de bunun enerjimi tüketeceğini iddia etti."

"Çünkü o bir pislik," dedi Zahak basitçe. "Enerjisini boşa harcamak istemedi ve senin de onun gücünü emip güçlenmeni istemedi. Eğer güçlü olsaydın, onun sürekli güç aşılmasına ihtiyaç duymazdın."

Geri çekildim, tiksinti dudaklarımı ince çizgiler halinde kıvrırdı. "Ciddi misin lan sen? Yani senin enerjinden yapılmış kıyafetler giymek, gücünün bir kısmını emmemi ve burada kalabilecek kadar güçlü olmamı sağlıyor. Yani aslında bana söylediğinin tam tersi bir etkiye mi sahip?"

Zahak başını salladı ve ben öfkelenirken yüzümü inceledi. *Orospu çocuğu!* Drager... ugh. "Hatırlat da bugün onu gördüğümüzde taşaklarını tekmeleyeyim," diye mırıldandım sonunda, kendimi o *pisliği* unutmaya zorlayarak.

"Tamamdır, tatlım," dedi ve yemin ederim gözlerindeki o parıltı saf heyecandı. Benim için bir düzineden fazla kafa kestiğinde de böyle baktığını hayal ettim.

Zahak korkutucu, vahşi ve ölümcüldü... sadece bana karşı değil. Eğer insan olsaydı, eninde sonunda onu kızdıracak bir şey yapacağımdan ve onun da bana düşman olacağından endişe ederdim. Ama o bir şekil değiştirendi. Yani, zaten kardeşiyle yatmışım, daha ne yapabilirdim ki? Bana asla daha azmışım gibi davranmadı ya da geçmişteki kararlarım için kendimi kötü hissettirmede.

Beni öylece kabul etti. Bu delicesine ferahlatıcıydı ve hala inanması oldukça zor.

Evden çıkarken yumuşak bir sesle, "Ben senin yanıdayım Morgan," dedi. "Bunu değiştirecek hiçbir şey yok. Kavgı edeceğimizden eminim. Konu senin güvenliğin olduğunda ben her zaman yerinden oynatılamaz bir nesne olacağım. Ve sen hâlâ benim koymaya çalıştığım her sınıra ve kurala karşı koyacak bağımsız bir kadınsın.

yerine oturtacağım. Kesinlikle savaşıcağız ve makyaj seksi neredeyse ikimizi de öldürecek, ama asla senin tarafında olmayacağım."

Nutkum tutulmuştu. Ona bakarken ayaklarım bahçe yolunun ortasında durdu. Sadece baktım. Sertçe yutkundum, gözlerimin arkasındaki yanma arttı ve bununla birlikte içimden duygular fışkırdı. "Bu dünyaya geldiğim ilk andan beri, yarı yarıya fantastik bir kitapmış gibi davranıyordum. Bir hikâyenin içinde yaşamak yaşadığım tüm fantastik deneyimleri açıklıyordu ama..." Bir kez daha sertçe yutkundum. "...Senin geleceğini hiç tahmin etmemiştim, Z. En çılgın hayallerimde ve en ateşli hayat arkadaşı dileklerimde bile. Sen benim en büyük fantezi hikayemin ötesindesin. Hâlâ tüm bunların gerçek olduğunu ve bir kalp atışında elimden alınmayacağını kabul etmekte zorlanıyorum."

Bana gerçek eşler olduğumuzu söylediği ilk andan itibaren, bir parçam bunu kabul etmişti. Sorgusuz sualsiz. Aramızdaki bağ somuttu ve bir insanın bile inkâr edemeyeceği kadar güçlüydü.

"Eşlerimiz yalnızca ve her zaman insandır," dedi bana ve ne dediğini anlamaya çalışarak ona göz kırptım. "Ruhlarımızı tamamlamak için ihtiyacımız olan şey tam olarak sensin."

İnsanlar mı? Tüm şekil değiştirenlerin eşleri insan mıydı? "Bana hiç dişi şekil değiştiren olmadığını mı söylüyorsun? Sadece insan eşler mi?"

Başını salladı. "Evet. Gençlerimiz bile her zaman erkektir. İnsanlar olmasaydı, ırkımız yok olurdu."

Eminim Drager buna bayılmıştır. "Bu, buradaki varlığımı biraz daha anlaşılır kılıyor. Ama... neden insanlar? Size kıyasla biraz zayıf ve kısa ömürlüüz."

Bir ejderha için gülümsemesi çok kurtçaydı, eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir an için odağımı kaybettim, ağzımı açtım ve dillerimiz çarpıştığında inledim. "Aramızdaki bağı güçlendirdiğimizde, benim gücüme ve uzun ömrüme sahip olacaksın," dedi çekilirken. "Annem yüzlerce yaşında ve babamız sayesinde güçlü. Sen de aynısına sahip olacaksın."

"Baban nerede?" Öpücüğün etkisiyle biraz sersemlemiş bir halde mırıldandım.

"Bilmiyorum," diye gürledi, uzun boyuyla gerinerek, yüzü bir kez daha donuklaştı. "Anılarımızın kilidini açana kadar, zihnimizde sadece parçalanmış düşünceler ve paramparça görüntüler var. Bu kafa karıştırıcı ve artık neyin gerçek olup olmadığını söyleyemiyorum."

Kristali bana odakladığında, anılar küçük parçalar halinde beynime hücum etti. Hepsini bir araya getiremiyordum.

Ya şimdi?

Artık parçalar da anılar da yok oldu.

Bu sinir bozucuydu, çünkü sızanları yenmek için ihtiyacımız olan şeyin bu anılar olmasından korkuyordum.

"Çatlakları kazmaya devam edeceğiz," dedi. "Ancak sonunda geçmişle bir bağımız olmadan içgüdülerimize ve kendi yolumuza güvenmemiz gerekebilir."

Bugünlerde geriye nadiren baktığım için bunu ben de anlıyordum. Benim için tek yol ileriye gitmekti.

O sırada Astra ve Leo patikadan yukarı doğru koşarak yoğunluğumuzu bozdular ve ben de onları gördüğüm için rahatlamış bir şekilde ikisine de kocaman sarıldım.

"Toplantı devam ediyor mu?" Zahak daha büyük olan kılıca sordu.

Kadın bir cevap verdi ve adam başını salladı. "Hepsinin toplandığını ve acele etmemiz gerektiğini söyledi."

Dünkü halinden en az iki kat daha büyük olan Leo yanıma sokuldu ve bacaklarıma süründü. Kalbinde hâlâ bir yavru olmasına rağmen en basit ve en tatlı teselliği sunuyordu, zıplıyor ve böcekleri kovalıyordu.

"Drager konusunda ne yapacaksın?" Yürürken Zahak'a sordum. "Son savaşta onunla çalışmak zorunda kalacak mısın?"

Yüz ifadesi karardı. "Ne yazık ki evet. Görünüşe göre Emmen'in kristalin enerjisine karşı koyma planı bir bağ içinde birleşmemizi gerektirecek. Tüm bunlar sona erene kadar onunla çalışmaktan başka seçeneğim yok."

Drager, denemese bile, kendini vazgeçilmez kılmanın bir yolunu bulmuştu. Onu taşaklarından tekmeleme ya da bir volkanın içine atma planlarımın beklemesi gerektiği açıktı. Zahak'ın kahkahası bir kolunu bana dolayarak patikada daha hızlı ilerlememizi sağladı. "Volkanlar işe yaramaz. Benzer bir ateşin içinde doğduk ama başka yollar da var."

Bir homurtu kaçtı benden. "Ateşin içinde mi doğdun? Tabii ki ateşin içinde doğdun. Yani, neden olmasın."

Diğer yöntemleri sormama gerek yoktu çünkü o şekil değiştireni bir kâğıt parçası gibi ikiye böldüğünü görmüştüm. Bunu Drager'a yapabileceğinden emin değildim, çünkü pislik ya da değil, o hala onun kardeşiydi. Ama... Drager bir daha beni kızdırdığında, onu o muhafız olarak hayal edecektim.

Zahak kayıtsızca, "Sana bir daha zarar verirse onu anında yok ederim," dedi.

Şaka yapıyor gibi de görünmüyordu.

"Bunu senden asla istemezdim," dedim, omuzlarıma attığı kolunu okşamak için uzandım. "Ben iyi okurum. Merak etme, kendi intikamımı kendim alırım."

"Buna inanıyorum." Memnun bir gümbürtü çıkardı ve aramıza huzur yerleşti.

Akşamın erken saatlerinde hava Risest'te uzun zamandır hissetmediğim kadar serindi ama Zahak'a yaslandığımda sıcacıktım. Isı damarlarımdan merkezime doğru yayılıyordu ve bu his hoşuma gidiyordu. Sanki şekil değiştirenlerle birlikte alevler içinde doğmuştum ama yine de insandım.

İrkimin kırılmasını hissederken, Zahak'ın uzun ömrünün bir kısmını kazanabileceğim gerçeğinin tadını çıkarıyordum. Onu ya da Lexie'yi on yıllar boyunca bırakmak istemiyordum ve yaşlanma ve ölümle ilgili endişelerimin aslında temelsiz olabileceği rahatlatıcıydı.

Eğer bu gerçekten fantastik bir hikâye olsaydı, şu anda yazara teşekkür ediyordum, bir yandan da yakında onlara tekrar öfkelenmek zorunda kalacağımı biliyordum, çünkü ufukta hâlâ karanlık vardı.

Savaş henüz kazanılmamıştı ama Zahak'ın tekrar yanımda olması çok daha yakın hissettiriyordu.

Gerisini olduğunda hallederim.

BÖLÜM 27

ZAHAK

Onun çok hafif ve açık düşünceleri ferahlatıcıydı. Zihnindeki yorgun karanlık, eşimin sarsılmaz tatlılığı karşısında hafifliyordu. Ateşi vardı ama bunlar bebek alevleriydi ve ben onun bu yönünü seviyordum. Bana huzur verdi ve sonunda ruhunun dinginleştiğini hissetmenin ne demek olduğunu anladım. Onu benden çalmak ve bu dünyadaki ölüm ve yıkımı görmezden gelmek isteyen yanımı görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Buluşma yerine vardığımızda, birkaç düzine fae savaşçısı ve kardeşlerim zaten oradaydı. Morgan'ı tutmaya devam ederek, ikimize de hızlı bir gülümseme atan Kellan'ın yanında durmak için hareket ettik. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre," diye başladı Emmen. "Onları alaşağı etme planımızın sonraki adımları üzerinde çalışalım. Xalifer'in ve sakinlerinin-" "Kendilerine galator diyorlar," diye ekledi Drager sözünü keserek

Çabuk.

Emmen başını salladı. "Galatorlar dünyanın başına bela oldular. Varlıkları şimdiden gökyüzümüzü kararttı ve Risest'in yaratıkları arasında bir hastalık yayılıyor." İlk yakalandığımızda siperde onlara hastalıktan bahsetmiştim. "Eğer istilaları yeterince uzun sürerse, hepimizi yok etme ihtimali var. Bunu şimdi, ilk ve son kez durdurmalıyız."

Green Hollow'un lideri Florentine öne çıkmadan önce bakışlar Xalifer'i aramak için yukarıdaki karanlık gökyüzüne çevrildi. "Zamanımız tükeniyor. Avantaj onlarda çünkü birliklerini Xalifer'den gelenlerle takviye etmeye devam ediyorlar. O dünyada kaç kişi olduklarını bilmiyoruz ama biz yenilmiş ve yorgunken sayılarını sürekli artırmalarına ve ordularını yenilemelerine izin vermenin sonunda bize pahalıya mal olacağını inkâr edemeyiz."

O haklıydı. Drager'ın dün birliklerimizi geri çekme kararı almasının nedeni buydu. Sadakatsiz bir piç olabilir ama savaşta her zaman stratejikti.

"Bu doğru," dedi Drager konuşmasını bitirdiğinde. "Onları kaynağında durdurmazsak kazanamayız." Bize yan gözle baktı, gözleri Morgan'da kısa bir süre kaldı, sonra bakışlarını tekrar kalabalığa çevirdi.

"Onları yok etmek için izlenecek en iyi yolu tartışıyoruz. Belki de beşimiz Xalifer'e gitmeli ve onları oraya götürmeliyiz."

Morgan yanımda ırkıldı ama ben görünür bir tepki vermedim. Drager bunu hepimizin yüzüne vurmuştu ama bunu belli etmeyecek kadar disiplinliydik.

Z! Morgan'ın zihnindeki sesi çılgıncaydı. Drager ciddi mi? Doğruca şekil değiştirenlerin yuvasına mı gidiyorsun?

Onun kırılmasını kendime hatırlatmadan önce tutuşumu sıkılaştırdım. Onu yakınımda tutma ihtiyacım yüzünden ezmek çok kolay olurdu ve isteksizce tutuşumu gevşettim. *Bunu hiçbirimizle konuşmadı ama aptalca bir planı olduğuna şüphe yok.*

"Sadece beş kişisiniz," dedi Lexie ormanın kenarından belirirken, düne göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Morgan daha dik durdu, yaralarını incelerken odağını arkadaşına kilitledi. "Hepsini nasıl alt etmeyi planlıyorsun? Hemen yakalanacak ya da öldürüleceksiniz. Sonar silahları olduğunu ve bunları kullanmaktan çekinmeyeceklerini zaten biliyoruz."

Alandaki diğer Lightsbringer'lar savaşçı kızlarıyla birlikte başlarını salladılar ve Lexie'nin normal protokolde olduğu gibi ailesinin yanında durmasını bekledim ama durmadı. Morgan'a doğru ilerledi, o da kollarını en iyi arkadaşına dolamak için altımdan sıyrıldı.

Bu ikisinin Dünya'da birbirlerini bulmaları hiç de şaşırtıcı değildi. İkisi de ırklarının yolundan gitmedi ve bunun için çok minnettarım.

Uzun bir süre sarıldılar ve Işıketirenlerin üzgün oldukları belliydi - yüzlerine yansıtamayacak kadar iyi eğitilmiş olsalar bile bölgedeki enerji değişmişti.

İçlerinden biri Lexie'nin ardından söze girdi: "Savaşçı kızımız haklı. Eğer siz beşiniz yakalanır ya da öldürülürseniz, o zaman hiçbir savunmamız kalmaz. Onları buraya, bizim bölgemize, pusuya düşürebileceğimiz kalabalıklar halinde getirmenin bir yolu olmalı. Beş diyarın dört bir yanından daha fazla savaşçı çağırabilir ve birlikte onları alt edebiliriz."

"Burada daha fazla sayıda olmalarını istiyorsak," dedim konuşmaya ara verildiğinde, "liderlerini kontrol altına almalıyız. Tek yol bu. O zaman, toplu halde dünyalarından çıktıklarında, sonar silahlarına karşı savunma kalkanlarımız ve buna karşı koyacak kendi silahımız olmalı."

Morgan, "Sonar silahı onlara geri döndürülmeli," diye ekledi.

Kalabalık sessizleşti, dikkatlerini ona verdiler. Kimse onu sıradan bir insan olarak görmüyordu, çünkü öyle yaparlarsa ne olacağını hepsi biliyordu. Drager Morgan'a saygı duymuyordu, bu da etrafındaki Fae'lere de sirayet etmişti ama o benim tüm dünyamdı. Onları hiç düşünmeden öldüreceğimi biliyorlardı.

Drager, "Morgan'a katılıyorum," dedi.

Tabii ki yaptı. Artık derinliksiz bir pislik olmadığını kanıtlamaya çalışmak için bir nedeni vardı.

"Görünüşe göre önümüzdeki birkaç gün için bir eylem planımız var," dedi Kellan. "İlk olarak, Doğu Risest'teki tüm savaşçı klanları çağırıyoruz. İkincisi, enerji manipölasyonu becerisine sahip olanlar sonar kalkan zırhı üzerinde çalışacak, çünkü onsuz tekrar savaşa girmenin bir anlamı yok. Ve üçüncüsü, kendi silahımızı nasıl yaratacağımızı bulacağız ve bunu liderlerini esir almak için kullanacağız."

Kalabalığı bir kararlılık duygusu kapladı, her birimiz bunun galatörlere karşı en iyi başarı şansı olduğu konusunda hemfıkirdik.

Galatörler.

Bu kelimeyi daha önce duymamıştım, anılarımda yoktu ama tanıdık geliyordu.

"Siz beşiniz hâlâ en iyi şansımız olacaksınız," dedi Işık Getirenlerden biri. "Biz dikkat dağıtmak ve silahsızlandırmak için burada olacağız ama lideri asıl siz yakalayacaksınız. Siz diğer galatörlerden daha güçlüsünüz."

"Neden daha güçlüsün?" Morgan aniden sordu. "Dışarıda sizin kadar güçlü beş kişi daha olacak mı?"

Emmen başını salladı. "Olmamalı, çünkü görünüşe göre biz kraliyet oğullarıyız. Ebeveynlerimiz galatörlerin yöneticileri ve biz bir sebepten dolayı dışlandık. Hikâyenin tamamını bilmiyoruz ama enerjimiz, özellikle de eşsiz kraliyet bağımızı kullandığımızda, onlarınkine hiç benzemiyor."

Drager bakışlarımı karşıladı ve ben de ona duyduğum nefretin yavaşça dışarı sızmasına izin verdim. Bağımızı tekrar açmak zorunda kalacağımı bilmek sinir bozucuydu ama Morgan'ı güvende tutmak için çok daha kötüsünü yapardım. Bu savaşı kazanırsak onun tembel ve bencil kıcıyla uğraşmak hiçbir işe yaramayacaktı.

Tylan kendini bir ağaca yaslandığı yerden yukarı itti. "Bu gece dinlenelim. Yarın planımız üzerinde çalışmaya başlarız. Hızlı hareket etmeliyiz çünkü onlar da yeniden toparlanıyor olacaklar. Eğer herhangi biriniz kendi tarafını çözmekte zorlanırsa bize haber versin, aksi takdirde bir sonraki gökyüzü kararıőında tekrar buluşabiliriz."

Fae savaşçıları hızla dağıldılar ve geriye sadece kardeşlerim, Lexie ve Morgan kaldı. "Aramızdaki bağ bu planın en önemli parçası," dedi Drager söze girmeden. "Bu savaştaki fark bu olacak. Bunu hissedebiliyorum."

"Muhtemelen bize ihanet ederken *bunu hissettin*," dedi Kellan ve bakışlarında *güneş tanrısı* için hiç güneş ışığı yoktu.

Drager dudaklarını büzdü, gözlerinde ateş parladı ve kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı. "Bakın, kararlarımı verirken çuvalladığımı biliyorum ama yemin ederim, o zamanlar hepimizi kurtarmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüştüm. Beşimizin zincirlenmiş olmasının ne anlamı vardı? Birinin seni çıkarması gerekiyordu."

"Onları dışarı çıkardım," diye tersledi Morgan. "*Mika'yla birlikte*." Sesi Mika'nın adında boğuluyordu ve düşüncelerinde ona savaşçı vedasını ne zaman yapacağımızı merak ediyordu. "Orada değildin, Drager. Sana ihtiyacımız olduğunda asla orada olmuyorsun."

Biz demişti ama bu daha çok ona davranış biçimiyle ve bir şekil değiştiren olarak kim olduğunu şekillendiren temel bencillikle ilgiliydi.

Onun eleştirilerini çoğumuzdan daha iyi karşıladı. "Benim için en iyi yerin akademinin dışı olduğunu, dikkat dağıtıcı bir rol oynayabileceğimi düşündüm ama orada seninle birlikte olmalıydım. Mika için üzgünüm." Yüz ifadesi neredeyse samimi görünüyordu. "Ama daha iyisini yapmak için buradayım ve sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım. Son nefese kadar savaşmak anlamına gelse bile yanınızda duracağım."

O bu yemini ederken etrafımızdaki hava kaydadı ve ona karşı duyduğum öfke bir nebze olsun azaldı. Affetmek için yeterli değildi ama kısa vadede onunla çalışmak için yeterliydi.

"Gördüğümde inanacağım," diye mırıldandı Morgan ve tüm kalbime ve ruhuma sahip olmasına rağmen, o anda onu biraz daha fazla sevdim.

Beni seviyor musun? Gözleri kocaman açılmış ve dudakları titreyerek bana döndüğünde yaşadığı şok açıkça görülüyordu.

Benim sevimli dostum.

Seviyorum, tapıyorum, değer veriyorum ve tapıyorum. Bu kelimeler sana karşı hissettiklerimin bir kısmını ifade ediyor, la moyar. Çok çok uzun hayatlarımızın geri kalanında sana göstermek istediğim bir gerçek. Bunun gerçekteşmesi için tüm ordularını çıplak ellerimle yok etmem gerekse bile, bunu yapacağım ve bunun için bir gece bile uykusuz kalmayacağım.

Sağ gözünden bir damla yaş süzüldü, yanağından aşağı süzüldü ve ne kadar afalladığını hissedebiliyordum. Titrek bacakları üzerinde tökezleyerek

Kollarımı ona doladım ve onu bedenime yasladım. Diğerleri onun parçalandığını görmesin diye arkamı döndüm.

Zihinsel bağlantımızda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve ne kadar mutlu olduğunu hissedemeseydim, aklımı kaçıırdım.

Teşekkür ederim, Z, diye fısıldadı, zihinsel sesi boğuktu. Bana sevildiğimi hissettiriyorsun ve ben de karşılığında seni seviyorum. Ayrıldığımızda çok üzıldüm ve bunun için Drager'ı asla affetmeyeceğim ama tekrar yanımda olduğun için çok minnettarım.

Ejderham öfkelenmişti, özgür olmak ve eşimizi almak için yanıp tutuşuyordu ama bir kez daha onu zapt etmeyi başardım. Yine de daha fazla sabredemeyecekti.

"O iyi mi?" Lexie endişeli bakışlarını Morgan'ın başının yan tarafına dikerek sordu.

"O iyi ama başka bir şey yapmadan önce Mika'yı bir savaşçı töreniyle toprağa vermemiz gerekiyor. Morgan'ın arkadaşının yasını tutması gerekiyor."

Lexie buna itiraz etmedi ya da sorgulamadı, kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, bu geceki amacımız bu, yarın da siz beşiniz bu bağı sağlamlaştıracaksınız. Bu bağı sağlamlaştırmadan oraya geri dönmenin bir anlamı yok."

Lexical iyi bir savaşçı olarak eğitilmişti ve bir gün Morgan'ı güvende tuttuğu için ona teşekkür edecektim. Şimdilik bu bekleyebilirdi. Diğer pek çok şeyle birlikte.

Morgan şimdi daha sakindi ve benden uzaklaştığında yüzü kuruydu. Ellerimiz birbirini buldu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, yatıştırıcı enerjisi canavarımı sakinleştirdi.

Lexie ona, "Mika'yı şimdi göndereceğiz," dedi ve tutmadığım elimi tutmak için uzandı.

Morgan sertçe yutkundu. "Ben hazır değilim ama o bu onuru hak ediyor. O bundan çok daha fazlasını hak ediyor."

Dün döndüğümüzde cesedinin konulduğu yere kadar eşlik ettim. Ormanın bir bölümü kadim ağaçlarla çevriliydi ve *ardıç* bitkileri tam çiçek açmıştı, büyük mor çiçekleri bölgeyi tatlılıkla kokulandırıyor.

"Hanımeli," diye mırıldandı Morgan, Mika'nın son istirahatgâhının güzelliğine bakarken.

Bedeni çoktan oradaydı, uzun zaman önce fae liderleri tarafından kutsanmış kadim ağaçlardan koparılmış büyük bir *yuan* çubuğu yığınının üzerine uzanmıştı. Tıpkı hayattayken olduğu gibi görünüyordu, sadece şimdi hareketsizdi, herhangi bir canlılığı yoktu. Ne zaman

Morgan yaklaştı, acısıyla mücadele ederken nefeslerinin göğsünde sıkıştığını duydum. Ne kadar istesem de onu koruyamadığım bir acıydı bu.

"Uyuyor gibi görünüyor," diye fısıldadı arkadaşına bakarken, kollarını zırhının üzerinde kavuşturmuş, gözleri kapalı, saçları tıpkı hayattayken olduğu gibi alnına dökülmüştü. Kristalin enerjisi onu içten patlatmıştı ama vücudunda çok az iz vardı.

Gece boyunca savaşçılar karmaşık bir şekilde oyulmuş tahta kılıçlar dövmüş ve bunları Mika'nın cenaze ateşinin etrafındaki toprağa saplamışlardı. Kılıçlar bir bariyer oluşturdu ve Mika ile birlikte yandıklarında ona bir sonraki yaşamında güç ve koruma sağlayacaktı.

Morgan'ın gözleri sıkıca kapandı ama kapaklarının altından sızan yaşlara engel olamadı. "Bu şekilde ölmeyi hak etmedi," diye fısıldadı. "Hepimizi kurtardı ve teşekkür etmem için burada olmadığına inanamıyorum."

"Biliyor," dedi Lexie kısık sesle. "Bunu senin için ve Risest'teki herkes için yaptı ve minnettar olduğumuzu biliyor. Ama şimdilik onu bir sonraki hayata göndermemiz gerekiyor. Sonsuzluk Bahçeleri'nde atalarımıza katılmalı ve günlerini bu hayatta kazandığı zenginliklerle çevrili olarak geçirmeli."

Morgan başını salladı, yüzü buruş buruştu ve ben de üzüntüsünün bir kısmını yatıştırmak umuduyla elimi omurgasında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Yas tutmak acıyı ifade etmeyi ve hissetmeyi gerektirirdi, çünkü içinize atmak sizi delirtebilirdi, ama Morgan'ın acıyı hissetmesine izin vermek varlığımın her zerresine ters düşüyordu.

"Birkaç şey söylemek istiyorum," diye mırıldandı. "Ateşi yakmadan önce."

Bu dünya böyle değildi, vedalarımız genellikle sessiz olurdu ama kimse itiraz etmezdi. Onun gelenekleri artık bizim yolumuzun bir parçası olacaktı.

Derin bir nefes alarak ellerimizi bıraktı ve Mika'ya yaklaştı. "Bu dünyaya geldiğim andan itibaren, faelerin beni ve ırkımı küçümsediğini hissedebiliyordum," diye yumuşakça başladı, sesi titriyordu ama kendini topladı. "Lexie ve Zahak dışında, bana asla bu şekilde davranmayan tek fae Mika'ydı. Sebebini bilmiyorum, ona sorma şansım hiç olmadı, ama her neyse, asla ondan daha aşağıdaymışım gibi davranmadı. Şakalar yaptı ve yeteneğimin çok ötesinde, imkansız olması gereken engelli parkurlarda yolumu kolaylaştırdı. Ve yine de... onun

yardım etmedi. Son saniyeye kadar arkamı kolladı ve bunun için ona ne kadar teşekkür etsem, ne kadar onurlandırsam azdır."

Üst kısmı bir an için kamburlaştı ve kafasının içindeki hüznün daha da koyulaştı, pişmanlık ve çaresiz kederle doldu. Ona gitmemek için son yüzyıllarda geliştirdiğim kontrolün her zerresini kullandım. Bu kederi hissetmesi ve sonra da dünyaya yayması gerekiyordu.

"Üzgünüm, Mika," diye ağladı. "Harika bir arkadaşın ve seninle tanıştığım için çok mutluyum. Yükseklerden uç, sen gerçek bir savaşçısın ve umarım Sonsuzluk Bahçeleri'nde huzur bulursun."

O sustuğunda, geri kalanımız enerjimizi savaşçıya gönderdik. İş bittiğinde Lexie bir kez daha Morgan'ın elini tuttu ve onu uzaklaştırdı. Kardeşlerim ve ben bedenin etrafında hareket ettik ve merkezimizden ateş çıkardık. Eşit aralıklarla durduk ve aynı anda patlatarak sonsuzluğa giden yolu aydınlattık.

Bizim topraklarımızda sadece en güçlü savaşçılar ejderha alevleri aracılığıyla, bulundukları bölgenin tanrısı tarafından toprağa verilirdi. Beşimizin birden olması duyulmamış bir şeydi ama Mika'nın hak ettiği bir onurdu.

Morgan'ın hıçkırıkları büyüdü ve yangın şiddetlenip kılıçlar alevlerin altında parçalandığında, sonunda onu kollarımın arasına alabildim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı göğsüme doğru. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım."

O inanana kadar ona bu gerçeği söylemeye devam edecektim.

BÖLÜM 28

MORGAN

Mika'ya veda ettikten sonra kendimi hem daha hafif hem de daha ağır hissettim. Acım yatışmıştı ve onu asla unutamayacağımı bilsem de, ilerlemek için kederimin bir kısmını serbest bırakmışım. O hepimizin hayatlarımızı yaşamaya devam etmemizi isterdi. Yaşam için mücadele etmezsek ölümünün bir anlamı olmazdı.

Düşmüş Beşli açıklıkta kaldı, Zahak beni yanında tutuyordu ve onun desteği için minnettardım. Aramızdaki büyük güç ve kuvvet farkına rağmen, bana kendimi asla zayıf hissettirmedi. Önümüzdeki on yıl içinde nereye varacağımızı görmek için sabırsızlanıyordum. Ya da yüz yıl.

Vay canına, ne düşünceliydi ama.

İnsan beynim sonsuz bir yaşamı kavramaya tam olarak hazır değildi, bu yüzden şimdiye odaklandım. "Diğer savaşçı fae'lerin herkesin topraklarından gelmesi ne kadar sürer?" diye sordum. "Plan onlar gelmeden anneni bizim gözetimimize almak mı, yoksa onu yakalamak için onların yardımına mı ihtiyacımız olacak?" "Önce o silahı kontrol altına almamız gerekiyor," dedi Emmen. "O olmadan diğerlerini yürürlüğe koyamayız. Bizi tek bir silahla yok edebilecekken olmaz.

Patlama."

"Xalifer'den düştüğümüzde anılarımızı yok etmek için kullandığı şeyin o kristal olduğuna inanıyorum," dedi Drager aniden. "O zaman mantıklı gelmeyen bir konuşmaya kulak misafiri oldum ama şimdi bir araya getiriyorum. Gençtik ve o enerji hafızalarımızı parçaladı. Acaba kristalin enerjisinde ustalaşmak bunu nasıl tersine çevirebileceğimizi bulmamızı sağlar mı, ya da belki de sağlar..."

Kellan, "Bizi daha kötü kırın," diye söylendi. "Risest öncesine ait anılarımın olmaması gerçekten umurumda değil. Burası artık bizim evimiz ve geri kalan her şeyi unutmak bana yetiyor."

Aramızdaki bağ sayesinde Zahak'ın kardeşiyle tamamen aynı fikirde olmadığını söyleyebilirdim. "Sadece anılarımız onları yenmek için faydalı olabilecek bilgiler içeriyorsa," dedi yüksek sesle. "Aksi takdirde Kell'e katılıyorum. Benim geçmiş hayatım ölü bir hayat. Ben artık buyum."

Başını sallayan Tylan kısık bir kahkaha attı. "Kim lan bu felsefi şekil değiştiren?" Eğlenen bakışları benimkilerle buluştu. "Sen küçük bir cadısın,

Morgan. Bundan sonra kıcıımı kaldırıp Dünya'ya gideceğim ve kendi cadımı bulacağım."

Gözlerimi ona diktim. "Kadınlar kendilerine cadı denmesinden pek hoşlanmazlar."

Tylan omuz silkti. "Bunu benden duymak hoşuna gidecektir."

Şimdi gülme sırası bendeydi, az önce söylediği şeyin aptallığı karşısında bedenim titriyordu. Gerçi aslında muhtemelen haksız da sayılmazdı. Düşmüş Beşli uzun boylu, yırtık pırtık, muhteşem ve güçlüydü. Ve sadece çıkıntıları görene kadar bekleyin... gerçi bu onu ilk başta korkutabilirdi.

"Boku yemişsin," dedi Zahak, sadece benim duyabileceğim şekilde içten içe eğleniyordu. "Geri kalanının parçalanışını görmek için sabırsızlanıyorum."

Zahak'ta ufalanacak bir şey yoktu. Yumuşaklığı sadece ve sadece benim içindi ve söylemeliyim ki, ejderha şekil değiştirenin bariz erkeksiliğinden bu kadar tahrik olmayı hiç beklemiyordum. Onun gücü, koruyuculuğu ve kontrolü ele alma yeteneği beni benden aldı.

Eğer bu bağımsız kadın kartımı teslim etmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Ben sizin gücünüzü ya da bağımsızlığınızı çalmıyorum, diye ekledi Zahak. Biz bir dengeyiz ve birlikte inşa ediyoruz.

Daha önce düşündüğüm şeyi genişletmişti. Zahak'ın fiziksel olarak daha güçlü olduğu açıktı ama benim de başka yönlerden güçlü yanlarım vardı. Dünya'da baskın erkekler tanımıştım ve onlar her zaman kadınlarını ezmeden koruma dengesiyle mücadele ederlerdi.

Zahak bu çizgide çok güzel yürüdü.

Bana sarılırken göğsü gümbürdüyordu ve ben vücudumdaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyordum. Onun yanındayken hep böyleydi, daha fazlasına ve daha yakın olmaya umutsuzca ihtiyaç duyuyordum, tam anlamıyla kafamın içinde olsa bile.

Tahvil bunu tamamlamamızı istiyor. Ve yakında tamamlayacağız.

Bu söz damarlarımda bir sıcaklık dalgası yarattı. İnlememeyi zar zor başardım. Kardeşlerine bize karşı kullanabilecekleri bir cephane vermeye gerek yoktu.

Drager hepimizi işimize geri döndürdü. "Morgan'ın daha önceki sorularına cevap vermek gerekirse, savaşçılar yarın sabahтан itibaren gelmeye başlamalı. Eğer portalları kullanırsak. Yeterli savaşçı olmadan yakalanmaktansa enerji kullanımını riske atmak daha iyi."

Emmen, "Bu da bir sonar silahı bulmamız ve benzer bir zaman diliminde Anne'yi yakalamamız gerektiği anlamına geliyor," dedi. "Bu

kolay bir iş olmayacak."

Yardımcı olacak bir fikir bulmak için beynimi zorladım. Bildiklerimin çoğunu kitaplardan öğrenmişim ama en iyi fikirlerin oradan çıktığına inanıyordum. "Bence bir tuzak kurmalı ve onu dışarı çekmelisin," dedim yavaşça, böyle bir hikâyede okuduğum son olay örgüsünü düşünerek. "Siz onun oğullarısınız ve bu dünyaya gelmek için bu dünyayı seçmesinin bir nedeni var. Beşinizi istiyor, sizi çoktan yakalamaya çalıştı ve bahse girerim özgür olduğunuz için çok kızgındır. Bunu kendi avantajımıza kullanmalıyız."

Lexie sessiz kaldı, kollarını kavuşturdu. Artık fiziksel yaraları yoktu ama ruhu biraz yorgun görünüyordu ve ben tüm bunların sona ermesi için sabırsızlanıyordum. Yine de önerimi başıyla onayladı ve tekrar yanımda olması iyi hissettirdi.

"Bence tuzak kurma kısmı yeterince kolay olacak," dedi Zahak. "Morgan haklı, bizi ortadan kaldırma konusundaki takıntısını gösterdi ve şimdi özgür olduğumuza göre çok öfkelenecektir. Ama onun silahlarına nasıl karşı koyacağımızı da bilmemiz gerekiyor. Bu yüzden üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor ve üzerinde pratik yapabileceğimiz bir kristal olmadan, etkilerine karşı koyduğumuzdan nasıl emin olabiliriz bilmiyorum."

Lexie'nin boyu uzadı. "Bekle... Benzer bir silahı nasıl üretebileceğimize dair bir fikrim var. O kadar güçlü olmayacak ama yeterli olacaktır. Onlara bir sorayım."

Gitmek için dönmeye başlamıştı bile ve ben onu durdurma içgüdüleriyle savaştım. En son görüş alanımdan çıktığında neredeyse ölüyordu. "Ben de onunla gideceğim," dedi Tylan ve içime bir rahatlama yayıldı. "Annemi biz olmadan tuzağa düşürme."

Drager homurdandı. "Eğer bunu birlikte yapmazsak, hiç şansımız olmaz. Annem galatörleri bu şekilde kontrol edebilmek için çok eski ve güçlü olmalı. Bu noktada sisteminde çok fazla insan DNA'sı kaldığından şüpheliyim."

İnsanların onların eşi olabileceğine inanmak onun için hâlâ zordu. Drager'in, insanların herhangi bir güç ya da yetenekleri olmadan pek çok şeyin üstesinden geldiklerini hatırlaması gerekiyordu. Bu güçlü tanrılar bizden hayat dersleri alabilirlerdi, bundan neredeyse emindim.

Zahak'ın bana bakarak gülümsemesi, sevimli olduğumu düşündüğü izlenimini veriyordu ve alınsam mı alınmasam mı bilemiyordum.

Ateşin hoşuma gidiyor.

Bu basit bir ifadeydi ve beni aptalca mutlu eden bir ifadeydi.

Lexie ve Tylan o zaman gittiler ve diğer kardeşler bu gece yapabileceğimiz başka bir şey olmadığına karar verdiler. Sabah Lexie ve

Tylan döndüğünde yeniden toplanacaktık. Drager ayrılmak için daha yavaştı.

Yine de Zahak kardeşinin konuşmak istediğini hissetmiş gibiydi. Kellan bana endişeli bir bakış atarken bile açıklıkta kalmaya devam ettik.

Anladığım bir bakıştı, çünkü bu ikisinin tekrar yumruklaşmak üzere olma ihtimali çok yüksekti. Ve dikkat dağıtmak için neredeyse kendimi öldürmek dışında onları durdurmak için yapabileceğim tek bir hareket bile yoktu. Umarım iş yine o noktaya gelmezdi.

Üçümüz yalnız kaldığımızda, Drager sadece birkaç adım ötemize gelene kadar mesafeyi kapattı. Zahak kolunu bana dolamaya devam etti ve ben de yanından ayrılmak için bir hamle yapmadım.

Drager basitçe, "Sanırım kararını verdin," dedi ve dürüst olmak gerekirse bu konuda o kadar da üzgün görünmüyordu.

"Verilecek bir karar yoktu," diye yanıtladım. "Zahak ve ben birbirimize bağlıyız. Çok uğraşsan bile enerjini içimde tutamadın. Bu bağların üretilmeyeceği çok açık."

"Düğümlendik," diye hırladı.

Başımı salladım. "Bunun bir açıklaması var."

Var, değil mi? Zahak'ın bir açıklaması olmasını umuyordum.

Tuttum seni, bebeğim.

Vay anasını. Kesinlikle öyle.

"Bereket ayınının yapıldığı gece," diye başladı Zahak, "olayın katıksız enerjisi nedeniyle kardeşlik bağımız daha da güçlenmişti. Bu benim düğümümdü ve sen de onun etkisinin kalıntılarını aldın. Bu yüzden bir daha asla düğümlemedin, çünkü o lanet bağlantıyı derhal kapattım, aksi takdirde ejderham ve ben balistiğe gider ve her şeyi yok ederdik."

Ortak enerjimiz sayesinde, aralarındaki bağdan daha fazlasını kapatmak zorunda kaldığını hissedebiliyordum. Benimle olan bağı da kilitlemek zorunda kalmıştı ve hissettiğim tek şey yoğun bir suçluluk duygusuydu.

"Çok üzgünüm Z," dedim yüksek sesle, böylece Drager da bunu duydu. "Bu dünyaya hiçbir şey bilmeden geldim ve zor yoldan öğrenmenin seni incitmesinden nefret ediyorum."

Hırıltısı açıklıkta yankılandı ve beni bedenine doğru döndürüp yerden kaldırarak kucaklarken kısa bir süre için yeri gümbürdetti. Bu şekil değiştiren çok iyi sarılıyordu ve ben de ona dönüşürken üzüntümü unutmuştum. "Senin hatan değildi ve seni hiçbir şekilde suçlamıyorum," diye gürledi kulağımın dibinde.

Gözlerimi kapadım ve öylece tutundum, rahatlık en üst seviyedeydi. Çocukken hiç böyle kucaklanmamıştım.

Her şeyin yoluna gireceğini bilene kadar sıkı sıkı sarıldınız.

Yetişkinler, sarılma ne kadar sağlam olursa olsun, her şeyin kesinlikle yolunda olmadığını anlar, ancak çocuklar anlamaz. Onlar rahatlar ve teselli bulurlar ve Zahak benim için bu teselli idi.

Tutuşu uzadıkça ona karşı daha da gevşedim, vücudumun bazı kısımları gevşemenin tam tersi olsa bile. Bacaklarım öylece sallanırken garip hissediyordum, bu yüzden onları kaldırdım ve vücuduna sardım, ona karşı daha sıkı yerleştim.

Bu konumlandırma, rahatlatıcı kucaklaşmamızı, merkezime bir zonklamanın geri döndüğü, nefeslerimin biraz daha hızlı geldiği bir kucaklaşmaya dönüştürdü.

Drager, "Cevabımı aldım ve şimdi sizi yalnız bırakacağım," dedi ve ikimiz de onu görmezden geldik, aramızda dalgalanan güce kapıldık. Dalgalanan ve titreşen. Bu güç vajinamdan kaynaklanıyor ve geri kalan her yerime yayılıyordu.

Lanet olası bir kedi nabzım vardı. *Bekle, hayır.* Bunu bir daha asla düşünmemeliydim.

Zahak'ın kahkahası etrafımı sardı ve onu yüksek sesle güldürmekten zevk aldım. "Aramızdaki bağı sağlamlaştırmak için daha fazla bekleyemem," dedi bana, bir kez daha ciddileşerek. "Bu savaşa bağlanmış olarak gireceğiz, böylece benim gücüme sahip olacaksın ve bizi bir şekilde ayırsalar bile seni her yerde bulabilirim."

Kahretsin.

Vücudumdaki tüm sinirler hazırda bekliyordu ve şu anda tek düşünebildiğim *nihayet Zahak'la birlikte olmaktı.* Bu an için uzun süre beklemiştik ve kimse bu anı mahvedemeyecekti.

Vücudumuzda karşı koyacak güç varken olmaz.

BÖLÜM 29

MORGAN

Zahak, Astra ve Leo'yu bölgeyi keşfetmeleri ve çevrede kimsenin olmadığından emin olmaları için gönderdi. Parıldayan siyah kürklerinin kararan ormanın içinde kayboluşunu izlerken kılıçlarımıza olan sevgim arttı.

"Bunun için istediğim kadar yerimiz olmayacak," dedi Zahak, sesi zaten daha derindi. "Ama idare ederiz. Zaten kovalamacaya uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

Beni ayağa kaldırdı ve bakışları omzumun üzerinden karanlığa doğru kayarken dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Astra yalnız olduğumuzu söyledi. O yöne doğru gitmelisin."

Küçük bir patikayı işaret etti ve midem alt üst oldu. Bu bağın neleri içerdiğine dair detayları konuşmamıştık ama şekil değiştirenlerin *yolunda* dedikten sonra bazı fikirlerim vardı. Pullar kollarına ve boynuna yayıldığında, vücudu da büyüdüğünde doğru yolda olduğumu anladım.

Drager ve şeytani annesinin yarıda bıraktığı işi bitirecektik. Eşlerin ilkel kovalamacası. Onu bunun için uğraştırmamı istiyordu ve ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydım.

Melez bir forma dönüşmeye devam ederken, bu form kristalin hücrelerde yarattığına hiç benzemiyordu. Hâlâ -çoğunlukla- insansı bir şekle sahipti, sadece daha büyüktü ve pulları vardı. Gözleri insan ve canavarın bir karışımıydı. Zihni de farklı bir ritme bürünmüştü; daha fazla enerji ve desen ortaya çıkıyor, adını koyamadığım çok sayıda renk ortaya çıkıyordu. Zihninde dalgalanan renk tonlarından bazılarını daha önce hiç görmemiştim.

Zahak bir adım daha yaklaştı ve yaydığı sıcaklığa rağmen ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Sanki Green Hollow'daki çok hafif esintiler çok fazla uyarıcıymış gibi tenim hassaslaşmıştı. İçimdeki sıcaklık bağırsaklarıma ve uzuvlarıma yayılıyor, doyurulmayı talep eden bir zonklamayla içimi yakıyordu.

Her parçam bundan sonra olacaklara hazırды ve hayatımın geri dönülmez bir şekilde değişmek üzere olduğunu bilsem bile, hiçbir kararından bu kadar emin olmamıştım. Zahak benim için o karardı.

Buna rağmen, bu avın enerjisi vücudumun sıcaklığına korku dalgaları yaydı ve kaçma dürtüsü güçlendi. Zahak bana doğru uzandı ve ben onun elinden kurtulup daha önce işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladım. Arkamdan gelen kükreme yeri sarstı ve hızımı artırırken bile kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Aramızdaki bağın içinde, insansı olmanın son görüntüsünden sıyrıldı ve canavarı tamamen kucakladı. Zahak'tan asla korkmazdım ama bu kovalamacada beni titreten bir ilkelik vardı.

Kıyafetlerim, tıpkı geçen sefer olduğu gibi, ısınan tenimi yıprattı ve Zahak'ın nerede olduğunu görmek için arkama bakmaya gittiğimde, gömleğim bir dala takıldı ve beni sarsarak durdurdu. Kıpırdanarak çılgınca kurtulmaya çalışıyordum ki onun karanlık kahkahasını duydum. Zaten kararmakta olan patikanın üzerine kocaman bir gölge düşmüştü ve Zahak'ın beni bu kadar çabuk yakalamış olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yaklaştı ve bir hamlede gömleğimi ve sütyenimi kesti.

Pantolonum ve külotum da aynı hızla gitmişti ve o hafif esintiler hassas tenimi okşarken bir kez daha ürperdim. İçimde bir ihtiyaç oluştu ve kalçalarımı birbirine bastırırken bu halde koşup koşamayacağımı merak ettim. Tenimde hiçbir şey istemediğim için botlarımı da çıkardım ve sadece taşlar ve sopalarla uğraşmaya karar verdim.

Zahak gürlledi. Dev gibiydi, benden bir metre daha uzunmuş gibi duruyordu. Ellerim ona dokunmak, kıyafetlerini de bedeninden ayırmak için havaya kalktı ve sanki dokunuşumu bekliyormuş gibi başını geriye eğdi.

Tam temas kurmak üzereyken kendi kahkahamı attım ve bir kez daha havalandım. Geçen sefer de böyle olmuştu, çıplak ve özgür, ormanda yarışırken, sevdiğim ejderha şekil değiştirenin beni yakalayacağını biliyordum. Yakalayacak ve sonra sonsuza dek bağlanana kadar beni becerecekti.

Kaçabilirsin, la moyar, ama ben seni her zaman yakalarım.

Sesi gırtlaktan geliyordu.

Küçük bir iniltiyle yönümü değiştirdim, daha küçük patikalardan ilerledim, bitkilerin arasına girip çıktım ve *konkordan kıl payı kurtuldum*. O etobur piranalar aldatıcı ışıklarını yakmışlardı ve ben sadece son saniyede *takip etmemem gerektiğini* hatırlamıştım.

Bir sola daha döndüğümde, bu yol diğerlerinden daha karanlık görünüyordu ve çok uzağa koşmuş olabileceğimi fark ettim. Tam Yeşil Kovuk'un koruyucu bariyerinden ayrılmak istemediğimiz için geri dönüp dönmemeye karar verirken, güçlü kollar etrafımı sardı. Bir çığlık attım ama o Zahak'tı.

tekrar, beni bir anda kaldırdı. Beni çıplak göğsüne bastırdı ve ısınan tenim onun pullarına karşı yandı.

Zahak'ın zihnindeki düşünceler ve kalıplar benim anlayışımın ötesindeydi, bu yüzden onu anlamaya çalışmayı bıraktım ve sadece hissettim. Aramızdaki titreşimsel bağlantıyı hissettim. Yüzlerimiz birbirine yaklaşıp kadar beni yukarı kaldırırken gücünü ve enerjisini hissettim. Tek bir ses olarak hareket eden kalplerimizin atışını hissettim.

Bu erkeğin güzelliğinin tadını
çıkardım. "Eşim," diye hırladı.

İlk öpücüğü ağzını benimkine şiddetle çarpmasıydı ve daha dillerimiz birbirine değmeden inlemeye başlamıştım. Öpücüğün kontrolünü ele geçirdi, ona hükmetti, o kadar sıkı bir şekilde ki, başka bir ağrı aşağıya yerleşti. Öpüşme uzun süre devam etti ve ben Zahak'ın içinde kayboldum. Tadı hayat ve enerji gibiydi. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde canlandıran karanlık bir enerji. Eğer böyle bir seçenek olsaydı onu sonsuza kadar öperdim, sadece içimden akan bu gücü hissetmek için. Sıcaklığını üzerimde hissetmek için.

Ateşin içinde doğmamış bir piliç olarak, şimdi ona bağımlı olduğumdan emindim.

Aramızdaki gerilim arttıkça öpüşme hiç yumuşamadı. Zahak bacaklarımı kaldırmama izin vermiyor, işkenceyi uzatıyordu. Tüm bu süre boyunca ihtiyacım büyüdü. Her şeyi kapsayana ve uçmak için kendi kanatlarına sahip olana kadar büyüdü.

O daha güçlüydü, tempoyu ayarlıyordu ve ben sadece patladığımda beni yakalayacağını ummak zorundaydım.

Her zaman.

Bir fısıltı. Bir söz.

Beni daha yukarı çekerken elleri kalçalarımın arkasında sıkılaştı ve dudaklarımız ayrılmak zorunda kaldı çünkü artık başının üzerindeydim. "Z," diye çığlık attım, üzerimizdeki ağaç dalına tutunmak için uzandım. "Ne yapıyorsun?"

"Ziyafet," diye gürledi.

Kaldırmaya devam etti ve gücü o kadar büyüktü ki hayatımda ilk kez kendimi küçük hissettim. Küçük, hafif ve kimseye yük olmayan. Karnım yüzünü geçtiğinde, dili tenimi tatmak için dışarı fırladı ve tek bir dokunuşun ne kadar iyi hissettirdiğine inledim.

Klitorisimdeki zonklama neredeyse dayanılmazdı, daha önce hiç hissetmediğim bir zevk acısı. Aklımı kaçırmıştım, tenimi önce yumuşakça, sonra daha sert ısırırken hıçkırarak ağlıyordum. Acıyı memnuniyetle karşıladım. Diğer her şeyi dengeliyordu.

Kaldırmaya devam etti ve beni içime çekerken kısa bir süre için düş alma şansım olmasını diledim. Beni ilk kez tatmıyordu ama kırılganlığım hâlâ devam ediyordu.

"Siktir," diye inledi. "Senin kokun. Dünyadaki en yıkıcı tek koku."

Beni bu şekilde, başının üzerinde tuttu, dilini gezdirip beni son yemeğiymişim gibi yerken yüzü amıma bastırdı. Bacaklarım omuzlarının üzerinde, yukarıdaki dala tutunurken kendimi yerleşmiş buldum ve ihtiyacım olduğu kadar geriye yaslandım. Zahak'ın dili klitorisimde yukarı ve aşağı doğru gezindi, birkaç saniye boyunca o sinir yumağının etrafında döndü, ben adını haykırmadan önce ve son anda gevşemeseydi boşalacaktım.

"Gah," diye inledim. "Lütfen, Z."

Daha aşağıları okşarken nefesi tenime karşı sıcaktı, dili içime daldı, tekrar tekrar, enerjisi dokunuşuyla aşılandı, içime ve kendi özümüne battı.

İnlemelerim arttı ve midemdeki spiral genişlemeye ve genişlemeye başladığında, bu sefer gerçekten patlayabileceğimi hissettim. Ancak Zahak'ın dilinin tam da uçurumun kenarına geldiğimde içimden çıktığını fark ettim.

"Neden?" Bağırdım, inledim ve amımı yüzüne doğru ittim. Kahkahası kısıktı. *Hazır olmanı istiyorum. Canavarım bu gecenin bir parçası, ve nazik olamayız.*

Sinirlerim aynı şiddetle patladı, çünkü onun sikini görmüştüm ve bizim için sakladığı şeyden sağ çıkabileceğimizden emin değildim. Yine de dışarı çıkmak için eğlenceli bir yol olacaktı, bu yüzden sadece yerleştim ve hızını dikte etmesine izin verdim.

Dili klitorisimin üzerinde gezindi ve sonra bir kez daha içeri daldı ve yüzünü tamamen terk ederek sürdürdüm. Vuruşları yavaşladı, gerçekliğe olan bağlılığımı kaybettiğimde hücrelerimde birikme başladı.

"Aman Tanrım," diye boğuldum, ellerim yukarıdaki dalı ne kadar sıkı tuttuğum için ağrıyordu. Bu kez nefes nefese kalıp oksijensizlikten ölmek üzereyken Zahak durmadı. Dili içime daha hızlı ve daha hızlı girdi ve bu sarmal zevk patlarken çığlık atıyordum.

O kadar sert boşaldım ki görüşümde yıldızlar belirdi ve daldaki tutuşumu kaybettim. Bunun bir önemi yoktu, çünkü Z'nin beni tutuşu daha önce hissettiğim her şeyden daha sağladı. Zevkim atomikti ve Zahak vücudumun sunduğu her şeyi aldı, ziyafet çekme çabasında acımasızdı, bu da beni iki kez daha uçurumun kenarına gönderdi.

Zihinsel bağlantımız güçlendi ve ejderhası yüksek sesle kükrüyordu. Dilini kıkımdan klitorisime doğru kaydırırken derisinin altındaki gerilimi hissettim, son salınımımı tüketene kadar ve o zaman beni yavaşça indirdi.

"Şimdi," diye gürledi ve bacaklarım vücudunun etrafına sarıldığında nefes nefese kaldım, horozunun kalın başı girişime bastırdı.

Dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü ama bununla birlikte kafamın arkasındaki bir düşünce Zahak'ın bana karşı hâlâ nazik olmaya çalıştığını haykırıyordu ki bu gece bunu istemiyordum. Eğer onun gerçek eşiysem, bu ilk iddiasında neye ihtiyacı olursa olsun hayatta kalacaktım ve böylece ikimizi de şok ederek kendimi uzaklaştırdım.

Beni neredeyse yere düşürüyordu ve ben de bundan yararlanarak kıpırdanarak yere indim.

Dev ejderha adam beni dikkatle izliyor, bir sonraki hamlemi beklerken göğsü kabarıyordu.

Öne doğru eğilerek ona alçak sesle gülümsedim. "Tag, sen osun." Elimi göğsüne vurdum ve sonra patika boyunca dönüp uzaklaştım.

Bu kez kükrediğinde, yerin sarsılması hiç de yanlış değildi. Altımdan fırladığında neredeyse tökezliyordum ama ayağımı sabit tutmayı başardım. Belki onun enerjisinden, belki de benim çaresizliğimden ama o kadar hızlıydım ki beni yakalaması dakikalar sürdü.

Bu sefer kollarını bana doladı ve beni yere yatırdı. Canımın yanması gerekirdi ama onun ateşli enerjisi bedenimi yakıp kavururken, arkamdaki ağırlığı dışında hiçbir şey hissetmedim.

Elleri kalçalarımın altında kıvrıldı ve beni dört ayak üzerine kaldırdı. Aletinin kalın başı girişime bastırdı ve bir kez itti. Yanma yoğun, neredeyse acı vericiydi ama bir sonraki hamlesiyle bedenim daha önce hiç olmadığı şekilde onunkine açıldı.

Aramızdaki ateş öfkелendi ve devasa aletinin üçüncü ve dördüncü hamlelerinde çığlık atıyordum. Çıkıntılar hassas sinir uçlarını kazıdı ve tutarlı bir düşünce yerleşmeden boşalıyordum. Boşalıyor ve çığlık atıyordum. Şekil değiştirenlerin yaptığı gibi aramızdaki bağı mühürlerken yeri pençeliyordum.

Çok fazla zevk diye bir şey olabileceğini anlayarak, etraflarındaki karanlıkla savaşmadan yıldızların görüşümde dans etmesine izin verdim.

"Dayan dostum," diye gürledi Zahak, biraz daha çekilip bana öyle bir çarptı ki, eğer bana tutunmasaydı, ağaçların arasında kalacağımdan hiç şüphem yoktu.

Onun enerjisiyle ve eş bağımızın mistik doğasıyla dolu olmasaydım, gücünün beni ezeceğinden şüpheleniyordum ama bunların hiçbirini hissetmedim. Bu sadece zevkti ve beni bu şekilde sikmeyi asla bırakmaması için dua ettim.

Toprakta çekiş gücü ararken, aniden pozisyonumuzu değiştirip beni yüz yüze gelecek şekilde çevirdiğinde nefes nefese kaldım. Aleti bir saniyeden daha kısa bir süre içimden çıkmıştı ve bu çok uzun sürmüştü çünkü kalçalarım bir kez daha o uyuşturucu hazzı hissetmek için yukarı kalkmıştı.

Zahak daha sert ve daha hızlı itmek için kıcımlı kaldırdı ve o kadar agresif bir şekilde boşaldım ki dilimi ısırılmayı zar zor başardım. Eğilerek beni öptü ve uzun sert hamlelerle sikerken, o lezzetli doğal çıkıntılar *tüm* zevkli sinir uçlarını kazıyordu.

Bu noktada, sanki sürekli ve yoğun bir orgazmın ortasındaydım. Hâlâ tamamen insan olsaydım, kalbimin dayanmasından endişe ederdim ama Zahak'ın enerjisi bizi güvende tuttu.

"Beni böyle sikmeyi asla bırakma," diye inledim, bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum.

"La moyar," diye gürledi, hamleleri yavaşladı ve sikişinin içimde şiştiğini hissettim.

İşte o zaman düğümü hatırladım.

Bir an için bunun gerçekleşmeyebileceğini, sonuçta her şeyin bir tür kozmik şaka olduğunu ve gerçek dostlar olmadığımızı düşünerek paniğe kapıldım. Aleti patlayacakmışım gibi hissedene kadar daha da şişti ve bu geceki on bir milyarıncı orgazmımı yaşarken adımı söyledi ve içimde sarsıldı. Gücü benim özümle birleştiğinde, horozunun dibinde kalın bir şişlikle birlikte ısı bizi yaktı. Düğüm büyüdü, içimde bir zevk noktasına çarpana kadar beni neredeyse acı noktasına kadar doldurdu. *Sikişmek Cehennem*.

"Bağımızı hisset bebeğim," diye fısıldadı, artık düğümlendiğimiz için sesindeki ejderha hafiflemişti, tohumu içime dökülüyordu. "Bu bizim bağlantımız."

Düğüm tekrar şişti ve salıverilmesinin daha fazlası içime sızarken, bana her parçasını verene kadar vücutlarımızın kilitli kalacağını biliyordum.

Zevk çok fazlaydı. Orgazmdan sonra orgazm içimde yuvarlandı, düğümü sel kapılarını açan bir ecstasy düğmesine bastı.
Karanlık üzerime çöktü ve her şey kararırken tekrar boşaldım.

BÖLÜM 30

ZAHAK

Düğüm bizi yerimizde tuttu, bedenlerimiz mükemmel bir bağlantı içinde aynı bütünün iki parçası olarak birleşti. Her zonklamada, tohumum onu doldurdu. Onu sahiplendi.

Eğer mümkün olsaydı, hayatımın sonuna kadar onun içinde gömülü kalır, yumuşak kıvrımlarına bastırır, sıcaklığını etrafımda hissederdim. Kadınıma olan saplantım en üst seviyeye ulaşmıştı ve ilk çiftleşmemiz için onu arkadan almam gerektiğini içgüdüsel olarak bildiğinde, lanet kalbimi söküp çıkardı ve kendisininmiş gibi sahiplendi.

O mükemmeldi ve ben de Morgan kadar güçlü ve inanılmaz bir eş bulduğum için çok şanslıydım.

Zevk onu sınırlarının ötesine iterken, onu nazikçe kollarımda tuttum ve bu his karşısında inledim. Bağımız artık mühürlenmişti, zihinlerimiz kimin düşüncelerinin kimin olduğunu bilmek neredeyse imkânsız olana kadar birleşiyordu. Eninde sonunda sakinleşecekti ama şu anda kimsenin onu zihnimden uzak tutamamasından memnundum.

Bu lanet galatörler bile.

Zonklayan düğümün hafiflemesinin saatler alacağını ve serbest kalmamın tamamlandığını hissederek, onu rahatça dinlenmesi için eve geri götürmeye karar verdim. Onu yerden kaldırdığımda ağırlığı hiçbir şey değildi ve içgüdüsel olarak bacaklarını belime doladı ve birbirimize kilitlendik.

İstesem bile bedenlerimizi ayıramazdım. Ve kesinlikle istemedim.

Astra yalnız kaldığımızdan emin olmak için ileride keşif yaptı, çünkü Morgan çıplaktı ve onu bu şekilde gören herkesi öldürmek zorunda kalacaktım. Bağlantımız sayesinde, sikimin her zonklayışında inliyordu. Bu zevk onun kaldıramayacağı kadar fazlaydı ve bir daha asla bu kadar yoğun olmayacağını hissediyordum. Şu andan itibaren, ilk bağlanma en güçlüsü olduğu için farklı şekilde yoğun olacaktı. Bu bilgi anılara değil, saf içgüdüye dayanıyordu ama ben bu yanıma güveniyordum. Ejderha tarafından doğmuştu.

Morgan sonsuza dek benimdi ve insanların ömür boyu çiftleşme kavramını hiçbir zaman tam olarak anlamadıklarını bilsem de, o bu durumu gayet iyi idare ediyordu. Şimdilik. Uyandığında ne olursa olsun, bununla birlikte başa çıkacaktık.

Aletimin nabzının atmasıyla inledim ve bu hissin karşısında durup gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Morgan bu geceki çiftleşmemizden hamile kalmayacaktı, çünkü yaşam yaratmak için gereken enerjiyi kasıtlı olarak serbest bırakmamayı seçmiştim - hepimiz eşlerimizle yaşam yaratma sürecini bildiğimiz için özümüze işlemiş bir başka içgüdü.

Morgan da bir insandı ve hayatının değişmek üzere olduğu her şeye alışması için ona zaman tanımak istedim.

İnsan.

İnsanlar olmasaydı, ırkımız yok olurdu. Onlara ihtiyacımız vardı ama yine de eş bulma görevimiz sırasında Dünya'ya ulaşamamıştık. Yanlış giden neydi? Yolculuğumuzdaki arıza neredeydi? Anne'yi yakalama planının benim için birden fazla yönü vardı, çünkü cevaplara ihtiyacımız vardı. Mutlu olmak için anılarımın tamamına ihtiyacım olmayabilirdi ama geleceğe ilerlememe yardımcı olacak bilgiler eksikti.

Morgan'la birlikte.

Astra Fae'leri evden uzak tuttu ve ben içeri girdiğimde karanlık etrafımızı sardı. Tetikte *ol, diye* uyardım onu. *Buradaki herkes arkadaş değil.*

Şakacı bir şekilde hırladı ve bana kim ve ne olduğunu hatırlattığını biliyordum. En büyük müttefikim sıradan bir fae tarafından asla gafil avlanmazdı.

Minicik yatağın olduğu yatak odasına vardığımızda sırtüstü uzandım, Morgan da üzerime çıktı. Sonunda kıpırdandı. "Z," diye inledi yine. "Oh, lanet olsun. Hâlâ içimdesin." Bacaklarını iki yana kaydırıp ve yüzümü görmek için yukarı doğru itti. "Ne oluyor-" diye tekrar haykırdı, bir sonraki zonklama özellikle acımasızdı.

"Bu benim düğümüm, dostum," diye gürledim, çıplak göğüslerinin görüntüsü karşısında büyülenmişim. Yemyeşil kıvrımları vardı ve onun nefis vücudunun her santimini keşfetmek için onlarca yıl harcayacaktım. İçimden itme isteği geldi ama düğüm bizi sıkıca yerinde tuttu. "Tüm tohumlarım serbest kalana kadar bu şekilde kilitli kalacağız."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana baktı, sonra tekrar ağlamaya başladı ve öne doğru eğilerek ellerini göğsüme koydu. Kalçalarını tutmaya devam ettim ve parmaklarımı yumuşak teninde gezdirdim. "Tohum. Hamile kalacak mıyım?" diye inledi.

Ses tonundan bu olasılıktan mutlu olup olmadığını anlayamadım ama zihninde, sürekli bir orgazm gibi hissettiren şeyin ortasında bile, bir tedirginlik titreşimi vardı. Şüphelendiğim gibi, henüz hazır değildi. Sadece birlikte olabileceğimiz ve birbirimize karşı bencil davranabileceğimiz daha fazla zaman istiyordu. Bizim ırkımız, galatörler, eş bulmaya, eşlerimizi yetiştirmeye ve dünyamızı korumak için savaşçı olmaya odaklanabilirdi ama Morgan için onun ihtiyacı olduğu kadar bekleyecektim.

"Henüz değil," dedim ona. "Yaşam yaratmak için enerjimi eklemem gerekiyor."

Tırnakları tenime batarken başını geriye doğru eğerek haykırdı. "Z, daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye homurdandı. "Sürekli bir orgazm yaşayarak ölebilir miyim?"

Ölümü düşüncesi içimde öfke yarattı ve vücudumdaki gerginliği hissetmiş olmalı ki gözleri bir kez daha kocaman açıldı ve doğal bir şekilde nefes almaya çalıştı. "Ölmeyeceğim," demek için acele etti. "Sadece dramatik davranıyorum."

"Sana zarar veren her şeyi ve herkesi yok edeceğim, la moyar," diye hırlamayı başardım sıkılı çenemin arasından.

Gülümsemesi nazikti, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir maviyle parlarken sıcaklıkla doluydu. Güzelliği hayal ettiğim her şeyin ötesindeydi, ince ve eşsizdi.

Bir zonklama daha ve daha yumuşak inledi, hislerle birlikte gitti. "Seni seviyorum, Z," diye fısıldadı. Bunu duymamı isteyip istemediğinden emin değildim, o kadar sessiz söyledi ki, ama sonra zihinsel bağlantımızda tekrarladı.

Seni seviyorum.

Hay sikeyim. Bir kükreme göğsümü titretti, ama onu inciteceğinden korkarak kendimi tuttum. *Sen benim ruhumsun, Morgan. Kalbim ve ruhum. Sensiz bu dünyada yürüyemem.*

Gülümsemesi de geri kalanı kadar güzeldi ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmedi, zevk ikimizi de başka bir orgazma götürürken ve her nabızda inlerken bile. "Drager'ın hiçbir fikri yok," diye nefes aldı.

Bir çiftleşme düğümünde birleşmiş olmamıza ve kardeşimden bahsetmesine tepki vermemek için kendimi zorlayarak devam etmesini bekledim: "Onun düğümü yaklaşık iki saniye sürdü ve açıkça aramızdaki bağın bir sonucuydu. Bu... bu hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Hep böyle mi olacak?" Başını arkaya attı, göğüsleri önüne fırladı ve ben cevap veremedim çünkü teninin tadına bakmam gerekiyordu. Başımı kaldırarak dilimi yan taraflarında gezdirdim.

göğsünden tuttum ve meme ucunu yakaladım, çığlık atıp oflayana kadar dilimin etrafında döndürdüm.

Vücudu çiftleşme bağımızdan dolayı hassastı ve ben onun daha fazlasını tatmak için açtım.

"Lanet olsun."

Bir zonklama daha ve sonunda hafiflediğini hissedebiliyordum, serbest bırakma sona ererken bağlantımız yerleşiyordu. "Her seferinde bu kadar yoğun olacağına inanmıyorum," diye mırıldandım vücuduna karşı. "Bu bizim ilk gerçek çiftleşme bağlantımız ve şu andan itibaren düğüm bizi tutacak, ancak kısa artışlarla. O zamana kadar yavrumu istediğine karar verirsin ve o zaman bunu ve daha fazlasını yaşarız."

Zihninde Morgan'ın kucağında bir bebek, mükemmel bir erkek şekil değiştiren tuttuğu görüntüler canlandı ve içini bir sıcaklık ve sevgi duygusu kapladı. "Bir gün Z," diye söz verdi. "Onur duyarım."

Bu onur bana aitti.

Zonklama tekrar hafifledi ve bununla birlikte bedenlerimiz birbirinden ayrıldı. Morgan öne doğru yığıldı, ağır ağır nefes alıyordu, üzerini hafif bir ter tabakası kaplamıştı. "Şu anda içimde bir kova dolusu döl mü var?" diye mırıldandı ve ben yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım.

Arkadaşımla geçirdiğim son birkaç haftada, önceki iki yüz yılda güldüğümünden daha fazla gülmüştüm. Dünyama aydınlık ve mutluluk getirmişti ve Morgan'dan önceki sefil halimi hatırlamakta zorlanıyordum.

"Evet, küçük dostum. Bir kova dolusu var. Buna alışsan iyi olur, çünkü yeni bir takıntım var."

"O da ne?" Sesi göğsümde boğuklaşıyordu.

"Seni tohumumla dolu tutuyorum, böylece yürürken bile hissedebileceğin tek şey içindeki özüm. Amından ve kalçalarından aşağıya damlıyor."

Sertçe yutkundu ve sayısız orgazmına rağmen tohumlarımın onu doldurma ihtimali karşısında tahrik olduğunu hissettim.

Bir ejderha bu duyguya bağımlı hale gelebilir.

"Artık her an aklımdasın," dedi bakışlarımla buluşarak. "Öyleyse sikini bütün gün içimde istemene neden şaşırmıyorum?"

O alay ediyordu ama ben çok ciddiydim. "Beni kışkırtma Morgan," diye uyardım onu. Ne kadar sahiplenici olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ve onu henüz korkutmak istemiyordum.

"Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var, Z," diye esnedi, ilk eş bağı seksimizden tamamen harap olmuştu. "Lexie ve Tylan sonar silahına karşı koymanıza yardımcı olacak şeyle döndüklerinde beni uyandırdığınızdan emin olun."

Dudaklarımı alnına bastırarak ellerimi sırtında gezdirdim. "Söz veriyorum, tatlım. Şimdi uyu. Seni güvende tutacağım."

Esnedi ve daha fazla kelime mırıldandı, ancak zihni yumuşayıp bulanıklaştıkça kayboldular ve uykuya daldı.

Ben de yorgundum, ya da yarışımız ne kadar yorulduysa o kadar yorgundum, ama henüz uyumaya cesaret edemiyordum. Bu an, uzun zamandır beklediğim bir andı ve onu bırakmaya hazır değildim. Onu kollarımda tutacağım birkaç saate daha ihtiyacım vardı, o üstümde kalırken bedenlerimiz yarı bitişikti, zihinlerimiz birbirine o kadar yakındı ki rüyalarını görebiliyordum.

Eşimi bulmak hiçbir zaman öncelik listemde olmamıştı ama şimdi bunca yıl beklediğim için nefret ediyordum. Annem bize her ne yaptıysa, neredeyse Morgan'ı tanıma şansına mal oluyordu. Bu sevgiyi ve memnuniyeti hissetmek.

Bu beni, beni yakalayıp işkence etmesinden daha çok kızdırdı.

Eşimle ya da aramızdaki bağla uğraşmanın onu ölüme götürecek en hızlı yol olduğunu çok yakında öğrenecekti. Anne olsun olmasın, Morgan için onu gözümü kırpmadan yok ederdim.

BÖLÜM 31

MORGAN

Vücudunuzu aşırı zorladıktan sonraki sabah uyandığınızda hissettiğiniz o duyguyu bilir **misiniz?** *Ağrıyabileceğini* bile bilmediğiniz yerleriniz ağrır ve yataktan kalktığınızda yürüyüp yürüyemeyeceğinizi bile merak edersiniz.

Evet, ben de öyle hissettim.

Gökyüzünün kızılına boyanmış sabah ışığında uyandığımda, sadece etrafımı saran sıcaklıktan değil - görünüşe göre hâlâ ejderha şekil değiştiren eşimin geniş ve kaslı göğsüne yayılmıştım - kalçalarımın arasındaki zonklamadan da inledim.

İkimiz de uyurken, düğümü vücudumu serbest bırakmıştı ama o seksin etkileri hâlâ devam ediyordu. Kötü bir zonklama değildi, ama bana uyması için parçalarımı yeniden düzenlemek zorunda kaldığını ve sonra yaklaşık bir veya on saat boyunca orgazm olduğumu hatırlattı.

Hafif kahkahalar zihnimi doldurdu ve zihinsel bağlantımızın şimdi ne kadar açık ve kapsayıcı hissettirdiğinin tadını çıkardım. Dün geceki bağımızla birlikte değişmiş, bizi yakınlaştırmış ve kendimi bu bağa kaptırmama izin vermişti.

Hayatımda hiç bu kadar güvende ve tatmin olmuş hissetmemiştim.

Zahak'ın zihni açıktı ve ne hissettiğini hissedebiliyordum ve lanet olsun... çok şey hissediyordu.

En yıkıcı kısmı -en iyi şekilde- sevgisinin ne kadar koşulsuz olduğuydu. Onun duygularını hak etmek için asla değişmek ya da kendimi kanıtlamak zorunda değildim. Beni gördü, her şeyimi, tuhaf tuhaflıklarımın ve kitap seven inek eğilimlerimden narsist annemin içimde bıraktığı kalıcı duygusal hasara kadar. Hepsini gördü ve her parçamı kabul etti.

Daha az tutarlı düşünce ve daha çok içgüdüsel tepkilerle hayvani olan ejderha tarafını okumak benim için biraz daha zordu. Ama beni dünyadaki en değerli hazineymişim gibi koruyacağı açıktı.

"Böyle düşünmeye devam edersen seni tekrar becereceğim dostum," diye gürledi. "Ve biliyorum ki kızgınsın."

Evet'in kutsal üçlüsü. Zahak tarafından becerilmek için çok ağrım olacağından bile emin değildim.

Gümbürtüsü daha da arttı ve sonra kalçalarım bir kez daha yüzünün iki yanına yerleşene kadar vücudunun üzerinden kaldırıldım.

"Sabahıma böyle başlıyorum..." Sözleri ısınmış, hassas bedenimde titreşti ve hiç düşünmeden öne doğru sallandım. Dilinin ilk okşaması neredeyse yatıştırıcıydı, dün gecedan kalan ağrıları hafifletiyordu. Yaptığımız şeyin kanıtı şüphesiz tenimizin her yerindeydi ama Zahak en sevdiği kahvaltayı yaparken hiç rahatsız olmamıştı.

Çok geçmeden ağlamaya ve yüzüne binmeye başladım, sarsılıp sertçe boşalırken midemdeki spiral beni uçurumun kenarına gönderdi. Zahak'ın hırıltısı odanın içinde yankılanırken o da benim zevkimi aldı. Ellerimi duvara dayayıp gözlerimi kapattım ve hayatımda bu olmadan nasıl yaşadığımı merak ederek düzensiz nefesler aldım.

Bir daha asla olmayacak. Her lanet gün, bebeğim.

Evet, tamam. Lotoyu kazandım.

Zahak işini bitirdiğinde beni kaldırdı ve yatağın yanında ayaklarımın üzerine yatırdı. Bir anda ayağa kalkmıştı ve kığım yanıyor olsa bile o kadar hızlı hareket edebilmemin hiçbir yolu yoktu. İkimizi de çabucak giydirdi ve sonra hamama doğru yola çıktık.

Bir kez daha, Zahak ve ben içeri girer girmez o sırada orada bulunan tüm fae'ler dışarı çıktı. Bu tür bir güç hareketinin hiçbir zaman hayranı olmamıştım, ama kimsenin onu çıplak görmesini de istemiyordum, bu yüzden sadece onunla gitmeye karar verdim. Yine de fazla oyalanmadık, bu kadar çok kişinin ihtiyacı varken mağarayı kendimize saklamak istemedik. *Bu iş bittiğinde, bağlantımızda evime gideceğimizi ve istediğimiz sürece kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğini* söyledi.

Zahak'la haftalarca yalnız kalma düşüncesi merkezimdaki ağrıyan ihtiyacı sert bir şekilde harekete geçirdi. Hem de çıplak. "Evet, anneni ve şekil değiştirenleri derhal yok etmemiz gerekiyor," dedim aceleyle, kıyafetlerimi bir kez daha çekiştirerek.

Ayağa kalkıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, karışık ve dağınık olmasını bekliyordum ama pürüzsüz ve yumuşaktı. Aynaya bakmayalı uzun zaman olmuştu ama bu mağaraların arka tarafında yansıtıcı camlar vardı, ben de Zahak giyinirken oraya gittim.

İlk bakışta kısık bir nefes aldım ve zihni benimkiyle birleştiğinde dikkatini çektiğimi anladım. "Farklı görünüyorum," diye fısıldadım, sanki yansımayı temizleyecekmiş gibi tekrar tekrar göz kırptım.

Drager bana enerji aşıladığında, ince değişiklikler olmuştu, gerçekten sevmediğim türden bir mükemmellik, ama sonra etkisi geçmişti ve ben bunu sorun etmemiştim.

Şimdi, gerçek bir bağın enerjisiyle doluyken, değişiklikler yine farklıydı.

Mükemmel görünmüyordum. Cildim pürüzsüzdü evet, saçlarım da dağınık değildi ama asıl dikkatimi çeken ışıltımdı. Ve kendimden ne kadar emin durduğum.

"Dayanıklılığın ve gücün artmış olmalı. Uzun ömürlülüğün de öyle," dedi Zahak, arkamda durup kıyaslandığında ne kadar iri olduğunu göstererek.

"Engelli parkuru domine ederdim..." Kendimi devam edemez halde buldum, göğsüm sertçe sıkılıyordu. Mika'nın yasını tutmadan bir daha asla engelli bir parkur göremeyecektim ve onun kaybını düşünmek benim için hâlâ çok acıydı. Dün gece Zahak'la geçirdiğim zaman beni iyileştirmişti ve buna ihtiyacım vardı ama bu bir arkadaşın ölümünü daha az gerçek ya da acı verici yapmıyordu.

"Hadi dostum," dedi Zahak nazikçe, beni kendisine yaklaştırıp camdan uzaklaştırarak. "Diğerleri geri döndü. Yeniden bir araya gelmeliyiz ki bu işi sonsuza dek bitirebilelim."

Bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyaç duyarak başımı salladım ve yansımalarımıza doğru döndüm.

Botlarımı bıraktığım yere doğru ilerleyerek, Zahak'ın benim için yarattığı siyah taytın üzerine geçirdim. Sadece kontrol ettiği enerjiden kıyafet üretebilmesi inanılmazdı. "Malzeme etrafımızdaki dünyadan geliyor," dedi, düşüncelerimin içinde olmaktan keyif alıyor gibiydi. "Ve senin ne giymekten hoşlandığını biliyorum."

Kesinlikle öyle. Görünürde tek bir pantolon yok.

Siyah taytın yanı sıra büyük boy mor bir gömlek ve rahat bir iç çamaşırı giymiştim. Hayalimdeki kıyafet.

Mağaralardan çıkarken, bir düzine kadar fae savaşçısı girişin yakınında hazır bekliyordu. Zahak geçerken saygıyla başlarını salladılar. Tek hissedebildiğim onun sevgisi ve desteğinin sıcaklığı ve rahatlığıyken, onun bu topraklarda bir tanrı olarak saygı gördüğünü hatırlamak benim için zordu.

Zahak, Green Hollow'un kenarında savaşçıların buluştuğu geniş çayırılığa doğru yürürken düşüncelerimin özgürce akmasına izin verdi.

bir sonraki planlarını tartışıyorlardı. Hiçbir şey söylemedi, sadece elimi tuttu, zihni sakinleştirici bir enerji dalgası gibiydi. Sürekli bir düşünce ve endişe yığınının sahip olmadığını fark ettim. Sadece huzur veren mavi bir denizde var olabiliyordu.

Bu beni de sakinleştirdi ve ana gruba ulaştığımızda kendimi rahatlamış ve bundan sonra olacaklar için rahatlamış hissettim.

Ta ki Lexie ve Tylan ağaçların arasından çıkana ve onlarla birlikte hiç beklenmedik bir manzara görene kadar. Zahak'ın zihninin sakinleştirici yıkaması, onları açıklığa kadar takip eden yaratıkları gördükçe keskinleşti.

Sadece Drager, Emmen, Kellan, Tylan, Zahak, ben ve Lexie yakınımızda kalana kadar tüm fae'ler geri çekildi. "Lex," diye nefes aldım ve ben konuşurken onun yanında bir çığlık duyuldu ve oradaki yaratığa odaklandım. "Cal!" diye ekledim ve ileri atılacaktım ama Zahak koruyucu bir şekilde önüme geçti.

Lexie yumuşak bir sesle, "Sorun değil," dedi. "Cal küçük insanımıza oldukça düşkün."

Zahak sinirlendi ve Lexie'ye artık bu özel terminolojiyi kullanmamasını söylemem gerekecekti. Bir gümbürtü kopardı ama en iyi arkadaşşıma ve onun dev kuşuna doğru ilerlerken beni yine durdurmadı. "Selam dostum," dedim neşeyle. "Tekrar karşılaşacağımızı umuyordum."

Kafamı kolaylıkla koparabilecek bir yonter olan Calendul ciyakladı ve gözlerimiz eşitlenene kadar eğildi. Bana dokunmadı ama aramızda bir anlık bir bağ oluştu. O uzaklaşırken, arkasındaki düzinelerce yonter'i gözlemledim, çoğu ayakta dikilmiş fae'leri izliyordu.

"Onları yardım etmeye nasıl ikna ettiniz?" Emmen yaratıklara bakarak sordu. "Santoia'da kurallarına en çok direnenler onlar."

Lexie omuz silkti. "Birincisi, bu kuşların çoğuyla birlikte büyüdüm ve çoğuna arkadaş diyorum, ikincisi de yaşadıkları dünyayı kurtarmak istiyorlar. Onları ikna etmek gerçekten zor olmadı."

Calendul geçen sefer içime korku salan o titreşimsel uğultuyu serbest bıraktı. Bugün ise enerjime sadece bir fırça darbesi indirdi ve yüzeyde kaldı.

Onun silahları artık sana karşı işe yaramayacak, dedi Zahak, ses tonundaki memnuniyetle. *Artık çok güçlüsün.*

Onun enerjisi ile benimki birbirine bağlıydı ve bu sayede onun gücünü ve uzun ömrünü miras almıştım. Yüzyıllarca yaşamayı çok fazla düşünmek istemediğimden, bunun yerine sonunda birlikte geçireceğimiz tüm zamana odaklandım - bu dünya gerçek liderlerine geri döndüğünde.

Lexie bir adım daha yaklaşıarak kollarını iki yana açtı. "Yonterler sonar silahına nasıl karşı koyacağımızı öğrenmemize yardım etmeyi kabul ettiler. Hepinizin bildiği gibi, benzer şekilde çalışan kendilerine ait güçlü bir silahları var. Tek başına yeterince güçlü olmayacaktır, ancak bir bütün olarak birleştiklerinde neredeyse aynı derecede yıkıcı olacaktır."

Artık Zahak'ın odağı ondaydı ve bununla birlikte, içinde bunun işe yarayacağına dair bir umut ışığı vardı. Umut ve karanlık, çünkü bunun gerçekleşmesi için kardeşleriyle olan bağını açması gerektiğini biliyordu.

Özellikle biriyle.

Drager'ın sert bakışları benimkilerle buluştu, sanki o da iç düşüncelerimizi duyabiliyordu. Bu bakışa aynı derecede berbat bir bakışla karşılık vererek, ona gözlerimle aramızda hiçbir şey olmadığını söyledim. Ve hayatımın aldığı yolla ilgili tek bir pişmanlığım bile yoktu.

Zahak'ın sıcaklığı beni bir kez daha sardı ve kendimi sakinleşmiş hissederek onun enerjisine gömüldüm.

Bana bize karşı hiçbir gücü olmadığını söyledi. Tek sahip olduğu şey, sahip olabileceği ve asla takdir edemediği şey için kıskançlık. Umarım yaptıklarından ders alır, özellikle de gerçek eşini bulmayı planlıyorsa, çünkü öğrendiğim kadarıyla insanlar onun saçmalıklarını kabul etmeyecekler. Ve almamalıdır da.

Düşmüş Beşli, en sert kadınları bile ezip geçecek kişiliğe, güce ve görünüşe sahipti, ancak içgüdü dışında hiçbir şeye dayanmadan, eşleri olarak tasarlanan kadınların düzleştirilmesinin daha zor olacağına inandım.

Drager benimle ilgili hatalarından ders çıkarmalı ve kaybedeceği eş ben olmadığım için kendini şanslı saymalıydı. Bir araya gelmemiz çok büyük bir hataydı ama beni Zahak'a, yani geleceğime ve gerçek mutluluğuma kavuşturduğu için ona asla kızmayacağım. Bunun için Drager'ın hayatımızdaki varlığına tahammül edebilirdim.

Hoşgörün ve daha fazlası değil.

İşte benim dostum, dedi Zahak, kollarını etrafıma dolayıp bana sıkıca sarılırken.

Ah, evet, var olmak için yeni favori yerim. Mutlak mutluluk içinde.

BÖLÜM 32

MORGAN

Neredeyse yüz Yonter'ın varlığı Fae'leri diken üstünde tutuyordu. Savaşçılar silahlarını kendilerine yakın tutuyorlardı ve Risest'in etrafından daha fazla grup geldikçe, havada küçük bir kıvılcımla her şeyin alev alacağını söyleyen bir gerilim vardı.

Umarım bu işe yarar, dedim Zahak'a. Eğer silaha nasıl karşı koyacağını öğrenebilirsen, anneni gafil avlayabilirsin ve bu da onu yakalamak için ihtiyacımız olan fırsat olur.

Başını salladı. Her iki şekilde de onu indireceğim. Kardeşlerime bağlandığımda daha güçlü olacağım. Beni bir daha alt edemeyecek.

Geçen sefer onu alt etmek için sürekli takviye kuvvet getirmek zorunda kalmıştı ama ona gerçek bir avantaj sağlayan silah buydu. Eğer Düşenler buna karşı koyamazlarsa, güçleri ne olursa olsun kaybederlerdi. Zahak bu düşüncem hakkında yorum yapmadığında haklı olduğumu anladım.

"Pekâlâ, geri kalanınızın yeni savaşçıları bilgilendirmesi gerekiyor," diye seslendi Florentine yüksek sesle, daha fazla fae geldiğinde. "Portalların yönünü değiştirdim, böylece herkesi Green Hollow'un uzak noktalarına püskürtüyorlar."

Bu muhteşem küçük köyün liderini uzun zamandır görmemiştim ve ne kadar solgun ve yorgun görüldüğüne şaşırdım. Zırhlı kıyafetleri darmadağın ve tozluydu ve buna şaşırmamam gerekirdi - son savaşta ön saflarda yer almıştı ve muhtemelen günlerdir uyumamıştı. Yine de onu tamamen toparlanmamış görmek tuhaftı.

"Yerimiz hızla tükenecek," diye devam etti. "Gruplar geldikçe, onları portallardan uzaklaştırmalıyız ki bir sonraki grup onlara çarpmasın. Sonunda, koruyucu bariyerlerin dışına itileceğiz ve bu da sızanların büyüyen ordumuzu takip etmesine izin verecek. Şu anda bir savaş için plan yapmalıyız." Etrafımızdakilerden başlarını sallayanlar oldu. "Tamam," dedi Florentine elini sallayarak, "Düşmüş Beşli'yi Yonter'lerle ilgilenmeleri için bırakalım, biz de orduyu organize edelim. Beni takip edin."

Nehri geçmek için döndü ve Astra'yı bulduğum orman bölümüne doğru ilerledi. Savaşçılar arkasına takıldı, birçok diyardan birçok ırk zaten buradaydı ve görünüşe göre çok daha fazlası da yoldaydı.

Onlar ayrılırken, aralarında satir Chaple ve Drager'ın ordusundaki göt herif teğmen Jords'un da bulunduğu birkaç tanıdık yüz gördüm. Gerçekten de her bedenli fae'yi savaşmak için getiriyorlardı. Bu savaşçılar için ne kadar endişelensem de, en azından Risest'in en güçlü ordusunun bir parçası olarak savaşacaklarını biliyordum.

Neredeyse hiç vakit kaybetmeden, açıklıkta Düşmüş Beşli, Lexie, Astra, Leo, ben ve yaklaşık yüz yonster dışında kimse kalmamıştı. Daha fazla kuşun açığa çıkmasına izin vermek için nehre doğru geri çekildik, kocaman gözleri dokuzumuza kilitlenmişti. Sadece Leo ilgisiz görünüyordu, uyuklamakla Astra'ya kafa atmak arasında gidip geliyordu. Yine büyümüşü, şimdiden yetişkin bir panter boyutundaydı.

Onu bulmak kaderde varmış, dedi Zahak. O bir ruh yarattığı olarak senin eşin, tıpkı Astra'nın benim olduğu gibi.

Leo gürlledi ve Astra'nın üzerine atladı, çok daha fazla zarafet ve koordinasyon gösteriyordu. Artık bir yavru değildi ve görünüşe göre bir kılıcın genç yetişkin aşamasına geçmişti. Bacağıma sürtündü ve ben de eğilip ellerimi onun kadife gibi olmayan kürkünde gezdirdim.

Kılıçlar çok yumuşak görünüyordu, ancak kürklerinin üzerinde suda onlara yardımcı olan ve onları saldırılardan koruyan kaba bir tabaka vardı. Leo'nun tabakası nihayet büyüyordu.

Tam büyümeye ulaşmaları ne kadar sürer? Zahak'ın bilip bilmediğini merak ederek sordum. Astra'yı yetişkin bir kılıç olarak bulduğunu sanıyordum ama belki Astra ona yavruyken yaşadıklarını anlatmıştır. Tabii hatırladıysa.

Durumlarına göre değişir. Bu büyümeye hızıyla bir ya da iki hafta içinde Astra'dan daha büyük olacak. Bir erkek olarak Astra'dan çok daha büyük olması gerektiğini ve güvenmediği kişilerin yanında çok daha huysuz olduğunu söyledi.

Harika, bu küçük adamla ilgili bazı kurallar koymam gerekecekti. Kollarımı Leo'ya dolayarak ona sarıldım ve başını öptüm. "Astra'nın yanında kal, tamam mı?" diye fısıldadım. "Sonar silahının sana zarar vermesini istemiyorum."

Zahak, "Astra'yı savaşçının gelişini gözlemlemesi ve toprakların dört bir yanından daha fazla fae getirdiğimiz için herhangi bir hastalık belirtisi olup olmadığını bildirmesi için gönderiyorum," dedi ve herkesin konuşmamızın bu kısmına katılmasına izin verdi. "Doğu Risest'in yüzeyin altındaki tek kısmı orası olduğu için hendekte kontrol altına alındığını umuyorum ama risk alamayız. Eğer herhangi bir işaret görürsek, tüm ordumuzu yok etmeden önce derhal icabına bakmalıyız."

"İyi fikir, kardeşim," dedi Kellan. "Siz pisliklerin hiçbirini kemiklerinizi sergilerken görmek istemiyorum. Sikerim böyle işi."

"Acele etmemiz için bir neden daha," diye gürledi Emmen. Altın rengi kollarında pullar uçtu ve sonra tekrar kayboldu. "Anne'ye bu dünyayı mahvetmesi için zaman vermeye devam ediyoruz ve bu süreçte tüm fae'lerimizi riske atıyoruz."

Gerçek buydu. Yukarıdaki kıpkırmızı gökyüzü bize bu toprakların enerjisinin dengesiz olduğunu ve her şeyi kurtarmak için ödünç alınmış bir zamanda koştuğumuzu hatırlattı.

"O halde başlayalım," dedi Drager, odaklanırken yüzü daha derin çizgilerle kırışmıştı.

Astra ve Leo havalandılar, küçük kılıç onun yanında koşuyordu ve nehri atlayıp evlerin arkasında kaybolana kadar onları izledim. Zahak'ın enerjisi zihnimi okşadı. *İyi olacaklar. Astra ile zihinsel temas halinde olacağım.*

Teşekkür ederim. Leo büyüdükçe onunla iletişim kurmayı ve bağ kurmayı umuyordum ama şimdilik başka önceliklerimiz vardı.

Zahak uzun bir nefes verdi, zihni gittikçe kararıyordu. *Şimdi kardeşlerime katılmalıyım. Aklımda kal, la moyar.*

Hiçbir yere gitmiyorum. Özlerimiz bu kadar birbirine karışmışken nasıl bir yere gideceğimi bile bilmiyordum. Yine de enerjimi saran sıcaklığı hoşuma gidiyordu ve eninde sonunda kendimizi zihinsel olarak ayırabileceğimize dair bana güvence vermiş olsa da, şimdilik yakınlığımız rahatlatıcıydı.

Zahak üzerimdeki fiziksel hâkimiyetini bıraktı ve diğer dört şekil değiştirenin yanına geçti. Lexie benim yanıma geçti ve yonterler oldukları yerde kaldılar, arkalarındaki ağaçlar kadar eski ve sabit görünüyorlardı.

"Seni yonterlerin patlamasından korumak için elimden geleni yapacağım," dedi ve uzanıp elimi tuttu. Bunu yapar yapmaz, şok olmuş bir nefes verdi ve yaklaşık üç metre havaya sıçradı. "Kutsal muz topları, Morgs. Sen..." Başını salladı. "Gerçekten çok güçlüsün."

Lexie'nin sahte küfürlerinin tanıdık gelmesiyle enerjim yatıştı. "Belki de seni yonterlerin patlamasından korumam gerekecek," diye takıldım.

Lexie başını sallamaya devam etti, geniş gözleri bana kilitlenmişti. "Demek istediğim, bir süredir parlıyordun, ama bugün gerçekten çok açık. Sen ve Zahak artık birbirinize *bağlanmış* gibisiniz," diye nefes aldı. "Bu da ne böyle...? Kendini Süper Kadın gibi falan mı hissediyorsun?"

Yeni yeteneklerimi gerçekten test etme şansım olmamıştı ama vücudumda dolaşan gücü inkâr etmek mümkün değildi. Daha güçlüydüm. Kendi tenimde daha rahattım. Bağırsaklarımdaki girdap büyüüp özümü değiştirdikçe enerjim daha sıcak yanıyordu.

"Farklı hissediyorum," diye itiraf ettim ve beş şekil değiştirenin dikkatini çektiğimiz gözümünden kaçmadı; Lexie'nin az önceki nefesi yüksek sesle çıkmıştı. Zahak'ın gülümsemesi yumuşaktı, duygularımı hissederek zihnimde oyalanıyordu.

"Zahak ve ben artık tam bir zihinsel iletişime sahibiz," dedim ona, hepsinin duyabileceğini bilerek. "Enerjilerimiz birbirine karıştı ve ben daha güçlüyüm. Onun kadar uzun yaşamalıyım ve normalde bir insanı öldürecek hastalıklara ya da yaralanmalara karşı güçlüyüm."

Lexie'nin sevinci de en az şok kadar hızlı bir şekilde içinden taşıdı. Kollarını bana doladı, yüzünü boynuma gömdü ve ardından burnunu çekti. Ağlıyordu ve benim de gözlerim dolmuştu. "Seni kaybetmek zorunda değilim," dedi, kelimeler tenimde boğuklaştı. "Uzun zamandır bundan korkuyordum ama kendime seksen yıl gibi kısa bir süre için bile olsa seni sevmiş olmanın seni hiç tanımamış olmaktan daha iyi olduğunu söyledim."

Sıkıca tutunarak, hala bu kadar tehlikedeyken nasıl bu kadar mutlu ve memnun hissedebildiğimi merak ettim. Bir an önce toparlanmamız ve üstünlüğü ele geçirmemiz için bir neden daha.

Lexie de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki bir saniye sonra gözlerini silmek için geri çekildi. Cal'a dönerken yüz hatları kararlılıkla buruşmuştu. "Pekâlâ, siz beşiniz uyumu bulmalı ve titreşim silahınızı çalıştırmalısınız."

"Ana kasabadan uzaklaşın," dedi Emmen yonterlere hitaben. "Yolumuza çıkan hiçbir fae'ye zarar vermek istemeyiz."

Yonterler tek bir birim olarak ormana bakacak şekilde yerlerini değiştirdiler. Düşmüş Beşli birlikte hareket ederek sürünün ön tarafına ulaşmak için ağaçların arasından geçti. Lexie ve ben olduğumuz yerde, arkada, silahın doğrudan patlamasından uzakta kaldık.

Zahak'ın ne kadar uzağa gittiği önemli değildi, zihni yanımda durduğu zamanki kadar yakındı bana.

Merhaba, küçük insan.

Atladım.

Bu Zahak'ın sesi değildi ama tanıdık: Kellan.

Bir süre sonra duydum ki, *"Lanet olsun, bu eş olayı çok yoğun. Zahak onun zihnine yakın durduğumuz için hepimizi öldürmek üzere. Ama burayı da seviyorum."*

Bu Tylan'dı ve aramızdaki bağı daha da kuvvetlendirirken kendimi kardeşlerin arasında sürüklenirken buldum. Kutsal garip bir his.

Zahak'ın nazik bir itişiyile kafamın içine geri döndüm ve onun sıcaklığı etrafımı sardı.

Benim, diye homurdandı. Onu paylaşmayacağım.

Sen açgözlü bir piçsin, bunu biliyorsun, diye sızlandı Kellan. Henüz kendi arkadaşlarımız yok ve onu tamamen kendine saklaman düpedüz kabalık.

Konuşmalarını hâlâ duyabiliyordum ama sahiplenici dostum yasayı koyduktan sonra artık hiçbirinin aklına doğrudan giremiyordum.

Shari- Drager başladı ve ben de tersledim.

Kapa çeneni, hemen. Sen bir sıkıntı ve dikkat dağıtıcıydın. Olduğundan daha fazla önem verme.

Ardından gelen sessizlik o kadar yüksekti ki çığlık atıyormuşum gibi hissettim ve sonra kafam bir dizi gürültülü kahkahayla dolarken beş kişiden dördü çatırdadı. *Lanet olası altın. Onun öfkesinin her zerresini hak ediyorsun kardeşim.* Bunu Drager'a hangisinin söylediğini bile anlayamadım, sadece Zahak olmadığını biliyordum.

Lexie'nin koluma dokunmasıyla tekrar sıçradım ve kendimi Düşmüş Beşli'nin zihinsel bağlantısından çektim. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, sadece kafamın içinde alışık olduğumdan daha fazla ses var."

Burada işimiz bittiğinde Zahak'ın kardeşlik bağlarını kapatabilmesi büyük bir şanstı, böylece kalıcı olarak seksi şekil değiştirenlerden oluşan kendi kişisel haremimde olmayacaktım. Kitaplarda kulağa ne kadar harika gelse de, kalbim ruhumla birlikte bir tanesine aitti. Bu sabah zaten paytak paytak yürüdüğümünden bahsetmiyorum bile. Bir dört büyük kooperatifi daha kaldırabileceğimden şüpheliydim.

Benim, diye tekrarladı Zahak ve bu kez daha derin ve daha gürültülüydü. Her zaman.

Odak noktaları bizim bağımızdan uzaklaşıp kardeşlik bağına kayınca minnettar oldum.

Drager onlara *diğer galatörlerin böyle zihinsel bağlantıları olmadığını* söyledi. *Bu sadece soylular ve aynı soydan gelenler arasında var. Özellikle bakla kardeşler için çok güçlü.*

Bu da Zahak ve Drager'dı. Zahak'tan bazı görüntüler görene kadar bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Yumurta görünümlü bir şekil, akan bir lav alanı ve...

Vay anasını. Ejderha bebeklerim olması için yumurtlamam mı gerekecekti? Zahak'ın enerjisi yatıştırıcıydı. Her şeyi sonra açıklayacağım, tatlım.

Artık endişelenecek bir şey yok.

Kardeşler yumurtalar ve kapsüllerle ilgili düşüncelerin önünü kesti ve ben de bu endişeleri içimin derinliklerine ittim. Enerjim ve bedenim ne kadar değişirse değişsin, beynim insan olarak kalmaya devam ediyordu ve bir uzaylı ejderha-şekillendiriciyle çiftleşmenin daha yabancı yönlerini kavramam zaman alacaktı.

Eğer bu savaşı kazanırsak, ihtiyacım olan tüm zamana sahip olacaktım gibi görünüyordu. Eğer kazanamazsak, ölmüş olacaktım ve bunun bir önemi olmayacaktı.

Her iki şekilde de, yakında öğreneceğiz.

BÖLÜM 33

ZAHAK

Beşimiz zihinlerimizin açık olduğu, enerji ve düşüncelerin aramızda serbestçe aktığı bir şekilde bir araya gelmeyeli onlarca yıl olmuştu. Risest'e ilk indiğimizde aramızdaki bağ nefes almak kadar kolaydı, ama bugün bir alışma süreci vardı.

Belki de Morgan artık benim aracılığımla bağlantının bir parçasıydı ve hepsinin onun zihnine erişmesinden hoşlanmıyordum. Açgözlü bir piçtim ve onu tamamen kendime saklamak istiyordum.

Tamamen anlaşılabilir, kardeşim, dedi Emmen, şaşırtıcı derecede sakın bir şekilde. O... beklediğimden farklı biri. Seni farklı kılıyor, ama doğru hissettiren bir şekilde. Şimdi diğer arkadaşlarımızı merak ediyorum.

Ben de! Kellan haykırdı. Bu günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama ruhumdaki o yumuşak enerjinin bir kısmına hazırım.

Hiçbir fikirleri yoktu. İçimdeki dalları hissettiler ama eşlerinin enerjisinin kendilerinininkiyle birleşip her şeyi değiştirmesinin mutluluğunu deneyimleyene kadar anlamayacaklardı.

Tabii ki denklemde her zaman huysuz bir puşt vardı. *Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi olur, dedi Drager. En başından beri neden bu şekilde iletişim kurmayı bıraktığımızı şimdi hatırlıyorum.*

Hatırlıyordu çünkü bu onun fikriydi. Daha fazla bölge için planlar yapmak istiyordu ve geri kalanımızın onun ne kadar güvenilmez, güce aç bir pislik olduğunu bilmesini istemiyordu. Sanki bağlandığımız önceki on yıllarda bunu zaten anlamamışız gibi.

Tamam, yapalım o zaman, dedi Tylan, yüz ifadesi sakindi. Yonterler bizi havaya uçurmaya çalışmak için sinyalarmızı bekliyorlar, bu yüzden onlara karşı koymak için bize bu planı verin.

Bağ kurma ruhuyla, konuşmamızı şimdilik içimizde tuttuk.

Ejderha enerjimizi kullanmalıyız, dedi Emmen. Morgan geri püskürtmek için başka bir sonar silahı gerektiğini söylediğinde, ses dalgalarına benzer şekilde çalışan bir gümbürtümüz olduğunu hatırladım. Onu hiç kullanmıyoruz çünkü hepimizin birlikte çalışmasını gerektiriyor.

Yarım vardiyada mı olmalıyız? Ben sordum. Gümbürtü ejderhalarımıza bağlıydı. Yoksa tam vardiya mı?

Yarıstıyla başlayalım, Tylan önerdi. Yeterince güçlü olup olmadığına bakalım. Yarım vardiyada ejderha enerjimizin çoğuna erişebiliriz ve başparmaklarımız zıt yönde hareket edebiliyorsa Anne'yi yakalamak çok daha kolay olacaktır.

Yanılmamıştı.

Önce Kellan ejderhasını öne çekti ve bağlantımız açıkken, bu enerji tüm melez formlarımızı ortaya çıkardı. Daha da büyüdük ve derilerimizi pullar kapladı. Değişimimizin ısıltısı açıklığı kısa bir süreliğine doldurdu ve Morgan'ın bağı takip ederken duyduğu hayranlığı hissettim.

Kardeşlerimi konuşmamızın dışında tutmaya çalışarak ona *artık vardiyamızı* izleyebileceğimizi söyledim.

Evet, Kellan kükredi: "Beni her gün yer değiştirirken izleyebilirsin, küçük insan. Bu lakabı ağzından almak istedim ama kardeşlerime -en azından üçüne- oldukça düşkün olduğum için bundan kaçındım. *Küçük insan* Morgan gibi değerli biri için utanç verici bir isimdi, bu yüzden olabilir.

Seni seviyorum, diye fısıldadı, görünüşe göre diğerlerinin onu duymasını umursamadan.

Bu bütün o piçleri susturdu.

Ben de seni seviyorum, la moyar.

O zaman kardeşlerimden gelen arzuyu hissettim. Benim eşim için değil, kendi eşlerini bulmak için. Morgan'ın varlığı bir ihtiyacın kilidini açmıştı ve bu ihtiyaç, insan dünyasında korumasız ve gerçek eşi olmadan kimin dolaştığını bulana kadar ruhlarına karşı bir davul gibi çalacaktı.

Aramızdaki bağda korkunun tadı acıydı ve ben bunu anlıyordum. Morgan'ın Dünya'da, savunmasız ve ona değerli ve kıymetli bir insan gibi davranmayan ebeveynlerin bakımı altında olduğunu bilmek beni öfkeliyordu. O lanet olası dünyayı parçalamamamın tek nedeni artık burada olmasıydı ve artık onun güvenliğini kendimden başka kimseye emanet etmek zorunda değildim.

Odaklan! Drager kendini sakinleştirmeden önce, muhtemelen kiminle konuştuğunu ona hatırlatmak üzere olduğumu hissederek tersledi. *Annem planımızı öğrenmeden önce bu işi halletmeliyiz. Birlikte ejderha gümbürtüsü çalışalım.*

Kişisel duygularımı bir kenara iterek elimdeki göreve odaklandım. Beşimiz bir sıra oluşturduk ve yonter sürüsüyle yüzleştik. Bu kuşlar nadiren

Bu kadar büyük gruplar halinde toplanmışlardı ve bugün onları burada görmek büyüleyiciydi.

Melez formumuzda kalplerimiz de büyüdü, enerji ve kanın aktığı oyuk ve çukurlardan oluşan ekstra yan odacıklar oluştu. Buradan alevler çıkarabiliyorduk ve ayrıca bu yan odacıklardan avımızın yönünü şaşırtmak ve fiziksel olarak geri püskürtmek için titreşimsel bir saldırı gönderebiliyorduk.

Titreşimler göğsümü titretti ve onları normalde yapabileceğimden çok daha uzun süre içimde biriktirdim. Diğer dördü de aynısını yaptı ve kısa süre sonra gürültümüzün tek bir frekans olarak hareket etmesini sağlayan bir bağlantı seviyesi bulduk.

"Şimdi," diye bağırdığını duydum Lexie'nin yonterlere, enerjimizi hissederek.

Gümbürtüyü içimizde tutarak yavaşça oluşmasına izin verdik. Böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim ve savaşta patlama noktasına gelene kadar inşa etmemiz gerektiği kısa sürede anlaşıldı.

Botlarımın altındaki zemin titredikçe yonterlerin uğultusu daha yüksek ve daha güçlü hale geldi. Yavaş başlıyorlardı ama çok geçmeden bize yönelttikleri tekil bir rezonans -bir ahenk- buldular.

Kısa bir süre önce o sonar kristalinin etkilerini hissetmiş olan yaratığım, titreşimler bize çarptığı anda serbest kalmaya çalıştı ama ben onu uzak tuttum.

"Daha yoğun!" Lexie yine bağırdı. "Onlara sahip olduğun her şeyi ver var."

Neredeyse anında bedenlerimiz üzerindeki baskı arttı, ancak Hibrit formda zaten özümüzü ekliyor ve kesiyorduk, bu da bizi dengede tutuyordu.

Diğerlerine de söylediğim gibi, *yarı değişmiş form onlarla yüzleşmemiz gereken formdur. Hücrelerimiz zaten bölünmüş durumda, bu yüzden daha az etki var.*

Evet, geri aradılar.

Tylan, bunun inanılmaz olduğunu ekledi.

Bağımızın içindeki gümbürtü daha da güçlendi. Şimdi bunun Yonterlerin saldırısına karşı koyup koymadığını görme zamanıydı. Yavaşça başladık, bir damla bedenlerimizi terk ediyordu. Daha *hızlı gideceğiz anne*, dedi Emmen. *Ama eğer işe yarayacaksa bu iyi bir gösterge olacak.*

Titreşimler tekrar arttı ve yer o kadar şiddetli sallanıyordu ki etrafımızdaki ağaçlardan yapraklar ve dallar düştü.

Yonterlerin enerjisi havada görülebiliyordu, ben de gürlememizi göndermeye odaklandım. Kardeşlerim beni takip etti, dalgalarımız

enerji onlarınkine çarpacak.

Bu işe yarayacak, dedi Morgan, kendinden emin bir sesle. Bunu hissedebiliyorum.

Hepimiz bunu hissettik ve gümbürtümüz yonterlerin silahına çarptığında, vücudumda anında bir rahatlama oldu. Hücrelerimi parçalamaya çalışan enerji durdu ve daha önce olduğumuz yerde sıkışıp kalmışken ilerleyebildik.

Gürültümüz yonterlerden daha güçlüydü ve kısa sürede onları geri itti, bu yüzden hemen kapattık. Buradaki amaç onlara zarar vermek değildi; gürültümüzün bu tarz bir silah üzerinde işe yarayacağından emin olmak ve artık işe yarayabileceğini biliyorduk.

Annem bunu asla anlamayacak, dedi Tylan güvenle. Beşimizin birbirinden ayrı, düşman olduğunu düşünüyor ve Drager'in bize sırtını dönmesi sadece aramızdaki mesafenin daha da artmasına yardımcı oldu. Aramızdaki bağ onun çöküşü ve nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama Morgan'ın da bunun bir parçası olması aramızdaki bağı daha da güçlendiriyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, çünkü daha önce istemeden yaptığı gibi zihinlerinde dolaşmasını istemiyordum, ama Tylan haklıydı. Onun yumuşak gücü, bağımızın yıpranmış kenarlarını sağlamlaştırmamıza yardımcı oldu. Belki diğerleri de eşlerini bulursa, aramızdaki bağ neredeyse durdurulamaz hale gelecekti.

Sanırım bu yüzden şimdi istila etmeye karar verdi, dedi Drager aniden. Morgan. Eşlerimizi bulmamız bizi güçlendirdi ve ilk kez Risest'te olası bir aday vardı. Sanki yıllardır bize göz kulak oluyormuş ve tehdit olmadığımızda gitmemize izin vermiş gibi hissediyorum. Ama eşlerimiz yanımızdayken, zorlu bir güç olacağız.

Drager sonunda Morgan'ın gelişi ile istilanın zamanlamasının tesadüf olamayacak kadar yakın olduğu teorimize ulaşmıştı. Kardeşim, tüm kusurlarına ve hatalarına rağmen, savaş için en stratejik ve analitik zihinlerden birine sahipti. Sadece savaş değil, başka toprakları fethetmek ve kendi topraklarına katmak. Annemin nasıl düşündüğünü biliyordu çünkü o da aynı şekilde düşünüyordu.

Kesinlikle makul bir açıklama, diye ekledi Tylan. Tehdit olduğumuz kısım hariç. Hatırlayamadığımız bir dünya ve insanlar için ne şekilde bir tehdit olabilirdik ki?

Parçalanmış anılarımın nasıl dönüp durduğunu ve Morgan'ın enerjisinin bu düşüncelerden bazılarını nasıl pekiştirdiğini düşündüm. Hatırlamama yardımcı oldu. *Belki de tüm eşlerimizi bulursak, anılarımız artık kilitli kalmayacaktır, diye önerdim.*

Daha güçlü olmamızı, çiftleşmemizi ya da anılarımızla birlikte olmamızı istemediği belli olan Anne'ye çifte darbe.

Umarım bugün ölür, diye hırladı Kellan, neşeli kişiliği öfkesinin altında kayboluyordu. *Onun ölmesini istiyorum ve bunun nasıl olacağı ya da kimin yapacağı umurumda değil.*

Ben de, küçük kardeşim. Ben de. Yem olmadan önce onu öldürememiş olsak da, bu yapıldıktan sonra... ne olacağını kim bilebilirdi ki.

Lexie ve Morgan bize ulaşmak için yonterlerin arasında dolaştılar. Beşimiz bağlantımızı serbest bıraktık ve normal iki ayaklı formlarımıza döndük. Kardeşlerim zihnimden çıktıktan sonra, Morgan'ın enerjisini tamamen geri çektim, böylece bir kez daha bir olarak kaynaştık.

Bu melez formu seviyorum, dedi bana küçük bir sırıtışla. Çok hoşuma gitti.

Aklı dün geceye ve melez formumun onu yerde nasıl sertçe becerdiğine gitti. *Dostum*, onu uyardım. Şimdi zamanı değildi, çünkü beni onu çalmaktan ve mağaramda tutmaktan alıkoyan sadece bir parça kontrol vardı.

Düşünceleri bir nebze ayıldı. *Benim yüzümden ölmeyeceğine söz vermeni istiyorum, Z. Buna dayanamam.*

Doğrusu, gerçek anlamda hayatta kalıp kalamayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bağla ilgili içgüdülerim vardı, bir de gerçekler vardı ve ilkini destekleyecek ikincisine sahip değildim. *Beni öldürmek çok zordur, tatlım, diye* onu rahatlattım. *Endişelenme, biz hallederiz.*

Drager sana tekrar ihanet etmediği sürece, diye karşılık verdi.

Buna cesaret edemezdi.

Birbirimize bağlı olduğumuz için, geri kalanımız öğrenmeden önce bunu düşünmeye bile fırsat bulamayacaktı. Drager benim endişem değildi. Benim endişem hala bilinmeyenlerdi. Xalifer'den atıldığımızda hafızalarımızdan silinmiş olan Anne'den daha güçlü bir tehdit var mıydı?

"Tamam, sanırım beklendiği gibi işe yaradı?" Lexie söze karıştı. "Bu plandaki bir sonraki bölüme geçmeye hazır mıyız?"

Hazırdan da öteydik. Dünyamıza sızan bu galatörlerle işim bitmişti ve onları kendi dünyalarına geri göndermenin zamanı gelmişti. İlk ve son kez.

BÖLÜM 34

MORGAN

Yonterler teşekkürlerimizi sunarak Green Hollow'dan ayrılırken Cal bir süre daha oyalandı, gagasını ve kanadını Lexie'nin omzuna dokundurdu. Sürpriz bir şekilde, dönüp sürüye katılmadan önce o da aynısını bana yaptı. Astra ve Leo'ya karşı hissettiklerime benzer bir şekilde, onun da arkadaşım olmasından dolayı gerçek bir gurur ve başarı hissi duydum.

Kendimi hiçbir zaman hayvanlara yakınlık duyan biri olarak görmediğim için bunu anlamıyordum ama kanıtları inkar etmek mümkün değildi. Hayatım bu canlılarla daha da zenginleşmişti ve önceki *boş* dünyamdan nasıl bu kadar memnun olduğumu merak ediyordum.

Lexie için tanrılara şükürler olsun, yoksa Zahak'ın şu anki eşi ben olmazdım. İşe yaramaz olurdum.

Sen benim için mükemmelsin, Morgan. Hayatının tüm evrelerinde. Gücün doğuştan geliyor ve bunu kendinden başka kimseye borçlu değilsin. Senin gibi bir eşe sahip olduğum için onur duyuyorum.

Zahak hayatımda olmasına gerçekten alışabileceğim bir amigo takımıydı. Lexie herkese, "Yonter'lar yakınımızda kalacak," dedi ve ben de varlığımın "acaba "ları ve "*belki "leri* hakkında endişelenmeyi bıraktım. "Silahlarına tekrar ihtiyacımız olursa diye. Ayrıca bizi herhangi bir galatöre karşı uyaracaklar.

yaklaşıyor. Bir ön uyarı sistemi."

Mika'nın anısı aklıma geldikçe bu beni hem daha iyi hem de daha kötü hissettirdi. Bu savaşta sahip olduğumuz her müttefiki takdir ediyordum ama her şey bitmeden önce kimi kaybedeceğimizden de korkuyordum.

"Eğer Anne'yi alt etme şansımız olsun istiyorsak," diye başladı Drager, "harekete geçmeliyiz. Bir yer bulup onu kendimize çekmeliyiz. Tek başına gelmeyecektir, hatta ilk yaklaşan da o olmayacaktır, bu yüzden kendimizi bir savaşa hazırlamalıyız."

Tylan aniden, "Ya içimizden biri yakalanırsa," dedi. "Siz dördünüzü bilmem ama onun adamları beni ve Lex'i yakaladığı anda o da hemen oradaydı."

"Benim için de aynıydı," diye doğruladı Emmen. "Ama bu sadece bizi hapse atmadan önce oğullarıyla yeniden tanışmasının bir yolu muydu?"

Hepsinin gözleri Drager'a çevrildi. "Aramızda hapse atılmayan tek kişi olarak," dedi Tylan kuru bir sesle, "onunla ilk karşılaşmanız nasıldı?"

Drager rahatsız görünüyordu. "Ben yakalandım ve o yaklaşık üç dakika sonra ortaya çıktı. O kadar hızlıydı ki ya gitmek istediği yere anında nasıl ışınlanacağını biliyor ya da başkaları onun pis işlerini yaparken o kanatlarda bekliyor."

"Şu," dedim hiç tereddüt etmeden. "O tipin çılgınlıklarını atıyor."

Bakışlarını ayırmadan önce bana uzun bir bakış attı ve Drager için bedenimde en ufak bir dalgalanma olmadığı için rahatladım. Enerjimde bir bükülme olmadı. Göğsümde ya da altımda bir sızı yok. Hiçbir şey yoktu. Bizi birbirimize bağlayan her neyse artık yoktu ve bunun sebebinin Zahak olduğundan emindim. Başından beri bağlantı o olmuştu.

"Beni muayene ederken yüzüme doğru geldi ve sonra dedi ki, '*Sen kendimde en çok bulduğum oğulsun.*' Drager ürperdi, sanki bunun neden olduğu duygulardan kurtulmaya çalışıyordu. "Elini göğsümde gezdirdi," diye devam etti, "ve enerjisinin benimkine battığını hissedebiliyordum. Bu... rahatsız ediciydi."

Şimdi herkes tiksinişmiş görünüyordu ve ben gerçekten de anne ejderhadan tecavüzle ilgili bir şey çıkmayacağını umuyordum. Ürkütücü sürtük.

"Bana Zahak hariç herkesin yakalandığını ve yakında benim de onlara katılacağımı söyledi. Gitmek üzereyken ona, '*Benim yardımım olmadan Zahak'ı alamazsın*' dedim ve bu onu durdurdu. Geri döndü ve hemen ekledim. *Sana yardım edeceğim ama karşılığında yanındaki insanı istiyorum. Onun eşi olabilir ama onu önce ben buldum.*"

Ve işte gitti, başından beri onun lanet eşi olmadığını bildiğini itiraf etti. Bir parçam, yakalanması sırasında daha fazla hırpalanmadığı için üzgündü.

"Uzun süre bana baktı," diye devam etti, "sonra gerçekten berbat bir şekilde gülümsedi. Kendini beğenmiş ve tatmin olmuş. Planımı kabul etti ve yemin ederim, başından beri sadece özgür kalmak istiyordum, böylece hepinizi onun pençelerinden nasıl kurtaracağımı bulabilirdim. Zahak benimle iletişime geçene kadar annem yakınlarda kaldı ve nereye gittiğini öğrendiğimizde bir tuzak kurduk. Annem sonar silahından farklı bir enerji tılsımı kullandı ve havayı çiftleşme enerjisiyle doldurarak doğurganlık ayınınin küçük bir versiyonunu yaptı. Ona bunun Z'nin oyununu bozacağını ve bize bir şans vereceğini söyledim.

onu gafil avlar." Drager omuz silkti. "Beklendiği gibi işe yaradı ve ben de beklendiği gibi seni serbest bıraktım, yani ödeştik, değil mi?"

Zahak'ın gürlemesi, insanımsı formunda duyduğum en hayvansı sestti. "Yanından bile geçemezsin kardeşim. Yaptığın şey için asla ödeşemeyeceğiz. Ama en azından bu konuda seninle birlikte çalışabilirim ve ağzını her açtığında seni öldürmek zorunda kalmam."

Drager bir kez daha omuz silkti. "Ben alırım."

Tylan gerginliği keserek bizi asıl konuya geri getirdi. "Tamam, bu çok uzun açıklama Anne'nin kenarlarda asılı kaldığını doğruluyor, bu yüzden birimiz tekrar yakalanırsa, geri kalanımız kanatlarda bekleyebilir ve onu indirmek için dışarı çıkabiliriz."

"Ya emirler sizi şimdi öldürmek içinse?" İçlerinden herhangi birinin yem olarak kullanılmasından paniğe kapılarak önerdim. Beş kişinin en güçlüsü olarak Zahak'ın gönüllü olmak üzere olduğunu da hissedebiliyordum.

"Bağımız devam edecek," dedi Emmen, güven verici olduğunu umduğu bir şekilde sesini alçaltarak. "Hepimizi güçlendiriyor."

Başımı salladım, bu konuda hâlâ emin değildim. "Tamam, peki geri kalanınız nasıl fark edilmeden kalacak. Bu galatörler sizden daha zayıf olsalar bile yine de çok güçlüler. Sizi orada, çevrede beklerken hissedeceklerdir, değil mi?"

"Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim," diye söze girdi Lexie. "Diğerlerinin içinde saklanabileceği bir enerji cebi yaratacağım. Silahlarımı saklamak için kullandığım enerji cebinin dev bir versiyonu gibi."

"Dördümüzü barındıracak kadar büyük bir tane öremezsin," dedi Zahak. Aramızdaki bağlantıda, onun fikrinin sağlam olduğunu düşündüğü açtı ama pratik olmak zorundaydı. "Bizi sadece görünmez tutamazsın. Enerjimizi de kontrol altına almak zorundasınız ve bu da-"

"Tüm ailem." Bu onu susturdu ve Lexie sanki kafasında çözüyormuş gibi birkaç kez başını salladı. "Evet. Evet, işte bu. Hepsi burada ve cebi bir araya getirmeme yardım edebilirler. Yine de muhtemelen günün geri kalanını alacaktır. O kadar uzun süre dayanabilir miyiz?"

Zahak ve Emmen birbirlerine baktılar ve sonra Emmen sert bir nefes verdi. "Pek sayılmaz ama bence bu en iyi seçeneğimiz ve doğru olanı yapmak için daha uzun süre beklemeye değer."

Ben de aynı fikirdeydim. Planları ne kadar güçlü ve organize olursa, herhangi birinin zarar görme ihtimali o kadar az olurdu. Ya da daha kötüsü.

Lexie doğruldu, bana hızlıca sarıldı ve gitmek için döndü. "Elimizden geldiğince hızlı çalışacağız," diye omzunun üzerinden seslendi. "Dinlen, her şey plana uygun giderse bu akşam yola çıkabiliriz." Birkaç saniye sonra ortadan kayboldu ve bensiz dışarıda olmasından dolayı paniklememeye çalıştım.

Bizi savunmak için pek işe yaradığım söylenemez ama arkamızı kollayacak çok sert bir arkadaşım vardı ve bu güzel bir silahtı.

Benim bir silah olduğumu mu düşünüyorsun, la moyar? Zahak'ın sesi tembel ve kısıktı ama tonunda bir tahrik kıvılcımı da vardı.

Olabilir. Kesinlikle.

Sonra güldü, her iki düşünceyi de duymuştu. *Beni kullanabilirsin... Durakladı. ...ne zaman istersen bir silah olarak, dostum. Emrindeyim.*

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve iniltimi yuttum. Dışarıdan uyarılma belirtileri gösterecek bir şirkette değildik, bunun sonunu asla duyamazdım. Elbette Zahak o anı, bu sabah yüzüne dolanan kalçalarımın anısını ortaya çıkarmak için seçmişti.

Lanet olsun. Sert bir nefes kaçtı ve tahrik olduğumu diğerlerinden gizleme umudum, kardeşleri bana doğru bakınca yok oldu.

"İkinizin nasıl dinlenmeyi planladığınızı biliyoruz açıkçası," dedi Kellan gülerek ve ardından elini sarı saçlarında gezdirmeden önce inleyerek. "Lanet olsun. Kışkandım. Şimdi mastürbasyon yapacağım, çok teşekkürler."

Gitmeye başladı, ancak Emmen bağırdığında durakladı, "Çok uzağa gitme. Her an ayrılmaya hazır olmalıyız."

Kellan bir elini kaldırdı ama geri dönmedi ve sonra o da ormandan kayboldu.

Tam Tylan'a önümüzdeki birkaç saat boyunca ne yapmayı planladığını soracaktım ki, Zahak kocaman ellerini kalçalarımın doladı, beni kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Bu hızlı hareket beni tamamen şaşırttı ve köye dönüp nehrin üzerinden atlayarak Florentine'in evine gidene kadar tek bir kelime bile edemedim. Bu noktada muhtemelen oradaki misafirliğimizi fazla uzatmıştık, ama şimdiye kadar geri dönmemiş ya da yorum yapmamıştı, bu yüzden umarım kullanmaya devam etmemizi bekliyordu.

Zahak eğilip bizi ön kapıdan içeri sokarken sohbet eder gibi, "Zihnin büyüleyici," dedi. "Ferahlatıcı."

Öfkelendim. "Beni bir patates çuvalı gibi oradan oraya sürükleyemezsin," dedim. dedi.

Kahkahası bir kez daha aklımdaydı. "Elbette, tatlım."

"Durmayacaksın, değil mi?" Daha fazla kahkaha. "Asla."

Elleri kalçalarımı okşarken, bu konuda *o kadar da* kızgın olmadığımı karar verdim. Beni bu şekilde isteyen ve ihtiyacını başkalarına göstermekten çekinmeyen bir eşe sahip olmak hiç beklemediğim bir ikramiyeydi. Zahak özel biriydi, Denille Adası'nın korkunç tanrısını ilk öğrendiğim andan beri bunu anlamıştım. Beni paylaşmak istemeyebilirdi ama bana karşı hissettiklerini asla saklamazdı.

Beni seviyordu ve bunu herkese gösterdi.

Evet, gerçekten beklenmedik bir bonus. Sayılar hızla artıyordu ve şimdiye kadar sadece kız ve romantizm matematiğinde akıcı olmama rağmen, eğlenebileceğim yeni sayılarım vardı.

Eş matematiğinin de diğer ikisi kadar iyi olduğu ortaya çıktı.

BÖLÜM 35

MORGAN

Işık Getirenlerin Düşmüş Beşli'yi saklayabilecek kadar büyük ve güçlü bir enerji cebi oluşturmaları için tam bir gün bile **geçmemişti**. En azından dördünü.

Zahak zamanımızı çok iyi değerlendirdi ve bundan sonra her uykudan onun ağzından orgazm olarak uyanmazsam isyan ediyordum. Beni uykumdan sürükleyen zevk, hayatımın geri kalanını geçirmeyi umduğum yoldu.

"Hadi dostum," diye gürledi, gözleri kararmıştı. "Yoksa bu yataktan asla çıkamam ve kurtarılacak ve yok edilecek dünyalar var."

Zihninde Xalifer'i milyonlarca parçaya ayırmaya hazır olduğunu görebiliyordum. Onun kendi gezegeni olması umurunda değildi, ona göre bu gezegen kaynakları çalan ve enerji için diğer dünyaları yok eden bir iğrençlikti ve bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Florentine'in evinden dışarı adım attığımızda, gürültü bana çarptı ve günün çoğunu inzivada geçirdikten sonra ani uyaran akışı karşısında neredeyse zıplayacaktım. Antrenman yaparken ve hazırlanırken çıkardıkları gürültü bir gösterge ise, buradaki savaşçıların sayısı bu sabahkinin on katı olmalıydı.

"Umarım bu plan işe yarar," diye mırıldandım, tanrılarıyla savaşmaya gelen herkese bakarak.

"Olacak." Zahak kendinden emindi ve bu bana birkaç yıl önce okuduğum epik bir fantezi kitabını hatırlattı. Büyük bir seri sonu savaşı vardı ve tam o gün birçoğunun öleceğini bilerek savaşa girmeye hazırlanırken, kahramanlardan biri şöyle demişti: *"Eğer savaşa kendine güvenmeden girersen, zaten kaybetmişsindir. Asla kendi yenilginizi göstermeyin."*

Zahak fantezi kitaplarının yolunu biliyordu.

Nehrin kıyısı boyunca buluşma yerine doğru yürürken, fae'ler saygıyla yolumuzdan çekildiler. Birçoğu Zahak'ı selamlamak için eğildi ve benim için de tam bir şok oldu.

Sizin değerinizi ve öneminizi bilirler.

Sözleri tüylerimi diken diken etti, çünkü hiçbir zaman kendi değerimi görememiştim. Bu saygının çoğunun Zahak'la aramdaki bağdan kaynaklandığını biliyordum ama şimdilik bunu kabul ediyordum. Eninde sonunda kendi gücüm olduğunu kanıtlayacaktım.

Açıklığa döndüklerinde Emmen, Kellan ve Tylan çoktan gelmişlerdi ama Drager ve Lexie'den hiçbir iz yoktu. "Drager kaçtı mı?" Alaycı bir şekilde söyledim. Hâlâ en sevdiğim ejderha değildi. Sadece ilk beşe girebilmişti çünkü galatörler sayılmıyordu bile.

Zahak kara kara güldü. "Yola çıktı. Bir iş yüzünden gecikti.

Birisi."

Ses tonundan *birinin* kesinlikle kadın olduğu anlaşılıyordu ve ben de bu konuda bir şeyler hissetmeyi bekledim. Ama hiçbirisi olmadı. Açıkçası umurumda bile değildi. Aksine, bir başkasının onu meşgul etmesine sevindim, böylece bana doğru uzun bakışlar atmaya devam etmedi.

"Gördüğüm kadarıyla gerçek eşiyle ilgili dersini hâlâ almamış," dedi Tylan, iki yüz metre yükseklikte duran eski bir ağaca yaslanarak. En alttaki dallar o kadar yukarıdaydı ki neredeyse onları göremiyordum.

Zahak kardeşine dikkatle baktı. "Eşini bulana kadar bekar kalmayı mı planlıyorsun?"

Gördüğüm anılardan ve paylaşmayı seçtiği şeylerden, Zahak'ın çok uzun zamandır başka bir fae ile birlikte olmadığını biliyordum. Yüz yıla yakın bir süredir ve ondan önce de sadece nadir durumlarda birlikte olmuştu. Doğurganlık ritüelleri sırasında mağarasında yalnız kalmış ve aktif olarak zevk arayışına girmemişti çünkü bu ona hep boş gelmişti.

Belli ki Tylan da aynı sonuca varıyordu. "Şimdi ikinizin sahip olduğu şeyi görüyorum," dedi yumuşak bir sesle, "eşimin mutluluğunu asla riske atmam. Bunun bizim için doğru yol olduğunu anladığım anda, tüm saçmalıkları bıraktığımı ve ona tüm odağımı ve saygımı verdiğimi bilmesini istiyorum." Bir elini sakalının üzerinde gezdirirken omuz silktilti. "Bu savaşı kazanma kararlılığım on kat arttı. Eşimi ve Zahak'ta gördüğüm mutluluğu bulacağım."

Emmen bile başını salladı, her zamankinden daha az asık suratlı görünüyordu. "Bu doğru. Biz gençken ve kaygısızken bile Zahak rahat ve sakin değildi. Ruhu huzursuzdu, ama şimdi değil. Bu kadar basit."

"Eşini de arayacak mısınız?" Zahak ona sordu.

Emmen cevap vermek için bir an bekledi. "Emin değilim. Bunun benim için doğru yol olup olmadığını bilmiyorum ve bir sonraki adımlar dışında hiçbir şeye odaklanmak istemiyorum

planımızda. Hepimiz sahip olmadığımız gelecekler için plan yapıyor olabiliriz."

Zahak ve Tylan aynı anda gürlədiler. "Asla yenilgi beklentisiyle savaşı girme," dedi Zahak, daha önceki düşüncelerimi tekrarlayarak. "Biz onlardan daha güçlüyüz, özellikle de birlikte hareket edersek. Eğer bir tehdit olmasaydık, Annem bizi ortadan kaldırmaya bu kadar odaklanmazdı-"

Sözleri Yeşil Kovuk sınırlarının ötesindeki ormanlardan yükselen bir çığlıkla kesildi. Gürültülü ve yoğun, savaşçılardan yükselen bağırışlar kulaklarımı çınlattı.

"Bunlar yonterler," dedi Kellan hızla, etrafına bakarak. "Erken uyarı sistemi."

Zahak'ın zihninde her şey yavaşladı ve savaşçı moduna geçti. "Bizi buldular," dedi kısaca ve aynı anda beş kardeşin kopan bağlantısının yerine kilitlendiğini hissettim. Geçen seferkinden daha hızlıydı ve güçlerinin yapısında daha az baskınlık vardı.

Yoldayım, dedi Drager bağıın içinden ve acelesini hissettim. Yanında Lexie vardı ve bir an için birlikte olduğu *kişinin* o olup olmadığını merak ettim, sonra bunun imkânsızlığını fark ettim. Birincisi, Lexie bana bunu asla yapmazdı, her ne kadar cidden umurumda olmasa da. İkincisi, bütün gün ailesiyle birlikte o cebi örüyordu.

Drager'ın gözlerinden yorgun ve solgun görünüyordu, sanki enerjisi tükenmiş ve hareket etmeye devam etmek için kendini zorluyordu.

Nehrin yakınında buluşalım, dedi Zahak ve zihinsel olarak Drager'a bir konum gönderdi.

Elimi tuttu ve hızla toplanarak savaşı hazırlanan fae kalabalığının içine doğru ilerledik. Ellerinde silahlar, kılıçlar ve tatar yayları vardı.

"Dinleyin," diye bağırdı Emmen grupların arasından geçerken. "Eğer ejderha formundalarsa, kanatlarının altı onları vurmak için en savunmasız bölgedir. Diğer her yerimiz oldukça zırhlı. Gözler hedef almak için bir başka iyi nokta. Eğer insan formundalarsa, asla tek başınıza saldırmayın. Daha hızlı ve güçlüdürler, bu yüzden sizi ele geçirmelerine izin vermeyin. Takım halinde çalışın."

Kalabalıklar arasında ilerlerken bu mesajı tekrarladı ve fae savaşçılarının çoğu zırhlı göğüslerine vurdukları bir el ile eğilip selam verdiler.

Drager ve Lexie'yi iki dakika sonra nehrin uzak tarafına ulaştıklarında bulduk. Burası en geniş kısımdı ve genellikle kimsenin

ama ikisi de kolaylıkla atladılar. Ben tam ortaya düşerdim, eminim.

İçimizdeki ve çevremizdeki gerilime rağmen, Zahak'ın düşüncelerim karşısındaki neşesi hâlâ süzülüyordu. Kardeşleri fark etmedi, planlarını belirlemek için daha da yaklaşmışlardı bile.

"Cep hazır mı?" Emmen Lexie'ye sordu.

Başını salladı. "Evet, onu elimizden geldiğince büyük ve güçlü bir şekilde ördük. Umarım sizin enerjinizi de içine alır. Kimse beşinizin birlikte tam gücünü bilmiyor, bu yüzden şu anda sadece umutlar ve hayaller var."

Yonterlerin çağrıları dramatik bir şekilde kesildi ve bu kovuğun içindeki gürültü yükselmeden önce bir sessizlik oldu. "İçerideler," diye ısırdı Drager. "Yem olarak kullanılacak kişi kim olacak?"

"İki kişi olmalı," dedim aniden ve kardeşlerin hepsi bana baktı. Hepimiz birbirimize bağlı olduğumuz için planımı içlerinden okumuş olabilirlerdi ama saygılı bir şekilde aklımın dışında kaldılar. "Sadece biriniz bariz bir tuzak gibi görünüyor ve anneniz saklı kalabilir. Ayrıca Lexie'nin cebinin dört yerine üç enerjinizi tutma ihtimali daha yüksek ve hiçbirinizin galatörlerle tek başına yüzleşmesini gerçekten istemiyorum, biliyorsunuz."

Tylan uzandı ve kolunu bana doladı, Zahak'ın gürlemelerini duymazdan gelirken bile bana sıkıca sarıldı. "Bizden hoşlanıyor çocuklar. Bizi gerçekten seviyor."

Başımı sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamamaya kadar güçlüydü. Zahak da elini uzattı ama Tylan o anda kaçtı. Ağabeyiyle uğraşıyordu.

Drager bir kez daha plana odaklanarak, "O halde Zahak ve ben olmalıyız," dedi. "Biz en yaşlı ve en güçlüyüz."

"Tartışılabilir," diye mırıldandı Emmen ama daha fazla tartışmadı.

"Katılıyorum," dedi Zahak ve buna hiç şaşırmadım. Aralarındaki düşmanlığa ve farklılıklara rağmen kardeşlerine karşı korumacıydı ve onlara bir şey olursa kendini toparlayamazdı.

Drager için bir istisna yapacağım, dedi açıkça.

Drager sadece homurdandı ve beni şaşırtarak ondan gelen tek şeyin eğlence olduğunu hissettim. Zahak'ın şakasına alınmamıştı ve bunun, ölümcül olanlara karşı normal kardeşçe etkileşimlere geri döndükleri anlamına geldiğini varsaymak zorundaydım.

"Buradalar," diye bir bağırış duyuldu ve hemen ardından silahların çarpışma sesleri kasabayı çınlattı. Arka tarafa yakındık, galatörlerle aramızda yüzlerce fae savaşçısı duruyordu.

"Şu planı harekete geçirelim," dedi Lexie. Ellerini önünde oynattı, ince hava gibi görünen şeyle oynuyordu ama aynı zamanda onu sürüklüyordu.

"Yeterince büyük olması için ağır olması gerekiyor," dedi telaşlı bir ifadeyle. "Onları zırhlı plakalarınıza takmanız gerekecek-" Zahak ve Drager'ı işaret etti. "-kardeşlerinizi alırken ellerinizi serbest tutmak için."

Şekil değiştirenler başlarını salladılar, etrafımızdaki gürültü kakofonisi artarken görünüşe göre umursamıyorlardı. Neler olduğunu görmek için nehir boyunca göz gezdirdim ve arkama baktığımda Tylan, Emmen ve Kellan gitmişti.

Aramızdaki bağ sayesinde enerjilerini hâlâ hissediyordum ama sesi kısılmıştı. "Onlar cebimizdeyken bağlantımız o kadar güçlü değil," dedi Drager

Lexie'ye. "Ama idare eder."

Başını salladı. "Evet, ne yazık ki cebin kalınlığını düzeltmek için yapılabilecek bir şey yok, çünkü bir kez daha, siz daha az bir şeyin içine sığamayacak kadar güçlüsünüz."

Drager'ın gözleri onun küfürsüz kelimeler kullanmasına takıldı ama bu konuda yorum yapmadı. "Ormanın kenarlarına doğru gitmeliyiz," dedi Zahak'a. "Bizi dışarı çekmeyi umarak kenarlarda bekliyor olacak."

Lexie hemen ardından kılıçlarını eline aldı. "Ben ön cephede savaşacağım. Umarım onu yakalarsın."

İçim kıpır kıpır oldu ve uzanıp onu yakalama içgüdüleriyle savaştım, böylece gidemeyecekti. Lexie benim ailemdi, en iyi arkadaşımdı ve onun yaralanmasından ya da daha kötüsünden duyduğum korku neredeyse beni güçten düşürüyordu. Paniğimi fark etti ve geri dönüp bana sarılmak için durakladı, bir elinde kılıcı tutarken diğer eliyle beni sıkıca sardı. "Savaşçıları bensiz bırakmayı doğru bulmuyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Ama geri döneceğime söz veriyorum. Beni öldürmek o kadar kolay değil."

"Astra ve Leo dışarıda bir yerde," dedi Zahak dinleyerek. "Onları bulun ve birlikte hareket edin. Çok faydalı olacaklar. Astra zayıf yönlerimi iyi biliyor."

Lexie bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Onu güvende tut," dedi, sesi alçalarak. "Yoksa."

Bu ucu açık tehditle bana son bir öpücük kondurdu ve ardından ana dövüşe doğru akan kalabalığın arasına karıştı. Bizi umutlarla baş başa bırakarak

İŖe yarayabilecek bir plan.

BÖLÜM 36

MORGAN

"Seni cepte istiyorum." Zahak dikkatimi kalabalıktan başka yöne çekti ve yanlış duyup duymadığımı merak ederek ona göz kırptım.

"Pardon, ne dedin?"

"Diğer üçüyle birlikte cepte," dedi zorla. "Sen önemlisin ve bu durumda savunmasızsın. Plana değil de sana odaklanırsam savaşmam."

Oflayıp puflayıp reddetmek istedim, çünkü onun yanında olmamak bana yanlış geliyordu ama savunmasız olduğumu ve bir dövüşte neredeyse işe yaramaz olduğumu inkâr edemezdim. Silah kullanma becerisi olmayan bir insan olarak sadece kendimi öldürtebilirdim.

Hiç şansın yok.

Zahak'ın hırıltısı vahşiydi ve kolunu okşayıp ona gayet iyi olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ben cepte kalacağım. Oraya nasıl gireceğimi bana göstermen gerekecek. Ben göremiyorum."

"Hiçbirimiz yapamayız," diye cevap verdi Drager gözlerini devirerek. "Zaten bütün mesele de bu."

Onu tersledim. Gülümseyerek tabii ki.

Gözleri karardı. Onu kızdırdığımı anlayabiliyordum.

Hayat görevi tamamlandı.

Bizi görmezden gelen Zahak, aradığı şeyi bulana kadar arkasına uzandı. *Hiçbir şeyi* öne doğru sürüklemeyen, ayrılan ellerinin arasına girmemi işaret etti. "İçeri gir," dedi ve kollarının altından eğilip kollarının boşluğundan geçtim. İleriye doğru adım attığımda yanaklarımda bir karıncalanma hissettim ve gözümü tekrar kırıştırdığımda içerideydim. Bunu biliyordum çünkü içeride üç şekil değiştiren vardı ve beni eğlenerek izliyorlardı.

"Buna alışacaksın, küçük insan," dedi Emmen ve aynı hızla kaybolmadan önce yüzünü bir gülümsemenin süslediğine yemin edebilirdim.

"Bundan çok ama çok şüpheliyim," dedim, bir cebin içine girmenin tuhaf hissinden sıyrılarak. İçinde beyazdan başka bir şey yoktu. Benim baktığım gibi görünüyordu.

Bir sıcak hava balonunun iini duyusal yoksunluğun özü olarak hayal ederdim.

Bir süre sonra cep öne doğru sarsıldı ve Tylan beni sabit tutmak için kolumdan tutmasaydı düşebilirdim. Bu şekilde hareket etme hissi tuhafın da ötesindeydi ve süzölürken midem bulanıyordu ve gerçekten de taşıt tutması yaşamayacağımı umuyordum.

Gözlerini kapat, tatlım.

Zahak'ın sesi zihnimi yıkadı ve her şey sakinleşti. Enerjisi beni merkezlerken gözlerimi kapatmama bile gerek kalmadı. İlk baştaki şaşkınlığımın büyük bir kısmının sessiz bağımızdan kaynaklanmış olması oldukça muhtemeldi. Artık aramızdaki bağı ölüm dışında hiçbir şey koparamazdı elbette ama bu cep bağlantıyı susturmuştu. Yine de ona ihtiyacım olduğunda beni zorlamanın bir yolunu bulmuştu ve enerjisine tutunarak hareketi kontrol etmeye çalışmayı bıraktım, bizi gitmemiz gereken yere götördüklerine güveniyordum.

ZAHAK

Lightsbringer'lar o kadar güçlü, eksiksiz bir enerji cebi örmüşlerdi ki, bağı sağlamlaştırdığımızdan beri ilk kez bağlantımızda sessiz bir his vardı. Morgan içeri adımını attığı anda, onu yırtıp açmak ve eşimi geri almak istedim.

"Hadi, orada güvende. Yapmamız gereken lanet bir iş var."

Drager yine ölüm arzusuyla yanıp tutuşarak nehrin karşısına atlamak için hareket ederken bana hırladı. Onu yakından takip etmek zorundaydım çünkü cep ikimize de bağlıydı ve beni de sürüklemesine izin veremezdim.

Cebi aşmak için biraz manevra yapmamız gerekti ama sonunda bunu kolayca başardık. Her ne kadar sinir bozucu olsa da ve hatta ağzından o lanet omurgasını sökmek istesem de, Drager ve benim iyi bir takım olduğumuzu inkar etmek mümkün değildi. Her zaman öyleydik.

Morgan'ın tedirginliği bir süre sonra bana da ulaştı, köyün içinden koşarken cep arkamızdan akıyordu. Savaşçı klanlar işimizi kolaylaştırmak için yolumuzdan çekildiler ama kardeşlerimin ve Morgan'ın orada savrulmamasına imkân yoktu.

Morgan'a sakinleştirici enerji göndererek, bağlantımızın gücü paylaşacak kadar sağlam kalması beni rahatlatmıştı. Tylan da düşmeden önce onu yakalamıştı ve kendine zarar vermediği için rahatlamıştım.

Green Hollow bariyerinin yakınında, galatörler hem ejderha hem de iki ayaklı formlarda dizilmiş, gruplar halinde saldırıyorlardı. Fae'ler tavsiyemize kulak veriyor ve onlara tek başlarına saldırmıyorlardı. Cesetler çoktan yere saçılmıştı, ama çoğu galatördü. Savaşçılar önceki dövüşlerden çok şey öğrenmişti ve şu anda sayıca onlardan üstündük.

Açık alana çıktığımızda, büyük bir galatör grubunun dikkatini çektik. Drager uzun sıraya bakarak, "Bu piçlerden elli tane olmalı," diye hırladı. "Şimdiye kadar gönderdiği en büyük sayı."

"Tepki vermek zorunda kalacağımız kadar çok şey gönderdi," dedim kısaca. "Bence bariyeri terk etmeli ve açık alana çıkmalıyız."

Drager itiraz etmedi ve aramızdaki bağ sayesinde bunun doğru yol olduğu konusunda hemfikir olduğunu hissettim. Yanımızdaki fae savaşçılarımızla güçlüydük ve

o koşullarda asla ortaya çıkmazdı. Sadece biz dezavantajlı olduğumuzda ortaya çıkardı.

Kovuğun sınırına yaklaştığımızda, galatörler sonar kristallerini çıkarıp fae'leri patlatmaya başladılar ve ben de olabileceklere karşı hazırlandım. İlk patlamayı yaparlar yapmaz, en güçlü savaşçı klanlar olan Lightsbringer'lar, Goldenseel'ler ve Turncharten'ler kendi enerji ceplerinde sakladıkları devasa gümüş kalkanları kaldırdılar. Metal, normalde bir savaşçı klanı için olması gerektiği kadar karmaşık bir şekilde oyulmamıştı ama ihtiyaç duydukları işi görüyordu.

Sonar ses dalgaları kalkanlarına çarparak kristallerin gücünü neredeyse sıfıra indirdi. Böylece savaş alanı düzleşti ve galatörler bir sonraki hamlelerini belirlemek üzere geri çekilmeye başladılar.

"Lexie bu yüzden biraz geç döndü," dedi Drager biz izlerken. "Birkaç yonterin yardımıyla bu kalkanları tamamlamalarını sağlıyordu."

Fae'lerimiz kendi başlarının çaresine bakmaktan daha fazlasını yapıyorlardı, bu yüzden topraklarının koruyucu bariyerlerinden çıkıp açık alana ıkabildik. Sanki planımızı onlar da biliyormuş gibi, açık alana çıktığımız anda ağaçların arasından bir düzine galatör belirdi.

"Hazır mısın kardeşim?" Drager sonunda dövüşecek olmanın heyecanı içinde parlarken gülümsedi.

"Sikeyim evet," diye hırladım.

Bu piçler bugün öleceklerdi. Her biri.

İlk biz saldırdık. Galatörler göz kırpana kadar ben çoktan iki gırtlak paralamıştım. Ellerim normal ve penelerim arasında sorunsuzca geçiş yaptı. Melez formumda onları daha kolay paralayacağım için, ejderhanın gücüyle dolana kadar enerjimi serbest bıraktım.

Morgan tüm bu süre boyunca benimle kaldı, ben öfkelenirken bile dikkatini hiç başka yöne çevirmedi. Zihnim karardı ve kendimi şiddete bıraktım. Enerji cebi Drager ve beni birbirimize yakın tuttu ama bu sadece birlikte savaşmamıza yardımcı oldu.

Kaybetmek zorundasın, unuttun mu?

Kellan'ın cızırtılı hatırlatması cızırtılı ve zayıf bir şekilde kafamızın içine süzüldü. Hepsı ölmüş olan ilk grubun arkasında bir düzine galatör daha belirdi. Plana boyun eğerek enerjim ve melez formum üzerindeki hakimiyetimi bıraktım ve daha zayıf versiyonuma döndüm. Daha zayıf, ama asla zayıf değil.

"Aşağı inmeliyiz," diye mırıldandı Drager ve bu düşünceyle dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Ama çok haklıydı. Eğer Anne'yi yakalamak istiyorsak, bizi yakaladığını düşünmesine ihtiyacımız vardı.

İkinci grup galatörlerin yanlarında enerji kristalleri vardı ve biz saldırmak için ileri atılır gibi yaparken, onlar kutuları açarak bizi ses dalgalarıyla patlattılar.

Bu his beni hücrelerime geri döndürdü ve kardeşlik bağımızın gücüyle bile beni dizlerimin üzerine çökertecek kadar güçlüydü. Drager ağır bir şekilde arkama düştü, ikimiz de Anne'nin ortaya çıkması için gereken süre boyunca dayanmaya kararlıydık.

Hücrelerimizi parçalayan enerjinin verdiği acı çok yoğundu ve odaklanmamın çoğunu Morgan'ı etkilerden korumaya ayırdım. Bağlantımızda güçlü kaldı ve bana desteğini gönderdi.

Onu hak etmiyordum ama gitmesine izin vermeyeceğime de emindim. O kadar fedakar değildim. Kendi iyiliği için olsa bile.

"Daha ne kadar sürecek?" Drager vücudunu kaplayan pullarla homurdanıyordu.

Bunu daha önce deneyimlememişti ve bu nedenle ne kadar kötüleşebileceğine dair gerçek bir fikri yoktu. Saatlerce patlatılmışım ve sonuç olarak vücudum ve hücrelerim silahın yıkıcı gücünün parçalarını tahmin etmeye ve reddetmeye adapte olmuştu.

Patlatılmak için yeterince zaman harcarsam, kendi başıma nasıl tamamen adapte olacağımı ve engelleyeceğimi bulacağımı hissettim.

Zaten bizden kurtulmaya çalışıyorlar, dedi Tylan, sesi zar zor duyuluyordu.

Zahak, aşağı inmelişin. Arayan Emmen'di, bir şekilde hâlâ patlatılıyor olmamızın ve Annem'den hiçbir iz olmamasının sebebinin ben olduğumu anlamıştı.

Gücümü serbest bırakarak onlara istediklerini verdim ve silahın beni melez formumun bozulmuş versiyonuna dönüştürmesine izin verdim. Pullar beni kapladı, görüşüm ejderhayla birleşti ve göğsümde bir sıcaklık oluştu.

Bu silaha boyun eğmek sahip olduğum her içgüdüye ters düşüyordu, özellikle de eşim yakınımdayken, ama bunu yapmak için tek bir şansımız vardı ve bunu mahvedemezdim.

Daha fazla galatör geldi ve iki sonar silahı daha ortaya çıktı. Bu kez, patlamalar vurduğunda, savaşamayacağım kadar güçlüydüler ve artık boyun eğiyormuş gibi yapmıyordum.

Gümbürtümüzü kurun kardeşlerim, Drager çağırdı. Onları alaşağı etmeye hazır olmalısınız.

Yere çakıldığımız sırada, beklediğimiz kaltak ağaçların arasından çıktı. Beyaz bir pelerine bürünmüştü, neredeyse süzülerek yanımıza geldi, başını dik tutarak bize baktı, silah onu hiçbir şekilde etkilemiyordu.

Pelerini, bağımız aracılığıyla söyledim. Enerjiyi bir şekilde engelliyor.

Geçen sefer dikkat etmemiştim ama o zaman da pelerin giymişti.

"Merhaba oğullarım," dedi, kelimeleri güçle titreşiyordu. "Ben Hepiniz kaçıp beni terk ettiğinizden beri hiç hoşnut değilim." Bir kısmı ejderha, diğer kısmı iki ayaklı olan Drager elleri ve dizleri üzerinde bir ileri bir geri sallanırken bakışları Drager'in üzerindeydi. "Özellikle de sen, Drager. Birbirimize benzediğimizi, büyük resmi görebildiğimizi ve daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapılması gerektiğini bildiğimizi sanıyordum."

Başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmayı başarak hırladı. "Birbirimize hiç benzemiyoruz, seni kötü kaltak. Kanının pençelerimi kaplaması için sabırsızlanıyorum."

Sanki bu bir şakaymış gibi güldü. Galatörleri böğürdükçe o da tek değildi; hatta birkaçı sanki bu değişim o kadar komikmiş gibi ejderha formlarına dönüştü.

Acınası. Zavallı ve zayıflardı, şekil değiştirenlerin adını kötüye çıkarıyorlardı.

Anne elini kaldırdı ve hepsi sustu, kukla ustalarının iplerini çekmesine izin verdiler.

"Özür dilerim oğullarım," dedi sonunda tüm dikkatler onun üzerindeyken. "Planım asla sizi yok etmek değildi, ama kaçınılmaz olanla savaşmaya devam edeceğiniz çok açık. Senin ve fae'lerinin halkımızı yok etmenize izin veremem. Onlara sırlarımızı verdin." İlk kez volta atarak homurdandı. "Hafızanı karıştırarak bunu engellediğimi sanıyordum ama artık bir tehdit oluşturacak kadar şey biliyorsun. Peki tehditlerle ne yaparız?"

Arkasından bir koro duyuldu. "Onları yok edin."

Bu kez gülümsemesinde her zamanki deliliğinin yanı sıra bir parça hüznün de vardı.

"Güle güle çocuklar," diye fısıldadı. "Kardeşleriniz yakında size katılacak."

Hiçbir fikri yoktu.

O gitmek için döndüğünde, Drager ve ben bağımızı güçlendirdik ve diğer üçünü çektik, ancak bağımızın sönümlenmesinin gürültümüzün yapısında yaşadığını fark ettik. Oradaydı, ama tamamen

Özellikle de kristal silahlar üzerimizdeyken. Ama diğerleri serbest kalırsa, Anne sayıca az olduğunu anlayacak ve hemen ortadan kaybolacaktı.
Bizi seçeneksiz bırakıyor ve yok olmak üzereyiz.

BÖLÜM 37

MORGAN

Zahak'ın acısını hissetmek ve destek göndermekten başka bir şey yapamamak işkenceye benziyordu. Beni acının şiddetinden koruyordu ama silahlar bana doğrultulmuş olsaydı ölmüş olacağımı bilecek kadar hissediyordum.

Mika gibi.

Zahak ve Drager'ın yok olmasını engelleyen tek şey ejderha taraflarıydı.

Anneleri nihayet ortaya çıktığında, Tylan elimi tutarken sessizce hıçkırı hıçkırı ağlıyordum. "Zahak güçlüdür," dedi tekrar tekrar. "Bu onu öldürmeyecek. Söz veriyorum."

Ona inandım ama yine de acısını hissetmek beni öldürdü.

Kraliçe sürtüğün gelişi dikkatimi dağıttı ve kendimi Zahak'ın düşünceleri aracılığıyla onu yakından incelerken buldum. Beklediğimden daha küçüktü ve yüzü beyaz bir pelerinin altında kısmen gizlenmiş olsa da, buzlu beyazlar ve mavilerle gölgelenmiş soluk rengini fark edecek kadar gördüm. Çok genç görünüyordu, yirmi yaşından büyük değildi.

Tylan, Zahak aracılığıyla düşüncelerimi hissederek, "Babamla çok genç yaşta bağ kurdu," dedi. "Masum görünüyor ama güç onu bozmuş."

Belki kaçırıldığı yaşlandı, belki de başka faktörler de rol oynuyordu, ama şekil değiştirenlerimi incitip tehdit ettikçe ona olan nefretim arttı. Onlara ölüm zamanının geldiğini söyleyip veda ettiğinde çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

Emmen, "Tamam, işte burada gürültümüzü serbest bırakmalı ve bağlantıyı yükseltmeliyiz," diye uyardı. "Morgan'ı bırakın ki enerjiye kapılmasın ve Drager ile Zahak'a gücümüzü vermeye odaklanın."

Tylan kendisine söyleneni yaptı ve ben bir adım daha geri çekildim, müdahale etmemeye ve işlerin ters gitmesine neden olmamaya kararlıydım. Tek bir şansımız vardı ve bunu şimdi kullanmalıydık çünkü Zahak ve Drager'ın bu saldırıya daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim. Kardeşler şimdi savaşmak zorundaydı.

Sadece enerji, Yonter'larda olduğu gibi artmıyordu.

Bağ kurmaya çalıştıkça yüzü buruşan Emmen sonunda bir hırıltı çıkardı. "Cep bağı müdahale ediyor. Hâlâ birbirimize bağlıyız ama özümüzü gizlemeye çalışırken kendimizi de zayıflatıyoruz."

"Zayıflıyor ama asla zayıf değil," diye ekledi Kellan, bu beşli için bir tür slogan.

"Yine de, bu silahları yok etmek istiyorsak bir parça bile zayıf düşemeyiz," diye öfkelendi Emmen. Cebin içindeki sıcaklık arttıkça kollarında pullar belirdi. "Onları orada parçalara ayırıyor."

Öyleydi. Beni engellemeye çalışırken bile Zahak'ın acısı tenimi yakıyordu. Kan tadı aldım ve benim mi yoksa onun mu olduğunu anlayamadım ama yine de zamanları tükeniyordu.

"Cepten çıkmak zorundayız," dedim çabucak. "Tek seçenek bu." Üçü karşılıklı bakıştı. "Anneniz kaçmasın diye kendinizi saklamaya çalıştığınızı biliyorum ama yarınızın ölmesine neden olacaksınız ne anlamı var?"

Sesim histerik seviyelere ulaştı ve çaresizlik içinde Tylan'a bir kez daha tutundum, istemeden de olsa paniğimi ona yansıttım. Tutunduğum yerde ısı yükseldi ve bir nefesle elimi çekmeye çalıştım çünkü yanmaya başlamıştı.

Ama çekip kurtaramadım.

Bu his, doğurganlık ritüeli sırasında Drager'a dokunduğum zamana benziyordu ve enerji bizi yerimizde tutuyordu.

Kellan'ın "Siktir," diye fısıldadığını duydum ama onu neyin şok ettiğini anlamaya çalışmak için elimin altından akan lavlara odaklanmışım.

"Aramızdaki bağı tamamen katıldı," diye ekledi Emmen, soruyu yine de yanıtlayarak, "ve... biz daha güçlüyüz."

Bu durum karşısında bu kadar şaşırmış görünmelerine hiç gerek yoktu. Evet, elbette bir insandım ve güç paylaşımı söz konusu olduğunda neredeyse işe yaramazdım, ama demek istediğim, eğer Zahak ile bağ kurabilir ve gerçek bir eş olabilirim, kesinlikle bir değerim vardı...

Bu düşünce beşinin de aklına yatmış olmalı, çünkü şimdi kafamdaki Zahak'tı ve sesi daha da güçlüydü. *Arkadaşlarımız hepimizi daha güçlü kılıyor, diye* homurdandı. *Morgan bugün kurtarıcı olacak.*

Bununla birlikte, gümbürtü sert ve hızlı bir şekilde yükseldi ve kendi göğsümün tepki verdiğini hissettim. Ejderha değildim ama şu an için bir insanın olabileceği kadar yakındım.

Ellerimin altındaki sıcaklık azaldı ve göğsümde birikti ve çenem beni sarsan titreşimlere karşı kilitli olmasaydı çılgılık atabilirdim. Ne kadarını kaldırılabileceğimden emin değildim ama pes edecek değildim. Bana ihtiyaçları varken değil, planı uygulamak için gerçek bir şansımız varken değil.

Plan elimizdeki tek şeydi ve biz burada dururken bile Green Hollow'da fae'ler ölüyordu.

Buna bir son vermeliydik. *Şimdi.*

"Düşünsene," diye homurdandı Kellan, kelimeleri de titriyordu, "onumuz ne kadar güçlü olurduk. Beş şekil değiştiren ve beş eş."

Zaten muazzam bir güçle kutsanmışlardı. Bunun arttığını hayal bile edemezdim ama burada olanları inkâr etmek mümkün değildi. Bağ sayesinde, Drager ve Zahak'ın gürlemelerini serbest bıraktıklarını hissedebiliyorduk. Ejderhaların elindeki silahları patlattı ve hepsini geriye savurdu.

Anneleri de dahil olmak üzere... Anneleri bunu çok geç fark etmiş olmalıydı çünkü olay yerinden kaybolmakta biraz yavaş kalmıştı. Drager onu yakaladı ve uzun kollarını küçük bedenine doladı.

Zahak açıklıktaki casusları parçaladı, kafaları omuzlardan, bağırsakları bedenlerden kopardı. Acıması yoktu, zihni karanlık ve boştu ve ona ulaşabileceğimden bile şüpheliydim.

Bana her zaman ulaşacaksın. Sözleri derin ve ejderha gibiydi ve saf öfke anında bile beni asla incitmeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı.

"Sanırım artık cepten çıkabiliriz," dedi Emmen hızla. "Zahak bize hiç eğlence bırakmıyor."

Kellan abartılı bir iç geçirdi. "Artık annemiz olduğu için hepsinin geleceğini bilerek kendimizi teselli edebiliriz. Kimse kaçırmayacak."

Korkunç derecede kana susamışlardı ve ben de bunun için buradaydım.

Fantastik bir hikâyeyi yaşarken, anti-kahramanları neden sevdiğim daha da belirginleşti. Bu beşlinin, bu piçleri durdukları yerde bitirmek konusunda hiçbir endişesi yoktu. Xalifer gezegeninin iyiliği için endişelenmiyorlardı. Topraklarımıza geldiler, insanlarımızı öldürdüler ve ölmeleri gerekiyordu.

Son.

Burayı ne zaman kendi *toprağım ve halkım* olarak görmeye başladığımı sormayın ama olan oldu. Bu hafta benim için en garip olay bile değil.

Önce Emmen, sonra Kellan cepten çıktı ve ben üçüncü sıradaydım, Ty da hemen arkamdaydı. Beni koruyorlardı ve bunu hepimiz biliyorduk ama kimse tek kelime etmedi. Hepimiz birbirimize bağlandığımızda hissettiğim sıcaklık artık vücuduma yayılmıyordu ama gözlerimi hızla kırıştıtırırken gözlerimin arkasında bir parça kalmıştı. Bu küçük nezaket hareketleri beni tam da duygularımdan vurdu.

Cebin dışında, renklerin ve gürültünün canlılığına göz kırptım. Daha önce hiç deneyimlemek zorunda kalmadığım ölüm kokusu da vardı. Bu şekilde değil. Kanlı bir katliam hakkında okumak başka bir şeydi, onu görmek ve koklamak ise bambaşka.

Midem bulandı ve Zahak bir anda karşımdaydı. O kadar hızlıydı ki sihirli bir şekilde ortaya çıktığından oldukça emindim. Bu katliamın çoğundan o sorumluydu ama neyse ki yanağında sadece birkaç damla kan vardı. "İyi misin?" diye sordu, derisinde pullar gezinirken sesi hâlâ daha derindi.

Hızla başımı salladım. Aşırı tiz bir sesle, "Yağmur gibi yağıyor," dedim.

Tylan kahkaha attı ama Zahak yavaş ve yırtıcı bir şekilde dönüp ona bakınca kahkahasını kesti. Göğsünü okşadım. "Ben gayet iyiyim. Şimdi planımız ne?"

"Anneyi تنها bir yere götürüyoruz, sorularımızı soruyoruz ve sonra onu bir tarlanın ortasında bir sopaya bağlayıp onları gölgelerin dışına çekiyoruz."

Anneleri sersemlemiş görünüyordu ama uyanıktı ve Drager'ın kollarında güvendeydi. Bakışları kurnazca bana kilitlenirken mücadele etmedi. Yaklaştım ve Zahak yanımda kaldı, ona yaklaşık altı adım kala beni durdurdu.

Ona baktım, kristal mavisi gözlerini, dolgun pembe dudaklarını ve ürkütücü derecede soluk tenini fark ettim. Güzelliği yadsınamazdı ama yine de takındığı manik sır da öyleydi. Ejderha Anne'nin akli dengesi biraz bozuktu.

"Buna pişman olacaksın," dedi çok sakın bir şekilde. "Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Kendimi durduramadan önce kıs kıs güldüm, sonra da öksürerek üstünü kapattım. Daha sert baktı ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Özür dilerim," dedim kaçamak bir kahkaha daha atarak, "*pişman olacaksın* ve *neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok* cümlesini kurmak tam bir kötü adam klişesi. *Bunun* gerçek hayatta kullanıldığını ve tüm kötü adamların aynı el kitabından okuduğunu bilmek beni çok mutlu etti."

Bu noktada gevezelik ediyordum ve herkes bana bakıyordu ve bazıları bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordu. Bunu anlayabiliyordum. Özellikle Emmen gözlerini kısmış ve dudaklarını kıvırmış bir şekilde bana bakıyordu.

Çok sevimlisin, dedi Zahak aramızdaki bağ sayesinde.

"Hadi ama." Emmen başını salladı. "Xalifer'in tüm gücü üzerimize çökmeden önce onu sorgulamalı ve planın geri kalanını planlamalıyız."

Tylan, annelerini tutmaya devam eden Drager'ın yanında sıraya girerken alçak sesle ıslık çaldı. "Z'yi onların üzerine salmak dışında bir plana ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Annelerinin Tylan'a bakarken dudaklarında beliren küçük sırıtış hiç hoşuma gitmemişti. Belli ki Zahak'ın hepsini alt etmeye yetmeyeceğini düşünüyordu ve umarım onu sorgularken kendilerinden ne sakladığını anlamışlardır.

General Galator'un bu beşliyle boy ölçüşemeyeceği açıktı, ama çok sayıda olurlarsa bir şansları olabileceğini tahmin ediyordum. Yine de, Fae'lerin de yardımıyla, bu son savaşta sadece *beş kişi olmayacaklardı*.

Göğsüne yakın tuttuğu başka bir avantaj daha olmalıydı ve bu sırları açığa çıkarmak için ne kadar keskin bir dürtme gerekeceğini merak ediyordum.

Umarım çok fazla dürtme olur.

Zahak'ın kanı yetmemişti, annesinin etinden de pay alması gerekiyordu.

Beni yargılayamazdı. Yaptığı onca şeyden sonra, o bedeni ve daha fazlasını kaybetmeyi hak etmişti. Çocuklarına ihanet etmek suçlarının en kötüsü bile değildi.

O bir çekirgeydi, dünyanın başına belaydı, insanları öldürüyor ve topraklarının enerjisini çalıyordu. Ne kadar erken ölürse, tüm dünyalar için o kadar iyi olacaktı.

BÖLÜM 38

ZAHAK

Bu toprakları koruyan görünmez enerji kalkanından geri dönerken Green Hollow'daki kaosu kaydettik. Duyularımı genişleterek, hissettiğimiz enerjinin çoğunun Fae'lere ait olması beni rahatlattı. Buraya gönderilen galatörler bizi dışarı çekmek için bir dikkat dağıtıcıydı ve henüz takviye gelmemişti.

Büyük olasılıkla komutanları elimizde olduğu için daha fazla askerini çağırmasını engelliyorduk. Drager'ın kollarında bir oyuncak bebek gibi asılı duruyordu, sessiz ve uysaldı ve onu sorgulayabilecek bir konuma getirir getirmez, kendine olan güveninin nedenlerini öğrenecektik.

Ormanın içinden geçip daha önce kullandığımız bir açıklığa geldiğimizde Morgan yanımda yürüyordu. Eşim parlıyordu, ışık dalları gölgelikten süzülüp kalp şeklindeki yüzüne doğru ittiği uzun kahverengi saçlarındaki altını vurgularken teninden enerji fışkırıyordu. Gözlerinin mavisini her zamankinden daha canlı ve güzeldi ve hepimiz birleştiğimizde ejderha enerjisini artırmaya hayret ettim.

Eşler arasındaki bağlar hakkında çok az şey biliyorduk, bu da onu güvende tutma dürtümle ilgili korkunç bir ihtimaldi. Kendimden bile. Bu nedenle, cepte yaptığı gibi bağa dokunmasına asla izin vermezdim ve bu nedenle eş bağının gerçek gücünü asla bilemezdik.

Kardeşlerimle aramızdaki bağ artık kısmen açıktı ve aramızdaki güç dalgasını hatırladığımda, on yıllardır bu gücü görmezden gelerek aptallık ettiğimizi anladım. İstila edecek kadar zayıf olmamızın nedeni öngörü eksikliğimizdi ve ileriye dönük olarak görevimiz bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamaktı.

Açıklıkta, Drager yakındaki bitkilerden lifler kopardı ve enerjisini kullanarak Annemi ağaca bağlamak için ipler ördü. İpleri güçlendirmek ve annemin kendini kurtaramayacağını garanti etmek için bizim bağımızdan yararlandı. Zaten kurtulsa da fazla uzağa gidemezdi.

Morgan'ı bir adım arkamda tutarak, kardeşlerimle birlikte bize hayat veren ve sonra da onu elimizden almaya çalışan sürtüğün etrafında yarı bir daire oluşturduk.

Ona yakından baktık.

Gülümsemesi hiç değişmedi ve bunu kendi kişisel eğlencesi için yaptığı hissine kapıldım. Ya da bir kurtarma bekliyordu ve bunun için acele etmemiz gerekiyordu.

"Yüzyıllar önce Xalifer'i neden terk ettik?" Emmen ona açık açık sordu.

Gülümsemesi büyüdü. "Eşlerinizi bulmak için elbette. Her erkek reşit olduğunda Dünya'ya yolculuk etmeli ve kendine uygun bir insan bulmalıdır. Baban bunu benim için beş yüz yıl önce yaptı ve senin de bunu yapma zamanın geldi."

Morgan'ın, annemin beş yüz yaşından büyük olmasına rağmen yirmi yaşında gibi görünmesine verdiği tepki tamamen içseldi. Onun şokunu hissettim ama başka kimse bunu bilemezdi. Eşim onun yüz hatlarını eğitmekte ustalaşmıştı.

"O zaman neden Dünya'ya gidemedik?" Kellan yumuşak bir sesle sordu. "Ne yanlış gitti?"

İlk kez sırtışı tamamen kayboldu. "Sen anlamazsın."

"Sanırım ayak uydurabiliriz," diye hırladı Drager. Aramızdaki bağ sınırlıydı ama o olmadan bile hepimiz onun öfkesini ve hayal kırıklığını hissediyorduk.

"Sen bir hataydın," diye fısıldadı, beşimizin arasına bakarak. "Çok güçlüydünüz. Hükümdarlığımızı sana kaptırabilirdik ve bundan vazgeçmeye hazır değildik."

Bu soruya ne cevap vermesini beklediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de *bir arıza oldu, neden Risest'e geldiğinizi bilmiyoruz gibi bir şeydi*. Bunun yerine, sanki buraya inişimiz başından beri planlanmış gibi geldi.

Şüphelerimi doğrulamak istedim: "Bizi Dünya yerine buraya mı gönderdin?"

Kahkahası alçak ve acıydı. "Sizi ölüme gönderdim ama bir şekilde hayatta kaldınız. Sen, Zahak, kardeşlerinin önüne geçtin ve patlamanın en ağır darbesini aldın, ama diğerleri çok yakındaydı. Onlar da yaralandı. Her nasılsa, yaralı olmanıza rağmen, beşiniz birbirinize her zamankinden daha sıkı bağlanmayı başardınız ve birleşik gücünüz hakkında başından beri korktuğum şeyi kanıtladınız. Bu acınası küçük dünyaya kendi başınıza geldiniz."

Patlamanın etkisi. Tenimdeki karıncalanma bana vücudumdaki yara izlerini hatırlattı. İşaretlendiğim an bu olmalıydı, çünkü tenimizde çok az iz kalmıştı.

Emmen ona doğru yaklaştı, yüzünde nefret dolu bir ifade vardı. "Anılarımıza ne oldu?"

Kabaca yutkunarak onu inceledi. "Enerji çarptığında beşinizi de yok etmesi gerekiyordu ama Zahak ve bağınız sayesinde hepiniz ölüme direndiniz. Yine de darbe beyninizi sarsacak kadar güçlüydü ve ısınlanma sırasında yok olurken yüzlerinizin karardığını gördüm. Eninde sonunda orada yok olacağınızı düşündüm."

Morgan yanımda kıpırdandı ve ben de onun düşüncelerini duydum: *Buna gerçekten inanıyorsa oğullarını çok iyi tanıyor olamazdı.*

Arkadaşım en başından beri gücümüzü görmüştü, bu da berbat ebeveynliğimizi fazlasıyla telafi ediyordu.

Şimdiye kadar sessiz kalan Tylan duruşunu gevşeterek kollarını iki yanına indirdi. "Hayatta olduğumuzu fark etmeniz ne kadar sürdü? Risest'i istila etmeye karar vermenizin nedeni bu muydu?"

Cevap verirken ona bakmıyordu. Gökyüzüne doğru bir bakış fırlattı ve bir kez daha kurtarılmaya hazırlandığını hissettim. "Enerji izini bulmam birkaç düzine yılımı aldı," diye mırıldandı, dikkati dağılmıştı. "Ama o kütüphanede ortaya çıkana ve ben bir eşin enerjisini hissedene kadar değildi." Şimdi Morgan'a odaklanmıştı ve ben de onun önüne geçerek Annemin görüşünü engelledim. "Hepiniz eş bağının gücünü anlamadan önce buna bir son vermenin zamanının geldiğini biliyordum."

İronik bir şekilde, belki de onun ortaya çıkması bizi
Bu.

"Yani kütüphanemde çalışmaya başladığı andan itibaren
Bize mi?" Drager çizdi.

Bu seferki kahkahası daha hafifti. Hafif dengesiz ve tamamen dengesiz arasında kolaylıkla geçiş yaptığı belliydi. "Elbette. Tahtta hak iddia edecek kadar güçlenmediğinden ya da hatırlamadığından emin olmak için her zaman periyodik olarak kontrol ettim. Çocukların ebeveynlerinden daha güçlü olmaları halinde tahta çıkmaları bizim yöntemimiz olabilir ama bu bana ve babana hiçbir zaman doğru gelmedi."

Gücünden asla vazgeçmek istemeyecek kadar keyif aldığı açıktı ve bu yüzden bizi yok etmek için planlar yaptı. Başarısız olan bir komplo, ancak Risest'te hafızasız ve mutlu olduğumuz sürece, olmamıza izin vermekten mutluydu. Elbette, Drager'ın güç ihtiyacı insanları dünyaya getirdiğinde, dönmek ve yön değiştirmek zorunda kaldı.

"Bizi görmezden gelmeye devam etmeliydin," dedim ona, hissettiğim öfke ve nefretin hiçbirisi bu sözlerde fark edilmiyordu. Ailenizin sizi güç için öldürmeye çalıştığını öğrenmek acı verici olsa bile, onu umursadığımızı düşünmesini istemiyordum. "Anılarımızı aramıyorduk bile. Burada sahip olduğumuz şeyin bıraktığımızdan çok daha iyi olduğunu zaten biliyoruz. Siz kendi yıkımınızın yaratıcısısınız ve dünyamız ve fae'lerimiz tehdit edildiğinde neler olacağını öğrenmek üzeresiniz. Xalifer'i yok ettiğimde biriktirdiğiniz ve aradığınız tüm bu güç boşa gidecek."

Gülümsemesi kayboldu ve bana farklı bir şekilde baktı, sanki bu noktaya kadar bizi küçümsüyordu ya da belki de ailemizi asla incitmeyeceğimizi varsayıyordu.

İkisi de yanlış.

Çılgın gözlerine bakmaktan bıktığım için ondan uzaklaştığımda kendimi başka bir bakışla karşılaştırdım: Drager'ın bakışlarıyla. Çelişkili görünüyordu ve onu endişelendiren şeyin ne olduğuna dair bir fikrim vardı. Onun güç aşkını miras almış, bu uğurda ilişkilerini feda etmişti. Eğer yöntemlerini değiştirmezse, şimdi geleceğine bakıyordu. Annemle tekrar karşılaşmak onun uyanış çağrısıydı ve eğer o aptal piç bunu kabul etmezse, hepimizi yok etmeden önce onu öldürmek zorunda kalacaktım.

"Sanırım yeterince dinledim," dedi Tylan, sesi benimki kadar tınısızdı. "Onu yem olarak kullanalım ve lanet dünyalarını dize getirelim."

Tamamen içinde olduğum bir plan.

Drager onun iplerini ağaçtan çözerek ellerini arkadan bağladı. Küçük bedenini kaldırarak onu tutsak etti ama kız yine direnmek ya da kaçmak için tek bir hareket bile yapmadı. Drager'ın kollarında asılı bir oyuncak bebek olarak kaldı, yüzünde yine o lanet sırıtışı vardı.

Ters ters baktığımı fark etti ve daha sert gülümsedi. "Planınızda çok ama *çok* önemli bir faktörü unuttunuz." Kıkırdadı. "Bu iyi bir plan, beni yanlış anlama. Kardeşlerinizin orada olduğunu hissetmedim ve Zen kristallerimizi patlatacak gücü nasıl bulduğunuza dair hiçbir fikrim yok ama yine de kontrol edemediğiniz bir unsur var. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Hiçbirimiz cevap vermedik, onun saçmalıklarıyla işimiz bitmişti ve planın bir sonraki bölümünün sorunsuz ilerlemesini sağlamaya odaklanmamız gerekiyordu.

Çatışmaya doğru ilerlerken, kraliçelerinin yakalandığı ve tüm kovanın aşağı inmesi gerektiği mesajını iletmek üzere ana gemiye geri göndermek için canlı bir galator bulmamız gerekiyordu.

Ana gemilerimiz ve kovanlarımız var. Bu uzaylı arılar için hazır mıyız?
Morgan'ın zihni yüzeyde sakındı, ama şaka yapmaya çalışsa bile derinlerdeki paniğini hissettim.

Her şey yoluna girecek, tatlım. Uyarısı, güvenimizi sarsmak için bir taktiktir, böylece bu planı ikinci kez düşünmeye başlarız. Sadece zamana ve kaçmak için bir fırsata ihtiyacı var ve ikisine de sahip olmak için çalışıyor.

Morgan kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra minik elini bileğime doladı ve fiziksel bir bağ kurmaya ihtiyaç duydu. *Umarım haklısındır, Z. Sadece kendine çok güvenme. Gerektiğinde geri adım atmaya hazır ol çünkü kendisinin kötü bir B planı hazırlamadığına güvenmiyorum.*

Morgan ejderhaların kraliçesiyle olan ilişkilerimizde çok lakayt davrandığımızı düşünüyordu ve bugün burada galip geleceğimize dair onu temin edemezdim ama uğruna savaşmam gereken çok şey vardı.

Geleceğim ve dünyam tehlikedeydi ve gerekirse kesinlikle dönebilirdim.

Savaş başladığında seni yine cepte istiyorum, dedim ona. Drager daha önce onun tarafını terk etmiş olsa da enerji bana bağlı kalmaya devam etti.

Reddetmesi için hazırlandım ama önce biraz düşündü, her şeyi kafasında hesapladı. *Tamam, savaş kontrolümüz dışında büyürse cebi kullanacağıma söz veriyorum. Ama o zamana kadar açıkta olmak, neler olduğunu görebilmek istiyorum. İçerideyken bağlantımızın sessiz olmasından hoşlanmıyorum.*

Drager o sırada bağımızın bloklarına vurdu ve ben de bağlantıyı açtım. *Biz savaşırken Morgan Lancourt'ta beklemeli,* dedi aniden. *Annemin tüm bu olanlara tepki verme şeklini beğenmiyorum. Kendinden çok emin. Morgan Lancourt'ta beklerse, en kötü şey olursa Dünya'ya geri kaçabilir.*

Onun için de endişelenmesi ve onu korumaya çalışması beni çok kızdırdı. Ama sonuçta, onu savunan ne kadar güçlü varlıklar olursa, o kadar güvende olurdu. Ona bir daha dokunmadığı sürece.

Artık Lancourt'ta sorunsuzca kalabilecek miyim? Morgan sordu.

Tabii ki, dedi Drager, kibir tam ekran. *Artık bizden birisin.*

Her yere gidebilir ve hayatta kalabilirsin.

Morgan başını salladı, bu gerçekten memnun görünüyordu. Ama *bunu yapmayacağım,* dedi.

Drager'in enerjisi bağ boyunca daha sert bir şekilde sürüklendi ve tartışmak üzere olduğu belliydi, ama önce o girdi. *En kötüsü olmayacak,*

O başladı ve eğer başlarsa, ben burada Z ile birlikteyim. Biz bağılı bir çiftiz ve o nereye giderse, ben de oraya giderim. Bu bir sonraki hayat olsa bile. Beni güvende tutmaya çalıştığın için minnettar olsam da, Lancourt arkasında durabileceğim bir öneri değil. Kusura bakma.

Bir parçam onu gitmeye zorlamak istiyordu. Onu güvenli bir yere gitmeye zorlamak. Ama bu kadar ayrılığa dayanmamızın imkânı yoktu. Yeni bağlanmıştık.

Ayrıca bir galatörün Lancourt'a sızma riski de vardı; onu anında öldürebilirlerdi. O yüzden hayır, benimle kalıyordu, en güvenli olduğu yerde.

Onu hayatım pahasına koruyacağım bir yer.

BÖLÜM 39

MORGAN

'' Adın ne senin?"

Ona ejderha anne demekten bıkmıştım. O gerçek bir *anne değildi*; o bir *doğum annesiydi* ve hepsi bu.

"Kraliçe Rose," dedi, kendinden memnun görünüyordu.

Ürkütücü sürtük Kraliçe Rose, Drager'ın kollarında asılı duruyordu, her zaman gülümsüyordu ama çok rahatsız edici bir şekilde. "Fakir bir aileden geliyordum," dedi, sanki daha fazla soru soracak kadar umursamışım gibi. "Fakir, acınası ve pislikten daha aşağı. Annemin karnımızı doyurabilmek için kendini satmaya gönderdiği, babamın da... bana zarar verdiği türden." Boğazını temizledi, gülümsemesi dalgalandı. "Thorne'um benim için geldiğinde, hayatımın en mutlu günüydü. On sekizinci doğum günümde beni yatağımdan çaldı, Xalifer'e getirdi ve bir gün içinde çiftleştik. Beni kurtardı ve şimdi bir kraliçeyim. Zaten çoktan ölmüş olan korkunç ailem için bir daha asla endişelenmeme gerek kalmadı."

Kahkahası bir neşe çınlamasıydı ve ormandan ayrıldığımız andan itibaren esen rüzgârda süzülüp gidiyordu. "Sadece on sekiz yaşında mıydın?" Yumuşak bir sesle sordum. Bu Thorne eş bağını mühürlediğinde yaşlanması durmuştu, yani sonsuza dek genç bir kız olarak kalacaktı. "On sekiz yaşındaydın ve kaçırıldın?"

Bakışları deliciydi, mavisini daha da keskinleşmişti. "Bana acıma çocuğum. O zamandan beri milyonlarca hayat yaşadım ve hepsi de harikaydı."

Evet, özellikle de lanet olası çocuklarını öldürmeye çalıştığın zaman, seni psikopat.

Pek de harika olmayan ebeveynlere sahip bir insan olarak -tabii ki onun gibi değildi, bu yüzden kendimi şanslı sayıyordum- çocuklarına zarar veren bir kadına sempati duymuyordum.

"Ailenin hatalarından ders almalıydın," dedim kısaca. "Onlar seni incitti, sonra da sen çocuklarını incittin. Sen de onlardan daha iyi değilsin, onları *fakir ve zavallı* olarak görsen bile. Onlar kendi zamanlarının ve hayatta kalmak için yapmaları gerekenlerin bir ürünüydü. Sizin böyle bir mazeretiniz yok."

Artık gülümsemiyordu. "Anlamıyorsunuz. Bu bizim için de hayatta kalmakla ilgiliydi. Çok fazla bebeğim oldu. Normalde sadece bir ya da iki bebeğimiz olur ama benim beş tane oldu. Önce ikisi, sonra da diğer üçü doğmasına rağmen, hepsi aynı kapsüldeymiş gibi birbirlerine bağlandılar. Ortadan kaldırılamayacak kadar güçlü bir güç yarattık."

Ona yumruk attım.

Bana ne olduğunu gerçekten açıklayamadım ama o çocuklarını öldürmekle ilgili saçmalarken bakışlarımın üzerine kırmızı bir sis çöktü ve Drager'a yaklaşım yumruğumu lanet suratına indirdim.

Başının gidebileceği hiçbir yer yoktu çünkü Drager'ın sert göğsüne yaslanmıştı ve temas ettiğimde beklediğimden çok daha fazla acıdı.

Ama bu onu da incitti.

Hırladı, Drager'ın tutuşuna karşı mücadele ederek bana ulaşmaya çalıştı. Dudağından ince bir damla koyu kırmızı kan sızdı ama kurtulamadı.

"Siz öldünüz," diye bağırdı. "Hepiniz öldünüz! Ve bu sefer doğru yapıldığından emin olacağım!"

Ona kendi sırtışıımı attıktan sonra Zahak'a doğru yürüdüm, o da kolunu bana doladı ve sıkıca sarıldı. *Bunu şimdi bitirmeliyiz, diye* homurdandı, *çünkü seninle kesintisiz günlere ihtiyacım var, katil.*

Sarılmanın tadını çıkarırken benden gergin bir kahkaha yükseldi. "O iğrenç bir kaltak. Gerçekten onu dinlemeye bir saniye daha dayanamazdım."

Bunu duyabilmesi için yüksek sesle söyledim ve yeterince eminim, bir kez daha kaçmak için mücadele ediyordu.

"Sakin kıpırdama," dedi Kellan, parmağıyla göğsünü işaret ederken yüzüne bakarak. "Yoksa Morgan'ın seninle bir raunt daha yapmasına izin veririz. Onda iyi bir vuruş var."

Zahak'ın eşim olması isteyebileceğim her şeydi, ancak anlaşmayla birlikte *kardeşlerimin* de olması çok güzel bir bonus oldu. Her zaman çok küçük ve sınırlı olan ailem şimdi çok geniş ve gelecek için olasılıklarla dolu hissediyordu.

Eğer deli bir kaltak bunu elimizden almaya çalışmasaydı.

Yürürken parmaklarımı esnetiyordum, savaşa doğru ilerlerken ağrım hafiflemeye başlamıştı bile. Savaşçıların kükremeleri nehir göründükçe daha da arttı. Batıdaki nehir kıyısına vardığımızda Zahak gruba, "Astra galatörlerin sayısının azaldığını söyledi," dedi.

Savaş yaklaşık yüz metre ötedeydi ve kızıl gökyüzünün ürkütücü ışığında kılıçları parıldayan fae'leri görebiliyordum. Topraksı bir koku

Havada asılı kaldı ve bana Zahak'ın sınır dışında bıraktığı katliamı hatırlatsa bile bunun nedenini düşünmemek için kendimi zorladım.

"Lexie iyi mi?" Zahak'a sordum. "Astra onu gördü mü?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan Astra Leo'nun yanında bize doğru koşmaya başladı. Bu sefer onu tekrar daha büyük gördüğümde şaşırmadım. Bu mistik yaratıklardan her şeyi beklemeyi öğrenmiştim. Onun kocaman başını okşamak için eğildiğimde, Lexie dövüşün kenarında belirdi ve bize nerede olduğunu bildirmek için el salladı. Onu gördüğümde hissettiğim rahatlama dizlerimi titretti.

"Yeniden bir araya gelmenin tadını çıkar, insan," diye hırladı Rose. "Yakında hepiniz öleceksiniz. Dünyanızı yozlaştırma sürecine çoktan başladık. Bu son savaş bittiğinde çok geç olacak."

Ona bakmamak için kendimi zorlayarak Zahak'ın üzerine atlayan kılıçlara odaklandım. İkisini de kucağına aldı ve sonra Leo dönüp üzerime atladı, yüzümü yalamaya devam ederken beni yere düşürdü. "Leo," diye güldüm, "benim için çok ağırsın dostum."

Zahak onu çekip çıkardığında hava tekrar ciğerlerime doldu. "Ona karşı nazik ol yavrum," diye uyardı, hevesli kılıcı yanıma bırakarak. "O değerli bir yük."

Leo gürlledi, ama bana tekrar yaklaştığında, biraz daha az hevesliydi. Bu noktada Lexie bize ulaşmıştı ve sarılmak için beni ayağa kaldıran o oldu.

Kanla kaplı olduğu için sarılmam yumuşak ve iğrençti ama umurumda değildi. En iyi arkadaşım hayattaydı, burada, kollarımdaydı ve isteyebileceğim başka bir şey yoktu.

"Savaş nasıl gidiyor?" Kellan ona sordu.

Beni bırakırken başıyla onayladı. "Güzel. Birliklerini neredeyse tamamen yok ettik ve bir sonraki dalga için yeniden toplanıyoruz." Gözleri, neyse ki yine sessiz kalan ejderha anneye takıldı. "Planınızın yolunda gittiğini görmek güzel. Şimdi son lojistiği halletme zamanı."

Yanımda oturdu ve diğer şekil değiştirenlerin sorularını yanıtladı.

"Kaç tane kaybettik?" Emmen sordu.

"Yüzde on beşten fazla değil," dedi. "O saptırma kalkanları büyük fark yarattı. Yani, kristallerinin etkili olmayacağını gördüklerinde kaba kuvvete başvurdular, bu da birkaçımızın ölmesine neden oldu, ta ki biz tekrar düzene girene kadar. Hepinizin bizi uyardığı gibi, onlarla asla tek başımıza mücadele etmedik. Artık nasıl savaştıklarını gayet iyi biliyoruz."

"Fae'lere bizi yenmek için ihtiyaç duydukları silahları da verdik," dedi Drager hastalıklı bir şekilde.

Lexie ona karanlık bir bakış fırlattı; bugünlerde Drager Takımı'ndan pek hoşlanmıyordu. "Hepimiz onlardan daha güçlü olduğunuzu ve size karşı isyan etmemiz için hiçbir neden olmadığını biliyoruz. Senin yönetimini ve sahip olduğumuz özgürlükleri kabul ediyoruz. Siz bu dünyanın kaosa sükûnet getiriyorsunuz. Size saldırmayacağız."

"Ona inanma oğlum," dedi Rose. "Eninde sonunda onlardan biri senin sahip olduğun şeyi isteyecek. Bu her zaman böyledir."

Lexie bana dönmeden önce sadece ona baktı. "Ağacında birkaç dal eksik, değil mi?"

Boğazımı temizleyerek homurdandım. "Görünüşe göre üst yarının tamamı."

Parmaklarımı Leo'nun artık sadece bir parça bebek yumuşaklığı taşıyan kürkünde gezdirdim. *Çok çabuk büyüyorlar, diye şaka yaptım Zahak'a. Onun minik bedeninin bana sokulduğu anları hatırladıkça nostalji hissediyordum. Buna bir daha asla sahip olamayacaktım ve yeterince uzun sürmemişti.*

Onların kılıç cinsi çok uyumludur, diye yanıtladı. Leo kendini ve değer verdiklerini güvende tutmak için normalden daha hızlı büyümek zorunda kaldı, ama o her zaman senin bebeğin olacak. Bu işler böyle yürür.

Leo sanki bu sözleri duymuş gibi gürlledi ve ben de eğilip onun kocaman kafasına sarıldım. "Seni seviyorum dostum," dedim. Astra'yı okşadım ve ona da aynı şeyi söyledim, güvende ve yanımızda oldukları için mutluydum.

"Tamam, hadi şu lanet partiyi başlatalım," dedi Kellan. "Bulmam gereken bir eş var."

Onun için yeni bir saplantının kilidini açmıştık ve gezegenimizde sekiz milyardan fazla insan olduğunu ve eşinin henüz doğmadığının garantisinin olmadığını ona söyleyen ben olmayacaktım. Umudunu mümkün olduğunca uzun süre korumasına izin verecektim.

Elbette, gerçek eşlerini yeni öğrenmişlerse ve burada kader iş başındaysa, zamanlama işe yarayacaktır. Hikayeyi ben yazıyor olsaydım, ben de öyle yapardım. Saçma bir klişe olsa bile.

Karakterlerim mutlu sona ulaştığı sürece, klişeler kimin umurundaydı ki?

Sonsuza dek mutlu olacağız, dedi Zahak ve savaşın eşiğindeyken ve Rose'un elinde ne gibi bir çılgınlık olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken kendimi bu kadar mutlu hissetmemeliydim.

Bu da bana... Daha önce ağzından kaçırıldığı bilgiyi ele almadığımızı hatırlattı.

"Rose," diye başladım, tekrar ona dönerek, "bu dünyayı yozlaştırma sürecinin geri döndürülemez kadar ileri gideceğini söylerken ne demek istedin?"

Bakışları benimkileri buldu ama cevap vermedi.

"Onların dünyası bu dünyayı zehirliyor," dedi Lexie, ki zaten bunu tahmin etmiştik. "Bağırsaklarını deştiğimde askerlerden biri bundan bahsediyordu. Hepsini öldürebileceğimizi ama yine de asla kazanamayacağımızı söyledi." Karanlık gökyüzüne doğru baktı. "Bu yüzden kıpkırmızı ve bu yüzden hastalık yayılıyor. Yani onları yensek bile dünyamızı kurtarmak için çok geç olacak."

"Savaş bitene kadar dedi," diye homurdandı Drager. "Bu da demek oluyor ki hâlâ zamanımız var. O yüzden daha fazla ilerlemeden onları durduralım."

Rose'u kucağına alıp yola koyuldu ve biz de onu takip ederek savaştan geriye kalanlara doğru ilerledik. Fae'ler bizi gördüklerinde kenara çekildiler ve birkaç saniye içinde ön cepheye ulaştık. Hâlâ hayatta olan sadece birkaç galatör vardı - tam olarak üç erkek, yere yayılmış, işi bitirilmek üzereydi.

"Bekle!" Emmen böğürdü ve Fae'ler silahlarını bırakıp tanrılarına döndüler. "Birine canlı ihtiyacımız var," diye ekledi yaklaştığımızda. "Göndermemiz gereken bir mesaj var."

Galatorlar kraliçelerini fark ettiklerinde ayağa fırladılar, açıklıkta sıcaklık arttıkça her biri kükrüyordu. Zahak onlara, "Gezegeninize dönün ve son şekil değiştireni de buraya göndermelerini söyleyin," dedi. "Bu son savaş ve eğer kraliçenizin ölmesini istemiyorsanız, gecikmeyeceksiniz."

Zeytin rengi teni, koyu kahverengi gözleri ve nefret dolu yüz ifadesiyle bir galator yere tükürdü. "Sen kendi anneni bile öldürmezsin."

Zahak'ın pençeleri ortaya çıktı ve Rose'un etrafında dönerek tam yan tarafına sapladı ve ölümcül uçlarını kabzasına kadar batırdı. Rose çığlık atarak Drager'in pençesinde kıvrılırken, Düşmüşlerden iki kişi ileri atıldı ama Emmen ve Tylan tarafından boğazları kesilerek öldürüldüler.

"Onu gözümüzü kırpmadan öldürürüz," dedi Zahak pençelerini yavaşça çıkararak. "Bu mesajı iletmekte geciktiğin her dakika, onun yanında açtığım bir delik daha demek. Çok fazla olmadan önce kaç tanesine dayanabilir?"

Rose'un çığlıkları neredeyse anında kesilmişti ama ağır ağır nefes alıyordu, bıçaklandığı tarafta Drager'in kolunu lekeleyen normalden daha koyu bir kan vardı.

"Tik tak," dedi Emmen. "Zaman tükleniyor."

Galator sarsıldı, derisi soldu. Kraliçesine son bir kez baktıktan sonra olduğu yerde döndü ve bariyerden dışarı çıktı.

İşte bu kadar. Planımızın son parçası da yerine oturuyordu.

Sadece çok geç kalmadığımızı ummak zorundaydık.

BÖLÜM 40

MORGAN

Galator mesajımızı iletmek üzere yola çıktıktan sonra, Zahak ve kardeşleri savaşçı klanların liderlerine danıştılar. Burada beş diyarın hepsinden üyeler vardı ve birkaç rekabetten daha fazlası olduğundan emin olsam da, bugün savaş alanında herkes birlikte çalıştı.

"Yaralıları şifalı sulara taşımamız," diye bağırdı Florentine Düşmüşlerin yanına koşarken.

Onu canlı ve iyi gördüğüm için son derece rahatlamıştım. Birkaç saniye sonra kardeşi geldi ve yaralıların taşınmasına yardım etmek için hemen içeri daldı. Yardım gerektirecek kadar yirmi kadar yaralı vardı, ki bu çok da kötü bir sonuç değildi, ama bunun en az iki katı kadar da ölü vardı. Bu da benim için ağır bir yükü.

Savaş çok anlamsız ve yıkıcıydı. Bir insanın kendi halkına bunu neden kasten yaşattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Şimdi planımız ne?" diye sordu Lightsbringer'lardan biri, kılıcını bir bez parçasıyla silerken. "Muhtemelen binlercesiyle geri dönecekler ve o zaman sayıca üstün olan biz olacağız."

Emmen kararlı bir şekilde, "Bize giden yolu daraltmalıyız," dedi, "böylece hepsi birden bize saldıramaz."

"Evet," diye bağırdı biri. Gürültü patladı ve liderler bu son dövüş için yeni bir yer tartışmak üzere toplanırken haritalar aniden enerji ceplerinden çıkarıldı.

Katkıda bulunacak hiçbir şeyim olmadığı için sessiz kaldım ve fae'leri gözlemledim. Lexie yanımdan ayrılmıyordu ve ben de hayatlarımızdaki değişikliklere hayret etmekten kendimi alamıyordum. "Sence kütüphane nasıl gidiyor?" Elimi dalgınca Leo'nun kafasında gezdirirken ona sordum. Astra bir düzine metre ötede Zahak'la birlikteydi.

Lexie bana daha da yaklaştı. "Savaşın ortasında bile kütüphanenizi düşünüyorsunuz. Drager bunu size çiftleşme hediyesi olarak vermeli."

Dudaklarım kıpırdadı ama gülmedim. "Drager eşyalarını elden çıkaracak bir tipe benzemiyor.

çiftleşme." Özellikle de birkaç milyon dolarlık gayrimenkul hediye ederek.

Kütüphaneyi mi istiyorsun? O kütüphaneyi bize verecek.

Bu sefer gülmek zorunda kaldım, bir yandan da biriyle sohbet ederken bile Zahak'ın her zaman yanımda olduğunu takdir ettim.

"Lord Zahak sizinle konuşuyor, değil mi?" Lexie nazik bir gülümsemeyle konuştu.

Tekrar ona odaklanarak gülümsemesine karşılık verdim. "Nereden biliyorsun?"

Beni omuzlarımdan kucakladı. "O senin yanıdayken enerjin yumuşuyor." Eğildi ve fısıldadı: "Ve seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

O yumru boğazıma geri döndü ve duygularım beni ele geçirdi. "Bunu açıklayamam," diye mırıldandım. "Bu sihir Lex. Burada öyle bir şey olmadığını söylediğini biliyorum ama bu eş bağları sihirli olmalı. Yani, onlar hakkında milyonlarca kez okudum ve bazılarının eşlerine ne kadar çabuk aşık olduklarının saçmalığı karşısında gözlerimi devirmişt看, ama şimdi bunu deneyimlediğime göre, tüm o kadınlara bir özür borçluyum. Bu benim kontrolüm dışında ve ben bununla savaşmak bile istemiyorum. İnsan bu kadar iyi hissettiren bir şeyle neden savaşmak istesin ki?"

"Belki kötü bir adam olsaydı," diye omuz silkti Lexie, "en azından onun çekiciliğine karşı koyuyormuş gibi yapardın. Ama sonunda seni yakalayacağını herkes biliyor."

Gözlerim Zahak'ı buldu. Beni izlemiyordu ama bakışlarını benimkilere kilitlemiş gibi dikkatini güçlü bir şekilde hissediyordum. "Bazıları için muhtemelen kötü bir adam olarak görülecektir. Ona bulaşırsan kesinlikle pişman olursun ve ben onu *dünyayı kurtarmak için sevdiklerini feda eden bir* şekil değiştiren olarak görmüyorum, ama ben de bunu yapmazdım. Zahak beni ilk sıraya koyuyor ve onunla birlikteyken tek hissettiğim sevdiğim ve kabul edildiğim. Dilini mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde kullanabildiğinden bahsetmiyorum bile. Ben şanslı bir insanım."

Ben şanslı olanım, la moyar. Seni güvende tutmak için dünyadaki herkesi ve her şeyi yakarım. Hepsini feda ederim. Bunu sakın unutma.

Aman Tanrım.

Lexie "Süper şanslı kurbağa" dediğinde beni geri getirdi.

Zahak güldü. *Arkadaşın ilginç biri.*

O, bu ve daha fazlasıydı. O benim seçilmiş kız kardeşimdi ve onu ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyordum. "Neden yemin etmiyorsun?" Lexie'ye sordum, artık onun gerçekte kim olduğunu bildiğim için merakım artmıştı. "Her zaman yetiştirilme tarzın yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama fae'lerin de en az benim kadar küfrettiği açık, en azından

senin dilinde, yani başka bir nedeni olmalı."

Lexie sessizdi, beni hâlâ yanında tutarken etrafta dolaşan fae ordusuna bakıyordu. "Muhtemelen fark etmişsinizdir, benim ailem düzenli bir ailedir," dedi sonunda. "Büyürken birey olamadık, bilirsin. Her şey birbiriyle uyumluydu. Her şey aynı hizadaydı." Elini bazı Işıkgetirenlere doğru salladı. "Şunlara bir bakın. Dinlenirken ve iyileşirken bile hâlâ düzen içindeler. Ben sadece kontrol edemeyecekleri bir bireysellik istedim. Tüm silahlı kuvvetler burada yemin ediyor. Bu stres atmanın bir yolu, ama küfür etmemek de bana farklı bir şey vermedi, bu yüzden herkesin bana bakmasına ve aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak etmesine neden olan tuhaf ifadeler kullandım. Sanırım Drager'ın Dünya görevi için uygun olduğumu düşünmesinin nedeni buydu. İnsanlar tuhaftır ve ben de öyleydim, bu yüzden bana uyuyordu."

"Buna da şükür," diye patladım. "Seçilen kişi sen olmasaydın ve hiç tanışmamış olsaydık ne olurdu bir düşünsene." Dürüst olmak gerekirse bunu düşünemedim bile. "Sen benim de ruh eşimsin, biliyorsun, sadece Zahak'tan farklı bir şekilde."

Gümbürtüsü bana doğru süzülüyordu ama hafifti ve gerçek bir ısırtığı yoktu.

"Sen de benimsin," diye burnunu çektir Lexie, "ve artık bu konuşmaları yapmayı reddediyorum. *Tüm duygularınızı ortaya dökün çünkü bazılarımız ölebilir* ve bunun için burada çırpınmayacağız."

"Tamam! İşimiz bitti."

Artık dünyanın sonu hakkında ağlamaklı tartışmalar yok. Bu sadece savaştaki bir sonraki adımdı ve kaybetmeyecektik. Zahak savaşa girerken kendinize güvenin derdi ve ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Leo gürleyerek dikkatimi çekti ve elimi başına koyduğumda *aç* kelimesinin zihnimde dolaştığını gördüm. Kafamdaki kelimeler artık alışılmadık değildi, sadece bu Zahak'tan ya da Düşmüş Beşli'den gelmiyordu.

Leo'ydu.

Kendisine bağlı olanla iletişim kurmayı öğreniyor. Astra da aç, bu yüzden savaştan önce beslenip güçlerini tazeleyecekler.

Göğsümde bir neşe belirdi ve öne doğru eğilerek Leo'nun başına bir öpücük kondurdum. "Seni zeki çocuk. Evet, git ve yemeğini ye ama uzun sürmesin. Sanırım yakında yeni bir yere taşınacağız."

Gümbürdedi ve yanağını yaladı, hemen yanında Astra'yla birlikte uzaklaşmadan önce.

Birkaç dakika sonra Zahak, "Geçit yerleri belirlendi," diye seslendi. "Onlar dönmeden önce savaş alanına ulaşma şansımız olsun istiyorsak hemen yola çıkmalıyız."

Biraz rahatlamış olan atmosfer soldu. Açıklıkta silahlar çekilirken bir şangırtı duyuldu. Lexie de kılıcını tutuyordu ve Zahak bir kez daha yanımdaydı, cüssesini önümde tutuyordu. Henüz düşmanlar arasında değildik ama o kimseye güvenmiyordu.

"Tatlım, enerji cebini unutma," dedi bana. "Hâlâ bana bağlı, böylece savaş kontrolümüz dışında şiddetlenirse erişebilecek ve saklanabileceksin."

"Tamam," diye kabul ettim, işin o noktaya gelmeyeceğini umuyordum.

Drager bağlı annesini bir kez daha kaldırdı, onu hâlâ huysuz bir çocuk gibi taşıyordu. Hepimiz sıranın en önüne geçerek Green Hollow'un bölgesinden çıkıp ormanların ötesine doğru ilerledik. "Kılıçlarımız bizi bulabilecek mi?" Henüz dönmedikleri için endişelenerek sordum.

"Enerjimizi takip edecekler," diye beni temin etti Zahak. "Portalları bizim kadar kolay kullanabilirler."

Bunu bilmek güzeldi ve gerçekten de çok uzun süre kalamazlardı, değil mi?

Zahak bu düşüncüyü anladı. "Zaten dönüş yolundalar. Oldukça çabuk beslendiler."

İç çekişim duyulabilirdi.

Fae'ler son savaş için yeni bir yere yerleşir yerleşmez kurulan nakliye araçlarına ulaştığımızda, savaşçılar hızla ilerledi ve sıra bize geldiğinde Zahak'ı tuttum.

"Haydi," diye bağırdı Kellan, diğer tarafa, daha küçük ve daha az yoğun bitki örtüsüne sahip başka bir ormana çıktığımızda. Havada tuz kokusu vardı ve üzerinde tepindiğimiz toprak hem kumlu hem de kayalıktı. "Galatörler inmeden önce Gardiyanlar Vadisi'ne ulaşmalıyız."

Yürüyüşümüzün ilk hızı yoğundu ve birkaç dakika sonra Astra ve Leo bize katıldığında rahatladım. Her ikisi de sıraya girmeden önce homurdanarak merhaba dedi.

Çok yukarıda, Xalifer'den düşen ejderhaların ilk gölgeleri görünmeye başladı. "Yere inmeleri ne kadar sürer?" diye sordum.

"Bizi bulmak için yönlerini değiştirmeleri gerekecek, yani en az bir saatimiz var," dedi Zahak. "Yerimizi almamız için yeterli bir süre."

"Hangi topraklardayız?" diye sordum.

Lexie, "Burası Tylan'ın arazisinin bir parçası, Lastoa Kraterleri," dedi. "Boulder Ormanı'nın dışına çıktığımızda daha engebeli olacak."

Hız bir kez daha arttı ve umarım bu Gardiyanlar Vadisi onların güvendiği avantajdı. Bugün burada daha fazla Fae kaybetme düşüncesinden nefret ediyordum ama gerçek şu ki, onlar benim için arkadaşlarım ve ailem kadar önemli değildi. Belki de kötü adam bendim.

Zahak bana *asla kötü adam olamayacağını* söyledi. *Sadece sınırlarını biliyorsun. Ve sevdiklerini kaybetmek zor bir sınırdır.*

O haklıydı. Buradaki hiç kimsenin ölmesini istemezdim, ama seçim yapmak zorunda kalırsam, her zaman sevdiklerimi seçerdim.

Artan tempoyla birlikte geride kalmaya başladım ama Zahak, Leo ve Astra aramızda olduğu halde yanımda kalmaya devam etti. Lexie ve diğer Düşmüşler birkaç adım öndeydi. Orman seyrelti ve dışarı çıktığımızda çorak ve kayalık bir arazideydik. O tuzlu koku artmıştı ve uzaktaki mavi parıltı okyanustu.

Arazi alçaldı ve işte o zaman kayalıklardan yükselen bir dizi uçurumun görüntüsünü yakaladım. Uçurumlar en az yüz metre yüksekliğindeydi ve tabanda tepeye yakın daralan geniş bir boşluk vardı. Kayalıklara doğru ilerlerken Zahak, "İçeri uçarak giremezsiniz," dedi. "Ve giriş bir düzineden fazla kişinin aynı anda giremeyeceği kadar dar. Gardiyanlar Vadisi'nde kapana kısılacaksınız, bu bir risk ama aynı zamanda avantajımız da olacak."

"Fae'ler genellikle bu kayalıkları ziyaret etmez," dedi Lexie, dinlerken. "Burası büyük savaşlarımızdan birinin gerçekleştiği yer. Gardiyanların bizim ilk koruyucularımız olduğu söylenirdi ve fae'ler onlara karşı ayaklandı. Hükümlerini sürdürmek için binlerce fae savaşçısını yok ettiler, ama sonunda yaralarına yenik düştüler ve dünyamızı ıssız ve karanlık bıraktılar. Düşmüş Beşli'nin bizi ilk bulduğu zamanki gibi. Başka hikâyeler de var ama önemli olan bu." Başını kaldırıp Zahak'a baktı. "Size karşı ayaklanmamız konusunda endişelenmenize gerek olmamasının bir başka nedeni. Dersimizi aldık ve gücünüzü kötüye kullanmadığınız sürece bizden güvendesiniz."

Zahak başını sallayarak onun güven verici sözlerini onayladı.

Vadinin girişinde, o iki korkutucu kayalığın arasında neredeyse hiç ışık yoktu. Birkaç fae, karanlıkta parlayan balçık gibi görünen, uçurum duvarlarına yapışmış, beklediğimden daha fazla ışık veren lekeler fırlattı.

Herkes bir mil kadar uçurumu iterek geçti ve diğer tarafa çıktığımızda, Green Hollow büyüklüğünde, her tarafı az önce arasından geçtiğimiz çiftten bile daha yüksek uçurumlarla çevrili bir vadi bulduk. Daha yüksek ve kapalı bir tavana sahip olan kayalıklar

Birbirlerini. Yukarıda doğal ışık alan bazı çatlaklar vardı ama yine de loştu.

Bekledikleri yere doğru ilerlerken Kellan Drager'a, "Rose'u arkadaki kayalara bağla," dedi. "Diğer herkesin düzene girmesi gerekiyor." Fae'ler tünellerden akmaya devam ediyor, vadiyi sayılarıyla dolduruyorlardı. Bu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu düşündükçe sinirlerim tepeme çıkmaya başladı. Avantaj bizdeydi ama hepimiz ölene kadar o tünelden gelmeye devam edecek kadar savaşçıları olabilirdi.

Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"Nerede duracaksın?" Dikkatimi dağıtmak için Zahak'a sordum.

Tek giriş ve çıkışa doğru baktı, ardından yan tarafı işaret etti. "Gümbürtüyü onları zayıflatmak için kullanacağız, böylece ön saflarımızın onları olabildiğince hızlı çıkarmasına yardımcı olacağız."

Drager onu kayalara bağlarken dikkatimin Rose'a kaydığını fark ettim. Hâlâ büyük bir güvenle bakıyordu. Fae'ler komplo kurarken ve tepeden tırnağa silahlanmış binlercesi vadiye doluşurken bile endişelenmiyordu.

Bu son savaşın önemli bir yönünü hâlâ kaçırıyor muyduk? Planımız geri tepmek üzere miydi, yoksa biz deliğe sıkışmış fareler mi olacaktık?

Bir ejderhanın bile kaçamayacağı vadinin kayalık örtüsüne baktım ve bugün burada doğru şeyi yaptığımızı umdum.

BÖLÜM 41

ZAHAK

Kardeşlerimle aramızdaki bağ yüzeyin hemen altında, saldırıya uğradığımız an devreye girmeye hazır bir şekilde duruyordu. Daha önce böyle bir savaş deneyimi yaşamamıştık, ancak burada bizimle birlikte duran pek çok fae yaşamıştı. Son savaştan kalan kir ve kanla gölgelenmiş suratlara bakarken, doğru kararı verdiğimizizi umuyordum.

Drager Rose'u arka duvara sabitledikten, pençelerini kayalara geçirip ipleri derine gömdükten sonra yanımıza doğru ilerledi. Galatörlerin kraliçesi, yaşı ve babamızla olan bağı sayesinde güçlüydü ama bizi tek başına alt edemeyeceğini görmeye başlamıştık. Yer değiştiremiyor ya da enerjiyi manipüle edemiyordu, bunun yerine planlarını gerçekleştirmek için galatörlere güveniyordu. Bir kurtarma bekliyordu, kendine olan güveni bundan ve muhtemelen başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

"Sanırım bu babam," dedi Kellan, biz fae'lerin vadiye akın edişini izlerken sessizliğimizi bozarak. "Hâlâ hayatta olmalı, değil mi?"

"Hayatta olduğunu varsayıyorum," dedim, odağım bizden birkaç adım ötede Lexie ile sohbet eden Morgan'daydı. Aramızdaki bağ sayesinde her iki konuşmayı da takip ediyordu, zaten iç ve dış dünyayı yönetmekte ustalaşmıştı. "Ama hâlâ beşe karşı sadece bir kişi ve yıllar önce bizi dünyamızdan atmış olması, onun bizi hizada tutacak kadar güçlü olamayacağını gösteriyor."

Mantıksal olarak konuşursak, bu bana mantıklı geliyordu. Eğer babam bizi ortadan kaldıracak ve çılgın eşini kurtarabilecek büyük kötü bir şekil değiştiren olsaydı, en başta bizim gücümüzden asla korkmazdı.

Ya henüz yeterince güçlü değilseniz, dedi Morgan ve ben de onu duyabilmeleri için hepimizin arasındaki yolu açtım. Hepinizin eşlerinizi bulmanızı istemedi. Siz Dünya'ya gitmek üzereyken size saldırmıştı. Ve sonra ben potansiyel bir eş olarak ortaya çıktığımda. Bu noktada, mükemmel güçte dört eş eksiklerimiz var. Belki baban bugün hâlâ kıcını tekmeleyebilir.

Hiçbirimiz onun mantığına karşı çıkmazdık. Bugünkü güç artışını hissedene kadar, Morgan bağımıza girmeye zorlandığında, hiçbir fikrimiz yoktu.

arkadaşlarımız enerjimizi yükseltebilirdi. Bilgi eksikliğimiz Rose'un bize karşı hâlâ sahip olduğu bir avantajdı.

"Bence haklı," dedi Drager sert bir baş hareketiyle. "Morgan'ın olaylara farklı bir açıdan bakma tarzı var. Yeni bir bakış açısı. Sanırım bu kadar çok okumuş olması insan beyninin çoğundan daha fazla gelişmesine yardımcı oldu."

Morgan bir kalp atışında onun yanındaydı ve onu karnından bıçakladığında onu uzaklaştırmak için uzandım. Ama görünüşe göre yardımına ihtiyacı yoktu. Onun ve benim ellerimi savuşturdu ve onu tekrar bıçakladı.

Sahip olması gerekenden daha hızlı bir şekilde uzaklaşarak ellerini kalçalarına götürdü ve ters ters baktı. "Hakaretlerinden ve iğnelemelerinden bıktım," diye tersledi. "Sen bir pisliksin ve düşündüğün kadar zeki ya da güçlü değilsin. Aslında, bu dünyaya geldiğimden beri *birçok* şüpheli karar verdiğini gördüm. O yüzden büyü artık. Eğer insanlar senin eşinse, o zaman biz de senin eşitiniz demektir ve bunu kabul edip önyargılarını bir kenara bırakmalısın."

İşini bitirdikten sonra bir dakika boyunca sadece sessizlik oldu. Duyduklarını anlamaya çalışan çevredeki fae'lerden şok yayılıyordu. Bu dünyada hiç kimse *tanrılarıyla bu* şekilde konuşmaya cesaret edemezdi ve bir insanın bunu yapmış olması akıllarını başlarından almıştı.

Drager'ın yüzünde bunu nasıl halledeceğini düşündüğünü gösteren bir ifade vardı. Bakışları kısa süreliğine benimkilerle buluştu ve ben sessizce ona Morgan'ın önce geldiğini hatırlattım. Daha önce onun için adam öldürmüştüm ve bunu bir saniye içinde tekrar yapardım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Drager sonunda. "Bu ruhumdan söküp atmaya çalışacağım kötü bir alışkanlık."

Morgan omzunun üzerinden bana baktı, ben de ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir bakış attım. Bakışlarını kıstı, şüphesiz Drager'ı özre zorlayıp zorlamadığımı merak ediyordu. Sonunda bu konuda endişelenmekten vazgeçti ve Drager'a doğru sertçe başını salladı. "Özrünü henüz kabul etmiyorum. Sözlerin eylemlerle desteklenmesini istiyorum ama seni tekrar yumruklamaktan kaçınacağım. En azından bugün için."

Kellan ve Tylan kendi gülümsemelerini bastırdılar ve ben Morgan gelmeden önceki hayatımı hatırlamaya çalıştım. Çok sıkıcı, sonsuz ve sıkıcıydı.

Mağaranın ağzına yakın bir yerde kopan gürültüyle konuşma kesildi. "Buradalar!" diye bağırdı bir fae, sesi vadinin duvarlarında yankılanarak.

Hâlâ içeri girmekte olan savaşçılar hareketlerini hızlandırırken, diğerleri de düzen içinde dağıldı. Burada binlerce Fae vardı,

Hareketimizi sınırlıyordu, ama planımız cephe hattımızı döndürmekti, böylece vadiye girdiklerinde galatörleri saf dışı bırakma avantajımızı kaybetmeyecektik.

Morgan'a, "Şimdi pozisyon almamız gerekiyor," dedim. "Sen burada bekle dostum. Yan tarafta güvende olacağın bir yerde."

Başını salladı, sertçe yutkundu. "Dikkatli ol, Z. Seni seviyorum."

Bu esrarengiz ve açıkçası mistik kadını aklı başında ya da mümkün olandan çok daha fazla seviyordum. Elimi yanağında gezdirerek, odaklanmak zorunda kalmadan önce gözlerinin derin mavisine bakmak için kendime bir saniye daha verdim.

Kardeşlerimle birlikte hareket ederek girişin yakınındaki duvara ulaştık ve gürlememizi hazırladık. Bağ güçlendi ve bu kez Morgan da bunun bir parçasıydı. Yaklaşmasına gerek yoktu. Sanki yanımızdaymış gibi hissediyorduk.

Lexie kılıcını çekmiş halde Morgan'ın yanında kaldı ve ben de cebin hâlâ bana bağlı olup olmadığını kontrol ettim. İçinde kimse olmadığı için daha hafifti, bu yüzden zırhımdaki birleşimi hissedene kadar bağlı kaldığını doğrulayamadım.

Astra ve Leo bacaklarımızın arasında hareket ettiler, bize doğru gelen galatörlerin enerjisini takip ederken gergindiler. Onlardan çok vardı. Tüm güçlerini getirmişlerdi ve bu beklediğimden daha fazlaydı. Ama planımız artık hazırды ve onu sonuna kadar uygulayacaktık.

"Annem hâlâ sırtıyor," diye hırladı Emmen, Drager'ın onu sabitlediği yerde kalıp kalmadığını kontrol etmek için arkasına bakarak.

Aksine, gülümsemesi daha da büyümüş ve kendine güveni artmıştı ve onu bayıltma isteğime karşı koydum. *Belki de gidip onunla konuşmalıyım, diye önerdi Morgan. Biliyorum, siz beşiniz burada kalıp şu gürültülü şeyinizi yapmak zorundasınız ama ben orada bile hâlâ bağlantıdayım ve daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğunu hissediyorum. Önemli bir şeyi gözden kaçırdığımız için bugün burada kimsenin zarar görmesini istemiyorum.*

Hayır, diye bağırdım, korku ses tonumu kısalttı. Onun yakınında olmanı istemiyorum. O zehirli ve serbest kalırsa sana zarar verebilecek kadar güçlü.

Ama neden kendine bu kadar güveniyor? Morgan itti. Bilmemiz gerek.

Annemin avantajını ortaya çıkarmasına imkân yoktu. Birkaç iğneleyici yorum dışında bunu henüz yapmadı. *Ya tüm bu saçmalıklar sadece güvenimizi sarsmak içinse? Emmen bunu önerdi. Herhangi bir avantajı olup olmadığını bile bilmiyoruz, ama rakibinizi şaşırtmanın bir yolu da gizli bir silahınız varmış gibi davranmaktır. Bence onu tamamen görmezden*

gelelim ve yaklaştığını bildiğimiz dövüſe odaklanalım.

Galatörlerin ilki kapı aralığından kükreyerek girdi. Bağımızın enerjisine daha derinden dokunarak, gürültümüz bizden her zamankinden daha hızlı patladı. Savaşçılarımız vurulmamak için girişten uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı ve ilk galatorlar dizlerinin üzerine çöktüğünde, oklar ve dartlar vücutlarına isabetli bir şekilde fırlatıldı.

Fae'lerimize boğazımızı hedef almalarını, zırhımızdan ve vücudumuzun daha güçlü kısımlarından kaçınmalarını öğretmiştik.

Galatörler bir yığın halinde yere yığıldılar, ancak bir sonraki sıra onları takip ederken bir kenara atıldılar. Bu bir süre devam etti, ta ki giriş onların ölüleriyle dolana kadar. Bir sonraki grup ellerinde taşlarla içeri girerken, muhalifler kısa sürede öğrendi. Sonar silahları gürültümüze çarptı ve ses dalgalarının parçalanmış parçalarını gönderdi.

Fae'ler kalkanlarını çıkardılar ve kafa kafaya çarpışmak için ileri atıldılar.

Morgan'a *yaklaşmamız gerektiğini* söyledim. *Şimdi cebi kullanmak ister misin?*

Leo her zamankinden daha sert mırıldanarak Morgan'ın yanına döndü. *Lexie savaşmaya gidiyor, ama ben Leo'yla bekleyeceğim. Kendine dikkat et. Kalbim sende, diye cevap verdim, ve ruhum.*

Ben ondan hızla uzaklaşırken o derin bir nefes çekti. Leo ona ulaşmıştı ve genç ve dövüş konusunda deneyimsiz olmasına rağmen hâlâ bir silahtı. Astra yanımda kaldı ve çoktan ortada galatörleri parçalıyordu.

Mümkün olan en kısa sürede Morgan'a dönmeye kararlı bir şekilde cephedeki kardeşlerime katıldım.

Liderler, savaşçılarının onlar olmadan savaşmasına izin vermezler.

Bu bizim savaşımızdı ve bu lanet savaşı sonsuza dek sona erdirmenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 42

MORGAN

Bir kenarda durup ailesine katılmaya karşı koyamayan Lexie'nin ve Düşmüş Beşli'nin bensiz savaşmasını izlemek beklediğimden daha zordu. Ne yapabileceğimi düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu ama burada durup izlemek yanlış geliyordu.

Savaşın kendisine gelince, başlangıçta harikaydık. Fae'ler vadiye girer girmez Galator'ları yok ediyorlardı, ama beklediğimiz gibi sayıları hızla artmaya devam etti.

Dalga üstüne dalga.

Sonunda çok bunaltıcı bir hal aldı. Cesetler yığıldı ve Fae'ler vadinin daha da gerisine çekilmek zorunda kaldı. Sonra savaşçılarımız da ölmeye başladı ve kendimi Rose'a bakarken buldum, acaba kendine olan güveni buradan mı geliyordu? Kontrolü altındaki galatörlerin çokluğu eninde sonunda elimizdeki birkaç bin fae savaşçısını ezip geçecekti.

Zahak ve kardeşleri, rakiplerini kesip biçerek, cesetleri düşürerek ve çılgınca bir şevkle onları kenara atarak cepheye büyük bir yardımda bulundular.

Bağ sayesinde, çok fazla tutarlı düşünce yoktu, sadece saf yırtıcı öfke vardı. Canavarları bu dövüşte onlara daha fazla güç vermek için yükselmişti.

Rose'a tekrar baktım. Hâlâ gülümsüyordu.

Savaşçıları saniyede bir düzine ölüyordu ve yine de endişelenmiyordu.

Bu bana hiç mantıklı gelmedi.

Duvar boyunca ilerleyen Leo bana baktı ve alçak sesle homurdandı. *Dur.* Henüz çok iyi cümleler kuramıyordu ama meramını anlatabiliyordu.

"Zahak'ın kalmamı söylediğini biliyorum," diye cevap verdim, hâlâ ilerliyordum. "Ama o benim patronum da değil. Biz dostuz, ortağız, hatta bazıları eşit olduğumuzu bile söyleyebilir." Bunu kimse söylemezdi, ben bile, ama bu harika bir argümandı ve ben de buna sadık kalıyordum. "Sadece ejderha anneyle konuşmam gerekiyor. Söylediğinden daha fazlasını biliyor ve yemin ederim ki bu

Kötü adamın dahiyane planından hepimizi haberdar etmek için monolog yapması gereken her harika hikaye."

Bir monologa ihtiyacı vardı. Hiçbir şekilde beklemeye devam edemezdi.

Hızımı artırarak, Zahak'ın koruyucu içgüdülerini tetiklememek için düşüncelerimi sakın tuttum ve dövüş için endişelendim.

Dostum, daha sonra cezalandırılmak üzere doğru yöne gidiyorsun, diye kafamın içinde homurdandı. Kaya duvarı boyunca yaptığım gizli yolculukla kimseyi kandırmıyordum. Seni bıraktığım yere geri dön.

İki dakikaya geliyorum, ona söz verdim, sadece onu bir kez daha sorgulamak istiyorum. Etrafım hala savaşçılarla çevrili.

Cephede dönerken ve birkaç asker kaybederken bile Rose ve benim etrafımda binlerce Fae vardı. Onunla asla yalnız kalamazdım.

Uzun bir homurtu duydum ve sonra, *"İki dakikan var tatlım. Eğer o zaman dönmezsen, senin için geliyorum.*

Bir vaat ve nazik bir tehdit ve ben ikisini de kabul ettim. O savaşırken dikkatini iki dakikadan fazla dağıtmaktan ve cepheyi Düşmüş Beşli'den birine bırakmaktan endişe etmeseydim, tehdidini sonuna kadar test ederdim.

Rose'a geri dönmek için hızımı artırırken, fae'lerin arasından sıyrılıp itişip kakışırken Zahak'ın varlığı zihnimde ağırlığını koruyordu. Savaşçılar kim olduğumu anladıklarında yolumdan çekildiler ki buna asla alışamayacaktım. Ya da belki de onları İncil'deki bir deniz gibi ayıran Leo'ydu, ama durum ne olursa olsun, yolculuk daha kolay ve daha hızlıydı.

Bir düzine metre uzaktayken Rose'un bakışları beni buldu ve Leo ile ben ona doğru geçerken beni dikkatle izledi. "Ne gibi bir avantajın var?" Lafı geveleme zahmetine girmeden sordum. Hoşbeş için vaktimiz kalmamıştı, zaten o da bunu hak etmiyordu. "Bu noktada, buna karşı koymak için hiçbir şey yapamayız. Başımıza gelecekleri bilmek muhtemelen bizim için daha kötü olacak, o yüzden tükürün gitsin."

Başını eğdi, kolları yanlarından bağlıydı, ipler kayaların derinliklerine saplanmıştı, pençe izleri belirgin bir şekilde onları yerlerine sabitliyordu. "Tuhaf bir insansın," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Ben parlamak için doğdum, acınası hayatımın sıradan varlığından kaçmak için, ama sen... sen farklısın."

Ona el salladım. "Evet, evet, ben sizin şekil değiştirenleriniz için tipik bir eş değilim.

Umurumda bile değil. Sadece oğullarınızın bugünden sonra da yaşamasını istiyorum."

"Öldürmeyecekler," dedi basitçe. "Eğer eşim bebekken onlara karşı bir zaafı olmasaydı, ikinci kapsül yumurtadan çıkar çıkmaz onları öldürürdüm." Cık cık etti. "O bir aptal ama aynı zamanda aşık ve saplantılı bir aptal. Bizim Zahak'ta bunu fark etmişsinizdir. Saplantısı babasınınkinden bile daha belirgin ve bu da bir şey söylüyor."

"Eşin şimdi onları senin için öldürür mü?" Tahmin ettim.

Başını salladı, parlak ve yırtıcı dişlerini göstererek genişçe gülümsedi. "Bir kalp atışında. Oğulsuz geçen yıllar onu sertleştirdi ve elinde kalan tek şey ben olduğum için beni asla riske atmayacak. Beni yakalamakla hata yaptın çünkü yüzyıllar sonra ilk kez ortaya çıkacak. Evimizi terk edecek ve atalarının gücünü kullanacak. O normal bir şekil değiştiren değil. Oğullarım gibi bile değil. Bu kadar güçlü olmalarının sebebi o, ama bugün onu alt edemezler. Hele ki eşlerini kaybetmişken."

Bazen, keşke bu kadar çok kitap okumasaydım da sondaki ters köşe hakkında bir fikrim olmasaydı diye düşündüm. Ama hep tahmin etmiştim. Tahmin ettiğim gibi, baba ejderha büyük kötüydü. Beşliden daha güçlü olacaktı ve binlerce askerle savaştıktan sonra zayıflamış ve yorulmuş olacaktı. Düşmüş Beşli'nin tehdidi her zaman eşlerini bulma ve beşin gücünü onun gücüne dönüştürme yeteneklerindeydi.

"İşte bu yüzden onların eşlerini bulmalarını hiç istemedin," diye fısıldadım. "En güçlü olan on tanedir."

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Mesele insanların güç katması değil, senin *onların* gücünü ortaya çıkarman. Bir şekil değiştiren çiftleştğinde, zirvede olur. Acımasız ve inanılmayacak kadar güçlüdür. Sen yine de işe yaramaz olacaksın."

"İşe yaramaz mısın?" Ben de karşılık verdim. Bu biraz acıttı, bana annemin istediğini yapmadığım için bana zavallı ve işe yaramaz dediği zamanları hatırlattı.

"Öyleyim," dedi kesin bir ifadeyle. "Kontrol ettiğim şeylerde ve şekil değiştirenlerimin bana ve eşime duyduğu saygıda gücüm var ama saf bir insanken olduğumdan daha güçlü değilim."

Bu yüzden kaçmaya teşebbüs etmemişti. Sonuçta o güçlü bir eşi olan bir insandı. Tıpkı benim gibi.

Hayatımızdaki erkeği büyütmek için kullanılan birer araç olmamız sinir bozucu muydu? Evet, biraz öyleydi, ama durumun saf ataerkil tarafı

çok karmaşık bir bağı basitleştiriyordu.

Ben de düzenlemeden çok şey aldım.

Mutluluğum için her şeyi yapabileceğini çoktan göstermiş güçlü bir adamın sevgisine sahip oldum. Desteğe, korumaya ve hayatta istediğim her şeyi elde edebilecek kadar uzun yaşama imkânına sahip oldum.

Zahak'ı yakaladım.

Sonsuza kadar, tatlım. Şimdi kışını ondan uzaklaştır ve buraya, sana daha yakın olduğum yere dön.

Bu kez onun emirlerini yerine getirmekten çok mutluydum. Rose bize eksik bilgileri vermişti. *Baban hakkındaki uyarısını duydun mu? Enerjini saklaman gereken kişi o.*

Bana dönmeden önce yeni şekil değiştiren dalgasına odaklandığı bir duraklama oldu. *Artık endişelenmek için çok geç. Bizi daha önce de hafife almıştı ve içimden bir ses bunu tekrar yapacağını söylüyor. Bırak da sevgili babamız için endişelenelim.*

Bazı günler özgüvenlerine bayılıyordum. Diğer günler kesinlikle dehşete düşürüyordu.

Ben.

Özgüven harikaydı. Aşırı güven ölüm fermanı olabilirdi. Leo ve ben bekleme yerimize döndüğümüzde, dev kılıç

kendini önüme yerleştirdi ve ben nedenini sorgulamadım. Fae karışımında artık daha fazla galatör vardı. Kapıdaki darboğaz bir süreliğine işe yaramıştı ama sayıları ön saflarımızı ezmeye başlamıştı. Ölüm kokusu giderek güçleniyordu ve ben yere saçılmış kan ve cesetlere odaklanmamaya çalışıyordum. Şimdi bağırsak birikintilerine benzeyen şeylerin içinde savaşıyor olsalar bile...

Hayır, zemini tekrar incelersem midemdekileri yerlerinde tutmamın imkânı yok.

Zahak görüş alanıma girdi ve ben onun dövüş modundaki güzelliğine odaklandım. Siyah ve altın rengi pullardan oluşan koruyucu bir tabakayla kaplı derisinin altında ejderha kabardıkça daha da irileşiyor, boyu neredeyse iki metreye ulaşıyordu. Koyu renk saçları yüzünün engebeli düzlüklerine mükemmel bir şekilde düşerken, iki galatoru kesip boğazlarını parçaladı.

Kendi kahramanımı bir kitapta yazmaya çalışmış olsam bile, Zahak çok daha iyiydi. Ama ya bugün benden alındıysa? Ya bu bana bahsedilen mükemmel bağı son anlarıysa?

Bakışlarım Rose'a kaydı. O lanet sürtük beni izliyor, sarsılmaz bakışlarıyla bana sevdiğim her şeyi kaybetmek üzere olduğumu hatırlatıyordu.

Bunu durdurmanın başka bir yolu olmalıydı. İnsan ve zayıf olsam da, onun da belirttiği gibi, bir beynim vardı ve onu dünyamızı kurtarmak için kullanmaktan korkmuyordum. Sadece ne yapabileceğimi bulmam gerekiyordu.

Onun hafife alabileceği ne gibi bir gücüm vardı? Yüzyıllardır insan olarak var olmamıştı. Eminim Dünya'da geçirdiği kısa sürede çok şey unutmuştur.

Aklımdan sayısız olasılığı geçirdim ve çoğunu bir anda eledim. Dikkat dağıtmak listenin başında geliyordu ama neden babalarının dikkatini dağıtacağım ki? Beni umursamıyordu. Ben sadece beş arkadaştan biriydim - hepimiz burada olsaydık farklı bir hikâye olabilirdi.

Dikkat dağıtıcı olabilmem için büyük oynamam gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bir türlü bulamıyordum.

Morgan, oraya gidip sana dikkat dağıtıcı rol oynamanın, kurban vermenin ya da bu savaşa yaklaşmanın neden çok kötü bir fikir olduğunu hatırlatmak üzereyim.

Zahak'ın ses tonunda zerre kadar eğlence ya da pes etme yoktu, ama bir parça yorgunluk vardı ve bu da beni bir kez daha panik moduna soktu.

Hayatta kalman için ne gerekiyorsa yapacağım, diye onu uyardım.

Karşılığında aldığım yanıtın gümbürtüsü omurgamdan aşağı ürperti gönderdi ve bu ürperti içimde bir sıcaklık olarak yerleşti. Onun içimdeki gücüne ve kendimi her zamankinden daha güçlü ve yetenekli hissetmeme alışmıştım ama bu tek ses bana Zahak'ın buralarda tanrı olduğunu hatırlattı.

Son uyarı, dostum. Cebe gireceksin ve bu iş bitene kadar çıkmama izin vermeyeceğim.

Bitti. Bitti, ölüm ya da yaşam anlamına gelebilir.

Kazanmak ya da kaybetmek. Hayallerimin sonu.

Ya da sadece başlangıç.

Bir uçurumun üzerinde dengede idik ve küçük bir itiş bizi her iki yöne de savurabilirdi.

Savaşın sesi bir kez daha yükseldi ve arkasında silahların ve zırhların çarpışmasıyla güçlenen düşük seviyeli bir uğultu vardı. Birkaç galatör ejderhaya dönüşerek havaya uçmaya çalıştı, ancak Düşmüş Beşli herhangi bir zarar vermeden önce onları aşağı çekmeye devam etti.

Gümbürtü gittikçe güçlendi, ta ki yer titremeye başlayıp yukarıdan aşağıya taş damlacıkları gönderene kadar. Işık bir dokunuşla büyüdü

Vadide daha parlak bir ışık, sürekli büyüyen çatlaklardan süzülen uzun aydınlatma akımlarıyla katliamı gözler önüne seriyor.

Gümbürtü vadiyi sarsıyordu ve Dünya'da olsaydım bunun büyük bir elektrik patlaması olduğunu düşünürdüm. Ama burada bunun çok daha kötü bir tehdit olduğunu biliyordum.

Baba ejderha yoldaydı ve bundan hiç memnun değildi.

BÖLÜM 43

ZAHAK

Morgan annemizi sorgularken, dikkatimin yüzde yirmisini dövüşe, geri kalanını da ona vermiştim. Eşim benim bir numaralı önceliğimdi ve bu galatörleri öldürmek için asgari odaklanmadan fazlasına ihtiyacım yoktu. Acınacak haldeydiler. *Annem güçlü olan tüm şekil değiştirenleri öldürmüş olmalı*, dedi Drager iki tanesini daha ezip geçerken ve cesetleri zaten kalabalık olan yere bırakırken rahatça. *Bu onlar ve bizim için utanç verici, çünkü bu bizim ırkımız.*

Ne büyük kayıp, diye hayıflandı Kellan. *Onlar da bizim gibi şekil değiştirenler, sadece daha boktanlar. Ama orada komik bir şov izliyormuş gibi sırttan o çılgın sürtük için ölüyorlar.*

Emmen, *onların bir seçeneği olduğunu da sözlerine ekledi. Hepimizin bir seçimi var. Ve bu seçimin sonuçları bugün ortaya çıkıyor.*

Ben de ona katılıyordum. Irkımı yok etmek beni pek rahatsız etmiyordu, çünkü bizi istila eden onlardı. Bu savaşı biz istemedik ya da aramadık ama sona erdirmek için ne gerekiyorsa yapardık.

Morgan'ın az önce öğrendiklerini tartışmamız gerekiyor mu? Emmen bir şekil değiştireni kaldırıp kafa üstü yere çakarken ekledi. Şekil değiştirenin pençeleri aşağı inerken koluna çarptı ve sığ bir kesik bıraktı, ancak bunun dışında minimum yaralanma vardı. Şimdiye kadar.

Tylan homurdanarak, *"Babam pelerinine sardığı silahtır," dedi. Hiç anlamıyorum. Beşimizden ne kadar daha güçlü olabilir ki?*

Sadece biz daha küçükken kuyruğunu bize dolayan dev bir canavarla ilgili kırık dökük anılarım vardı.

Aynı anı bende de var, dedi Kellan, bir şekil değiştireni kaya duvarına yumruklarken, eğlenceden vazgeçip pençelerini göğsüne geçirerek hayati organlarını koparmadan önce hızla.

Bağlantımızı açık tutmak ve o geldiğinde enerjimizi yükseltmek dışında hazırlanmak için ne yapabileceğimizi bilmiyorum, diye homurdandım, aynı anda dört şekil değiştirenle uğraşıyor, saldırılarından kaçıyor ve eğiliyordum. *Beşimizin birlikte savaşması en güçlü hücumumuz, bu yüzden o geldiğinde girişten uzaklaşmalı ve gerçek tehdide odaklanmalıyız.*

Henüz ön cepheyi terk edemezdik, çok fazla şekil değiştiren akın ediyordu ve sayıları bizi geri itmeye başlamıştı. Değişmeye çalışıyorlardı ama o enerji girdabını hissettiğim anda hızla onlara ulaştım ve göz açıp kapayıncaya kadar onları kestim.

Yukarıdan saldırıya uğrayan Fae'ler büyük bir dezavantaja sahip olacaklardı ve ben bunu kabul edemezdim. Bu noktaya kadar, fae'ler çok kötü durumda değildi, ama cepheden ayrılırsak, bu çok hızlı bir şekilde değişecekti. Böylece savaş devam etti.

Astra yolu açık tutmak için cesetleri girişten uzağa sürükledi, giderken de galatörleri ezip geçti. Başka bir şekil değiştirene saldırdığımda ejderham derimi itti ve vadiye süzülen alçak bir uğultuya tepki verdi.

Fae savaşçıları çok daha güçlü hale gelene kadar tepki vermediler, ama kardeşlerim ve ben yüksek alarımızdaydık. Titreşimler omurgalarımızdan aşağıya doğru fırladı ve canavarlarımızı sarstı.

Bağa dokunarak saldırıyı durdurmak için geri çekildik ama artan uğultuda bir değişiklik olmadı.

Saldırdığını sanmıyorum, dedi Tylan aniden. *Bence bu sadece onun enerjisi.*

Sikeyim.

Annemin güveni, bildiği gerçeklerden kaynaklanıyordu: Babamız korkunç, kadim, güçlü bir şekil değiştirendi - dünyasını kontrol eden ve bunu yüzlerce yıldır yapan biri.

Yine de o kadar endişelenmemiştim. Beş kişiydik ve ondan sadece bir kişi vardı ama o güç dalgası özümün derinliklerine gömülmeye çalıştığında ve bu doğrudan bir saldırı bile olmadığında, hayatımızın en zor dövüşüne girmek üzere olduğumuzu biliyordum.

Bizi bölmesine izin veremeyiz. Bu uyarıyı tüm kardeşlerime gönderdim. *Bir arada kalın, birlikte savaşın, enerji toplayın. Morgan'ın tamamen geri dönmesine izin vermek üzereyim. Onun aklından uzak dur.*

Kellan yüksek sesle ve aramızdaki bağla güldü. *Ailelerimiz sayesinde ejderha eti olmak üzereyiz ve sen eşini bir anının içinde çıplak göreceğimizden endişeleniyorsun.* Durakladı. *Bekle, bu mümkün mü?*

Drager hırladı ve ben de onun bağ ya da Morgan hakkında aşağılayıcı bir şeyler söylemesini bekledim. Onun yerine, "Odaklan, neredeyse tüneli geçmek üzere," diye tersledi.

Enerjisinin sarsıntısı arttı ve girişe en yakın olan fae dizlerinin üzerine çöktü, güç beyinlerini sarsarken kafaları ellerinin arasındaydı. Galatörlerin ilerleyişi yavaşlıyordu ama hâlâ çok fazlaydılar.

Şaşkınlıkla savaşıarak kalkanlarımızı sıkılaştırdık ve onları geri püskürtmek için gürültüyü serbest bıraktık. Sonraki birkaç dakika vadiye giren her Galator'u öldürmekle geçti, ta ki bir duraklama olup da görünmeyi bırakana kadar. Geldiklerinden beri ilk kez giriş boştu.

Vadi artan uğultuyla gümbürdedi ve tünelden yoğun bir sıcaklık yayıldı. Enerjim ısıyla birlikte kabardı, çünkü bu bizim enerjimizdi... içinde doğduğumuz enerjidi. Morgan'ın enerjisi merkezlerimize daha fazla sızarken gücümüzü artırdı ve eş bağını açtı. Hepimiz bundan bir güç artışı hissettik.

Kellan'ın yüksek sesle "Eşimi bulmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandığını duydum. "Lanet olsun Ben."

Zaten yaşlı ve güçlü olduğunuzda, şok edilmeyi beklemezsiniz bir enerji artışıyla, ama biz öyleydik.

Vadiye giden loş geçitte bir figür belirdi, henüz ejderha formunda değildi, sadece benim boyumda iki ayaklı biriydi. Vadiye adım attığında koyu renk saçlarını ve tüm ifadelerden arınmış tanıdık yüzünü fark ettim. Karanlık bakışları her birimizin üzerine kilitlendi. "Eşim nerede?" dedi, bir güç fısıltısı içimize saplanıyordu.

Orada durmuş, saldırmıyordu ama yine de dişlerimi sızlatacak derecede güç yayıyordu.

Thorne korkunç bir baba şekil değiştiren. Morgan'ın düşünceleri bize doğru süzülüyordu. *Tıpkı Z ve Drager'a benziyor.*

Haksız değildi. O bizim daha sert, daha yaşlı bir versiyonumuzdu. Binlerce yıl sürse bile, yine de yaşlandık.

Drager konuşarak bizi şaşırttı: "Eğer eşinizi istiyorsanız, siz ve galatörleriniz dünyamızı terk edecek ve başka bir gezegene asla dokunmayacaksınız. İstedığımız şey bu ve eğer şekil değiştiricilerinizi parçalamaya devam etmemizi istemiyorsanız, bu tek seferlik teklifi kabul edin ve kaçın."

Bir anlaşma üzerinde konuşmamıştık ama şimdi gitseler ve onları bir daha görmesek, benim için sorun olmazdı. Bir sonraki hedefleri Dünya olmadığı sürece. Ama Xalifer'i yeniden doldurmak için o dünyaya ihtiyaçları olduğundan, ateş hattında olacağından şüpheliydim.

Thorne, Drager'a sıkıntısını anlatmak için gerekenden daha uzun süre baktı. "Eşimi geri alacağım," diye gürledi sonunda ve yaydığı enerji yeniden arttı, "ve galatörlerimi. Ama önce onun on yıllar önce planladığı şeyi yapmam gerekiyor. Gücümüzün ve egemenliğimizin bozulmaması için siz beşinizi öldürmem gerekiyor."

Sesi yorgun ve teslim olmuş gibiydi. Çılgın eşinin çok uzun zamandır onun hayatını tükettiğine şüphe yoktu ama onu sevdiği belliydi ve bunu bizi öldürerek kanıtlamak üzereydi.

Z... Morgan'ın sesi kafamın içinde bir titreyiştii. *Korkuyorum.*

Onu rahatlatmak istiyordum ama bunu başarma ihtimalimiz konusunda ona yalan söyleyemezdim.

Astra ve Lexie'yi sana gönderiyorum. Onlar olmadan hiçbir yere gitme. Eğer bizden daha güçlüyse, Dünya'ya geri dönmeni istiyorum. Seni seviyorum, la moyar.

Hıçkırıkları zihnimde yankılanıyordu ve gözyaşlarının yüzünden serbestçe akacağını biliyordum ama buna odaklanamazdım. Bu savaşta her şeyimi vermeliydim ki eşimi eve götürecek kişi ben olayım. Dünya'ya değil. Ama evimize.

Burada, Risest'te.

Thorne'un enerjisi bir kez daha arttı ve şekil değiştirmeye başladı. Dövüşümüzün en güçlü formlarımızda gerçekleşecek olması beni şaşırtmadı. Kardeşlerim de değişmek için hemen kendi etraflarına güç sardılar ama ben bir risk aldım ve babamıza saldırdım, ona çarparak onu uçuşuma geri ittim. Pençelerim göğsünü kesti ama o beni uçurmadan önce aldığım tek yara bu oldu.

Bir sonraki kalp atışında bir ejderhaya dönüştü ve kardeşlerim zaten kendi ejderha formlarında önüme atlamasaydı pençeleriyle yok olacaktım.

Bu bana vardiyayı çağırmak için ihtiyacım olan birkaç saniyeyi verdi ve kemiklerim kırılıp vücudum dev bir canavara dönüşürken, yenilenen gücümüzün tadını çıkardım.

Thorne devasa bir ejderhaydı, benim yaratığımdan bile daha büyüktü ve Drager'la aynı tamamen altın kanatlara sahip olan o da siyahtı.

Bence altın bir kraliyet işareti, diye gürledi Drager, ejderhanın sesiyle. Diğerlerinin hiçbirinde yok.

Bu doğrudu. Gördüğümüz ya da savaştığımız hiçbir şekil değiştirende altın yoktu. Belki de sadece soyumuzun bir sembolüydü, ama görünüşe göre bu bir

Asil olan, hala mantıklı geliyordu.

Thorne yerden kalktı ve Fae'lerin üzerine rüzgârlar göndererek onları geri itti. Girişten, galatörler bir kez daha vadiye giriyordu, bu yüzden savaşçılarımız biz olmadan öne çıkmak zorundaydı. Bunu şimdi bitirmeliydik, yoksa her şey boşa gidecekti.

Drager ve Emmen önce kanatlarına nişan alarak atladılar. Eğer onu gövdesiyle kanadı arasındaki o hassas eklemde vurabilirlerse, uçuşu engellenecekti. Elbette, bizden yüzyıllarca daha yaşlı olan Thorne da zayıflıklarımızı biliyordu, kanatlarını sıkıca kavradı ve onların saldırısından kurtulmak için daha aşağıya daldı.

Uzun ve ölümcül dikenlerle dolu kuyruğunu son saniyede savurdu ve Emmen'in yan tarafına vurarak onu uçuşunun duvarına doğru yirmi metre savurdu. Bir sonraki hamlesi hızlıydı, iki ön pençesini de Drager'ın karnına indirdi ve Drager geri çekilemeden yırtıp parçaladı.

Tylan, Kellan ve benim yaratığım, o Drager'ın bağırsaklarını deşmeye çalışmakla meşgulken üzerine indiler. Sırtına kondum ve kanatlarının daha yumuşak birleşim yerlerini yırttım, bu sefer vurmayı başardım. Tylan yüzünü kesti ve Kellan ters dönüp kuyruğunun alt tarafına vurdu. Silahlarını yok etmemiz gerekiyordu ve o sivri uçlar ilk düşündüğümde daha da ölümcüldü.

Aramızdaki bağ sayesinde, Thorne onu ağır bir şekilde yere düşürürken Drager acı içinde böğürüyordu. Canavarı neredeyse bir düzine fae'yi eziyordu, ama onlar tam zamanında yoldan çekilmeyi başardılar.

Kanatlarımı çırparak hızla havalandım ve Thorne'un vuruş menziline çıktım. Kellan o kadar şanslı değildi, kuyruğunun sert bir darbesiyle yan tarafına saplanmadan önce düzinelerce dikenden sadece beşini koparmayı başardı.

Ejderha kralı hızlıydı.

Yeteneklerimizin
ötesinde.

Kanatlarında açtığım yaralar çoktan iyileşmiş gibi görünüyordu.

Bir zayıflık bulmalıyız, diye tükürdü Emmen, duvara çarpıp iyileştikten sonra bana katıldı. Devasa siyah canavarın etrafında dönerek bir sonraki saldırıyı hesaplamaya çalıştık. Kellan Drager'a katılmak için düştü, bu da iki kardeşimizin görev dışı kaldığı anlamına geliyordu.

Tylan havada bize katıldı ve üçümüz onun etrafında dönmeye devam ettik.

Bir planı olan var mı? Ty huffed.

Zamanımız tükeniyordu. İki kardeşimiz yerde kanlar içinde yatarken, bir an önce bir zayıflık ortaya çıkmalıydı, yoksa hepimiz ölecektik.

BÖLÜM 44

MORGAN

Farklı koşullarda, üzerimizde uçan altı görkemli, korkunç, parlak renkli ejderhanın görüntüsü, göz alıcı altın kanatları ışıltılarında parıldayan, çekirdek bir anı olurdu.

Canavarların güzelliğini, zarafetini ve ölümcül yırtıcılığını tam olarak anlatacak kelimeler olmasa da, asla unutamayacağım ve bir hikâyede yeniden yaratmayı çok istediğim bir hikâyeydi. Ancak çok farklı koşullar olması gerekirdi, çünkü bugün eşim ve kardeşleri o canavarlardan biri tarafından parçalanıyordu.

Düşmüş Beşli güçlüydü ama Thorne daha yaşlı ve daha güçlüydü. Onun acımasızlığı Drager ve Kellan'ı çoktan yere sermişti; diğer üçü ise bir sonraki saldırılarını planlamaya çalışırken daireler çiziyorlardı.

"**Gelmeye** devam ediyorlar," diye hırladı Lexie. "Daha fazla ve daha fazla. Düşenler babalarını öldüremezse burada kaybedeceğiz."

Bir kez daha mağara girişini zorlayan ve fae savaşçılarımıza saldıran galatörlerden bahsediyordu. "Onlara git," dedim onu dürterek. "Ben hâlâ burada köşedeyim ama girişten geçerlerse hiçbirimiz güvende olmayız. Ailene yardım et."

Lexie yırtılmış gibi bile görünmüyordu. "Siz benim ailemsiniz," diye karşılık verdi. "Ve ben sizi koruyacağım. Diğerleri kendi başlarının çaresine bakıyor."

Neredeyse. Bu saldırı seviyesi daha fazla sürdürülemezdi.

Zahak beni tamamen bağın içine çekmişti ama canavar formlarından herhangi bir düşünce yoktu. Sadece öfke, ateş ve avlarına odaklanmışlardı. Başka bir saldırıya geçtiler ve Thorne'un pençeleri, alevleri ve iri cüssesinden zar zor kurtuldular. Emmen'den onun zayıf noktasını bulmakla ilgili bir düşünce süzüldüğünü duydum ama böyle bir şey olduğundan emin değildim.

"Bu şekil değiştirenlerin zayıflıklarını biliyor musun?" Lexie'ye sordum. "Bu dünyayı yönettikleri onca zaman içinde bir tane bile öğrendin mi?"

Başını o kadar hızlı salladı ki, bir tane bulma umudumun olmadığını anladım. "Hayır. Şimdiye kadar gördüğümüz hiçbirisi yok. Yani, insan eşleri dışında. Artık seni bildiğimize göre

onları alaşağı etmek için ilk adım olarak kapı girişleri. Onlara fazladan güç vermenize gerek yok-"

Yüksek sesle nefes aldım. Bu çok açıktı. Thorne'un en büyük zayıflığını tamamen unutmuştuk. Bunca zamandır gözümüzün önündeydi. Uzanarak elimi Lexie'nin kılıcının kabzasındaki elinin etrafına doladım. "Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Bana göz kırptı. "Ne için? Ejderhalarla dövüşmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmayı düşünmüyorsun değil mi? Daha üç dövüş dersi aldın bebeğim. Daha tam olarak hazır değilsin."

Zahak üstümüzden bir darbe daha aldı ve acısını göğsümün derinliklerinde hissettim, bu da beni panikle ona doğru fırlattı. "Tabii ki hayır. Sadece... güven bana. Bir fikrim var."

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra bıçağı kavrayışını gevşetti ve ağır silahın ellerime düşmesine izin verdi. "Sana güveniyorum," diye fısıldadı ve ben de bir hıçkırığı daha yutarak başımı salladım.

Sınırlı zamanım ve tek bir şansım olduğunu bilerek döndüm ve kalabalığın arasından hızla geçerek arka duvara yöneldim. Rose bakışlarını yukarı kaldırmış eşini izliyordu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. İlk başta rahatladığını düşünmüştüm ama sonra onu tutan bağları çözmeye çalıştığını, ellerini iki yanına kaldırdığını fark ettim ve hızımı artırdım.

Eğer kaçarsa, her şey kaybolacaktı.

Ben iki kılıç ve yanımda bir Lightsbringer savaşçısıyla oraya doğru koşarken dikkatini ejderha savaşından çekti. "Çok geç kaldın," diye bağırды. Gözleri yanımdaki kılıca kaydı. "Beni bir kılıçla tehdit etmeyi düşünmüyorsun. Thorne'um seni milyonlarca parçaya ayıracak-"

Hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden bıçağı boğazına sapladım. *Üç dövüş dersimde* bana öğretildiği gibi bıçağı yana sallayarak, kafası yarım bir deri parçasıyla tutununcaya kadar boynunu yırttım.

"Siktir."

Arkamı döndüm ve gözlerini Rose'a dikmiş, *gerçekten* küfretmiş olan Lexie'ye baktım. Şekil değiştirenlerin kraliçesi son bir guruldama sesi çıkararak iplerine doğru yığıldı. Kılıcı çekip çıkararak, işin doğru yapıldığından emin olmak için onu tekrar bıçaklamak üzereydim ki gürleyen bir kükreme vadiyi sarstı.

Acı ve ıstırap dolu Thorne'un kükremesi çoğumuzun dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu ve büyük bir kaya yığını yanımda yere düştü. Bununla birlikte, hareketlerimden yeni bir tehlike doğdu. Onu zayıflatmak istemiştım, çünkü

Eğer ben eşimin güçlerini artırıydsam Rose'un da artırdığını göz ardı etmiştik. Ama şimdi onun kederi tüm mağarayı üzerimize yıkacaktı.

Bir kükreme daha duydum ve düşen enkazın arasından yukarı baktığımda Zahak ve Emmen'in pençelerini Thorne'un boynuna geçirmiş olduğunu gördüm. Üçü saniyeler boyunca dövüştü ve sonunda vücudunda yaralar açtıklarında nefesimi tuttum. Planım işe yaramıştı. Kadim kral zayıflamıştı ve dahası, pes ediyordu.

Thorne'un savaşı neredeyse sona ermişti ve eğer ailemi öldürmeyi hedeflememiş olsaydı, onun için üzülürdüm. Yüzlerce yıl sonra eşini kaybetmek onu yıkmıştı.

Zahak ve Emmen bu avantajı sonuna kadar kullandılar ve kendi kükremeleriyle pençelerini tekrar boynuna geçirip zıt yönlerde doğru uçtular. Ejderha kralının kafası koptuğunda çıkan çatırtı duyulabiliyordu ve birkaç saniye sonra dev ejderha gövdesi yere çarparak Drager'ın yanına indi.

Kral öldüğü anda sarsıntı hafifledi ve son kayalar da aşağı yuvarlandı. "Morgan!" Lexie ciyaklayarak beni ayağa kaldırdı. "Başardın. Kimsenin aklına gelmeyen şeyi yaptın. Onun zayıf noktasını buldun."

Ellerim titredi. Lexie'nin kılıcını bir noktada kaybetmiştim ve onu yerde göremediğim için enerji cebine geri dönmüş olmasını umuyordum. "Tek yol buydu," diye homurdandım, boğazım yanıyordu. "Biz onların hem gücü hem de zayıflığıyız. O olmadan sadece dikkatinin dağılmayacağını, aynı zamanda daha zayıf olacağını düşündüm." Bu bir tahmindir, bir umuttu ve annelerini hiç düşünmeden öldürmüştüm.

Döndüğümde, midem bulanırken bile kuru kuru sallandım ama kusmamayı başardım. Cinayet planlamak tatsız bir şeydi ama ailemi kurtarmak anlamına geliyorsa bunu yine gözümü kırpmadan yapardım. Arkadaşımı.

Senin için geliyorum.

Zahak'ın kafamın içindeki sesi beni sakinleştirdi ve devasa ejderhası bir düzine metre öteye indiğinde, fae'ler onun geçmesine izin vermek için ayrıldı. O geri dönerken ışık arttı ve herkes gözlerini korudu. *Ben bile.* Değişim sırasında ona hâlâ tam olarak bakmamıştım ama enerjinin üzerinde dolaştığını, hücrelerini değiştirdiğini ve vücudunu yeniden biçimlendirdiğini yeterince gördüm.

Bir saniye içinde bana ulaştı ve kollarına atıldım, dudakları dudaklarıma yapıştı. Öpüşme günlerce, haftalarca, aylarca devam etti. Hiçbir fikrim yoktu. Zaman ve varoluş kayboldu ve sahip olduğum tek şey ejderhamdı.

"Bizi kurtardın," diye fısıldadı sonunda çekildiğinde. Beni kendisine doğru tutarken ellerinden biri kırımın altında, diğeri de sırtımdaydı. Bacaklarım onun etrafında eve doğru yol almıştı, vücutlarımız sıkıca hizalanmıştı. "Buraya geldiğinde beni kurtardın ve şimdi de kurtarmaya devam ediyorsun. Seni korumam gerekiyor."

Kıkırdamam boğuk bir sesle oldu. "Birbirimizi koruyoruz. Bu bir takım çalışması ve ben birlikte olduğumuz kişiyle gurur duyuyorum."

Arkamdan gelen gürültülü bir çınlama bana hâlâ savaşta olduğumuzu hatırlattı ve Zahak'a beni yere bırakmasını işaret ettim ama elini hiç gevşetmedi. "Kaçıyorlar," dedi basitçe. "Liderleri düşer düşmez, o zayıf piçler kaçıp gittiler. Xalifer yakında gitmiş olacak."

"Peki ya etkisinin olumsuz etkileri?"

Gülümsemesi soldu. "Bunu öğrenmek üzereyiz."

Sonunda beni ayağa kaldırdı ve neredeyse başı kesilmiş annesiyle yüzleştik. "Onu burada bırakacağız," dedi. "Asla bize karşı durmamaları için bir hatırlatma olarak. Onları yakmak ejderhanın yoludur ve ikisi de bunu hak etmiyor." Ailesi bizim ellerimizle ölmüştü ama yine de ondan bu konuda herhangi bir acı hissetmiyordum.

"Uzun zamandır bizim ailemiz değiller," dedi basitçe, düşüncelerimi anlayarak. "Gerçekten öyle olduklarından bile şüpheliyim. Benim için yas falan yok."

Arkamızı dönerken elini sıktım ve Rose'un bedeninin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Herkesi kurtarmak için yapılması gerekeni yapmıştım ve bunun enfeksiyonlu bir yara gibi içimde iltihaplanmasına izin veremezdim. Kazanamazlardı, bu şekilde bile.

Lexie, Astra ve Leo ile birlikte girişe doğru ilerlemeye başladık. Biz geçerken fae'ler tezahürat yaptı ve birçoğunun hayatta kaldığını görmek beni rahatlattı. "Peki ya diğer cesetler?" Çıkışa yaklaştığımızda söyledim. "Onlar da burada mı kalacak?"

"Şimdilik," dedi Zahak. "Önce ilgilenmemiz gereken başka meseleler var."

Fae savaşçıları evlerine ve hayatlarına dönmeye hazır bir şekilde vadiden ayrılıyorlardı. Ölülerimizi de beraberlerinde götürüyorlardı ve beş ejderhanın da bu cesur savaşçıları bir sonraki hayatlarına göndereceği büyük bir tören olacağını biliyordum.

Mika'yı düşündüğümde göğsüm sıkıştıyordu, ama bu varoluşun ötesinde her ne varsa, onun harika bir arkadaşı olacaktı.

Kenarda duran Emmen ve Tylan, Drager ve Kellan'ı aralarında tutarken, ikilinin hırpalanmış görünmelerine rağmen iyileşmeye başladıklarını görmek beni rahatlattı. Onlara yaklaştığımızda, dördü de bakışlarını bana kilitledi ve lanet olsun... onların tek odak noktası olmak rahatsız ediciydi.

"Sana teşekkür borçluyuz," dedi Emmen resmi bir şekilde ve sonra öne çıkıp Kellan'ı desteklemeyen kolunu bana sararak beni şok etti. *Bu* ejderhanın bana sarılması hiç beklenmedik bir şeydi ve ben de ne olduğunu anlayamadan öylece kalakaldım.

"Sanırım cehennem dondu," diye homurdandı Kellan, sesi acı içindeydi. "Ama sana minnettarız."

Zahak homurdandı ve ben Emmen'in elinden kurtuldum. "Kendi lanet olası arkadaşlarınızı bulun," diye hırladı onlara, beni göğsüne doğru daha sıkı çekerek.

Kellan biraz daha güçlü bir sesle, "Bunu planlıyoruz," diye ekledi. "Artık savaş bittiğine ve dünyamız normale döneceğine göre, bu benim bir numaralı önceliğim."

Lexie, "Umarız dünya normaldir," dedi. "Çılgın ejderha-anne Xalifer'den gelen negatif enerjinin geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşacağından bahsetmişti."

Grubumuz ayıldı ve tünel boyunca bir kez daha yürürken sessiz kaldık, ta ki mağaradan çıkıp üzerimizde güzel bronz bir gece göğü bulana kadar.

Yalan yok, bu manzara karşısında yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve her şeye değdiğini anladım. Risest'in güzelliği ve özgürlüğü için savaşmaya. Saf mükemmellikte bir gökyüzüne bakarak öylece duran sadece biz değildik. Her fae savaşçısı uğruna savaştığımız şeyi takdir etmek için bir an durdu. Bu kayıpları daha kolay hale getirmiyordu ama ilerlemeye devam etmeleri için onlara bir amaç veriyordu. Hayatlarını feda edenler, bunu bizim için yapmışlardı.

bu anı yaşayabilir.

Neredeyse inanamıyorum, dedim Zahak'a, kardeşleri artık aramızda olmadığı için mutluydum. Bu gece ona ve enerjisine ihtiyacım vardı. *Bu savaşı kazandığımızı bilmek için. Hepimiz birlikte çalıştık.*

Biliyorum tatlım. Geride kalanları temizlemeyi bitirmeli ve ölülerimizin yasını tutmalıyız, ama sonra sen ve ben adada çok uzun birkaç hafta geçireceğiz. Planlarım var.

İçimdeki ve dışımdaki sıcaklık artarken vücudum istemsizce titredi. Lexie bile fark etti ve tepki verdi. "İkinizin ne tartıştığını bilmiyorum," dedi.

"Ama bunu arkadaşı olmayan bizlerin etrafta olmadığı bir zamana bırak. Yanmak üzereyim."

Zahak'ın gülümsemesi yavaştı ve midem de aynı şekilde yavaşça bulandı. Bu ejderha... bana savaş ve korku dolu günleri ve Lexie'nin kılıcını bir kadının boğazına sapladığım gerçeğini unutturabiliyordu. Bana kendisi dışında her şeyi unutturdu.

O, biz ve birlikte geleceğimiz.

Yukarıdaki gece gökyüzü kadar parlak ve güzel bir gelecek.

Lexie burada sihir olmadığını söyledi ama ben aynı fikirde değildim. Bir sürü sihir bulmuştum ve asla peşini bırakmayacaktım.

BÖLÜM 45

MORGAN

Sonraki birkaç gün Risest'te yaşadığım en iyi ve en zor günlerdi. Zordu çünkü savaş sırasında yüzden fazla Fae savaşçısını kaybetmiştik. Florentine yaralanmıştı ama yaşıyordu. Kardeşi o kadar şanslı değildi.

Düşmüş Beşli tüm savaşçıları bir sonraki hayata uğurlarken Lexie ve ben onun ellerini tuttuk ve onunla ve burada yas tutan diğer tüm fae'lerle birlikte hıçkıra hıçkıra ağladık. Lexie de ailesini kaybetmişti. Neredeyse hiçbir klan ya da ırk bu kayıptan kaçamadı ve kederin bu denli dışa vurulması beni yıktı.

Mika'nınkinden farklı bir alanda toplu bir vedalaşmaydı, çünkü ejderhaların üzerlerine üflediği şiddetli ateşler için gökyüzünün açık olması gerekiyordu.

Onur duyular, tatlım. Zahak kardeşleriyle birlikte töreni gerçekleştirirken bile beni teselli ediyordu. Onların fedakârlıklarını unutmayacağız ve boşa gitmemesini sağlayacağız.

Beş toprak yeni ittifaklar kurarken bu süreci çoktan başlatmışlardı. Doğu Risest artık bölünmüş bir toprak olmayacaktı ve planları artık tüm Düşmüş Beşli'nin liderleri olduğu birleşik bir savaşçı güce sahip olmaktı.

Zahak ve diğerleri Fae'lere kendi yönetimlerinden bağımsız olma şansı sunmuşlar ama onlar bunu reddetmişler. Liderlerine güvendiler ve başkalarını istemediler. Düşmüş fae tanrıları düştüklerinden beri oldukları gibi kaldılar. Hem saygı duyulan hem de güçlü tanrılar.

Savaşçılar için yapılan veda töreninden sonra Yeşil Kovuk boşaldı ve fae'ler evlerine döndü. Beş diyar hâlâ ayrı ayrı tanrıların yönetimi altındaydı ama artık aralarında rekabet ya da bölünme yoktu. Özellikle de hepsini yöneten kardeşler arasında.

Burada güçlü ve yıkıcı bir ders almışlardı ve bundan sonra ilerlemenin tek yolunun güçlü, birleşik bir cephe olduğuna karar verdiler. Bir daha istilaya uğrayacaklarına inanmak için hiçbir neden yoktu ama bu ihtimal her zaman vardı. Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve buna hazırlanmak mantıklı geliyordu.

Zahak ve ben o günün ilerleyen saatlerinde nehir boyunca yürüdük ve törenden bu yana üzerimde baskı kuran ağır hüznün bir kısmı kalktı. Tozlu pembe gökyüzüm geri dönmüştü, eşim güvendedi ve bize yönelik tehdit artık yoktu.

Xalifer dünyası gitmişti ve sayılarını azalttığımız ve liderlerini öldürdüğümüz için, fikir birliği geri dönmeyecekleri yönündeydi.

Zahak'ın şimdi nereye gideceklerine dair bir teorisi vardı. "Hâlâ Dünya'ya asimile olacaklarını düşünüyor musun?" Serin bir esinti yüzümü okşarken başımı arkaya eğerek ona sordum. Green Hollow'un havası bile daha sakın ve daha az sıcaktı.

"İrklarını yeniden inşa etmeye karar verip vermediklerine bağlı," dedi. "Bazılarının çoktan eşleri olmuş olabilir ama annemizin engellemeye çalıştığı tek çiftleşmenin biz olmadığımız izlenimini ediniyorduk. Bu da neden bizden çok daha zayıf olduklarını açıklıyor. Eşler gücü artırır ve hiçbirinin kendi eşini bulma şansı yoktu."

Karşılaştıkları şekil değiştirenlerin Düşmüş Beşli'nin gücüne sahip olmadıkları doğrudu. Zayıf, robotik köleler, megaloman liderlerinin emirlerini körü körüne uyguluyorlardı. Bu onların özgürlük için ilk şansydı ve umarım akıllıca bir seçim yaparlardı.

"Sen nasılsın?" Astra ve Leo koşularını ve beslenmelerini tamamlamış bir halde nehri geçip bize doğru gelirken Zahak bana sordu. En sevdikleri bitkilerden oluşan koca bir tarla bulmuşlardı ve düzenli olarak besleniyorlardı. Leo artık Astra'dan daha iriydi, tam bir ayı büyüklüğündeydi ve onun oyuncu doğasına bayılıyordum.

"Dün gece bir kâbus gördüm," diye itiraf ettim. "Ama kendimi ondan kurtarmayı başardım."

Son savaştan kalan iblislerle uğraşırken Zahak beni rahatlatıyor ama rahatsız etmiyordu. Yapmayı seçtiğim şeyden pişmanlık duymuyordum ama bu yaralarım olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Senin için bu yolu istemedim," dedi, döndüğümüzden beri sık sık yaptığı gibi beni kendine yakın tutarak. Aramızdaki sıcaklık daha da yükseldi, bu da son zamanlarda fazla yalnız kalma şansımız olmadığını hatırlattı. Göğsümdeki ağrı hafiflerken, merkezimdaki sızı derinleşti. "Ölümü bu şekilde tanımamalısın. Bu senin eşin olarak benim işim."

Ona doğru bastırarak, zengin, ateşli kokusunu içime çekerek, memnun bir iç geçirdim. "Onu kurtarmak için gerekeni yapmayı başardığım için gurur duyuyorum.

Arkadaşlarım ve ailem. Her şey boka sararsa kaçmamı söylediğini biliyorum ama bu asla bir seçenek değildi. Eğer sen benim için kaybolursan, ben de kendim için kaybolurdum. Kaçmak diye bir şey olmazdı. Yani, büyük bir şekilde, herkesle birlikte kendimi de kurtarıyordum."

Tek yaptığım en başından beri elimizde tuttuğumuz kozu hatırlamakken, birçok fae'nin beni bir kahraman olarak görmesi garipti. Bir kenara ittiğimiz, yem olarak kullandığımız ve sonra savaş boyunca sırtımasına izin verdiğimiz bir kart. Fae ve şekil değiştirenlerin hepsi savaşçıydı, tüm odaklarını savaşmaya vermişlerdi ama gruptaki en zayıf halka olarak ben savaş alanının dışında düşünmek zorundaydım.

Gerekeni yapmıştım ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

Astra ve Leo bize ulaştılar ve Zahak doğrulmadan önce okşamalar ve sarılmalarla dikkatimiz dağıldı. "Sanırım adaya dönme vaktimiz geldi," dedi. "Orada da yapmamız gereken işler var. Siperi açmalıyım, içeride kalan herkes karanlık tarafından ele geçirilmiş olsa bile, kabus yaratıklarının isterlerse geri dönebilmeleri için açılmalı."

Astra ve Leo yüksek sesle gürlediler ve ben Zahak'la gurur duydum. "Bence de doğru karar bu. Yukarıdaki dünyaya açık olduğunda aşağısı çok güzel olacakmış gibi görünüyordu."

"Artık gitmeye hazır mısınız?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Nasıl geri döneceğiz?"

Gülümsemesi yavaş ve yırtıcıydı. "Ejderha, elbette. Her şeyi incelemek ve topraklarımıza zarar gelmediğinden emin olmak istiyorum."

Bizim topraklarımız. Bu sözler omurgamı titretti ve bedenimi karıncalandırdı. Sanki üzerime bir enerji pelerini örtülmüştü. Buna alışıp alışamayacağımı merak ediyordum.

"Tamam, ama Lexie'ye haber vermem gerek."

Zahak itiraz etmedi. Onun benim ailem olduğunu ve onu olabildiğince yakınımnda istediğimi tamamen kabul etti. Elbette ben de eşimle baş başa kalmak istiyordum, bu yüzden uzlaştık ve adada geçireceğimiz zamandan sonra bir buluşma ayarladık.

Lexie ve diğer Düşmüşleri Florentine'in evinin yemek alanında, masaya yayılmış içeceklerle bulduk. Bu, cesetlerin vedasından sonra yaşamın kutlanmasıydı ve biz kapıdan girer girmez bize katılmamız için sandalyeler buldular.

Birisi ocakta ateş yakmıştı ve yumuşak bir müzik havaya karışarak her şeye çok hoş ve rahatlatıcı bir his veriyordu.

Yanına yerleştiğimde Lexie, "Sanırım ikinizi birkaç haftalığına kaybediyoruz," dedi. "Daha balayına bile çıkmadınız."

Zahak'ın kardeşleri onunla gülüp şakalaşırken, buradaki herkes bir ton seks yapacağımızı açıkça bilmesine rağmen kızarmamak için kendimi zor tuttum.

"Seni özleyeceğim," dedim usulca, başımı omzuna koymak için eğildim. "Zahak ve benim işimiz bittiğinde kütüphanede bir buluşma ayarlayalım..." Durakladım ve boğazımı temizledim.

"Sikişmek mi?" Kellan kabaca ekledi.

Zahak kafasının arkasına bir şaplak attı ve ben de ona ters ters baktım. "Hendeği açmayı bitirdim ve topraklarının güvende olduğundan emin oldum."

Kellan iki elini de önünde havaya kaldırdı. "Bu benim ikinci tahminimdi."

"Hepimiz topraklarımızı düzene sokmalı ve bu birleşik savaşçı gücü üzerinde çalışmalıyız," diye araya girdi Drager, her zamanki gibi ciddi idi. Adam üç parçalı takım elbisesine geri dönmüştü ve korkutucu bir banka müdürü gibi görünüyordu. Arkadaşımın daha sert ve rahat tarzını tercih ederdim ama Drager'ın da kendine has bir çekiciliği olduğunu inkâr edemezdim. Sadece benim için değil. Zavallı arkadaşı pantolon takımlarının tadını çıkarsa iyi olur, tek söyleyebileceğim buydu.

"Tamam," diye söze girdi Tylan, içkisinden bir yudum aldı ve cam bardağı masanın üzerine koydu. "Hepimiz topraklarımızı düzene sokmak için birkaç hafta ayıralım, sonra kütüphanede buluşmak harika bir fikir. Dünyaya açılmadan önce biraz insan dersine ihtiyacım var."

Dragerfield'a dönme düşüncesi içimde bir beklenti ve heyecan yarattı. Sahibinin en büyük hayranı olmasam bile, o bina ve içindeki kitaplar kalbimde her zaman önemli bir yer tutacaktı.

Zahak ayağa kalktı, belli ki tüm sabrı tükenmişti. "Tamam kardeşlerim, birkaç hafta sonra görüşürüz. Ben adadayken aramızdaki bağı kapatacağım, o yüzden acil bir durum olmadıkça iletişime geçmeyin."

Lexie yüksek sesle, "Bu, kapıya çorap geçirmenin Fallen versiyonu," diye fısıldadı ve ben de homurdanarak karşılık vermekten kendimi alamadım. Yine de doğruydu. Zahak, dünya yeniden yanmaya başlamadığı sürece kapıyı çalmamaları konusunda onları önceden uyarıyordu.

Ki bu benim için sorun değildi.

Ayağa kalktığımda Lexie de peşimden geldi ve kollarını sıkıca bana doladı. "Seni özleyeceğim, kankam," dedi ve ben ağlamamaya çalıştım. Bunları sevebilirdim

hayatımdaki değişiklikler, hala bazılarının yasını tutarken. Lexie ve ben son birkaç yılın her gününü birlikte geçirmiştik, ama Risest'i keşfettiğinden beri... her şey farklıydı.

"Yeni normalimizi yeniden bulacağız," diye fısıldadı uzaklaşırken. "Akademinin yakınında kendi alanımızda ama birbirimize yakın yaşayabileceğimiz bir yerleşke inşa ediyorum."

"Ben varım," dedi Tylan hemen. "Eminim arkadaşlarımızın da en iyi arkadaş olması gerekiyor ve ben bu yapışkan aile hislerine hazırım. Hiçbirimiz harika ailelerde doğmadık, o yüzden kendimizinkini yaratacağız."

"Biz senin içine doğduğun asıl aileyiz," dedi Emmen sert bir sesle, "ama ne demek istediğini anlıyorum. Zaman zaman küçük bir arkadaşlığa hayır demezdim. Vahşi doğanın yüce hükümdarı olarak yalnızlık çekmeye başlamıştım."

Uzun zamandır yalnızdılar ve hepsi oldukça boktan koşullar altında bir araya gelmiş olsalar da, Düşmüşlerin her biri bu deneyimden büyümüştü.

Kardeşlik bağlarını geri kazandıkları için içlerindeki sevinci hissedebiliyorduk.

Tanrılar kendilerini ölümlülerden ayrı tutuyor olabilirler, ama bu yapmaları gerektiği anlamına gelmez.

"Hadi dostum," diye homurdandı Zahak. "Planlarımız var."

Elini uzattı, bu konuşma bitmişti ve ben de dostumla haftalarca kesintisiz vakit geçireceğim için duyduğum heyecanı belli etmemeyi zar zor başardım.

Gerçekleşen bir rüyaydı. Savaşlar ve korkularla ortaya koyduğumuz şey buydu.

Sonra döndüğümüzde kütüphaneyi ziyaret edebiliyorduk.

Herkesin son bir kez sarılmasından sonra -ellerimizi sıkın ve resmi bir baş selamı veren Drager hariç- evden çıkmış ve Zahak'ın yer değiştirebileceği bir alana doğru ilerliyorduk. Astra ve Leo elbette bizimle kaldılar ve üçümüz onun sırtına tırmandığımızda, yeni atletik hünerlerime hayret ettim. Tırmanmak için kimsenin bacağına uzanmama yardım etmesine gerek yoktu ve biraz antrenmanla neler başarabileceğimi merak ediyordum.

Birlikte olduğumuz sürece gücün daha da artacak, ejderha-Zahak bağımızın içinden gürledi. Sen benim için mükemmel bir eşsin, la moyar.

O böyle konuştuğunda, tüylerim diken diken oluyordu ve fiziksel olarak tepki vermemeye çalışıyordum. Düşmüşlerin sesleri, onlarla ilk tanıştığım andan beri beni baştan çıkarıyor ve baştan çıkarıyordu ve bu gümbürtüyü sonsuza dek hayatımda tuttuğum için kendimi kutsanmış hissediyordum.

Sonsuza kadar.
Zahak kabul etti.

BÖLÜM 46

MORGAN

Denille Adası geçen seferkinden çok daha etkileyiciydi; gündüzleri tozlu pembe gökyüzü, geceleri ise bronz ve altın tonlarıyla yıkanıyordu. Zahak'ın topraklarında orman, kayalık düzlükler ve uçurumların birbirine karıştığı engebeli bir güzellik vardı. İlk geldiğimizde uzun bir süre manzaranın üzerinde uçtu ve neyse ki yaratıklarının hepsinin iyi olduğu anlaşıldı.

Adada, en sevdiğimiz cinayet delileri olan fantin ve dunedinler de dahil olmak üzere tanıdık birçok şey vardı, ancak daha önce hiç görmediğim birçok şey de vardı.

Bu bir ondor, dedi Zahak bir düzine yaratığın üstünden geçerken. Pullu kafalarını kaldırdılar ve minyatür Komodo ejderlerine ne kadar benzediklerini anlayamadım. Hepsi de kendilerinden bin kat daha büyük olan yukarıdaki pullu canavarı izledikten sonra, aşığı indirip öldürdükleri şeyin leşiyile ziyafet çekmeye geri döndüler.

Siperin bir bölümüne ulaştığımızda, Zahak başka hiçbir yerde olmadığı kadar uzun süre havada asılı kaldı ve gözlem yaptı. Xalifer'den sızan negatif enerji en çok o ukurdakileri etkilemişti.

Hepsi gitti, dedi Zahak alttan alta bir öfkeyle. *Hastalık orada kalan kâbus yaratıklarını da aldı.*

Eğilerek kollarımı boynuna doladım ve kafasından çıkan sivri uçlardan kaçındım. "ok zgnm," diye fısıldadım. "Bunun olmasına çok kızgınım ve umarım hendeği açtığınızda diğerleri de geri döner."

Zahak birkaç dakika sessiz kaldı, hâîa yukarıda süzülüyordu ve bizi su üstünde tutmak için kanatlarını sürekli ırpıyordu. *Sanırım en iyisi ilk ve son kez kapatmak olacak,* dedi ve ben şaşırdım.

"Tamamen kapatmak mı?" diye sordum.

Evet, diye mırıldandı. Hastalık hâîa orada. Havada kokusunu alabiliyorum ve geri dönen olursa onlar da etkilenebilir. Bu riski göze alamam. Geldiğini görmediğim bir kayıp olsa da, bir kez daha dönme zamanı. Siper şimdi,

ve sonsuza dek, gölge yaratıkların toplu mezarı olacak. Hepsine haber vereceğim.

Ondan sonra ne diyeceğimi bilemedim ve bu dünyada bir kaybın daha yasını tutarlarken onunla ve kılıçlarla birlikte oturdum. Eğer Rose şu anda karşımda olsaydı, onu tekrar bıçaklayabilirdim. Kaltak dünyamızı işgal etti, negatif enerjisini dünyamıza gönderdi ve yok ettiği hayatları hiç umursamadı. Bunu yıllardır yapıyorlardı, yanlarına kâr kalıyor, güçleniyorlardı.

Onu boğazından bıçaklamak çok kolay olmuştu; acı çekmeliydi. Birincisi.

Alçak ve ince kahkahalar zihnimde yankılandı ve rahatladım. Zahak'ın mateminde bir kırılma hissetmek için. *Senin bu yanını seviyorum tatlım, dedi. Hadi eve gidelim.*

Evimdeyi
m. Vay
anasını.

Sonunda mağarasını görebilecektim. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama umarım bir yatağı vardır. Ve bir banyo. Endişelendiğimden değil. Zahak her zaman ileriye düşünürdü ve beni asla hayatta kalamayacağım bir yere götürmezdi.

Sola doğru eğilerek hendekten uzaklaştı, topraklarının merkezi gibi görünen yerden geçti, etrafımızda geniş, açık alanlar genişliyordu. Uzakta birkaç köye göz attım, birbirine karışmış, güvende ve sağlıklı görünen Fae'leri görünce rahatladım. Hastalık hendekten yayılmamıştı ve bazı açılardan hala çoğunlukla kapalı olması bu dünyanın geri kalanını enfekte olmaktan kurtarmış olabilirdi.

Okyanusun kokusu, mavi-yeşil suyun kenarında süzülene kadar hızlı rüzgârlarla daha da güçlendi. Renk karadan uzaklaştıkça koyulaşıyor, kumların yakınında ise akuamarin rengini koruyordu.

Burası bizim plajımız, dedi bir kez daha yön değiştirip en mükemmel beyaz kumlu plajın üzerinde yer alan bir dizi kayalığa doğru ilerlerken. Hemen ilgimi çekti ve orada kürek çekebileceğimizi umdum. Bir gün yüzmeyi bile öğrenebilirdim.

Uçurumun tepesinde süzülmesini beklerken, yüzün yarısına kadar yavaşladığında şaşırdım ve ancak çevredeki kayaların şekli tarafından kısmen gizlenmiş bir açıklığı fark ettiğimde mağarasının nerede olduğunu anladım: havada yüz metre ve sadece ejderhalar tarafından erişilebilir.

Kesinlikle mahremiyetimiz olacaktı. Uyurgezerlik yapıp kendimi ölüme düşerken bulmadığım sürece.

Zahak aynı anda hem güldü hem de homurdandı. Hiç *şansın yok, tatlım. Tek bir şans bile.*

Açıklık çok büyük değildi, bu yüzden pençelerini içeri sokarak kenara inmek zorunda kaldı. *Burnuma tırman da seni içeri indireyim,* dedi.

Hiç tereddüt etmeden, kafasındaki sivri uçların üzerinden dikkatlice manevra yaparak burnunun üzerine oturdum. Ben yerleşirken canavar derin bir nefes aldı ve açlığının arttığını hissedebiliyordum. Adam ve ejderha aynı varlıktı ve ikisi de beni yemek istiyordu.

En iyi şekilde tabii ki.

Geri dönene kadar bekle, Z, dedim gülerek. *İnsan vücudu ancak bu kadarını kaldırabilir.*

Onun deyiimiyle iki ayaklı formunu idare etmek için yardıma ihtiyacım vardı, bu yüzden ejderha kesinlikle dışarıdaydı.

Beni mağaranın zeminine indirirken, "Çok güzel *kokuyorsun, dostum*" dedi.

Bana mola vermek için durduğundan beri birkaç saatten fazla zaman geçmişti, bu yüzden tekrar nasıl ayakta duracağımı bulana kadar bacaklarım titriyordu. Astra ve Leo kısa bir süre sonra fırladılar ve Zahak geri çekilirken ışık son derece parlaklaştı.

Ancak bu sefer yanında kıyafet getirmemişti, orada görkemli bir şekilde çıırılçıplak duruyordu, mükemmel formu geceye dönüşen günün son ışığında vurgulanıyordu.

"Astra, Leo'yu kendi bölümüne götür ve bizi bir süre yalnız bırak," diye gürledi, gözlerini bana dikerek.

Sevgiyle yanıma sokulduktan sonra, çift havalandı ve Zahak tam önümde olmadan önce onun bölümünün ne olduğunu merak etmek için bir saniyem oldu. Hayalet gibi hareket ediyordu, o kadar hızlı ve sessizdi ki küçük bir gıcırta çıkardım.

"Evine hoş geldin dostum," dedi, sesi derinleşerek uzandı ve elini yanağımda gezdirdi. "Ne yazık ki turun beklemesi gerekecek."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip botlarımı sonuna kadar gererek ellerimi göğsüne bastırdım. "Bana uyar. Bugünlük sabrım tükendi."

Bir kalp atışında kollarımdaydım, beni yukarı kaldırıp içine alırken sert elleri kalçalarımı kavırıyordu. Ağzlarımız çılgınca buluştu, arzu beni

Neredeyse aklımızı kaçıracaktık ve onun tenini tenimde hissedebilmek için kıyafetlerimi çıkarmaya can atıyordum.

Buna ihtiyacımız vardı. Sevgi, iyileşme ve bağlanma.

Bu yaşam kutlamasını yaşayabilecek kadar şanslıydık.

Ağzımın tadına bakarken göğsünden gümbürtüler yükseliyor, her şeyi ve daha fazlasını talep ediyordu. Öpücüğü kontrol ediyordu, çok baskındı ve çekildiğinde başım dönüyordu ve çığlık atan ciğerlerimin istediği havayı emiyordum.

"Siktir," diye homurdandım. "O sadece bir öpücüktü."

Sırıışı hınzırca ve biraz da korkutucuydu. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca alacağın milyonlardan ilki, kendini hazırla."

"Seninle tanıştığım andan itibaren hazırlıklıydım, Z," diye fısıldadım, boğazım duygularla doluydu. "Seni hayal ettim ve bu hayal edebileceğimden de iyi oldu."

Beni tekrar tekrar öptü. Sınırlarımızın sınırındaydık, içimizdeki acıyı dindirmeye ihtiyacımız vardı, ama o sonsuza kadar beni öptü, ağzımı ve boğazımı keşfetti, tenimin tadına baktı ve kıyafetlerimi yavaşça bedenimden sıyırdı.

Bizi mağaranın içinde gezdirirken, evinin şaşırtıcı derecede modern olduğunu görmek için birkaç bakış atmayı başardım: taş zeminleri ısıtmak için çok sayıda kilim, okyanus havasının soğuşunu önlemek için şömineler, çarpıcı bir iç şelale ve kaplıcaların yanı sıra kesinlikle ejderha-kral olan büyük bir yatak.

Beni yatağa yatırdığında, temiz çarşafların ve Zahak'ın kokusu etrafımı sardı ve buranın benim mutlu yerim olduğuna karar verdim. Zihni düşüncelerimin ve duygularımın etrafında dolanırken Zahak tek kelime etmedi. Acele etmiyor, sıcak ve hassas tenimi okşuyor, içimdeki arzu girdaplarını daha sıcak ve daha yükseklerle gönderiyordu.

Bitirdiğinde yatakta kıvranıyordum, çarşafları pençeliyordum ve tenimi okşamak ve beni öpmek dışında pek bir şey yapmamıştı.

Aşağıya, bacaklarımın arasına doğru kayarken kokumu içine çekti. Uyluklarımın etrafını saran kollarında pullar belirdi. "Lezzetli," diye mırıldandı ve sonra dili yarığımın tepesine doğru kayarak orada biriken tüm uyarılmayı içine aldı. Dilini tekrar tekrar üzerimde gezdirdi, yiyip bitirdi. Zevkimi aldı ve içinde boğuldu.

İlk iki saniyede boşaldım. Sonra bir dakika bile geçmeden tekrar. Bundan sonra orgazmlar daha yavaş gelişti, ta ki ben saf bir coşku içinde çığlık atıp ağlayana kadar. Zahak'ın ağzı klitorisimi emiyor, klitorisimin içindeki

Bir parmağı yavaşça içime girerken, beni her zaman uçurumun kenarına getiren o noktaya vurmak için kıvrıldı.

Daha sert emdi ve ikinci bir parmak ilkin katılarak beni neredeyse acıyla gerdi. Zevk-acı, ve ben bunun için buradaydım.

"Aman Tanrım," diye bağırdım, ona doğru eğildim, salıverilmem o kadar güçlüydü ki içimden fışkırarak Zahak'ın yüzünü ıslattı. Tekrar homurdandı ve başını kaldırıp parmaklarıyla çenesindeki nemi sildiğinde her damlayı yaladı.

Aramızdaki ihtiyaç arttıkça vücudum titriyor, hücrelerim yanıyordu.

Yatak boyunca süründü ve kendini desteklemek için kollarını kullanarak eğildi ve beni kabaca öptü. İhtiyacım arttıkça arttı ve kalçalarımın arasına yerleştğinde, bacaklarımı açtım ve onları etrafıma sardım

Onu.

Aletin kalın başı girişime bastırdı ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak haykırdım. Onun büyüklüğüne yer açmak için çerçevemi ayarlarken ısı kükredi ve içimde yavaşça iterken bir kez daha sorunsuz oldu. Onun enerjisiyle bile zaman aldı, ama sonunda onun tüm uzunluğunu alabildim.

Tekrar sokmadan önce tek bir hareketle çekildi ve ben omuzlarına yapıştım, patlamamaya çalışırken tırnaklarımla kazdım. Beni çılgına çeviren uzun, yavaş itişlerine devam etti. Vücudumdaki girdaplar genişledikçe hıçkırıklar ve çığlıklar kaçtı.

"Zahak, lütfen," diye yalvardım. Bitirmesine ihtiyacım vardı. İçimde titreşen sikiğin kalın düğümünü hissetmeye, vücudumu unutulmaya göndermeye ihtiyacım vardı.

Bir elini kığımın altından geçirerek pozisyonlarımızı değiştirdi ve dizlerinin üzerine çökerken beni üzerine çekmesiyle nefesim kesildi. Hâlâ birleşmiştik, bacaklarım onun belindeydi ama bu pozisyonda beni daha yüksekte tutarak daha hızlı itiyordu.

Kendimi kaybettim.

Yavaş yavaş artan zevk patladı ve ben parçalanmış düşüncelerle baş başa kaldım. Kısa bir süre sonra boşaldığında, düğüm kalınlaştı ve diğer zevk bölgelerinin yanı sıra g noktama da baskı yaparak vücutlarımızı yerinde kilitledi.

Zahak adımı inledi ve nabız gibi atan zonklama ikimizi de inletip kıvranmaya devam ederken aşkını fısıldadı.

İlk kez düğüm attığında saatlerce sürmüştü ve ben zevkten bayılmışım. O zamandan beri her seferinde yaklaşık yarım saat sürdü ve yoğun deneyimin her saniyesinde uyanık ve bilinçli kaldım.

Her nabız bir mini orgazm getirdi ve düğüm sonunda serbest kaldığında çok doymuştum. Zahak vücudumu terk etmedi, ben üstte yayılmışken içeride kaldı.

"Bunu tekrar yapabilmen ne kadar sürer?" Mırıldandım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Altımda kahkahalar atarken vücudum titredi ve ben onun sikiyle inledim, hala sertti, tekrar içine itti. Kendime yardım edemeyerek onu ittim, bir sonraki yüksekliği kovalarken kalçalarımı hareket ettirdim.

Zahak artık gülmüyordu, bana bakıyordu ve yüzündeki ifade hayranlığa çok benziyordu. Daha da sertleşerek eğildim ve onu öptüm. "Seni seviyorum," dedim, nefes nefese, orgazmın eşiğine gelmişim bile.

"La moyar," diye karşılık verdi. "Sen benim hayatımdaki en büyük armağansın ve seni sonsuza dek el üstünde tutacağım. Asla hiçbir şey istemeyecek ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymayacaksın ve yoluna çıkan her türlü tehdidi yok edeceğim."

Elleri kalçalarımaya yerleşmeden önce birkaç dakika boyunca hızı kontrol etmeme izin verdi, beni yerinde tuttu ve daha hızlı itti. "Sen benimsin," diye devam etti, her itişiyile birlikte her kelimayı söyleyerek. "Bugün ve sonsuza kadar."

Sonsuzluk benim için yeterli bir zamandı.

Zahak'ın sevgi dili benimkiyle aynıydı ve birbirimiz için mükemmel olduğumuzdan hiç bu kadar emin olmamıştım. Kozmik olarak birlikte olmak için tasarlanmıştık.

Sonsuzluğumuz için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 47

EPİLOG

MORGAN

"Vay, vay, vay," dedi Lexie kocaman bir gülümsemeyle.

"Parlayan, doygun bir kadın gibi görünmüyor musun?"

Kütüphaneye geri dönmüştüm, en iyi arkadaşımınla birlikteydim ve hayatım hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Beni sertçe kucakladı ve hissettiğim saf mutluluk karşısında derin bir nefes aldım. Zahak'ın mağarasına kapandığım ve şimdi kütüphaneye döndüğüm o birkaç hafta ne kadar da muhteşem geçmişti.

"Gerçekten harika görünüyorsun," diye ekledi, bana bakmak için uzaklaşarak. "Çiftleşme hayatı seninle aynı fikirde."

İnkâr edemezdim, mutluluğum ve Zahak'tan aldığım enerji daha önce hiç hissetmediğim bir ışıltıya neden olmuştu. Ve hamile değildim, çünkü yolculuğumuzda bu adım için hala zamanın gelmediğine karar vermiştik. Acelemiz yoktu ve bu günlerin tadını tek başımıza çıkarmaktan memnunduk.

Zahak bana tüm süreci açıklamıştı: bir enerji kombinasyonu, beş aylık bir gebelik dönemi, sonra oğlumuzu doğuracaktım ve o hala embriyonik çuvalın içinde gelecekti. Zahak buna kapsül diyordu ama ben zihinsel olarak daha insani bir terimle yeniden adlandırmıştım. Henüz beynimi korkutmaya gerek yoktu. Ben doğum yaptıktan sonra, *çuvalın* lavda gebeliğini tamamlaması gerekiyordu ve sonra bir bebek şekil değiştirenimiz olacaktı.

Aynı anda hem dehşet verici, hem görkemli, hem de mucizevi.

Lexie'ye, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedim ve tekrar ona odaklandım. "Neler yapıyorsun?"

Gülümsedi. "Oh, o kadar çok ki. Sana her şeyi anlatmak zorundayım. Gel devam et."

Beni daha derin raflara sürükledi.

ve bekçi Simon'dan saklandım. Zahak kardeşleriyle sohbet etmeye gitmişti, bu da bana en iyi arkadaşımınla hasret gidermem için zaman kazandırdı.

Yerimize vardığımızda, "Akademinin yakınında hepimiz için bir yerleşke oluşturmayı başardık," dedi.

Yakındaki bir rafa geçip ellerimi kitaplarımın üzerinde gezdirdim. "Evleri ve her şeyi birkaç hafta içinde mi inşa ettiniz?"

Lexie omuz silkerek masaya oturdu. "Şey, senin aksine, geri kalanımızın bizi meşgul eden arkadaşları yok. Öğrencilerden de biraz yardım aldık, bu yüzden oldukça hızlı ilerledik."

Zahak ve benim zamanımızı mağara evimiz ve ailemizle paylaşacağımız yerleşke arasında bölüştürebileceğimizi bilmek heyecan vericiydi. Hikâyemiz için mükemmel bir sondu. Ya da aslında bizim için bir sonraki hikâyenin başlangıcıydı.

"Zahak biz ayrılmadan önce hendeği kapattı," dedim sesimi alçaltarak. "Ve adada, evlerine dönmek isteyen gölge yaratıklar için bir sığınak olarak kurulacak başka bir bölüm buldu."

"Bu harika," dedi yüz ifadesi yumuşayarak. "İhtiyaçlarının kabul edilmesi ve önemsenmesi onlar için çok şey fark ettiriyor. Gölgelere ve kenarlara itilmeye, unutulmaya alışkınlar." Ben de aynı fikirdeydim.

Konuştüğümüz birkaç kişi minnettarlıklarını ifade etmişti. Mabedin şimdiden elli ya da daha fazla sakini vardı ve diğer gölge yaratıkların enerjisine ihtiyaç duyduklarında ziyaret eden yüzlerce kişi daha vardı. Astra ve Leo şu anda oradaydı ve bu ilk kurulum döneminde sorunsuz çalışmasına yardımcı oluyorlardı.

"Drager'ın da hepimiz için bir sürprizi var," dedi Lexie aniden, daha önce görmediğim bir kitabı çıkarırken, yeni mi yoksa burada çalışırken bir şekilde kaçırmış mıyım diye merak ettim.

Kitabı tekrar rafa yerleştirdikten sonra yüzümü ona döndüm ve raflara yaslandım. "Bir sürpriz. Bu ilginç olmalı."

Dudakları kıpırdadı. "Çok ilginç. Sanırım fikrimi sorduğu için bunu bilen tek kişi benim, ama hoşuna gideceğinden oldukça eminim."

Şimdi biraz daha meraklıydım ve ona daha sert bakıp en iyi arkadaşların birbirlerinden sır saklamayacağını hatırlattığımda tatlı bir kahkaha attı. Artık elf olduğunu bildiğim narin yüz hatları ayağa kalkarken yumuşadı. "Hadi, sana anlatmasına izin vereceğim. Bu onun kendini affettirme yolunun bir parçası ve ben onun sürprizini mahvetmeyeceğim. Arayı daha sonra kapatabiliriz." Kaşları oynadı. "Yaptığınız bu seks seansları hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak."

Yanaklarım yanıyordu ama bu utançtan değildi. Sadece Zahak'ı, bana dokunuşunu, her sabah onun dilini içimde hissederek uyandığımı düşünmek bile ateşimi yükseltmeye yetiyordu.

"Bu iyi, değil mi?" Lexie başını salladı. "Yalan söylemeyeceğim, kıskandım. Acaba ben de kendimi bir insana dönüştürüp bana tapacak bir Düşmüş Tanrı bulabilir miyim?"

Yanına geçip kollarımı ona dolayarak bir kez daha sarıldım. "Senin mükemmel eşini bulacağız, merak etme. O dışarıda bir yerde."

Geri çekildiğimde gülümsemesi hüznüydü. "Pek emin değilim, ama en azından senin üzerinden vekaleten yaşayabilirim. Yani, detaylar. Sonra görüşürüz."

"Tamamdır," dedim.

Kollarımızı birleştirdik ve çocukları bulmak için aşağıya indik. Zahak'ın zihninden beşinin de ana katta, yani aylar önce benim için her şeyin başladığı balo salonunda olduğunu biliyordum. Birbirlerine yakın duruyorlardı ve birbirlerini tekrar gördükleri için mutlu olduklarını hissedebiliyordum.

Hep birlikte olduklarında bir rahatlık vardı ve aralarında bir daha asla mesafe olmayacağı için rahatlamıştım. Risest'in fae'leriyle aynı zor ve değerli dersi öğrenmişlerdi. Güçleri aralarındaki bağdaydı.

"Merhaba küçük insan," dedi Kellan, beni kucaklamak için atılarak. "Senin güzel yüzünü özledik."

Zahak'ın hırıltısı her zamankinden daha azdı ama Kellan yine de beni aynı hızla serbest bıraktı.

Diğerlerinden ve hatta bu sefer Drager'dan bile kucak aldım, ancak onunki çok hızlı ve neredeyse klinikti. Zahak'ın bir kez daha boğazını parçalamaya karar vermesi riskini göze almıyordu.

"Hepinizi görmek harika," dedim etrafıma bakarak. "Ve kütüphane de tamamen aynı. Burayı çok özledim."

Tylan sanki daha önce hiç görmemiş gibi bir an etrafına bakındı. "Güzelmış," diye onayladı. "İnsan dünyasının neden ilkel olmasını beklediğimi bilmiyorum. Bazı kısımları aslında Risest'ten daha lüks."

Buradaki teknoloji hayatımızı kolaylaştırıyordu ama birçok açıdan Risest'in çok gerisindeydi. "Faydaları var," diye kabul ettim, "ama ben evimi tercih ederim."

Risest'i evim, Fae'leri halkım, Düşmüş Beşli ve Lexie'yi de ailem olarak görmeye başlamam neredeyse hiç zaman almadı. Astra ve Leo ile birlikte.

Ailem şimdiye kadar muhtemelen öldüğümü ilan etmişti ve artık bu dünyada onlarla birlikte var olamayacağıma göre, bunu burada bırakmanın daha kolay olacağını düşündüm. Burada benim için hiçbir şey kalmamıştı.

Ne yapmak istediğine sonra karar verirsin, dedi Zahak. Daha çok vaktin var.

Haklıydı. Tatsızlığı bir kenara ittim ve "Drager'ın bize bir sürprizi var. Kendimi pek sabırlı hissetmiyorum, o yüzden bize şimdi söyleyebilir misin?"

Zahak kollarını kavuşturdu. "Bu sürprize eşim dahil olmasa iyi olur, yoksa bir sorunumuz olacak."

Tehditte yine gerçek bir öfke yoktu ve Drager görünüşe bakılırsa hiç alınmadan güldü. "Aklımın ucundan bile geçmezdi. Dersimi aldım ve daha az pislik olmaya çalışıyorum. Bu uzun bir süreç ama benim için ilk adım kütüphanenin artık benim olmadığını ilan etmek."

Ona öylece baktım, kalbim hızla çarpıyordu. Eğer onu bir insana satmış olsaydı, yıkılırdım. En azından Drager'ın olduğu sürece, istediğim zaman ziyaret edebilirdim.

"Peki, kime ait bu lanet şey?" Zahak içime dolan hüzne tepki göstererek gürledi.

Drager basitçe, "Bu hepimize ait," dedi. "İnsan dünyasındaki yasal belgeleri değiştirdim ve artık hepimizin onun üzerinde hakkı var. Düşünüyordum da..." Kısa bir süre durakladı. "...belki de burası herkesin eşlerini ararken kalabileceği ve Morgan'ın insan dünyasına alışabileceği bir üs olarak işe yarayabilir. Hatta hepimizin kendine ait bir alanı olması için bir kanat oda eklettim. İnşaat bu bahar başlayacak."

Ona gözlerimi kırptırdım, gözlerimin yandığını hissettim. "O benim de," diye boğuk bir ses çıkardım. Bunu diğerleriyle paylaşmak zorunda olmam umurumda bile değildi. Onlar ailemdi ve burası da başka bir ailenin eviydi.

Biri burada, ikisi Risest'te. Hiç bu kadar mutluluk dolu hissetmemiştim.

Bu çok fazlaydı. Oradaki ağrıyı hafifletmek için elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim," dedi Zahak, herkesi şoke eden bir sessizlikle. "Bu jestiniz için minnettarız."

Hızla başımı salladım, kelimeler için savaşırken dudaklarım titriyordu. Düşmüşler eşlerini ararken burada olacağımı ve onlar bunu yaparken insan dünyasına uyum sağlamalarına yardımcı olacağımı bilmek. Kitaplarım olacaktı, onlara yenilerini ekleyebilecektik ve sonra bir gün Zahak ve ben bir bebek sahibi olmaya karar verdiğimizde, o burada büyüyecekti.

Bu çok fazlaydı.

"Ağlayacak," diye fısıldadı Tylan. "Ağlamasından nefret ediyorum."

Emmen Zahak'ı itmek için uzandı ama o çoktan bana doğru ilerliyordu. "O mutlu," dedi onlara, kollarını bana sararken sesi her zamankinden daha hırıltılıydı. Bana sıkıca sarıldı ve ben de tüm sevincimin gözyaşları halinde akmasına izin verdim, gömleği ve dostumun kollarının rahatlığı tarafından ıslatıldım. Sonsuzluğum mükemmel olacaktı ve başlamak için sabırsızlanıyordum.

Morgan ile bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim! Daha fazla yayın hakkında güncel kalmak istiyorsanız, FB grubuma katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

SIRADA NE VAR!

Benimle iletişime geçerek bundan sonra ne okuyacaklarını soran pek çok okuyucum oldu. Düşmüş Fae Tanrıları'ndan sonrası için benim önerim Gölge Canavar Şekil Değiştirenler serisi. [Reddedilenler- Kitap 1](#)

Babam korkunç bir hata yaptı. Bedelini ödemek zorunda kaldığım bir hata.

Güçlü bir sürüde büyüyen bir kurt şekil değiştiren olarak, en iyi hayatımı yaşıyor olmalıydım. Ama babam liderimizi öldürmeye çalıştıktan sonra dışlandım, hain ilan edildim, aşağılandım.

Sürü hayatına daha fazla dayanamadığımda kaçıyorum ama görünüşe göre kum torbalarını kaybetmeyi sevmiyorlar. Liderin oğlu Torin, ilk vardiyamdan önce beni geri sürüklüyor... gerçek eşimi ortaya çıkaracak bir vardiya. Benimkinin kim olacağını asla tahmin edemezdim ama kurdum ona baktığı an, daha parlak bir gelecek için umutla doluyorum.

Sonuçta hiç kimse gerçek eşini reddetmez, değil mi? Yanlış. Hem de çok yanlış.

Kurtlar saldırdığında, ruhum intikam için çılgılık atıyor ve bir şekilde gölge dünyasına dokunuyorum.

Bir şekilde onu topraklarımıza getirdim.

Gölge Canavar. Şekil değiştiren tanrımız. Şeytanın ta kendisi.

Arkadaşım tarafından reddedilmenin sadece bir başlangıç olduğu ortaya çıktı.

*Eğer seksi, karanlık paranormal romanları, mizahı, buharı, aksiyonu, sert bir kadın kahramanı ve bir anti kahramanı seviyorsanız, bu kitap tam size göre. Reddedilen tam uzunlukta (100k) kelimedir, Gölge Canavar Şekil Değiştirenler serisinin üç kitabından biridir ve bir uçurumla biter. Dil ve cinsel durumlar nedeniyle 18+ yaş için tavsiye edilir.